

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

JILL SHALVIS

"A book to savor—and share." —Susan Wiggs on *The Lemon Sisters*

The Summer Deal

A Novel

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

P.S.
INSIGHTS,
INTERVIEWS
& MORE...

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

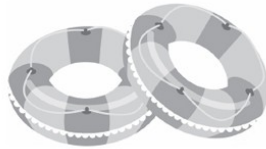
Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

The
Summer
Deal

A Novel

JILL
SHALVIS

wm

WILLIAM MORROW

An Imprint of HarperCollins Publishers

OceanofPDF.com

İçindekiler

Kapak
Başlık Sayfası

Bölüm 1
Bölüm 2
Bölüm 3
Bölüm 4
Bölüm 5
Bölüm 6
Bölüm 7
Bölüm 8
Bölüm 9
Bölüm 10
Bölüm 11
Bölüm 12
Bölüm 13
Bölüm 14
Bölüm 15
Bölüm 16
Bölüm 17
Bölüm 18
Bölüm 19
Bölüm 20
Bölüm 21
Bölüm 22
Bölüm 23
Bölüm 24

Bölüm 25 Epilog

P.S. İçgörüler, Röportajlar ve Daha

Fazlası ...* Yazar Hakkında

Kitap Hakkında

Okumaya

Devam Edin

Övgü

Ayrıca Jill Shalvis

tarafından Telif

Hakkı

Yayıncı Hakkında

OceanofPDF.com

Bölüm 1

Brynn Turner her zaman hayatını düzene sokmuş bir kız olmak istemişti ama şu ana kadar yetenekleri onu bu yönde yönlendirmemişti.

Az önce yaşadığı haftayı zihninde tekrar gözden geçirirken kekeleyerek nefes aldı. Tamam, yaşam becerileri üzerinde ciddi bir çalışma yapması gerekiyordu ama ona kalırsa bu Gelecekteki Brynn'in sorunuydu. Şimdiki Brynn'in aklında başka şeyler vardı.

Günün geri kalanında hayatta kalmak gibi.

Aklında bu hedef varken gözlerini yoldan ayırmadı ve Long Beach'ten ayrıldıktan üç saat ve iki 7-Eleven sosisli sandviçi dikiz aynasında gördükten sonra Wildstone'a girdi. Tahta kaldırımları, salonları, perili gümüş madenleri ve bir geneleviyle 1800'lerin Kaliforniya'sının vahşi, vahşi Batı kasabası olduğundan beri kendini defalarca yeniden keşfetmiş bir yer. Pasifik Okyanusu ile şarap imalathaneleri ve çiftliklerle dolu yeşil tepeler arasında sıkışmış olan Wildstone bir zamanlar onun dünyadaki en sevdiği yeri.

Çocukluğunun geçtiği evin garaj yoluna park edip bir dakika durdu. Burada yaşamaya başlayalı on yıl olmuştu. Üniversiteye gitmek ve dünyayı fethetmek için gitmişti ama bunlardan sadece biri gerçekleşmişti. Ziyaret için geri dönmüştü ama o bile uzun sürmüştü. Aslında altı ay. Tam da bu noktada durmuş ve her iki iyi niyetli annesinden de ne yaptığını bildiğini söyleyerek hayatından çıkmalarını istemişti.

Ne yaptığı hakkında hiçbir fikri yoktu.

Kendime not: Hâlâ bilmiyorsun.

İç çekerek vizörünü indirdi ve aynaya baktı, bir mucize gerçekleştiğini ve kendini toparlamış birinin yansımasını göreceğini umuyordu. Saç t o k a s ı n ı kaybettiği için saçları kapüşonunun ipiyle başının üstünde düğümlenmişti.

Yeni gözlüğünü kaybettiği için eski gözlüğünü takıyordu.

Yüzü solgundu ve gözleri ağlamaktan ve uyumamaktan dolayı şiş ve kızarıktı. O zamandan beri yoga dersi görmemiş bir yoga pantolonu giymişti ve neredeyse otuz yaşında olmasına rağmen çenesinde kocaman bir sivilce vardı.

Kısacası, dünyadaki açlığı çözmekten ne kadar uzaksa, kendini toparlamaktan da o kadar uzak görünüyordu.

Annelerinin -tatlı, sevgi dolu ve her şeye burnunu sokan- onun içini göreceğini bildiğinden, bir mucize için çantasını karıştırdı. Biraz dudak parlaticısı buldu ve çok ihtiyaç duyduğu renk için her iki yanağına da sürdü. Bonus olarak da iki tane fıstıklı M&M buldu. Onları ziyan edemezdi, değil mi? Daha fazlasını bulmak için çantasını salladı ama hayır, hiç şansı yoktu.

Hayatının teması.

İç çekerek bir kez daha aynada kendi bakışlarıyla buluştu. "Tamam, şöyle yapacağız. Sen iyisin. İyisin. Evde olduğun için mutlusun. Kuyruğunu bacaklarının arasına kıştırıp, annene Pislik Ashton konusunda haklı olduklarını itiraf etmek için kesinlikle geri dönmeyeceksin."

Sert bir şekilde yutkunarak iri kıyım arabasından indi ve spor çantasıyla cüzdanını kaptı. Verandaya ancak varabilmişti ki ön kapı açıldı ve anneleri kapıda dikildi, derin bir annelik içgüdüğü onlara biricik yavrularının boğucu bir mesafede olduğunu haber veriyordu.

İkisi de ellili yaşlarının ortasıdaydı ama benzerlikleri burada bitiyordu. Olive pragmatik ve metanetliydi ve Tanrı ondan bir şey koparmaya çalışanın yardımcısı olsun. Mükemmel bir şekilde

Her zamanki gibi, saçları şık bir bob kesim, pantolon ve blazer ceket ona Wall Street toplantısından yeni çıkmış biri görünümünü veriyordu. Buna karşılık Raina'nın güneş elbisesi bol, çiçekli ve dökümlüydü; boynuna ve bileklerine taktığı boncuklar hoş bir şingirtı çıkarıyordu. Yumuşak ve sevecendi ve büyük olasılıkla dünyadaki en nazik ruha sahipti. Olive'in hareketlerinde tutumlu olduğu yerde, Raina sürekli hareket halindeydi.

Zıt kutuplar birbirini çeker . . .

Ama aslında, annelerinin yaşlarının ötesinde ortak bir yönleri vardı - her ikisi de Brynn'e yöneltilmiş sıcak, sevgi dolu gülümsemeleri. Kaç kez her şeyi berbat edip onları endişeden çıldırtmış olsa da onu delicesine sevmeleri kendi kişisel mucizesiydi.

Ve birçok kez olmuştu. Sayılamayacak kadar çok.

"Tatlım," dedi Raina, her zamanki gibi şingirdayarak ve hoş anıları canlandırdı: arka bahçede sebze yetiştirmek, martıları kovalamak için sahilde uzun yürüyüşler yapmak ve gece geç saatlerde kucaklaşmak. Raina kollarını açtı ve Brynn kollarına doğru yürüdü, Olive onu arkadan kucakladığında gülümsedi.

Üçü uzun bir süre birbirlerine sarılmış bir şekilde öylece durdular. Büyük Kedi Catherine ortaya çıktı, görünüşü boynundaki zil tarafından önceden haber verilmişti. On iki yaşında ve görünüşte çelimsiz ve narin olabilirdi ama Brynn'in annelerinde olduğu gibi görünüş aldatıcı olabilirdi. Cat'in derisinin hemen altında eski bir avcının ruhu yaşıyordu; çan da buradan geliyordu. Kimse içgüdüsel olarak bunu yaptığı için onu suçlamıyordu ama Raina, Cat'in ayaklarının dibine cırcır böceği kafaları ve çeşitli ölü böcek parçaları şeklinde "hediyeler" bırakmasına itiraz ediyordu. Bu da Cat'i gelmiş geçmiş en sevimli katil yapıyordu. Tüylü yüzünü Brynn'in ayak bileklerine sürttü. Bir kez. İki kez.

Ve sonra
ısırdı. "Ah!"

"Onun kurallarını biliyorsun," dedi Olive. "Biraz sevgi, biraz nefret. O böyle biridir. Şimdi bize neden habersizce eve geldiğini söyle, Catherine'in bile içeri sokmayacağı bir şeye benziyorsun."

Raina, "Bence harika görünüyor," dedi.

Olive'in gözleri Brynn'in üzerinden hiç ayrılmadı. "Ne uyuyor ne de yemek yiyor."

"Güven bana anne, bol bol yiyorum."

"Tamam, o zaman yeterince uyumuyorsun ya da doğru yemek. Sen de benim kadar solgunsun."

Olive gerçekten de İngiliz atalarının soluk tenine sahipti. Buna karşılık Raina Porto Riko'luydu ve altın sarısıydı. Raina'nın yumurtası ve bilinmeyen bir sperm donörünün ürünü olan Brynn'in teni Raina'ninkinden birkaç ton daha açıktı. Tabii ki hiperventilasyon geçirmemeye çalışmadığı sürece. Şu anda olduğu gibi. Bu durumda muhtemelen Olive'den bile daha beyazdı.

Raina kararlılıkla, "Başlangıç olarak doğru beslenmeyi ve uyumayı düzeltebiliriz," dedi. Elini Brynn'in elinin içine soktu ve Brynn kendini bildi bileli yaptığı gibi işi devraldı. Brynn'i el yapımı örtülerinden biriyle kanepeye oturttu ve beş dakikadan kısa bir süre içinde Brynn'in kucağında meşhur vegan nohutlu erişte çorbası ve dumanı tüten zencefilli çaydan oluşan bir tepsi vardı.

"Doğruluk serumu mu?" Brynn sadece yarı şaka yaparak sordu. Raina mutfakta ve insanların içlerini dökmelerini sağlamakta sihirliydi.

"Doğruluk serumuna ihtiyacım yok." Raina onun yanına oturdu. "Bana her şeyi anlatacaksın."

"Nereden biliyorsun?"

"Çünkü tatlı olarak badem ezmeli kaplar yaptım ve sen badem ezmeli kaplara bayılırsın."

"Tek çocuğunuzdan tatlıyı esirger misiniz?"

"O yapmaz, o çok nazik biri," dedi Olive. "Ama ben yapardım. Bir kalp atışında." Brynn'in karşısındaki sehpaye oturdu. "Konuşalım."

"Konuşacak bir şeyim olduğunu nereden biliyorsun?"

"Bir anne bilir."

Bu çoğunlukla doğruydu. Anneleri onu seviyor ve ona tapıyorlardı; bunu hiçbir zaman gizlemediler. İhtiyacını gizli tutmayı başardığı zamanlar hariç, onlara ne zaman ihtiyaç duysa arkasını kollamışlardı. Örneğin, iki annesi olduğu için acımasızca zorbalığa maruz kaldığı gençlik yıllarında olduğu gibi...

Onları delicesine seviyordu ama tek çocukları olmak büyük bir baskı yaratıyordu, özellikle de bir bebek sahibi olma hakkı için ne kadar uzun ve zorlu bir mücadele verdikleri düşünıldüğünde. Bazen kendi kendine onların beklentilerini karşılamamanın zor olduğunu itiraf edebiliyordu. Ve çoğu zaman da öyle olmadı. Hayatta kaytarmaya meyilliydi, bunu biliyordu. Ama hiçbir şeyin derinine inmezse, hayatını sadece yüzeyde tutarsa, orada güvende olurdu. İskambilden evi yıkılamazdı.

Kedi onun kucağına atladı ve Brynn ona uzun uzun baktı. "Uslu duracak mısın?"

Cat onun karnına nazikçe bir kafa attı ve sonra yüzünü Brynn'in çorbasına sokmaya çalıştı. Kase, yaşlı kadının hırıltılı mırıltısını güçlendirdi, öyle ki sesi tekleyen bir motor gibi çıktı.

Olive kuru bir sesle, "Evine hoş geldin," dedi ve Catherine daha çorba içmeden onu kucaklayıp yavaşça yere bıraktı. "Şimdi dinleyelim bakalım. Seni gördüğümüze sevinmedik değil ama neler oluyor? Hafta sonu ziyareti için oldukça büyük bir spor çantası getirmişsin. Long Beach'in sana uygun olduğunu mu sanıyordun? Vekil öğretmenlik yapıyordun ve Aaron'la yaşıyordun-"

"Ashton," diye düzeltti Brynn ve göğsündeki gerginliği, tüm yolculuk boyunca orada olan gerginliği görmezden gelerek rahat bir omuz silkme hareketi yaptı. Geçen hafta boyunca. Aylardır. Bunun panik atak değil de yaklaşan zombi kıyametinin bir uyarı işareti olmasını umuyordu. Gençken çok sık geçirirdi. Dokuz yıl boyunca gittiği yaz kamplarında her gün olduğu gibi, annesinden saklamayı başardığı başka bir şey daha vardı. Bu da

Saldırılar artık seyrekleşmişti, ama yapmak zorunda kalacağı konuşmayı düşündükçe, bir tanesinin geliştiğini hissediyordu. Onları endişelendirmektense zombilerle yüzleşmeyi tercih ederdi. Hayatları boyunca yeterince şey yaşamışlardı. "Sadece biraz eve geleyim dedim," dedi sonunda.

"Sana sahip olmayı sevdiğimizi biliyorsun." Karısı tekrar ağzını açtığında Raina elini Olive'in elinin üzerine koydu. "Ama aynı zamanda sevdiklerinin şiddetli bir koruyucusu olduğunu da biliyoruz. Bizi endişelendirmektense dizlerinin üzerine çökersin. Bir sorun var." Sesini yumuşattı. "Bir şey mi oldu?"

Brynn vegan nohutlu erişte çorbasından nefret etmesine rağmen çorbayı kaşıklamaya başladı. "Mmm. Yum."

Olive gözlerini Brynn'den ayırmamıştı. "Adam'dı, değil mi? Bir şekilde tüm bunlar o pislikle bağlantılı."

Brynn gözlüklerini burnunun daha yukarısına itti. "Ashton." "Her neyse. Ve gözlüklerini sadece böyle yukarı itiyorsun üzgün olduğunda."

"Olive," dedi Raina usulca. "Geri çekil, ona biraz nefes alacak alan bırak." Brynn'e döndü. "Tatlım, nefes vermen gerek."

Bu doğrudu. Nefesini tutuyordu. Soluğunu bıraktı ve biraz nefes aldı. "Ben iyiyim."

"Hayır, değilsin." Raina son derece endişeli görünüyordu. "Çok ağır nefes alıyorsun ve nabzın hızla atıyor."

Doğru, çünkü eski moda bir panik atağın sancılarını çekiyordu, geçen ay büyük büyükannesinin kolyesini kaybettiğini fark ettiğinden beri ilk kez, Olive'in ona sadece manevi değeri değil, aynı zamanda küçük bir servet değerinde olduğu için en üst düzeyde dikkat etmesini söylediği kolyeyi kaybetmişti. Ama bu saldırıya neden olan tek şey bu değildi. Ashton'ın kolyeyi aldığına dair amansız bir şüphe vardı.

Yapmadığına yemin etmişti ve suçlama karşısında o kadar incinmiş ve yıkılmıştı ki Brynn kendinden şüphe etmeye başlamıştı. Belki de gerçekten kaybetmişti. Şimdi ise

biraz daha hava emdi ve başarısız oldu. "Sadece alerjim var. Ben iyiyim."

"Gördün mü? İyi olduğunu söylüyor," dedi Olive.

Brynn göğsünü ve içinde yaklaşmakta olan yük trenini ovuşturarak, "İyiyim," dedi. "Tamamen iyiyim."

Olive yavaşça başını salladı. "Haklısın Raina. O iyi değil. Çalışmıyor ve söz yüzüğü artık parmağında değil, bu da demek oluyor ki sekiz aylık birlikteliklerinin ardından Alan koca bir pislikti ve tekrar eve taşınıyor."

"Ashton," diye fısıldadı Brynn.

"Bunların hiçbiri onun ağzından çıkmadı," dedi Raina, sesi sıkıntılı geliyordu.

"Eğer konuşsaydı, konuşurlardı."

Raina kaşlarını çatı. "Göğsünü tutuyor ve nefes nefese kalacakmış gibi görünüyor. Tatlım, ağrın var mı?"

Eğer acıdan kasti kaburgalarının bir balyozla kırıldığı hissiyse, o zaman evet. Acı çekiyordu.

Raina onun önünde çömeldi. "Bir ile on arasında bir acı skalasında, neredesin?"

On beş kulağa doğru geliyordu.

Raina Olive'e doğru döndü. "Aman Tanrım, sanırım kalp krizi geçiriyor!"

"Hayır, değilim." Brynn gözlüklerini çıkardı ve yüzünü ellerinin arasına aldı. "Ama geri kalan her şey doğru. Çalışmama olayı. Eve gelip biraz kalma olayı. Pislik erkek arkadaştan ayrılma olayı."

"Ashton'ı öldüreceğim," diye mırıldandı Olive.

Brynn annesinin sonunda onun adını doğru söylemesine neşesiz bir kahkaha atmayı başardı.

"Ah, tatlım," diye fısıldadı Raina. "Çok özür dilerim."

"Çalıştığım okul kapılarını kapattı. Ve Ashton olayı, en iyisi bu." Hafif bir ifade. . . Brynn başını salladı. "Ama ben iyiyim. Gerçekten iyiyim. Ben sadece "deliyim. Tamamen aklımı kaçırdım. Evsizim-"Tamam."

"Senden daha beyaz," dedi Raina Olive'e. "Ve nemli, ama aynı zamanda üşümüş."

"Anlıyorum. Tatlım, nefes al," dedi Olive sakince Brynn'e. Raina'ya da "911'i ara" dedi.

"Hayır!" Brynn söyledi. Ya da söylemeye çalıştı. Ama tabii şimdi gerçekten de nefes nefese kalmıştı.

Raina 911'i arıyordu. "Merhaba, evet, kızım kalp krizi geçiriyor."

"Ben değilim!" Göz kapaklarının arkasında küçük siyah noktalar dans ederken Brynn hırıltılı bir ses çıkardı.

Olive Brynn'in iki elini de tuttu. "Nefes al," dedi tekrar. "Benimle birlikte nefes al."

Deniyordu. Ama ciğerlerine hava çekemiyor gibiydi, bu da göğsündeki keskin zonklamayı daha da şiddetlendiriyordu. Ellerini Olive'in ellerinden çekerek göğüs kafesine bastırdı ve acıyı hafifletmeye çalıştı.

Raina çaresizce, "Aman Tanrım," diye fısıldadı ve kapıya doğru koştu. "EMS'yi tutan ne?"

Birkaç dakika sonra iki üniformalı, sedyede yatan Brynn'in başında durmuş, yüzüne oksijen maskesi takıyordu. Gözlükleri artık takılı değildi ve burnunun ötesini göremiyordu.

Brynn ambulansın arkasına bindirilirken Raina, "Tatlım," diye bağırdı. "Hemen arkanda olacağız, tamam mı? Gözlüklerin bende."

Brynn elini uzattı ama onlara ulaşamadı.

Sağlık görevlilerinden biri "Sakin ol," dedi. "Buradaki tek göreviniz nefes almaya devam etmek."

"Ben iyiyim!" Brynn maskenin arkasından bağırmaya çalıştı.

Ama kimse onu dinlemiyordu. Bu yüzden pes etti ve bulanıklaşan sondaj kulesinin iç tavanına baktı ve yapabileceği tek şeyi yaptı. Nefes aldı.

Kırk beş dakika sonra hastanede, bir doktor ve hemşire karyolasının başında duruyordu.

"Panik atak gibi görünüyor," dedi doktor. Brynn iç çekti. "Ben de herkese bunu anlatmaya çalıştım."

"Emin olmamız gerekiyordu. Annen kalp krizi geçirdiğın konusunda çok kararlıydı."

Bu doğruydı. Zorlanamazlardı. Brynn sonunda onları bekleme odasına götürmüştü çünkü hastane personeli ni çıldırtıyorlardı. İçini çekti. "Önemli değil. Ağlamak için bir bahaneye ihtiyaçları vardı çünkü ben geldim ve beni özlediler."

"Bunu size söylemek çok daha ucuz olurdu," dedi doktor.

"Evet." Sigorta muafiyetinin beş bin dolarını daha ucuza ödemek gibi.

Yarım saat sonra acil servisteki küçük odasından çıkarıldı. Annelerine iyi haber verilmişti ve o kıyafetlerini değiştirirken hâlâ bekleme odasındaydılar. Beyaz koridorlardan bekleme odasına doğru ilerlerken bir otomatın önünde durdu ve camdaki yansımasını gördü.

Hemşirenin kişisel eşyalarını koymasını için verdiği çantayı tutuyordu. Her şey oldukça bulanıktı ama o bile gerçekten çok solgun olduğunu görebiliyordu ve açık kahverengi gözleri yüzünde kocaman görünüyordu. Utanç ve aşağılanma insana bunu yapıyordu.

Lanet bir panik atak . . . Gah. Şu anda bir çikolataya bir sonraki nefesinden daha çok ihtiyacı vardı ve panik yüzünden oksijensizlikten neredeyse öleceğı düşünülürse, bu bir şey ifade ediyordu.

Uzun boylu, zayıf ve kaslı bir adam makinenin önünde durmuş, ellerini makinenin iki yanına koyarak makineyi sert bir şekilde sallıyordu.

Bir çikolata gevşedi ve onu yakalayarak kargo pantolonunun ceplerinden birine soktu.

Cepler zaten oldukça dolu görünüyordu.

Hangi tür çikolatayı aldığını bilecek kadar iyi göremiyordu ama bunun bir önemi yoktu, çünkü tüm diyarlardaki tüm çikolataları seviyordu. "Hey," dedi. "Birazını ödeme yapan müşteriler için sakla."

Yüzünü ona döndü, kahverengi, dalgalı saçları gözlerine düşüyordu ve ... bir şey onun plastik çantasını karıştırıp gözlüklerini aramasına neden oldu. Kendini koruma içgüdüğü belki de, çünkü içgüdüleri çığlık atıyordu. Belli ki bu onun için sık rastlanan bir durum değildi, yoksa hayatını her zaman bu kadar derinlemesine patlatamazdı. Gözlüğünü taktığında dünya yeniden odak noktasına geldi ve kısa süreli bir rahatlama nefesi aldı.

Kısa sürdü çünkü Eli Thomas'ı on beş yaşından beri görmemiş olsa da onu gerçekten tanıyordu.

"Makineye para koydum." Yüz ifadesi gergindi, sanki çok stresliydi. Ve bulundukları yer, hem acil servis hem de ameliyathanenin bekleme salonuna giden koridor göz önüne alındığında, büyük olasılıkla oldukça stresliydi. "Çok para, aslında-" Durdu, başını eğdi, yüzünde tanıma ifadesi belirdi. Gözleri yumuşadı ve gülümsedi, beyaz dişleri ve sol yanağındaki gamzesi parladı. "Hey." Sesi artık farklıydı. Daha alçak, sessiz, tanıdığın insanlarla konuşurken kullandığın gibi. Aynı zamanda duygu doluydu. "Uzun zaman oldu."

Gerçek bir hikaye. Bir süre olmuştu. Ama yeterince uzun değil. Ve Kötü haber bölümünde, gamzesi ve gülümsemesi hâlâ çekici ve karizmatikti ama iyi haber, kalbini nasıl kapatacağını öğrenmiş olmasıydı. Onu hatırlamadığını ima eden belli belirsiz bir gülümseme verdi. Öpüşmelerinden sonra onu kovalamamıştı ve evet, bu milyonlarca yıl önceydi ama hey, bir kızın gururu vardı.

Kaşlarını kaldırdı.

Bunu görmezden gelerek, çünkü oraya gitmiyorlardı, geri çekilmesini işaret etti çünkü otomatta sıra kendisindeydi. Cebinden buruşuk bir dolar çıkardı ve adamın bakışlarının ağırlığının son derece farkında olarak makineye sokmaya çalıştı. Onun kendisini tanımasını istiyordu. Kadın hâlâ teşekkür etmeden gidiyordu.

Makine ona bir dolarını geri verdi. Eli,
"Önce bunu düzeltmen gerekiyor," dedi.

Dişlerini gıcırdatarak doları kalçasına vurdu ve bir kez daha makineye geçirmeye çalışmadan önce eliyle düz bir şekilde ütöledi.

Ve ... bir kez daha, makine bunu hemen reddetti.

Cidden, bugün pazartesi miydi? Evren onu yakalamak için mi dışarıdaydı? Neyin peşindeydi?

Eli eliyle dolar banknotunu işaret etti. "Ben ?"

Kadın başıyla onayladığında, adam onu aldı ve sakince makineye yerleştirdi.

Ve tabii ki kabul edildi.

Eli bir şeyler söylemeye başladı, ama onu durdurmak için parmağını kaldırdı, sonra da istediği şekerlemenin harfini ve numarasını tuşladı.

Hiçbir şey olmadı.

Oh, Tanrı aşkına- Eli'nin yaptığı gibi makineyi kavrayarak salladı.

Hiçbir şey.

O da tekmeledi.

İzleyicileri sırttı. "Missy Judgerson karanlık tarafa geçiyor."

Brynn gülerek kendini şok etti. Bu onun ... şey, hatırlayamadığı ilk kahkahasıydı. Son zamanlarda hayatı pek de çalıntı mallarla dolu değildi.

"İşte." Taklit ettiği yabancı ceplerinden iki avuç dolusu eşya çıkardı. "Benden çok daha çaresiz görünüyorsun. Seç bakalım."

Bir şeker aldı. Sonra bir daha düşününce bir paket jelibon da kaptı.

Ona bir bakış attı.

"Hey, bir bardak az kaldı, tamam mı?" Kolunu uzattı ve dirseğinin kıvrımında kan aldıkları yerdeki yara bandını gösterdi.

Gülümsemesi soldu. "İyi misin?"

Fiziksel olarak, evet. Zihinsel olarak, oylama hala yapılmamıştı. Çikolatayı parçaladı. "Olacağım."

Gözleri hâlâ grinin en alışılmadık tonundaydı, bu da soğuk oldukları anlamına gelmeliydi ama öyle değildi. Aslında çok sıcak ve meraklıydılar. Ve belki o da ona karşı sıcak ve meraklı hissedebilirdi, eğer karşılık görmediği belli olan kocaman bir aşka kapılıp kendini aptal yerine koymasaydı. Buna ek olarak, Brynn'in baş düşmanı Kinsey Davis'le aynı grupta yer aldığı için arkadaş olmadıkları halde arkadaş olduklarını düşünerek onu kandırmıştı.

Evet, görünüşe göre yıllarca kin tutabiliyordu. Belki de uzun zaman önce kamp günlüğüne ikisi hakkında yeterince sık yazdığı için aklında kalmıştı. Herkes her gece bir tane yazmak zorundaydı. Aslında onunki hâlâ çantasının derinliklerinde bir yerde duruyordu. Onu eskiden olduğu kişiyi, çok saf, çok sadık, çok bağışlayıcı olan Past Brynn'i hatırlatmak için kullanıyordu. Neredeyse bir golden retriever'dı.

Ama öğrenmişti. Artık daha sertti. Şimdiki Brynn bir Alman çoban köpeğiydi.

Eli'nin telefonu çaldı. Telefonu eline aldı, ekrana baktı ve donakaldı. "Gitmem gerek." Ceplerini boşaltmak için fazladan birkaç saniye harcadı ve tüm ganimetini Brynn'in kollarına attı. "Başka bir düzeltmeye ihtiyacın olursa diye."

Ve sonra adam gitmiş, onu geçmişin aşağılayıcı anıları ve her kim için buradaysa onun iyi olacağı umudu arasında bırakmıştı. Çaldığı jelibonlarla başladı. Şeker vücudunda etkisini göstermeye başladı ve ona dışarı çıkıp anneleriyle gerçekleri yüzleşmek için ihtiyaç duyduğu cesareti verdi.

Bir kez daha hayatta başarısız olmuş ve sevdiği insanları hayal kırıklığına uğratmıştı.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Bölüm 2

Kinsey hastanelerden binlerce güneşin tutkusuyla nefret ederdi. Hayır, on bin güneş kadar. Yine de burada bir hastane yatağında oturuyor, üzerinde pek çok kez yıkanmış, neredeyse şeffaf bir hastane önlüğü vardı.

Kahretsin, bazı günler hayat diğerlerinden daha berbattı. Dün gece geç saatlerde bir telefon almıştı. Bir böbreği vardı ve sabah beşe kadar hastanede olması gerekiyordu.

Buraya saat dört buçukta gelmişti, çünkü çoğu pek de övgüye değer olmayan pek çok şey yapardı ama asla geç kalmazdı.

Özellikle de kendi böbrek nakli için.

Artık öğleden sonra olmuştu ve soğukkanlılığını korumaktan, "doktor birazdan sizi bilgilendirmek için burada olacak" cümlesini duymaktan ama daha fazla açıklama alamamaktan yorulmuştu.

Bir sürü yanlış başlangıç ve daha da fazla yanlış umutla yıllar ve yıllar boyunca böbrek beklerken bildiği bir şey varsa, o da eğer ona söylendiği zaman olmazsa, hiç olmayacağıydı.

Ama bu düşünmek için fazla iç karartıcı bir düşünce olduğundan, kontrol edebileceği şeylere odaklandı. O kadar açtı ki sanki organları birbirini yemeye başlamış gibi hissediyordu. Neyse ki çalışan tek böbreğini değil. Böbreği on dört yıl önce, on beş yaşındayken almıştı ve vücudu ona uygun olmadığına karar vermişti ve yavaş ama emin adımlarla onu reddediyordu.

Odaya bir hemşire girdi ve Kinsey'nin hayati değerlerini kontrol etmeye başlarken gülümsedi. "Nasıl hissediyorsunuz?"

"Oh, sadece şeftali-" Kendisinden daha fazla güvendiği tek kişi odasına geri döndüğünde sözünü kesti.

"Neredeydin?" diye sordu.

"Arabayı taşıyordum," dedi Eli.

Bunu bütün gün boyunca her saat başı yapıyordu ve bu onu çıldırtıyordu. Dürüst olmak gerekirse, hayat onu çıldırtıyordu. "Sana bırakma alanına park etmemeni yoksa ceza yiyeceğini söylemiştim. Ceza aldın mı?"

Gülümsedi. "Hayır."

Gözlerini kısmıştı. "Neden yalan söylüyormuşsun gibi hissediyorum?" "Söylemiyorum. Tam zamanında geldim."

"Dur tahmin edeyim," dedi Kinsey. "Bir kadın polis sana ceza yazmak üzereydi ve sen de o sinir bozucu çekici gülümsemeni gösterip kurtuldun, oysa ben daha önce kimseyi bana ceza kesmekten vazgeçirmeyi başaramamıştım."

"Çünkü cazibeni kullanmayı denemiyorsun bile.

Asla." Bu doğruydı. "Bu yanlış reklam."

Gülümsedi. "Benim durumumda değil." Bu da doğru.

"Ve eğer boş yer olsaydı ziyaretçi otoparkına park ederdim, ama yok."

Hemşire dosyadan başını kaldırıp Kinsey'e baktı. "Kocanız bana bugün hiçbir şey yemediğinizi hatırlattı. Bu doğru mu?"

"Evet, preop sırasında, ameliyattan on iki saat önce yemek yememem istendi. Ve Eli benim kocam değil. O benim ..." Tereddüt etti, çünkü en iyi arkadaşınız gibi sevdiğiniz ama aynı zamanda uykusunda sık sık yastıkla boğmak istediğiniz kişiyi tarif etmek zordu.

Eli kaşlarını kaldırdı.

Gözlerini devirdi. "Bok gibi can sıkıcı hayat arkadaşı."

Üçüncü sınıftan beri, Kinsey'nin şirret Donna Morgan'ı Kinsey'nin karavan pisliği olduğunu söylediği için çamura ittiği günden beri onun en iyi arkadaşıydı. Eli, Kinsey'nin başı belaya girmesin diye suçu üstlenmişti ve o zamandan beri en iyi arkadaşlardı. Aslında daha çok kardeş gibiydiler, çünkü gerçekten

kardeş gibi bir ilişkiydi, didişmek en sevdikleri eğlenceydi. Birlikte çok zor günler geçirmişlerdi ve çok zor günler geçirmişlerdi. Kadının sağlık sorunları. Adamın ailevi sorunları. İnsanların hayatına girmesine izin vermemesi. İnsanların onu seveceğine güvenememesi. Ve daha niceleri.

İkisi de oldukça berbat durumda olsalar da, bir çeşit aile olmuşlardı ve kimsenin onun gibi arkasını kollamadığını biliyordu. Tıpkı onu korumak için her şeyi yapacağını bildiği gibi.

Yine de her gün onu çıldırtmayı başarıyordu. Şu anki gibi. "Neden çikolata gibi kokuyorsun?"

"Çünkü otomat makinesinde mola verdim."

Onu uyuşturucu kokusu alan bir polis köpeği gibi kokladı ve midesi guruldadı. O da hırlamış olabilirdi. "Aman Tanrım, Snickers yedin," diye suçladı.

"Evet."

Onu gördüğü yerde öldürmek istiyordu ve hemşirenin tanık olmaması için kabinden çıktığını görünce sevindi. "Benimle dalga mı geçiyorsun?"

Yatağın yanına gelip onun elini tutarken suçlu gibi görünme nezaketini bile göstermedi. Gözleri ihtiyatlıydı. Endişeliydi. "Doktor ne dedi?"

"Onu henüz görmedim."

Eli bir nefes verdi. "Mesajın beni korkuttu. Aceleyle geri döndüm." "Özür dilerim. Seni korkutmak istememiştim."

Durakladı. "Sen

Gerçekten sadece arabayı hareket ettirip bir şeyler atıştırıyor musun?" "Başka ne yapıyor olabilirim ki?"

"Güverte aranıyor."

Eli'nin Deck'i aramamış olduğu gerçeğini sindirdiği anlaşılan bir şaşkınlık anı yaşandı.

Deckard Scott'ın kısaltması olan Deck, Kinsey'nin ikisinin de boş olduğu gecelerde yatağına girmesine izin verdiği adamdı. İri ve yapılıydı, çivi gibi sertti, cehennem gibi seksiydi ve hepsinden önemlisi, sessizliği kelimelerle doldurmaya ihtiyacı yoktu. Onu sırf bu yüzden bile sevebilirdi - eğer birini sevmekte özgürse.

O değildi.

Kronik böbrek yetmezliğiyle büyümüştü ve on beş yaşında yapılan ilk nakilden sonra vücudu yeni bir soruna, nakil reddine geçiş yapmıştı. Bu da onun kelimenin tam anlamıyla yürüyen, konuşan bir son kullanma tarihi olduğu anlamına geliyordu. Ne zaman olacağını bilmiyordu ama olacağını biliyordu. Eninde sonunda şansı tükenecek ve böbreği iflas edecekti. Yani aşık olmak ve karşılığında birinin ona aşık olmasına izin vermek bencillikti. Olmamayı dilediği bir sürü şey olabilirdi ama bencillik bunlardan biri olmayacaktı.

"Onu aramalıydın," dedi Eli sonunda, belli ki ses tonunu eşit tutmaya çalışıyordu ama aynı zamanda onun bir aptal olduğunu düşünüyordu. "Burada olmak isterdi."

Evet, ama . . . Deck'in sadece onun eğlence adamı olması gerekiyordu. Bir yıl önce, kaba bir kahkaha ve gözlerinde kirli bir parıltıyla bu terimi kabul etmişti.

Onun kirli düşüncelere kapılmasına bayılırdı. Bu her zaman onun yararına olmuştur. Ama onun bütün bir yıl boyunca, kendisini kapı dışarı etmek istediğine dair hiçbir belirti göstermeden yanında kalacağını hiç düşünmemişti. Bu da onu kovacak kişinin kendisi olması gerektiği anlamına geliyordu. "Başlama yine."

Eli başını salladı ama bunca yıldan sonra nasıl savaşaacağını biliyordu. "Peki. Peki haberler nedir?"

"Hemşire doktorun her an gelebileceğini söyledi." "Sekiz saattir bunu söylüyorlar."

"Ah, özür dilerim," dedi midesi yeniden guruldarken. "Ben burada aptal bir hastane önlüğünün içinde buzlu cipsten başka bir şey yemeden otururken, bütün gün en sevdiğin yiyecek grubunu yemek sana zor mu geldi?"

Sandalyesini yaklaştırıp elini tuttu ve bunu nasıl yaptığına dair hiçbir fikri yoktu ama yaptığı her ekonomik hareketle tansiyonunu düşürüyordu.

"Bunu atlatacaksın," dedi, sesi çelik gibiydi. Onunla ilgili her şey sessiz çelik gibiydi. Deck bir boğaysa, Eli bir kedi idi. Yabani bir dağ aslanı, aldatıcı bir şekilde oyuncu, içi ve dışı güçlü, zeki ve boka batma yeteneğine sahip

sessiz ve ölümcül bir ustalıkla yapıyordu. Bazen onun kendisini kişiliğinin gücünden başka bir şeyle hayatta tutmadığını düşünüyordu.

Ama ona yeterince yaslanmıştı. Yüzü çizilmişti. Saçları yüzünün etrafında her zamankinden daha da vahşiydi ve kızdığında kayrak gibi soğuk ya da bir yaz fırtınası kadar sıcak olabilen o fırtınalı gri gözleri çerçevesliyordu. "Evine git," dedi usulca. "Ne olduğunu öğrendiğimde seni arayacağım."

"Seni terk etmiyorum," dedi.

"Eli-"

"Deck'i arayacak mısın? Çünkü aramazsan -ki araman gerektiğini çok iyi biliyorsun- buradan gitmiyorum."

"Tamam, o zaman, bir iyiliğe ne dersin?"

"Her şey," dedi, o kadar kolaylıkla doğru olduğunu biliyordu ki. Bunu defalarca kanıtlamıştı. Ama ... doktora sormak istediği soruları sormak için onun gitmesine ihtiyacı vardı. "Eve git ve bana en sevdiğim rahat şalımı getir, yumuşak siyah olanı? Ve okumak için birkaç dergi?"

Gözleri kısıldı. "Benden kurtulmaya çalışıyorsun."

"Hayır, üşüdüm ve kırımın dışarıda kalmasından yoruldum."

İç çekti ve başını salladı. Kızın üzerine eğilerek alnına bir öpücük kondurdu ve gözden kayboldu.

Beş dakika geçmeden doktoru nihayet odasına girdi, yüzünde anlaşılabilir bir ifade vardı. Ama o anda Kinsey tüm sorularının cevabını biliyordu ve gözlerini kapattı.

"Özür dilerim," dedi

sessizce. "Uygulanabilir değildi."

Bu dördüncü müydü? Beşinci mi? Tanrım, bundan bıkmıştı. Çok yorulmuştu.

Doktoru hâlâ konuşuyor, ona her zamanki gibi pes etmemesini falan filan söylüyordu. Eli içeri girdiğinde.

Başını eğmiş, Cosmo dergisi okuyordu. "Hey, bir erkeği boşaltmanın yüz bir yolu olduğunu biliyor muydun?"

Garip bir sessizlikle başını kaldırdı ve doktoru görünce dergiyi kapattı.

"İlginç," dedi doktor küçük bir gülümsemeye. "İyi okumuş olmanın faydaları sanırım."

Kinsey sıkıca, "Eşyalarımı almak için eve gideceğini sanıyordum," dedi.

"Çıkarken hemşireyi gördüm, doktorunuzun geldiğini söyledi, ben de geri döndüm." Önce Kinsey'nin sonra da her zamanki gibi keskin sezgileriyle doktorun yüz ifadesini inceledi. "Birinin bana bugünün başka bir yanlış alarm olmadığını söylemesi gerekiyor."

Kinsey onun gözlerinin içine baktı ve umudunu kaybettiğini bilse de hiç kaybetmemişti. Ama Kinsey'nin yavaş yavaş kabullenmeye başladığı şeyi, yani zamanında böbrek alamayacağını eninde sonunda anlaması gerekiyordu.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Bölüm 3

Dokuz yaşındaki Brynn'in yaz kampı günlüğünden:

Sevgili anneler,

Bu günlüğe kendim için yazmam gerekiyordu, ama bu aptalca görünüyor, bu yüzden sana yazıyorum. Seni özledim.

Keşke gelip beni alabilsen.

Burası çok karanlık. Herkes yatmadan önce uzun bir yürüyüşe çıkıyor ama ben kalmak zorundayım çünkü geceleri iyi göremiyorum. Bunun kalıtsal olduğunu anlıyorum ama sinir bozucu. Neden bana güzel saç gibi iyi bir şey geçmedi?

Ayrıca, sebzelerimizi yememizi sağlıyorlar. Bezelye, öğür. Yanımda oturan kötü kızın üzerine neredeyse kusuyordum. Bana bağırdı. O da benim kulübemde. Kendini iyi hissetmiyordu ve yürüyüşe de katılmadı. Herkese iki annem olduğu konusunda yalan söylediğimi anlattı.

Ondan hoşlanmıyorum.

GEL BENİ AL!!!!!!!!!!!!!!

Sevgi
ler,
Brynn

Kinsey giyinip eve gitmek üzere taburcu olurken, ELI kendini bekleme odasında, midesi düğümlenmiş halde buldu. Elinde hâlâ o aptal dergiyi tuttuğunu fark edince, onu yan masadaki diğer dergilerin üzerine fırlattı. Hangi dünyada insanlar bir derginin burada birilerine umut verebileceğini düşünüyordu? Umut ele geçmezdi ve tam bir kaltaktı.

Telefonu, bugün işe gelip gelemeyeceğini soran bir mesajla çaldı. Morro Körfezi'nde kâr amacı gütmeyen bir kuruluştaki deniz bilimcisiydi ve çoğu gün bu dünyadaki en iyi işti. Deniz yaşamını incelemek ve raporlamak için para alıyordu, bu da çok sayıda tekne gezintisi, tüplü dalış, bitmek bilmeyen çalışmalar ve toplantılar gerektiriyordu. Ama bugün işi

aklındaki son şeydi. Mesaja cevap verdi ve en kısa zamanda geleceğini söyledi. Midesi Kinsey'ninkine rakip olacak kadar gürültülü bir şekilde gurulduyor, cebindeki her şeyi onu hatırlamayan bir kadına teslim ettiği için pişmanlık duyuyordu.

Ama lanet olsun. Onu orada dururken görmüştü ve kalbi göğsünde gerçekten hafiflemişti. Kader, diye düşündü. Brynn Turner'ın onca günün arasında bugün ortaya çıkması kader olmalıydı ve bir an için öylesine rahatlamıştı ki neredeyse ona sarılacaktı.

Ama onu hatırlamamıştı. Hayat hikayesini.

Başını kendi kendine sallayarak telefonunu çıkardı ve son on yılda milyonuncu kez olsa gerek, Google'da karaborsa böbrekleri araştırdı. Aslında yasadışı böbrek satın almak için korkunç bir dizi fırsat vardı. Evet, yasaları çiğnemekten bahsetmiyorum bile, kendini gözbebeklerine kadar ipotek ettirmesi gerekecekti ama bunu gözünü kırpmadan yapardı.

Kinsey'in onun ya da herhangi birinin -Ona bir böbrek al. Eşleşme için kimsenin test yaptırmasına da izin verilmiyordu. Ve anladı, zaten birinden böbrek almıştı ve bunun iyi gitmediğini söylemek yılın en hafif tabiriydi.

O da Google'da aramaya devam etti.

Son yanlış alarm on sekiz ay önceydi ve bu onu neredeyse yıkıyordu. Bu sefer, teslim olmuş gibiydi.

Bu onu çok korkutmuştu. Çok fazla korkusu yoktu. O şekilde büyüdüğü için, bir insanın başına gelebilecek hemen hemen her türlü kötülüğü yenmiş ve hâlâ hayattaydı. Sonuç olarak, hayatında onun için önemli olan sadece birkaç kişi vardı ve Kinsey de onlardan biriydi.

Onu kaybetmeyi reddetti.

Yavaş yavaş, kendi düşüncelerinin dışındaki seslerin farkına vardı. Sessiz bir mırıltı ve yakınında ağlayan biri. Başını kaldırdı. İki kadın vardı, ellili yaşların ortalarında, biri

Sanki bir yönetim kurulu toplantısına katılacakmış gibi giyinmişti, diğeri ise orijinal çiçek-güç kızı gibi görünüyordu. Diğerrinin kollarında hıçkırır hıçkırır ağlıyordu.

"Raina, tatlım, bu hiç yardımcı olmuyor."

"Bebeğimiz kalp krizi geçirebilirdi, Olive!"

"Ama yapmadı. Doktoru duydunuz. Bunun bir panik atak olduğunu, kısa süre içinde çıkacağını ve onu eve götürebileceğimizi söyledi."

Raina uzun, amaçlı bir nefes verdi, doğrulurken bilezikleri şingırdıyordu. "Belli ki Long Beach'te başına korkunç bir şey gelmiş," dedi ağlamaklı bir sesle. "Eğer ona zarar verdiyse-"

"O zaman onu birlikte öldüreceğiz."

Raina sandalyesine geri oturdu. "Özür dilerim. İçimdekileri dökmem gerekiyordu. İçimde tutamıyorum yoksa beni yiyip bitiriyor."

"Biliyorum."

"Sen de dışarı çıkarmalısın." "Çıkardım," dedi Olive.

"Hayır, yapmadın. Her şeyi içine çekip tutuyorsun ve bir dahaki sefere orada sen olabilirsin."

Olive başını salladı. "Ben çok inatçıyım."

Bunun üzerine Raina homurdanarak gözlerini sildi ve etrafına bakındı, bakışları Eli'a takıldı.

"Raina," dedi Olive usulca. "Ona bakmayı kes."

"Yapamam," diye fısıldadı Raina. "Onun hüznü enerjisini hissedebiliyorum."

"Duyabiliyorum, biliyorsun," dedi Eli. Bu da neydi? Lanet olası bir "üzgün enerjisi" yoktu ama Raina Eli'den sadece iki adım uzaklaşana kadar birkaç sandalyenin üzerinden kaymaya başlamıştı bile.

"Merhaba," dedi.

Müthiş. "Merhaba."

Ona küçük bir gülümseme verdi. "Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

Cevap vermedi, ancak midesi yine homurdanarak onun yerine konuştu. Kadın sanki bu ona çok mantıklı geliyormuş gibi başını salladı. "Ben de bir şeyler hakkında konuşmadan önce hep yemek yerim. Ben duygusal bir yiyiciyim." Kadının

önünden bir şey çekti.

Kaliforniya eyaleti büyüklüğünde bir cüzdan. "Cevize alerjin yok, değil mi?"

Çılgın kadından uzaklaşmak üzereydi ki lezzetli bir şeyin kokusu onu rahatsız etti.

"Havuçlu kek muffinleri," dedi.

Browni tercih ederdi ama ucuz bir bavul gibi katlandı ve bir tane aldı.

Her iki elde.

"Glüten, süt ürünleri ve şeker içermezler."

Ve dondu kaldı. Lanet olsun.

Raina gülümseyerek ellerinden birini ağzına götürdü ve bir ısırık almak için kendini zorladı. Ama sonra birden ağzı o güne kadar yediği en muhteşem havuçlu kekle doldu ve Raina çantasından başka bir şey çıkardığında bir inlemeye karşı koymaya çalıştı.

"Bunu bileklerinizdeki nabız noktalarına sürün ve ovalayın" dedi. "Sakinleştirici esansiyel yağlardan oluşan bir karışım. Bergamot, ylang ylang, limon ve birkaç tane daha." Adam kıpırdamadığı için eğildi ve onun için yaptı.

"Tanrı aşkına," diye mırıldandı Olive ve yaklaştı. "Onu görmezden gelmekte özgürsün. Jim Beam ailesinden iyi bir shot'ın genellikle yağlar kadar işe yaradığını düşünüyorum." Çantasından küçük bir şişe çıkardı.

Eli kendini bir Mary-Poppins-meets- Twilight-Zone setine girmiş gibi hissetti.

Raina gülümsedi. "Eşim bunu itiraf etmekten hoşlanmıyor, bunun onu yumuşak biri yaptığını düşünüyor ama o da endişeli biri. Bu yüzden birbirimize çok uyuyoruz." Şişeyi uzattı.

Tam pes edip hızlıca bir yudum almak üzereydi ki çift kapı açıldı. Kinsey'nin geldiğini düşünerek ayağa kalktı.

Değildi.

Brynn dışarı çıktı, solgun ve yorgun görünüyordu ve bu iki kadının beklediği kişinin o olduğunu fark etti. Kalp krizi gibi görünen bir panik atak geçirmişti.

Raina ve Olive de ayağa kalkmış, ona doğru ilerliyor, rahatlamış kahkahalar ve gözyaşlarıyla birlikte onu kucaklıyor ve öpüyorlardı.

Brynn ne gülüyor ne de ağlıyordu. Gözleri kapalıydı ve annesine sıkıca sarılmıştı ama Eli onun duygularını anlayamıyordu. Aslında bu büyüleyiciydi. Onun sessizliği. Hayatındaki insanlar -kardeşi, Max, arkadaşları, hatta Kinsey, kendisi de dahil olmak üzere hepsi- sessiz değillerdi. Yakınından bile geçmiyorlardı. Gerçek bir aile gibi iğneleme ve didişmeyi ince bir sanat haline getirmişlerdi. Ya da o öyle sanıyordu.

Cebindeki telefonu çaldı ve onu çıkardı. "Güncelleme nedir?" diye sordu kardeşi.

Selamlar.

"Böbrek yaşayamaz hale geldi."

Max duyulabilir bir nefes verdi. "Kahretsin. Lanet olsun.

Siktir." "Evet." Arka planda Eli heyecanlı havlamaları duyabiliyordu.

Max muhtemelen sörften yeni gelmişti. Muhtemelen mutfakta durmuş, kurtarma köpekleri Mini ile birlikte yere su damlatıyordu.

"O iyi mi?" Max sordu. "Ne düşünüyorsun?" "Yıkılmış olduğunu."

"Öyle değilmiş gibi davranırken," diye onayladı Eli. "Bana ihtiyacın var mı?"

"Ben iyiyim." O ve Max, Eli'nin annesini on sekiz yaşındaki bebek bakıcısından -Max'in annesinden- çocuk sahibi olmak için terk eden bir babayı paylaşıyorlardı.

Eli'nin annesi, kendisi de dahil olmak üzere çocuklardan hiç hoşlanmayan bir İngiliz üniversite profesörü olarak, kendisini aldatan kocasını ve on yaşındaki oğlunu bırakıp İngiltere'ye dönme ve orada öğretmenlik yapma fırsatını yakalamıştı. Babası ise yeni eşi ve bebeğiyle çok daha fazla ilgilendiği için Eli sol sahada kalmıştı.

Ancak aralarındaki on yıllık yaş farkına rağmen, Max ile aralarında bugüne kadar güçlü kalan bir ilişki oluşmuştu.

"Başka bir şey daha var," dedi, gözleri önünde kucaklaşan üç kadında. "Brynn burada. Hastanede."

"Brynn," diye tekrarladı Max, kafası karışmış gibiydi. "Yani-"

"Evet."

"Vay anasını. Kinsey onu gördü mü? Konuştular mı? Belki-"
"Hayır, Kinsey onu görmedi."

"Yıllar önce ona ne kadar aşık olduğunu söyledin mi?"

Eli eliyle yüzünü ovaladı. "Bu hikâyeyi sana hiç anlatmamalıydım. Hem nasıl hatırlıyorsun ki? Bu çok uzun zaman önceydi."

"Bir meydan okumayı kaybetmiştin ve en aptalca aşkını itiraf etmek zorunda kalmıştın, bu beni büyüledi çünkü aptalca şeyler yapma eğiliminde değilsin. Ayrıca, ben hiçbir şeyi unutmam. Onunla konuştun mu?"

"Pek sayılmaz."

"Neden olmasın?"

Cehenneme kadar yolun var. "Beni tanımadı."

Max'ten şaşkın bir sessizlik geldi, sonra çok eğlenmiş bir kahkaha attı. "Üzgünüm ama kahretsin, bu çok komik."

"Öyle mi?"

"Ah, evet." Max yirmi bir yaşına yeni basmıştı. Özünde bir plaj serserisi ve sörfçüydü. İki yarı zamanlı işte çalışıyordu: Kâr amacı gütmeyen bir deniz yaşamı kuruluşunda Eli'ye asistanlık yapıyor, ayrıca yerel bir bar ve ızgarada aşçılık yapıyordu. Sörf yapmaktan daha iyi yemek yapıyordu ki bu da bir şey ifade ediyordu. Ve mümkün olduğunca Eli'ye üstünlük taslamaktan çok hoşlanıyordu.

"Kızımızı eve getirin," dedi Max. "Sizi bekleyen yemeklerim var çocuklar." Sonra, hâlâ gülerek, kardeşi telefonu kapattı.

Telefonunu bir kenara iten Eli, Brynn'i izlemeye geri döndü. Bunun nasıl olması gerektiği gibi sonuçlanacağını merak ediyordu. Birkaç seçeneği vardı. Birincisi, çenesini kapalı tutmak ve bunu yaparken Kinsey'nin umutsuzca ihtiyaç duyduğu bir bağlantıyı bırakmak.

Ya da iki, onları bir araya

getir. Ya da tekrar bir araya
getir.

Yaz kampında birlikte geçirdikleri onca yıl boyunca hiçbir Kinsey ve Brynn'in akraba olduklarını bilmiyordu. Kinsey annesi ve çok iyi bir dolandırıcı olan babası dışında bir kan bağı bulmaya çalışmak için soy testlerinden birine girene kadar bu ortaya çıkmamıştı. Aslında şansı yaver gitmişti. Görünüşe göre Brynn de geçmişte bir noktada akrabalarını aramaya başlamıştı. DNA'sını ve bir fotoğrafını yüklemişti. Böylece Kinsey birkaç yıl sonra ortaya çıktığında, ekmek kırıntılarını takip edebilmişti. Şok edici bağlantıyı bulduktan sonra Eli'a ikinci bir sürpriz yaptı; Brynn'e üvey kardeş olduklarını söylemeye hiç niyeti yoktu.

Belli ki Brynn kendi akraba avına hiç gitmemişti, yoksa Kinsey'i bulurdu. Ve o zamana kadar Kinsey kampa dönemeyecek kadar hastaydı, bu yüzden Brynn'i bir daha görmediler.

Ta ki Brynn'in şu anda annesi tarafından boğulduğu ana kadar. Gözlerini devirirken gözlüklerini burnunun üzerinde daha da yukarı itti ama kaçmaya çalışmıyordu. Bu kolay şefkatten ve sanki tüm dünyalarının en iyi parçasıymış gibi ona sarılmalarından memnundu. Eli anne babasının ona böyle sarıldığını hatırlamaya çalıştı ama hatırlayamadı. Nasıl bir şey olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu ama bunun çok tatlı olduğunu düşündü.

Brynn ufak tefek bir şeydi, onun gibi cılızdı. Onun gibi astımı yoktu ama özellikle spor söz konusu olduğunda kendini tutardı. Vücudunda tek bir atletik kemik bile yoktu. Bu, tuhaflığıyla birleşince onu farklı kılmıştı.

Eli farklı olanı severdi, her zaman sevmişti ama diğer çocuklar sevmemişti ve kampın onun için yalnız bir yer olduğunu biliyordu.

Raina Brynn'i kokluyordu. "Bebeğim, neden çikolata, trans yağ ve şeker gibi kokuyorsun?"

"Bilmek istemezsin."

"İstiyorum."

"Bir çikolata yedim."

Raina dehşet içinde nefesini tuttu ve bir elini kalbine götürdü, bilezikleri şingirdiyordu. "Koridordaki o ölüm dağıtıcısından mı?"

Brynn eğlenmiş görünüyordu. "Otomatı mı kastediyorsun?" "Aman Tanrım. Sana hiçbir şey öğretemedim mi?"

"Tam ağzıma düştü." "Bu şey seni öldürecek!"

"Raina, şimdi olmaz," diye mırıldandı Olive. "Unuttun mu? Savaşlarını seç."

"Haklısın." Raina, Brynn'in yüzünü sevgiyle kavradı ve sonra her iki yanağını da öptü. "Gerçekten iyi misin?"

"Evet."

"Yalan söylediğinden oldukça eminim ama iyi olacaksın. Nasıl iyi olmazsın? Biz varız."

Brynn yumuşak bir homurtu verdi ve onlara tekrar sarıldı, ifadesi artık netti: yarı eğlenmiş yarı kızgın bir şefkat. Onda bir enerji vardı. Sıcak ve ilginç ruhuyla kısmen Raina, soğukkanlı ve kuru zekâsıyla da kısmen Olive'di. Ama Eli'nin en çok hoşuna giden şey, annelerini gerçekten sevdiğinin ve onların da onu sevdiğinin açık olmasıydı.

İşte o zaman Brynn'in ona baktığını fark etti.

Onu bir erkek olarak fark etmek, ama yine de onu tanımamak.

Ama o bunun saçmalık olduğunu söyledi. Belki o zamanlar hiç arkadaş olmasalardı. Belki de o uzun zaman önceki yaz anlaşmasını yaptığı kişi o olmasaydı - ilk öpücüğünü istemişti, anlaşma bunun hakkında asla konuşmamalarıydı. Satıldı. Bu onun da ilk öpücüğüydü ama bunu ona hiç söylememişti.

Onu hatırlamıyormuş gibi davranıyordu. Sinir bozucuydu ama bu onunla ilgili değildi. Bu Kinsey'le ilgiliydi ve Brynn'le karşılaşması onun başına gelebilecek en iyi şey olabilirdi.

Brynn annesinden kurtuldu, bakışları hâlâ onun üzerindeydi. "Bu Eli, bana çikolatayı veren çok nazik yabancı."

Ha. Yakaladım. "Yabancı değil," dedi.

Aslında orada durdu ve anlamamış gibi davranarak onu kandırmaya çalıştı. "Affedersiniz?" diye sordu.

Oh, o iyiydi. Ama o daha iyiydi. Ve bunu onun için kolaylaştırmasına imkân yoktu. "Beni isimle tanıştırdın."

"Hayır, yapmadım."

Raina yardımsever bir tavırla, "Aslında tatlım, sen yaptın," dedi.

Brynn bir an için dondu kaldı. Sonra yüzünü buruşturdu ve ifadesini "kahretsin "den "lanet olsun "a çevirdi. "Bana otomatta ne olduğunu söylemiştin," dedi.

"Hayır, yapmadım."

"Güzel. Kim olduğunu biliyordum." Annelerine baktı. "Yaz kampından."

"Demek o Eli," dedi Olive.

"Anne."

Şu Eli. Bunun ne anlama geldiğini merak etti. "Uzun zaman oldu," dedi Brynn ona.

Öyleydi. Aslında on dört yıl. Tesadüfleri pek sevmezdi ama eğer sevseydi bile, bu seferki göz ardı edilemeyecek kadar büyüktü. Bunca yıldan sonra onu tekrar görmek, hem de bugün. Bu kesinlikle Kinsey için bir işaretti. Gerçi Kinsey'yi oyalamak dışında bu işareti nasıl alacağına dair hiçbir fikri yoktu. Taburcu olması ve giyinmesi ne kadar sürebilirdi ki? Uzun bir süre, biliyordu. "Ee... bugünlerde neler yapıyorsun?" diye sordu, üzerine düşeni yaparak.

"Oh." Omuz silkti. "Biraz ondan biraz bundan. Şehre yeni döndüm."

"Kalmak için mi?"

"Umarım." Her ikisi de bu habere sevinmiş görünen iki annesine baktı. "Bir öğretmenlik işine ve kalacak bir yere ihtiyacım olacak, ama her şey yolunda giderse, o zaman, evet. Kalmak için."

"Tatlım, kalacak bir yere ihtiyacın yok," dedi Raina. "Odan hâlâ bizde."

"Sahip olduğun şey artık var olmayan bir kıza ait bir tapınak. Ben de burayı ofis ve egzersiz odası yapacağını sanıyordum."

"İyi ki yapmamışız," dedi Olive. "Yoksa yatağın yoga matı olurdu."

Eli güldü. Ailesinin çok sevimli olduğunu düşünüyordu. Ama Brynn eğlenmiş gibi görünmüyordu. Bunun yerine, gözleri garip bir şekilde perili görünüyordu ve bu onun içinde istemediği bir şeye ulaştı. Ama onu konuşmaya iten bu değildi. Kinsey'e bir böbrek veremese bile bunu yapabileceği gerçeği idi. İkisini tekrar birbirlerinin yörüngesine sokabilirdi, bu da Kinsey'ye yeniden hayat verebilir ya da en azından düşündüğü kadar yalnız olmadığını hatırlatabilirdi. "Kiralık bir odam var," dedi.

Herkes ona baktı. Raina, o kadar iyi davrandığı için özür diler gibi bakıyordu. Olive, soğuk gözlerle onu değerlendiriyordu.

Ve Brynn. . alt dudağını ısırdı. "Burada, Wildstone'da mı?"

Belli ki beynine yeterince oksijen gitmiyordu, Çünkü Kinsey'i bu duruma sokmak kesin ölüm demekti. Ama bu onu durdurmadı. "Aslında kasabanın hemen dışında. Beach Drive'ın hemen dışında."

"Sahilde mi oturuyorsun?" diye sordu. "Caddenin karşısında."

"Tam olarak ne demek istiyorsun, kiralık bir oda mı?" Olive bilmek istiyordu. "Avantajlı bir oda arkadaşı mı arıyorsunuz?"

"Anne," dedi Brynn ama sonra Eli'a döndü. "Peki, tamam. Bunda ne var?"

"Bir şey çıkmaz," dedi. "Bakımı bir servete mal olan büyük, eski bir evim var." Birisi kişisel bir şey öğrenmek istediğinde ve o da vermek istemediğinde her zamanki konuşmasıydı. Çünkü kişisel olan biraz fazla kişiseldi. "Yani ev arkadaşlarım var."

Brynn'in gözleri onunkileri tuttu, sanki böyle bir şey teklif etmesinin gerçek nedenini arıyordu.

"Tatlım." Raina başını salladı. "Evde, bizimle birlikte olmalısın. Biraz ilgiye, iyi yemeğe ve dinlenmeye ihtiyacın var."

"Anne," dedi Brynn usulca, Raina'nın elini tutup kendi göğsüne koyarak. "Seni seviyorum. İkinizi de ölesiye seviyorum ama şu anda gerçekten ihtiyacım olan şey kendi ayaklarımın üzerinde durmak." Eli'ye baktı. "Ama bu aynı zamanda kendi başıma nasıl yapacağımı bulmam gereken bir şey. Yine de teşekkürler."

"Sadece bir düşünün," dedi.

Uzun bir süre onun bakışlarını üzerinde tuttu ve sonra başını salladı.

Ona iletişim bilgilerini verdi ve doğru şeyi yapıp yapmadığı ya da her şeyi daha da kötüleştirip kötüleştirmedeği konusunda hiçbir fikri olmadan, onun anneleriyle birlikte çıkıp gitmesini izledi. Bunu gereğinden fazla istiyordu ama hayat hakkında bildiği bir şey varsa o da istediklerinin nadiren önemli olduğuydu.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Bölüm 4

Dokuz yaşındaki Kinsey'in yaz kampı günlüğünden:

Sevgili günlük,

Bugün bana bu hafta en az bir kez eve yazmam gerektiği söylendi ama evden senden nefret ettiğimden daha çok nefret ediyorum. Annem aptal. Annemin erkek arkadaşı aptal.

Keşke bir günlük sürebilseydi de gelip beni alabilseydin. Keşke gerçek bir insan olsaydın.

Bu gece bize biraz yazma zamanı verildi. Danışmana geceleri iyi göremediğimi söyledim, annem bunun genetik bir şey olduğunu söylüyor ama kimsenin umurunda değil. Günlüğe yazmak aptalca. Yanımda yatan kız da öyle. O da geceleri göremiyor ve iki annesi varmış gibi davranıyor. Kim iki tane ister ki? Her neyse, ona hediyeler gönderiyorlar, yemek gibi! Hepsi aptalca. Eli her şeyin aptalca olduğunu söylemeyi bırakmam gerektiğini düşünüyor. O benim en iyi arkadaşım, ama o da bir erkek, yani o da aptal. Ama bana iyi davranıyor çünkü onun ailesi benimkinden bile berbat.

Kinsey

BRYNN ertesi günü hayatını toparlamaya çalışarak geçirdi. Bu, iş başvurusunda bulunmayı -iyi bir karar- ve son zamanlarda yaptığı tüm hataları yeniden yaşamayı -kötü bir karar- içeriyordu. McDonald's'ta bir Big Mac, büyük boy patates kızartması ve M&Ms McFlurry'den oluşan kısa bir acıma partisi düzenledi. Ama sonra kendini devam etmeye zorladı.

Ancak Wildstone'da kiralara yüksek ve işlerin az olduğu ortaya çıktı. Tek iyi şey, ilçedeki en büyük işverenin okul bölgesi olmasıydı. Şu anda hiç açık pozisyon yoktu, bu yüzden yedek öğretmen olmak için başvurmuştu. Bölgede sadece dört okul vardı: bir lise, bir ortaokul ve iki ilkokul.

Okullar. Liseyi istiyordu. Gerekirse ortaokula da katlanırdı ama ona göre ilkokul yoktu.

Tabii ki onu arayan kişi, doğum iznine ayrılan bir öğretmen'in yerine uzun süreli bir anaokulu öğretmen yardımcılığı pozisyonu teklif etti.

Artıları: Maaş çeki.

Eksileri: Yüce Tanrım. Anaokulu öğrencileri.

Maaş çeki kazandı. Bir kere Brynn'in elinde sıfırdan daha az para vardı, çünkü tüm özsaygısını ve kendine güvenini kaybetmesinin yanı sıra Ashton'ın onu soymasına da izin vermişti.

Yani kendisiyle bir anlaşma yapacaktı. Acele karar vermek yok. Aslında, anlık kararlar hiç olmayacaktı. Bazılarının bu anlaşmaya başka bir şey diyebileceğini biliyordu. Mesela, kaçınma. Ama bunu dikkatlice düşünmüştü ve gelecekteki hatalardan ve çuvallamalardan kaçınmanın en iyi yolu kesinlikle buydu. Hayatında artık bunlara ihtiyacı yoktu.

Daha da iyisi, değer verdiği insanları koruyacaktı. Anneleri gibi. Verdiği kötü kararlar ya da yaptığı seçimler yüzünden kimsenin hayatı altüst olmayacaktı. Kimsenin duyguları risk altında olmayacaktı. Anlaşma, kendisi de dahil olmak üzere herkesin, müdahale ya da dikkat dağıtma olmaksızın seçtikleri yolda yürümeye devam etmesine izin veriyordu.

Teorik olarak bu planı uygulamak kolay olacaktı. Ne de olsa planın temelinde eylemsizlik vardı. Hiçbir şey yapmamanın, kalbinin tellerine dokunmamanın ya da bir başkasınınkini çekiştirmemenin zor bir yanı yoktu. Elbette, bazen yaklaşmak istediğinde uzaklaşmak zorunda kalıyordu. Bazen ruhunu açığa vurmak istediğinde kaygısızca bir yorum yapması gerekiyordu. Ama tek yapması gereken, kalbinin onu boş işlere sürüklemesine izin vermek yerine onu tutsak etmektir. Artık onu başkasının ellerine bırakmak yoktu.

Herkes için yapılması gereken doğru şey buydu.

Bu anlaşmaya kendini adadıktan ve bunun tek yol olduğuna ikna olduktan sonra, acıma partisinden, yani karbonhidrat yüklemesinden eve geldi.

Anneleri bekliyordu. Bir ekip olarak çalışmanın değerini biliyorlardı. Gün boyunca gittiği her yerde onu takip etmeye çalıştılar, sürekli ona yemek itelediler, yüzlerinde ikiz endişeli bakışlarla sürekli nasıl olduğunu sordular.

Bu yüzden onlardan kibarca kendisine birkaç saat vermelerini istemişti.

Ama görünüşe göre o saatler dolmuştu.

Raina, "Lütfen bize Long Beach'te başınıza neler geldiğini anlatın," dedi.

İyi niyetliydiler ve onların tüm hayatının kendisi olduğunu anlıyordu. Ayrıca onları her şeyden çok seviyordu ama bu evden çıkmanın bir yolunu bulamazsa burada ölecekti.

Bu da -ilk kez değil, hatta yüzüncü kez- düşüncelerini Eli'ye geri getirdi. Onun hakkında bildiklerine, ki kuşkusuz pek bir şey bilmiyordu. O zamanlar komik ve cana yakın biriydi ve hiç de utangaç değildi. Astım hastası olmasının yanı sıra fazla zayıftı ama yine de diğer çocuklarla başa çıkmayı başarmış ve bir şekilde hepsinden daha yaşlı görünmüştü.

Brynn ise tam tersine tuhaf, beceriksiz, komik olmayan, uysal olmayan ve son derece utangaç bir çocuktu. Tam olarak uyum sağlayamamıştı ve bu yüzden çocuklar onu sevmemişti.

Eli, kötü kızların en kötüsüyle kanka olmasına rağmen Brynn'e iyi davranmıştı.

Ve unutulmaz bir olayda, hoştan da öte - çünkü bazen bir kızın yeni şeyler denemesine yardım edecek birine ihtiyaı vardır. On dört yaşındaydı ve bir erkeği pmenin nasıl bir his olduğunu öğrenmek için can atıyordu. Zamanı geldiğinde ne yapacağını bildiğinden emin olmak istiyordu.

Bu yüzden sormak için yeterince cesaret toplamıştı ve Eli onunla bir yaz kampı anlaşması yapmaya fazlasıyla istekliydi. Tek bir öpücük, beklenti yok.

Ne kadar gergin olduğunu hâlâ hatırlayabiliyordu ama Eli ormandaki kulübenin karşısında sessizce durmuş, onun önderlik etmesine izin vermişti. pmek için parmak uçlarında yükselmişti.

onu. Dudakları sıcak ve yumuşaktı, tadı o gün atıştırmak için yediği çikolatalı kurabiyeler gibiydi ve güneş ışığı, göl ve sevimli çocuk gibi kokuyordu. Gözlerini kapatmıştı ve kirpikleri onunkilerden daha uzundu. Daha önce erkeklerin kirpikleri olduğunu hiç fark etmemişti.

Yaz kampında mutlu olduğu tek an buydu ve kız parmak uçlarından inip ona baktığında, adam sırtmıştı.

Tipik bir Brynn Turner gibi davranmış ve rüzgar gibi kaçmıştı. Bu konuda hiç konuşmamışlardı.

Çok da iyi oldu. Brynn'in kampını yıllarca tek başına mahveden Kinsey'nin başını çektiği bir grupta sıkı fıkıydı. Brynn'in gözünde Kinsey'le olan ilişkisi onu Kötü Çocuklar Kulübü'ne sokmuştu. Ama o artık bir yetişkindi ve annelerine taklit edilmesi zor bir sabırla davranıyordu.

Bu onun için uzun bir yoldu.

Yaşamak için tarafsız bir yere sahip olmak gibi. Ne bir erkek arkadaşla, ne de annesiyle.

Ama hayatında ilk kez tek başına.

En azından nispeten tek başına. Eli'nin evinde oda arkadaşları olacaktı. Ama duygusal bağları olmayacaktı, diye hatırlattı kendine ve buna ihtiyacı olduğunu hissetti. Kendini bulmaya, kendine güvenmeyi öğrenmeye ve kim olduğunu anlamaya ihtiyacı vardı.

Bu büyük bir karardı ve kendisiyle bir anlaşma yapmıştı; acele kararlar vermeyecekti. Düşünmesini önermişti. Ve o da tam olarak bunu yapmayı planlıyordu.

Kanepede, annelerinin de oturması için minderlere vurdu ve derin bir nefes aldı.

"Sorun yok," dedi Olive. "Her neyse bebeğim, her şey yoluna girecek."

Raina başıyla onayladı. İkisi el ele tutuşmuş, Brynn'i sevgi ve kabullenmişlikle izliyorlardı.

Bunu zorlaştıran şeyin büyük bir kısmı da buydu. Dışarıdan bakınca, onların kendi tarafında olması onu rahatlatıyordu.

ve ne zaman ihtiyacı olsa onu besliyordu. Ama içten içe hâlâ bunu hak ettiğini düşünmüyordu.

Raina ona, "Burada yanlış cevap diye bir şey yok," diye güvence verdi. "Sadece yardım etmek için ne yapabileceğimizi bilmek istiyoruz. Bir şeyleri içinde tutuyorsun ve bu sağlıklı değil. Ayrıca, buna gerek yok. Burada yargılama yok, bunu biliyorsun. Asla."

Mesele de buydu. Bu konuda yargılanmayı hak ediyordu.

"Burada sadece biz varız," dedi Olive. "Bize ne olduğunu, neden burada olduğunu, planlarının ne olduğunu ve nasıl yardımcı olabileceğimizi anlat."

Raina, Olive'e yan gözle bakarak, "Ayrıca seni seviyoruz," dedi.

Olive de ona bir bakış attı. "O kısım ima edildi." "Ama bazen insanların kelimelere ihtiyacı olur," dedi Raina.

Olive iç çekti. "Seni seviyorum Raina. Ben de seni seviyorum Brynn. İşte. Şimdi neler olduğuna gelebilir miyiz?"

"Tamam, tamam," dedi Brynn, kavgaya tutuşmadan önce onları durdurmak istiyordu. "Bugün okul bölge ofisine gittim ve yedek öğretmenlik işi aldım. İlkokulda bir anaokulu sınıfı için uzun süreli bir vekil öğretmene ihtiyaç var." "Anaokulu" kısmında yüzünü buruşturmamaya çalıştı. "Yıl boyunca devam eden bir sistem ve Pazartesi gününden itibaren orada çalışacağım."

Her iki annesi de şaşkınlıkla gülümsedi. Raina lisede İngilizce öğretmeniydi. Olive ise şehir üniversitesinde profesördü. Öğretmenlik kanlarında vardı.

"Bu harika," dedi Olive. "Seninle gurur duyuyoruz, ama bölgede senin için iyi şeyler söyleyebilir ve yolu yumuşatabilirdik."

"Teşekkürler, biliyorum ama bunu tek başıma yapmak istedim." Yapmam gerekiyordu. "Ayrıca, pek de iyi olmayan bazı haberler de var." Gözlüklerini çıkardı, gömleğinin kenarına sürttü ve tekrar taktı. "Ashton'la ayrıldığımızı zaten biliyorsun. Ama bilmediğin şey, dairenin onun adına olduğu ve bunu aylar önce bildirdiği. Aylar önce." Bunu yaptığını ona nasıl söylemediği kısmını atladi.

Banka hesaplarını boşaltmış, kredi kartını kullanmış ve ortadan kaybolmuştu, ayrıca ona ödeyeceğini söylediği son iki aylık kirayı da ödememişti. İşten eve döndüğünde kendini dışarıda kilitli bulmuştu. Ev sahibiyle konuşmaya çalışmış. Ona Ashton'ın üç ay önceden haber verdiğini ve günün erken saatlerinde taşındığını söylemişti.

Vekil öğretmenlik işinde çalışırken.

Ev sahibi onun için üzölmüş, Ashton'ın toplamadığı bazı şeyler olduğunu, bunların hepsinin ona ait olabileceğini ve bodrumda kilitli tuttuğunu söylemişti. Onu içeri almak için ertesi gün oraya gelebilirdi.

Ama Brynn bırakın bir gün daha kalmayı, bir dakika daha şehirde kalma düşüncesini bile hazmedememiş ve eşyalarını almadan oradan ayrılmıştı. "Ve siz haklıydınız, o bir pislik."

"Ah, Brynn," dedi Raina usulca. "Haklı çıkmak istemedik."

"Sorun değil. Çok güveniyordum."

"Bebeğim, bu yeni bir şey değil," dedi Olive. "Herkes karşı tatlı ve nazıksın."

Brynn, "Sanki ben mükemmelmişim gibi konuşuyorsun," dedi.

Olive gülümsedi. "Seni hayattan çok seviyorum Brynn, ama mükemmel değilsin. Sonunda biri damarına bastığında, çekip gidiyorsun ve onu hayatından çıkarıyorsun."

"Bu doğru değil."

"Ortaokul, CeeCee Stone," diye devam etti Olive. "Beden eğitimi dersinde sen duştayken dolabından kıyafetlerini çaldı. Uzaklaştırma cezası aldı ve hemen sokağın aşağısında oturmasına rağmen onunla bir daha hiç konuşmadın."

Brynn kaşlarını çatarak daha dik oturdu. "Hâlâ sokağın aşağısında mı yaşıyor?"

"Hayır, yıllar önce taşındılar."

Güzeldi. Ve tabii ki onu asla affetmemişti. Bütün sınıfın önünde çırılçıplak kalmıştı çünkü CeeCee

"anneleri gibi eşcinsel görünüp görünmediğini" görmek istemişti.

Onlara bu kısmı söylemeyeceğinden değil. Asla. Kendilerini asla affetmezlerdi. Yeterince şey yaşadılar.

"Bir de yaz kampı vardı," dedi Olive. "Orada bir kızla yıllarca bazı sorunlar yaşadınız."

Doğru. Ve Kinsey karşılaştığı diğer zorbalar gibi değildi. Kinsey'yle hiçbir şey kişisel değildi, bu da durumu daha da kötüleştiriyordu. Görünürde hiçbir sebep yokken Brynn'i göz ardı etmiş, sanki hiç var olmamış gibi onu tamamen görmezden gelmişti.

Hayatının büyük bölümünde kendini görünmez hissetmiş bir kız için bu Brynn'i derinden yaralamıştı. "Brynn'in kötü geçmişine doğru bu yürüyüşün amacı ne?" diye sordu. "Ashton'la barışmam gerektiğini mi söylüyorsun?"

"Kesinlikle hayır," dedi Olive.

Raina yumuşak bir sesle, "Ama sana gerçek ve uzun süreli zarar vermeyen insanlar için belki kalbinde onları affedecek bir yer bulabilirsin," dedi. "Sadece birazcık. Taşındığın öfke ve kızgınlığın bir kısmını bırakmana yetecek kadar."

Brynn otomatik bir savunmayla, "Öfke ve kızgınlıkla dolu değilim," dedi.

Raina, "Bunu bir düşün," dedi. Sonra ikisi de onu öptüler ve yemek pişirmek için mutfağa gittiler.

Kalbinizde affetmek için yer bulun . . .

Tamam, Brynn bunun aslında denemesi gereken bir şey olabileceğini bilecek kadar kendinin farkındaydı. Ve belki de bunun üzerinde çalışacaktı. Ama önce- Cep telefonuna uzandı ve Eli'nin hastanede ona verdiği iletişim bilgilerini getirdi.

Oda hala boşsa, ben varım.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Bölüm 5

On yaşındaki Brynn'in yaz kampı günlüğünden:

Sevgili anneler,

Aman Tanrım, bu kamp yılda sadece bir sebze falan yapıyor. Bu yıl konserve yeşil fasulye. Öleceğim ve şaka yapmıyorum. Markete gidip taze şeyler alabileceklerini bilmiyorlar mı?

Ayrıca gözlüklerim de kayıp. Sanırım Kinsey sakladı, çünkü ayak parmağımı çarptığımda güldü.

Hâlâ kötü biri.

Eli gözlüğü bulmama yardım edeceğini söyledi ama Kinsey'le iyi arkadaş, o yüzden ona güvenmiyorum.

Bunların hiçbirini sana gerçek mektubumda anlatmayacağım, benim için üzülsün.

Seni
seviyorum,
Brynn

KINSEY ertesi sabah, saf kas, sinir, çekici sıcaklık ve güçten oluşan devasa, dövmeli, belalı bir vücuda sarılmış olarak uyandı. Başını kaldırdı ve nefesini kesen, eriyen koyu çikolata gözleri üzerinde buldu. Bu kadar sert bir adamın yumuşak bir tarafı olması komikti. Onun yumuşak tarafının kendisi olması daha da komikti.

"Güverte," diye mırıldandı, gözlerini tekrar kapatarak. "Bunu konuşmuştuk. Öylece içeri girip yatağıma tırmanamazsın. Davet edilmeyi beklemelisin."

Büyük bir elini kaldırdı ve kızın saçlarını gözlerinden geriye doğru itti. "İstenmiyor muyum?"

Adamın yatağın bir tarafında sırtüstü yattığını ve kendisinin de ona doğru kıvrıldığını fark etti.

Kolunu adamın vücuduna atmış, başını adamın omzuna yaslamıştı. Vücudu doygun ve kemiksiz hissediyordu ve gecenin bir yarısı ona yaptığı şeylerin anıları, onun için tekrar nemli hale gelmesine neden oldu.

Cevap bekliyordu, gözleri hâlâ sıcaktı, dudaklarında hafif bir gülümseme vardı. Başını ona doğru salladı. "Ne kadar istenmeyen biri olduğunu biliyorsun. Sanırım dün gece bunu bir iki kez kanıtladım."

"Dört. Dört kez."

Kadın homurdandı ve onu itti.

Hiç kıpırdamadı. Onda sevdiği şeylerden biri de buydu. Gelmiş geçmiş en sert adamdı ama aynı zamanda rahat ve uysaldı. Ve hepsinden önemlisi, diyaliz merkezinde başhemşire olmasına rağmen herkes gibi onun üzerine titremiyordu. Pragmatikti ve gerçeklerden asla kaçmazdı. Ama aynı zamanda hayatındaki cehennemden uzaklaştıran en iyi şeydi. "Kalkmam gerek," dedi. "Hazırlanmak için sadece otuz dakikam var" -gözlerini kısarak saate baktı-.

"O zaman sadece yirmi taneye ihtiyacın olması iyi bir şey." Onu sırtüstü yatırarak yatağa bastırdı ve nefis sıcak bedeniyle onu orada tuttu.

"Evet, ama bu sana işini yapmak için sadece on dakika bırakıyor," diye başardı, zaten nefesi kesilmişti. "Ve ikimiz de acele etmemeyi sevdiğini biliyoruz."

"On taneyle idare edebilirim."

Tanrım, onun çakıllı sesi. Ona tüm sorunlarını unutturmakta asla başarısız olmuyordu. Şimdiye kadar sahip olduğu en iyi "arkadaş kısmı hariç çıkarları olan arkadaş" oydu ve o da bunu biliyordu. "Ya on taneden fazlasına ihtiyacım olursa?" diye sordu.

"Yapmayacaksın."

Ve sonra bunu kanıtlamaya devam etti.

Saatler sonra, yerel okul bölgesinin ofisinde masasının başındaydı ve yetismeye çalışıyordu. Bölgedeki okulların her biri için okul psikoloğu olarak çalışıyordu. İş üç çeyrek pozisyon dedikleri şeydi, yani

Haftada otuz esnek saat çalıştı ancak sigortası ve 401(k) planı gibi yan haklar için ödeme yapmasına izin verildi.

Kulağa geldiğinden çok daha az cömertti, ancak kendi saatlerini belirleme özgürlüğü hayati önem taşıyordu, çünkü haftada üç kez dört saatini diyalizde geçiriyordu ve çok daha fazla saatini grip olmuş gibi hissediyordu, oysa gerçekte sahip olduğu şey nakil reddiydi.

Bugün uzun bir gün olmuştu. Bölge danışmanı olarak her hafta kat etmesi gereken çok yol vardı. Bugün lisedeydi ve birkaç öğretmenin bir kız öğrencinin bazı erkek sporcular tarafından istismar edildiğini düşündüğü bir durumla ilgileniyordu. Kızla konuştuktan sonra, aslında hiç de istismar edilmediği ortaya çıktı. Para için ev ödevi çetesi yönetiyormuş. On farklı sporcunun ev ödevini yapıyor ve bunun için de onlardan büyük paralar alıyordu. Kinsey bu kadar genç bir kızdaki girişimcilik zekâsını ezip geçen kişi olmaktan nefret ediyordu; belki de kendi işinin bok gibi para kazandırdığı gerçeği idi ama kızın nakit sıkıntısını aşmanın bir yolunu bulmuş olmasından gurur duyuyordu. Keşke Kinsey de böyle bir yol bulabilseydi, o zaman daha az stresli olurdu.

Her halükarda, ev ödevi skandalı olmasa bile gün dolu ve uzun geçmişti. Bağışıklık sistemini baskılayıcı tedavisini kontrol etmek için doktoruyla görüşmüş, tek bir e-postayla halledilebilecekken bir buçuk saat süren bölge çapında bir yönetim kurulu toplantısına katılmıştı ve masasında bir yığın dosya olmasına rağmen tek yapmak istediği eve gidip yalnız kalmaktı. Telefonunun gelen bir mesajla vızıldadığını duyunca çantasından çıkardı.

Nasılsın?

KINSEY: Vücudumun "kontrol motoru" ışığı yanıyor gibi hissediyorum ama yine de sürüyorum.

İlaçlarını aldın mı? Su içtin mi?

Evet, anne.

Bu gece yeni oda arkadaşı geliyor.

Kafasını defalarca masasına vurma dürtüsüne direnerek, cevap vermek yerine telefonunu çantasına geri itti.

Yeni bir oda arkadaşı. Tam da istemediği şey: hayatında ona kırılmış ya da üzülmeye gereken biriymiş gibi bakacak başka bir insan.

Küçükken bir malikanede tek başına yaşamayı hayal ederdi. Gerçekten büyük bir şirketin milyarder CEO'su olmayı, şık tasarım kıyafetler ve ölmek üzere olan ayakkabılar giymeyi ve hızlı arabalar kullanmayı hayal etmişti. Bir hevesle seyahat edebilmeyi ve çılgın, eğlenceli maceralar yaşamayı hayal etmişti. Hayatında tonlarca iyi insan olmasını hayal etmişti. Sevilen biri olmayı hayal etmişti.

Bunun yerine, gırtlığına kadar tıbbi borca batmış, bağışıklık sistemi zayıfladığı için egzotik diyarlara seyahat edemiyor ve bir POS kullanıyordu. Harika ayakkabıları vardı çünkü ... şey, bir kızın bir yardımcısına ihtiyacı vardı, değil mi? Ama en iyi arkadaşının evinde yaşıyordu, kuşkusuz çok büyüktü ama onun değildi ve ... iç çekiyordu ... oda arkadaşları vardı. Hayatında çok fazla insan yoktu ve kesinlikle çok sevilen biri değildi.

Ve evet, bu son kısmı kendisi yaptı, çünkü insanları o kadar da sevmiyordu, ama, hey, yardım edemezdi. İnsanlar berbattı.

Ve şimdi eve gidip yeni bir oda arkadaşıyla tanışması gerekecekti ki bu da gülümsemesini ve iyi davranmasını gerektirecekti. Kimi kandırıyordu ki? Kibar davranmıyordu. Eli'nin ona uzun zaman önce öğrettiği konserve selamlamayı yapacaktı

-"Memnun oldum" dedikten sonra kendi odasına gidip yattı. Odasını çok severdi. Aslında bütün evi seviyordu. Büyük ve eskiydi, bir sürü karakteri ve tuhaflığı vardı. Plajın tam karşısında olması da hiç fena değildi. Eli burayı beş yıl önce, yüksek lisansını tamamlayıp deniz biyoloğu olarak hayalindeki işe girdiğinde bir çöplük olarak satın almıştı. Kardeşi Max'in yardımıyla evi yavaş yavaş onarıyordu.

"Yavaşça" anahtar kelimeydi. Çünkü Eli tapuyu imzaladıktan altı ay sonra, onu on yaşından beri büyüten büyükannesi pankreas kanserine yakalanmıştı. Beş yıl süren acımasız bir mücadele olmuş ve Eli onun tıbbi masraflarının büyük kısmını üstlenmişti. Ölümünden aylar sonra bile hâlâ ödemeye devam ediyordu ve çok uzun bir süre daha ödeyecekti.

Bu yüzden ev masraflarının bir kısmını karşılamak için evi oda arkadaşlarıyla doldurdu. Kinsey, sürekli para sorunları yaşadığı için başından beri oradaydı. Max için de aynısı geçerli. Max, Kinsey gibi hasta değildi. Sadece sörf yapmayı her şeyin üstünde tutuyordu, iyi maaşlı bir iş de dahil.

Eli'in gülünç bir şekilde sevdiği ezikleri bir araya getirmeyi ve onları yakınında tutmayı sevmesi iyi bir şeydi.

Eli'nin kiraya verdiği iki yatak odası daha vardı. Biri yılın altı ayı Paris'te çalışan bir adama uzun vadeli kiralanmıştı ve şu anda orada kalıyordu. Diğer oda şu anda boştu. Son oda arkadaşı Max'in sevgilisiydi. Ta ki kadın daha fazlasını isteyip Max istemeyene kadar. Çünkü Max hiçbir şeyi sörf tahtası kadar sevebilecek kapasitede değildi.

Kinsey, Eli'nin odayı doldurmasının an meselesi olduğunu biliyordu. Kim olabileceği konusunda tahminde bulunmaya zahmet etmedi. Her kim olursa olsun, uzun süre dayanamazdı. Max onları baştan çıkaracak, sonra da kızdıracak ve yollarına devam edeceklerdi.

Yani gerçekten endişelenecek bir şeyi yoktu.

Eve herkesten önce varmış ve araba yolunun boş olduğunu görünce rahat bir nefes almıştı. Mükemmeldi. Kapıyı açtı ve hemen ahşap zeminde patilerin sürtündüğünü duydu, Mini köşeden hızla gelirken kendini hazırladı.

Mini'nin küçük bir yanı yoktu. O bir yaşında, seksen beş kiloluk sarı labrador yavrusuydu. Seksen beş kilonun ve yavru köpeğin altını çiziyorum, bu da Kinsey'nin onu karşılamak için hazırlanmasına rağmen kendini kışının üzerinde bir sürü coşkulu köpek tarafından sevilirken bulunduğu anlamına geliyordu.

"Kahretsin, kadın, kendine hakim ol."

Ama Mini kendini hiç kontrol edemiyordu. Heyecanla mızımızlandı ve gülünç derecede sevimli bir sırıtışla "woo woo" yaptı, yerde onunla birlikte bir insan olduğu için çok heyecanlıydı. Sanki birkaç saat değil de onlarca yıldır yalnızmış gibi devam etti, Kinsey'i çenesinden alnına kadar yalarken arka tarafının tamamı kıpırdandı.

"Bunu yapmasına izin verdiğim tek kişi sensin," diye mırıldandı, bunun büyük, süslü bir yalan olduğunu biliyordu. Daha dün gece Deck dilini vücudunun her santiminde gezdirmişti. "Şey, bunu yapmasına izin verdiklerimden sadece biri," diye düzeltti.

Ayağa kalkmayı başararak gıcırdayan eski sahil evine doğru yürüdü, merdivenlerden yukarı çıktı ve Mini'nin gölgesinde koridordan yatak odasına doğru ilerledi. Kıyafetlerini çıkardıktan sonra bir iç çekti çünkü pantolonu bütün gün belini kesmişti.

Kullandığı ilaçların yan etkileri.. ..şişkinlik.

Ardından sütyeni yere düştü ve tekrar iç çekti. Mutluluk.

Mini orada oturmuş kocaman gözleriyle küvete davet edilmeyi beklese de banyosu da öyleydi. "Hayır," dedi Kinsey kararlılıkla.

Mini oflayıp pufladı ve başını küvetin kenarına koydu. Ama Kinsey kararlılığını korudu çünkü en son sınır koymayı unuttuğunda Mini de onunla birlikte küvete atlamıştı. O felaketi temizlemek için evdeki tüm havlular kullanılmıştı.

Banyodan sonra yumuşak bir tişört elbise ve en sevdiği, çok pahalı yeni iş sandaletlerini giydi, saçlarını başının üstüne toplayıp merdivenlerden aşağı indi. Evde kim varsa selam verecek, yiyecek bir şeyler alacak ve ortadan kaybolacaktı. Çünkü içinde olan tek şey buydu.

Ön kapının açıldığını duyduğunda mutfakta durmuş, kapta kalan Çin yemeklerini yiyordu. Ve sonra sesler.

Eli ve bir kadın. İlk düşüncesi, "Aferin ona, çünkü uzun zaman olmuştu" oldu. İkinci düşüncesi iç çekmesine neden oldu - muhtemelen sadece yeni oda arkadaşıydı.

"Oh, çok güzel," dedi kadın. "Uzun zamandır mı burada yaşıyorsunuz?"

"Yaklaşık beş yıl önce satın aldım," diye yanıtladı Eli. "Konumuna karşı koyamadım. Zaman buldukça yavaş yavaş onarıyoruz."

"Biz mi?"

"Kardeşim ve ben. Alt katta bir yatak odası var - ki o da dört ay daha Paris'te kalacak olan oda arkadaşımıza kiralandı - ve üst katta dört yatak odası daha var. İkisinin kendi banyosu var, onlar benim ve Max'in. Diğer iki yatak odası arasında bir banyo var, yani paylaşmak zorundasınız. Kira bu yüzden bu kadar ucuz."

"Beni ucuz diye kandırdınız," dedi kadın ve Kinsey başını eğdi.

Bekle. Bu ses neden tanıdık geldi?

"Bu evin ahşap işçiliği çok güzel. Bana yaz kampında kaldığımız kulübeleri hatırlattı."

Kinsey dondu kaldı. Olamaz. Eli'nın bunu ona yapmasına imkân yoktu. Ama ... kahretsin, bu tam da ona yapacağı bir şeydi, çünkü yaptığı buydu. Onun hayatına karışıyor, onun için en iyi olduğunu düşündüğü şeyi yapıyordu. Çin yemeğini yere bıraktı ve dikkatle mutfak kapısından dışarı baktı.

Eli her zamanki iş üniforması olan solmuş kot pantolonunu giymiş, kollarını dirseklerine kadar kıvrırmıştı. Yanındaki kadın, Kinsey'nin haftada üç gün diyalize girdiği için pazılarında oluşan morluklar diğer insanları rahatsız ettiği için asla giyemediği, askılı, sevimli bir kot pantolon giyyordu.

Ve evet, Kinsey onu tanıyordu.

Lanet olsun.

Eli'nın ona önceden haber vermemesi oldukça cesurcaydı - gerçi aslında bu onun için şüphesiz en akıllıca yoldu, çünkü kız bunu reddedecekti. Oturma odasına doğru bir adım attı ve Eli'a ters ters baktı. "Seninle bir saniye konuşabilir miyim?" Eli'a bakmadan mutfağa geri döndü.

Yeni oda arkadaşı, Eli içeri girdiğinde ona hançerler gönderdi, neyse ki yalnızdı.

Ona baktı.

O da ona baktı.

Rahat bir tavırla tezgâha yaslandı ve kaşlarını kaldırdı.

İyi. Önce o giderdi. "Neden bizim ön odamızda duruyor?"

"Bir tahminde bulun."

Çünkü Kinsey yıllardır üvey kız kardeşiyle iletişime geçeceğine söz veriyordu. Ayrıca söz konusu üvey kardeşe üvey kardeşi olduğunu söyleyeceğine de söz vermişti. "Onu nasıl buldun ki?"

"Siz ameliyathanedeyken o da acildeydi ama bekleme alanı her ikisi için de aynı. Otomat makinesinde karşılaştık."

Kollarını kavuşturdu, kendini acı ve savunmacı hissediyordu. "Doğru."

"Doğru," diye seslendi Brynn'in sesi diğer odadan. "Ve hey, ben tamamen iyiyim, sorduğun için teşekkürler! Ayrıca, sen iyi misin? Çünkü seni hayatımda özlememeye geri dönmeden önce bu soruya bir evet cevabına ihtiyacım olacak. Not: Çok ince duvarların var."

Eli, Kinsey'e bir şey söyle der gibi uzun bir bakış attı. Neredeyse hiç bir şey söylemezdi.

"İyi," diye seslendi Brynn diğer odadan. "Bunun gerçek olamayacak kadar iyi olduğunu bilmeliydim. Yine de teşekkürler Eli, alınma ama ikiniz de hâlâ berbatsınız!"

Sonra ön kapı çarptı.

Eli Kinsey'e baktı. "Git getir onu."

Kinsey bir iç çekti. "Neden?"

"Onu bulmaktan bahsetmiştin. Onu hastanede gördüğümde, bu bir tesadüften daha fazlası gibi geldi. Kader gibi geldi."

Kinsey yüreği sızlayarak alay etti, çünkü sadece bu kadar kolay olmasını diliyordu. "Kadere inanmadığımı biliyorsun. Ve inansam bile, kader bir sürtüktür."

"Brynn senin için mükemmel bir oda arkadaşı olurdu," dedi sessizce.

"Benden nefret etmesi dışında." "Bu kimin suçu?"

Kinsey gözlerini kaçırdı. "Kardeşim olduğunu bile bilmeyen kayıp kız kardeşimin benim için mükemmel bir oda arkadaşı olduğuna gerçekten inanıyor olamazsın. Yine kafanı sörf tahtana mı çarptın?"

"Hey, bu bir kez oldu. Ve ben iyiydim."

"Kendine bir beyin sarsıntısı verdin."

Eli, kız ona dönene kadar bekledi. "Eğer onu hayatında istemiyorsan," dedi, "sadece söyle."

Gözlerini kapattı, çünkü bunu söyleyemezdi. Yalan olurdu.

"Sadece konuş onunla, Kins. Buna ihtiyacın var."

Elbette haklıydı. Neredeyse her zaman öyleydi. Bu gerçeği kabullenmek daha kolay değildi. Ve Brynn'e söylemek istedi. İstiyordu. Ama bu kolay olmayacaktı. İnsanları korkutup kaçırmaya meyilliydi ve arkasında bir başarısızlık olmasındansa önünde bir ilişki ihtimali olmasını tercih ederdi.

Eli'nin sinirli ifadesi aniden kayboldu ve ona çok küçük bir gülümseme verdi.

"Ne? Şu anda gülümsemeni gerektirecek ne olabilir ki?" diye sordu.

"Yüzün kızarmış. Alt dudağını ısıyorsun, ne zaman umutlu hissetsen bunu yaparsın ama kimsenin bilmesini istemezsin. Seni yıllardır hiçbir şey için bu kadar heyecanlı görmemiştım."

Lanet olsun. Bu kadar şeffaf olmaktan hoşlanmıyordu. Ama belki de derinlerde, çok derinlerde bir yerde biraz heyecanlıydı. Ve aynı zamanda çok korkmuştu. "Bu doğru değil," dedi. "Max geçen hafta ev yapımı kek pişirdi. Yıllardır en çok heyecanlandığım andı."

"Kinsey." Sesi sessizdi. Ciddi. "İtiraf et. Bu doğru hissettiriyor."

Lanet olsun. Öyle oldu. Ve bundan nefret ediyordu. "Onu artık tanımıyorum, yıllar oldu."

"Gençken tanıdığınız çocukları kimse aynı şekilde tanıyamaz," dedi. "Onunla olan bu ilişki, iyi ya da kötü, çoğu kişinin asla sahip olamayacağı bir geçmişe sahip. Sizi temel düzeyde tanıyor."

Evet, Kinsey'nin korktuğu şey de buydu. Brynn'e nazik tarafını hiç göstermemişti. Bir kere bile. Eğer Brynn olsaydı, ondan nefret ederdi ve bunun için iyi bir nedeni vardı. "Bu çok saçma. O çoktan gitti."

"Bu kimin suçu? Belki geri döner. Dönerse, o zaman bunun kaderinde olduğunu kabul edecek misin?"

"Elbette," dedi Kinsey, Brynn geri gelmeden önce cehennemin donacağını biliyordu.

Ön kapı açıldı.

Eli, Kinsey'ye muzaffer bir bakış fırlattı.

"Heyecanlanma," diye bağırdı Brynn. "Geri geldim çünkü çantamı girişte unutmuşum."

"Brynn," dedi Eli, gözleri Kinsey'nin üzerindeydi. "Bekle."

"Benimle dalga mı geçiyorsun? İkiniz bu kadar yüksek sesle tartışıyorsanız, burada yaşayıp bu kadar yüksek sesle seks yaptığınızı duymak istemediğime eminim."

Kinsey gözlerini devirdi. "Seks yapmıyoruz! Biz platonik hayat arkadaşlarıyız!"

Ön kapı bir kez daha çarparken Eli, "Hem de kötülerinden," diye mırıldandı.

Kinsey gözlüklerini burnunun üzerinde daha yukarı itti. Gözlük takmaktan nefret ediyordu ama lensleri bitmişti.

Eli eğlenmiş görünüyordu.

"Ne?"

"Kız kardeşin de öyle yapıyor. Emin olmadığında gözlüklerini yukarı iter. Hem hastanede hem de bugün bunu yaptığını gördüm."

"Emin değilim!"

"Git onu getir," diye tekrarladı Eli. "Bana söz vermiştin. Lanet olası gururun yüzünden bir kız kardeşe sahip olma şansını kaybetme. Ya da daha kötüsü, korkun yüzünden."

Kalbinin sıkıştığını hissetti. Max'in hayatının ilk on yılında Eli'nin kızgınlık ve öfke yüzünden küçük kardeşine bağlanmaya direndiğini biliyordu. Neredeyse şansını kaybediyordu ama işleri tersine çevirdi. Şimdi o ve Max daha yakın olamazlardı. Eli'nin Brynn'le birlikte kendisi için de bunu istediğini biliyordu. Tanrım, onun haklı olmasından gerçekten nefret ediyordu.

"Bak," dedi. "Eğer yardımı olacaksa, senin ona ihtiyacın olduğu kadar onun da sana ihtiyacı olduğunu hissediyorum."

Başını iki yana salladı. "Ona ne söyleyeceğimi bile bilmiyorum. Tam bir pisliktim."

"Basit, dürüst ve içten olun. Üzgün olduğunuzu, ancak kendiniz üzerinde çalıştığınızı ve bunu telafi etmek, onu tanımak için bir şans istediğinizi söyleyin."

"Bu iyi bir şey," diye itiraf etti, gerçekten şaşırmamıştı, çünkü Eli her zaman ne söyleyeceğini bilirdi. O bir kaya gibiydi.

"İlk seferim değil," dedi usulca ve saçının bir tutamını nazikçe çekiştirdi. "Şimdi git ve gerçek şeyler yap."

Kinsey gözlerini devirerek ön kapıya doğru yöneldi, ne yaptığına dair hiçbir fikri yoktu. Bekle, evet biliyordu. Brynn'in hayatını mahvetmek üzereydi. Nasıl olacağından emin değildi ama bunun olacağından emindi. Çünkü onun hayatında işler böyle yürüyordu; her zaman her şeyi berbat etmeyi başarıyordu.

Her seferinde.

Bölüm 6

On yaşındaki Kinsey'in yaz kampı günlüğünden:

Sevgili günlük,

Ugh. Çok fazla ilaç kullandığım için ve diğer kampçılar egzersiz yaparken danışmanlar kenarda oturmama izin verdiği için burada herkes bana tuhaf bakıyor. Bakışlardan nefret ediyorum. O yüzden ben de bakıyorum. Bu konuda iyiye gidiyorum. Birisi tıbbi bilekliğimi çaldı ama kimse itiraf etmedi, ben de kulübemdeki herkesten bir şey çaldım. Hepsinden nefret ediyorum.

Kaçardım ama eve yürüyecek kadar iyi hissetmiyorum. Ayrıca Eli'ı bırakamam. Burada bana iyi davranan tek kişi o. Tamam, herkese iyi davranıyor ama bana en iyi davranan o. Ona yazacak bir ailem olmadığı için üzgün olduğumu söylediğimde, bana ömür boyu kardeşim olacağını ve ona yazabileceğimi söyledi. Ama o burada, yani bu aptalca.

Bu akşam tatlı olarak dondurma olsa iyi olur. Çikolatalı dondurma.

Kinsey

P.S. Senden hala nefret ediyorum.

"APTAL, SEN ÇOK, ÇOK, ÇOK APTALSIN," diye mırıldandı Brynn, kendini ve spor çantasını arabasına doğru geri götürürken. Nasıl olur da körü körüne taşınmayı kabul edebilirdi? Hiçbir şey öğrenmemiş miydi? Değer verdiği insanları korumak için kendisiyle yaptığı anlaşmayı çoktan unutmuş muydu; acele kararlar vermeyecek ve herkesin kendi seçtiği yolda, onun müdahalesi ya da dikkat dağıtması olmadan yürümeye devam etmesine izin verecekti.

Başını iki yana salladı. Geçici bir aksilik, hepsi bu. "İki adım ileri, bir adım geri" türünden bir şey. Bunu düzeltebilirdi. Ve bunu kendisi için de kolaylaştırabilirdi.

Acele karar vermek yok. En azından büyüyene kadar hiçbir karar vermeyecekti.

Arkasından ön kapının açıldığını duydu ama durmayı reddetti. "Üzgünüm Eli," dedi bakmadan. "Ama bana hâlâ Kinsey Davis Kötü Çocuklar Kulübü'nün bir üyesi olduğunu söylemeliydin."

"Kinsey Davis Kötü Çocuklar Kulübü mü?"

Brynn gözlerini kapattı. Kahretsin. Eli değil. Kinsey'nin kendisi, kulübün başkanı, huysuz, asık suratlı bir genç kızdan huysuz, asık suratlı bir kadına dönüşen Kinsey. Ve aynı zamanda şaşırtıcı derecede güzel ve harika bir ayakkabı zevkine sahip olması Brynn'in tüylerini diken diken etmişti. "Boş ver," dedi Brynn. "Unut gitsin. Her şeyi unut, gelmemeliydim."

"Evet, şey, sen yaptın, yani ..." Sonra Kinsey, Brynn'in spor çantasının askısını tutup çekiştirerek onu şaşırttı.

Brynn onunla yüzleşmek için döndü. "Ne oluyor be?" "Gitmiyorsun."

"Oh, evet, öyleyim." Brynn geri çekildi ve -mükemmel- şimdi çantasıyla tam bir çekişme halindeydiler.

"Dur." Kinsey çanta için güreş yarışmasını kazandı. Kahretsin, görüldüğünden daha güçlüydü. "Eli'a sözlü bir anlaşma verdin," diyecek cesareti vardı kaba kızın. "İyi ya da kötü, yeni oda arkadaşımız sensin."

"Sözlü anlaşmayı yanlış varsayımlar altında yaptım. Burada seninle yaşamamın imkanı yok."

"Tamam. Anlıyorum. Ama şunu da düşün: Eğer sen de bunu istemiyor olsaydın, bana bağılıyor olmazdın. Yüzün kıpkırmızı ve ter içinde olmazdın."

Bunun gerçekten doğru olabileceği düşüncesi Brynn'in kışını kızarttı. O kadar ki ağzı beynini atlayıp serbest kaldı. "Cidden, Disney kötü adamı gibisin."

Kinsey'nin gözleri kısıldı. "Sözünü geri al."

"Peki," dedi Brynn. "'Kötü adam' biraz ağır oldu. Derin, derin aşağı, bazı iyi niteliklerin var. Muhtemelen."

"Disney kısmını kastetmiştim."

Brynn gözlerini devirdi. Son bir yıldır, yavaş yavaş kendini nasıl savunacağını unuttuğu kötü bir kafa yapısına girmişti. Bunu Ashton yapmıştı ve ona izin verdiği için kendinden utanıyordu. Ama bu nasıl kıracağını bilemediği bir döngüydü.

Şimdiye kadar.

Birden kendini güçlü hissetti ve sesini yükseltmeye ve kendisi için savaşmaya istekli oldu. "İkimiz de bunun asla yürümeyeceğini biliyoruz ve açıkçası neden yürümesini istediğinden bile emin değilim." Çantasını yere bıraktı. "Beni burada istemiyorsun."

"Beni tanımıyorsun."

"Sırf farklı oldukları için küçük çocuklara kötü davranmayı sevdiğini biliyorum."

Kinsey durdu, sonra gözlerini kapattı. "Evet. Bu konuda ..."

"Dinliyorum."

Kinsey yüzünü buruşturdu. "Eskiden ne kadar büyük bir pislik olduğum konusunda ne kadar kötü hissettiğimi bilemezsin."

"Eskiden mi?"

Kinsey'nin gözleri fal taşı gibi açıldı ve Brynn'in anlayamadığı bir şey parladı. Belki hafif bir mizah ve Brynn'in ona karşı çıkmasını onaylama. "İnsanlar değişir," dedi sonunda.

Buna inanmayan Brynn başını salladı. "Hadi ama. Senin de beni burada istemediğini biliyorum." Kulak misafiri olduğu şeylerin bir kısmı hesaplanmamıştı ama o kadarını anlamıştı.

"Çok boktan bir gün geçirdim, tamam mı?" Kinsey durakladı. "Ama ben iyiyim. Hastane olayını sorduğun için teşekkürler. Yanlış alarmmış. Tüm bunların acısını senden çıkardığım için özür dilerim."

Brynn, kendi durumu ve geçirdiği bir dizi kötü gün göz önüne alındığında bunu anlayabileceğini düşündü.

Kinsey onun bakışlarına karşılık verdi. "Bu kadar misafirperver olmadığım için de özür dilerim, ama ben böyleyim. Beni görmezden gel ama gitme."

Kötü davranışlarımın acısını Eli'dan çıkarma. O odayı doldurması gerekiyor."

"Ev harika. Plajın hemen karşısında. Hiç uğraşmadan başka bir oda arkadaşı bulabilir."

"O kadar kolay değil." "Neden?"

Kinsey başka tarafa baktı. "Bu biraz karışık."

"Çünkü... ?"

Kinsey cevap vermedi.

"Aman Tanrım. Bana bunun sapıkça bir şey olmadığını söyle, sen ve Eli'nin üçüncüye ihtiyacı varmış gibi."

Kinsey gözlerini kırptırdı ve sonra güldü, paslı sesine bakılırsa bu pek sık yaptığı bir şey değildi. "Sana söyledim, Eli'la aramızdaki öyle bir şey değil ama beni güldürdüğün için sağ ol. Sadece ... kal."

Brynn gözlerini kıstı. "Neden benim olmam gerektiğini hâlâ anlamış değilim."

Kinsey, Brynn'in en son "moda" marka olarak tanıdığı, fiyatı yüz doların üzerinde olan çok güzel, çok pahalı sandaletlerine baktı. Bunu biliyordu çünkü bir çiftine göz koymuş ama fiyatını bir türlü denkleştirememişti.

Kinsey derin bir nefes aldıktan sonra bakışlarını Brynn'inkilere çevirdi. "Özür dilerim," dedi. "Pek çok şey için."

"Gibi mi?"

"Yıllar önce kampta sana nasıl davrandığım gibi. Ben" - sanki önceden ne söylemeyi planladığını hatırlamaya çalışıyormuş gibi durakladı- "kendim üzerinde çalışıyorum. Bunu telafi etmek ve seni tanımak için bir şans istiyorum."

Vay be. Bunlar güzel sözlerdi. Ve doğrusu Brynn de kendi üzerinde çalışıyordu. Pek çok hata yapmıştı, en azından görünüşe göre pek de affedici biri değildi. "Bunu düşüneceğim."

"Düşünecek ne var ki?"

Brynn, "Bir kere senin bu yönüne alışık değilim," dedi.

"Tatlı tarafımı mı kastediyorsun?"

Brynn'in kaşları kalktı.

Kinsey başını salladı. "Evet, tamam. 'Tatlı' biraz abartılı olabilir."

Brynn homurdandı. "Bak, bu kişisel bir şey değil. Sadece kendimle bir anlaşma yaptım - bir sonraki duyuruya kadar başka karar vermeyeceğim, çünkü bu konuda kötüyüm. Gerçekten sadece iyice düşünmek istiyorum."

"Sanırım buna saygı duyabilirim," dedi Kinsey, sanki kelimeler dilinin üzerinde kesilmiş cam gibi duruyormuş gibi bir sesle, bu da Brynn'in tekrar homurdanmasına neden oldu.

"Acı verici miydi?" diye sordu.

Kinsey yüzünü buruşturdu. "Birazcık. Dinle. Sadece bir düşün. Belki bunun bir dizi başka kötü kararın üzerine eklenecek kötü bir karar olmayacağını anlarsın."

Brynn dondu kaldı. "Bir dizi kötü karar verdiğimi söylemedim."

"Karar vermekten vazgeçtiğinizi söylemişsiniz. Buna bir şey sebep oldu, en bariz seçenek bir dizi kötü karar. Ayrıca, her şey senin gözlerinde."

Brynn, "Gözlerimiz neredeyse aynı açık kahverengi renginde," dedi.

"Evet," dedi Kinsey ona tuhaf bir bakış atarak. "Ama benimkiler bir şeyleri saklamakta iyidir. Karar verememe olayı yerine bunun üzerinde çalışmalısın. Odayı düşün, tamam mı?"

ERTESİ GÜN, Brynn annesinin mutfağında, meşhur ipinin ucunda duruyordu. Bir daha eve dönemeyeceğini söyleyen kişi haklıydı. Yavaş yavaş deliriyordu. Raina onu "içsel yaralarını" iyileştirmesi için bir şamana götürmeye çalışmıştı. Olive onu on yaşındayken aldığı gibi karate kurslarına yazdırmıştı; ilk gün elini kırmış ve atletik yeteneğinin sıfır olduğunu kanıtlamıştı. Raina yemek pişirdi, pişirdi ve buzdolabına Brynn Kabız Olursa, Brynn Acıkırsa gibi etiketli kaplar bıraktı.

İyi niyetliydiler ama o yine çizim tahtasına dönmüş, kiralayacak bir yer arıyordu. Üç yere bakmıştı. İkisi bütçesini tamamen aşıyordu ve biri de işe bir saat uzaklıktaydı. Şimdi, korkutucu bir şekilde, Eli'nin evine geri dönmeyi yeniden düşünüyordu. Ne Eli ne de Kinsey onu zorlamıştı. Zaman istemişti ve görünüşe göre zaman veriliyordu.

Bunun bir ilk olduğunu kabul etmek zorundaydı, birinin onu dinlemesi, gerçekten dinlemesi ve ona istediğini vermesi ve bunun ne kadar üzücü olduğunu?

Sorun kendisindeydi. Sarsılan özgüveniye. Wildstone'a geri dönmek bile onu yıpratmıştı. Yapmak istediği son şey işleri kendisi için daha da zorlaştırmaktı. Annesinin sesini duyduğunda, okul bölgesinin tüm evrak işlerini hallettikten sonra eve dönerken aldığı kaçak çörekleri teneffüs ediyordu. Elindeki yarım düzine çöreği hızla odasına götürdü ve kapıyı kapattı.

Ve sonra neredeyse çığlık atıyordu.

Birileri -iki işgüzar birileri- o yokken yatak odasını yeniden boyamayı kendilerine görev edinmişlerdi. Kimin hangi duvarı boyadığını anlamak zor değildi. Olive iki duvarı sessiz, abartısız bir krem rengiyle boyamış, sonra da üçünün yıllar öncesine ait resimlerini asmıştı. Aynı anda dört ön dişini birden kaybettiği zamandan, kötü bir perma yaptırıp sirk palyaçosuna benzediği zamana kadar yüzlerce resim. Raina iki duvarını Raina tarzında yapmıştı. Biri gökkuşağıydı, diğeri ise üzerine Brynn'in yıl boyunca elde ettiği şüpheli başarıların her birini astığı bir mantar pano. yıllar, dahil olmak üzere hepsi onu "katılım" ödülleri başarısız olduğu her şey için, birçok şey.

Brynn yüzünü buruşturdu ve oturma odasına geri döndü. Oturma odasının ortasında durmuş talimatlar veren Raina'ya göre Olive kanepenin üzerinde durmuş, üstündeki resimleri yeniden düzenliyordu.

"Peki bunu neden tekrar yapıyoruz?" Olive duvardaki son resmi kaldırarak sordu.

"Nedenini biliyorsun. Instagram'daki on altı takipçime söz verdim." Raina, Catherine'in takip edebilmesi için artık çıplak olan duvara kırmızı bir yansıtıcı ışık tuttu. "Kayda başlayın lütfen."

Olive, Büyük Kedi Catherine'in ışığı kovaladığı bir video çekmek için telefonunu çıkardı.

Raina'nın on altı Instagram takipçisi için. Aşk çok garipti.

Oturma odasından görünmeden çıkan Brynn, kapının altıyla parke zemin arasındaki boşlukta hareket eden bir gölge yakaladığında yine yatak odasındaydı ve ayranlı sığağın yarısındaydı.

Dört ayak. İki çıplak, iki topuklu.

Şekerin, annelerinin felç seviyelerinde tuttuğu kan basıncını mucizevi bir şekilde düşüreceğini umarak çöreğini ısırdı.

"Alo?" Raina seslendi. Brynn alt dudağını ısırdı.

"Sevgilim?" Bu Olive'den.

Asla yalnız değilsin.

Elbette, artık karar vermeyeceğine, özellikle de hayatını değiştirecek kararlar almayacağına dair kendine söz vermişti ama bu durum akıl sağlığını etkilediği için acil bir durum gibi görünüyordu. Elindeki çöreği yere bırakarak telefonunu çıkardı ve bir mesaj gönderdi.

Olay şu. Geçenlerde kendime, büyüüp kendi hayatımı mahvetmeyi bırakana kadar hayatımı değiştirecek kararlar almayacağıma dair söz verdim. Bu yüzden hayatımı değiştirecek bir karar verme komitesine ihtiyacım var.

ELI: Gereklilikler nelerdir?

Benim için en iyisini düşünmek zorundalar.

Bunu yapabilirim.

BRYNN: Benim için sadece benim çıkarıma olacak kararlar verebileceğini mi sanıyorsun?

Beni dene.

Öncelikle, oda arkadaşının Kinsey olduğunu neden bana söylemedin?

Çıkarıcı mıydın yoksa pislik mi?

Bunu hak ediyorum. Ve seni gafil avladığım için özür dilerim. Bilseydin bir şans vereceğini bile düşünmemiştim. Pek iyi görünmüyor. Hala arkadaş olabilir miyiz?

BRYNN: Belirlenecek.

Adil. İkincisi?

Bilyelerimin geri kalanını kaybetmeden önce annemlerin evinden çıkmalıyım. Aradım taradım ama karşılayabileceğim bir şey yok. Sadece . .

İşte. Eğer yardımı olacaksa, bunun doğru karar olduğunu söyleyebilirim.

Bunu nasıl bilebilirim?

ELI: Çünkü hayatınızı değiştirecek karar verme komiteniz sizi yüzde yüz temin edebilir ki öyle. Anlaştık mı?

Brynn çörek kutusuna baktı.

ELI: Kendinizi daha iyi hissettirecekse, üzerine serçe parmağımızla yemin edebiliriz.

Yaz kampında, serçe parmak yemini büyük bir olaydı. Eğer bir serçe parmağı yeminini bozarsan, sana bir daha asla güvenilmezdi. Ve itiraf etmeliydi ki Eli hiç serçe parmak yeminini bozmamıştı. Telefonuna baktı. Eli bir kez daha sabırlı davranıyor, ona zaman tanıyordu; kabul etmeliydi ki bu çok yeni ve çok hoş bir şeydi.

Tamam. Ben varım.

Harika. Neye ihtiyacın var?

Bir lobotomi.

BRYNN, Wildstone'dan geçip otoyolun birkaç mil aşağısındaki sahil çıkışına kadar olan yol boyunca kendi kendine kafasını salladı. Bir daha göreceğini hayal bile etmediği evin önüne park ettiğinde hâlâ kendi kendine kafa sallıyordu.

Klasik New England tarzında, okyanus mavisi renginde, pencerelerin etrafında beyaz süslemeler ve içinde ızgara, sundurma salıncağı, bir masa ve Adirondack sandalyeler bulunan geniş bir güverte vardı ve hepsi de iyi yaşanmış ve sevilmiş görünüyordu.

Alacakaranlıktı ve dünyada Wildstone'un alacakaranlıktaki halinden daha güzel bir yer olmadığını biliyordu. Güneş ufukta kocaman, parlak kırmızı bir toptu ve suyun kenarıyla flört ediyordu.

Birkaç çizgili bulut güneşle alay ediyor, suyun beyaz köpükleri elmas gibi parlıyor.

Araba yolunun sonunda durup muhteşem manzaraya baktı ve aslında kan basıncının biraz düştüğünü hissetti. Ama nabızı değil. Hayır, o hâlâ sinirden tekmeleniyordu.

Sonra bir elin spor çantasının kayışının altından kaydığını ve onu omzundan çıkardığını hissetti. Arkasına döndü ve Eli gülümsedi.

"Özür dilerim," dedi ve çantasını omuzladı. "Ağır görünüyor."

"Ağır olan benim hayatım."

Adam bunu çok iyi anlamış gibi başını salladı ve kadın gözlerinin adamın üzerinde gezinmesine izin verdi; hırpalanmış iş botlarını, kalçalarına kadar inen solmuş ve yırtık kot pantolonunu ve geniş omuzlarının üzerine gerilmiş, üzerinde karmaşık bir bilim formülü yazan tişörtün ince, zeytin rengi pamuğunu inceledi. Saçları yeni duş almış gibi ıslaktı ama çenesindeki seksi kirli sakal tıraş olmadığını gösteriyordu. Yalınayaktı ve bir çift okuma gözlüğü takıyordu. Kalbi dursun. Seksi bir inek.

Bir havlama sesi duyuldu ve ardından pençeler yere sürtünmeye başladı.

Eli hafifçe, "Kendini hazırla," diye uyardı.

Kocaman sarı bir kutup ayısına benzeyen şey evden dışarı fırladı. Mini. Yine mutlu bir havlama sesi çıkardı ve Brynn'in üzerine atlamaya başladı ama Eli onu sakın ama kararlı bir "Aşağı" diyerek durdurdu.

Mini oturdu, kulaklarını salladı, dilini oynattı, köpek ağzında gerçek bir gülümseme kıvrıldı ve yüzünü sevimli bir şekilde kırıştırdı. "Sana ulaşmadan önce atlamaması gerektiğini hatırlatırsan, Kışınızın üstüne düşmemek için daha iyi bir şansınız var" dedi. "Ayrıca onu sevmek için yere oturmaktan da sakının. Sanki bir köpek yatağıymışsınız gibi üzerinize yerleşecektir."

"Başka bir şey var mı?"

"Hiçbir şeyi alabileceği bir yerde bırakmayın. AirPods ve pahalı ayakkabılar gibi yüksek kaliteli şeyleri de çığnemeyi tercih ediyor."

İkisi de kuyruğu yeri süpüren Mini'ye baktı. Brynn onun başını okşadı. "Ama çok sevimli görünüyor."

"Evet, yüzünün sizi yanıltmasına izin vermeyin. O sadece yıkım nöbetleri arasında bir mola veriyor."

Mini aniden ayağa fırladı ve çenesini havaya kaldırdı.

"Gök kuru üzüm," dedi Eli.

"Ne?"

Bir omzunu kaldırdı. "Sinekleri sever, onların bir lezzet olduğunu düşünür."

Brynn ürperdi. "Bu iğrenç."

"Katılıyorum. Bu yüzden onlara gök kuru üzüm diyoruz, kulağa o kadar iğrenç gelmiyor. Ayrıca, bilginiz olsun, jalapeño gök üzümüne alerjisi var, bu yüzden dışarıdayken ona göz kulak olmamız gerekiyor."

"Jalapeño gökyüzü
kuru üzümleri?" "Arılar
ve eşek arıları."

Mini, hayatının aşkı olduğu aşikâr olan Eli'ye doğru ilerleyip ona yaslanarak onu bir adım geriye iterken güldü. Bir kahkaha atarak eğildi ve ona sarıldı. Mini bir sevgi birikintisi halinde yere yığıldı ve Eli, Brynn'e bakmadan önce Mini'nin karnını okşadı. "Bu arada eve hoş geldin."

Alt dudağını ısırdı. "Hâlâ çekincelerim var." En önemlisi de şu anda tam boyuna kavuşmuş olan ve 1.80'in biraz üzerindeki boyuyla şimdiye kadar gördüğü en seksi karşılama komitesine benzeyen adamla ilgili çelişkili duygularıydı.

"Anlıyorum," dedi ve Brynn bir an için yüksek sesle konuştuğunu düşünerek korktu. "Çekincelerin haklı," dedi sessizce, "ama umarım burada mutlu olursun. İçeri gelin. Max evde. Kinsey biriyle randevuda."

"Çıkıyor mu?"

Eli güldü. "O buna randevu demezdi. Ama birlikte olduğu adam, Deck, kesinlikle öyle derdi. Neredeyse bir yıldır birlikteler ve kimse, Deck bile, Kinsey'e bir ilişkisi olduğunu söyleyecek cesareti kendinde bulamıyor."

"Huh," dedi, başka bir şeyi, o ana kadar gerçekten bilmesi gerektiğini düşünmediğı bir şeyi işliyordu. "Yani siz ikiniz gerçekten bir şey değilsiniz."

Gözleri buluştu ve birbirini tuttu. "Hayır."

Ve yine ağzı beyninden ayrıldı ve bağımsız hareket etti. "Biriyle çıkıyor musun?"

"Köpeğim dışında mı?" Omuz silkti. "Yıldızlar aynı hizaya geldiğinde. Sen?"

"Aynı," dedi yumuşak bir sesle.

Gülümsedi. "Senin için ideal randevu nedir?"

Beni eşyalarımın ve kendime olan saygımdan mahrum etmeyecek biri. "İçinde yemek olan her şey, gerçek yemek ve umarım tatlı da vardır, sevgilim bütün bir pastayı yiyebilmemden etkilenir ve hiç de öğrenmez."

O güldü ve Mini heyecanla havladı. Sonra sokağın aşağısındaki bir evden bir kadın ve küçük bir kız çıktı. Küçük kız kaldırımın altına doğru zıplamaya başladı ve Mini dondu kaldı, mızmozlandı ve sonra Eli'nin kollarına atladı.

"Ah, seni tuttum," diye mırıldandı. "Bir şeyin yok." "Ona 'aşağı' demen gerektiğini sanıyordum."

"Korkuyor. Bugün köpek parkında başka bir küçük kız - yani küçücük, iki yaşlarında falan - onu kovaladı ve şimdi ne zaman küçük bir çocuk görse kucağına alınmak istiyor."

"Ama kız bu tarafa bakmıyor bile." "Bunu Mini'ye söyle."

Brynn hayatında gördüğü en yıkıcı tatlı kahverengi gözlere baktı ve bir adım daha yaklaştı. "Ah, sorun değil," diye fısıldadı, o inanılmaz derecede etkileyici yüzü ellerinin arasına alarak. "Ben de küçük çocuklardan korkarım."

"Sen anaokulu öğretmeni değil misin?" Eli eğlenmiş gibi bir sesle sordu.

"Evet. Ne demek istiyorsun?" Gülümseyerek başını kaldırdı ve dondu kaldı, çünkü ona ne kadar yaklaştığını fark etmemişti. Parmak ucundaydılar ve eğer başını eğerse burun buruna geleceklerdi.

Bu yakınlıktan en ufak bir rahatsızlık duymuş gibi görünmüyordu. Sadece gülümsedi, köpeğini başının üstünden öpmek için eğildi ve sonra onu yere bıraktı. Onları evin içine götürürken Mini'ye "Dinleyin," dedi. "Brynn artık bizden biri, bu yüzden onun yemeğini yemekten, yatağında kendini evinde hissetmekten ya da o odadayken osurmaktan kaçınırsan harika olur."

"Bütün bunları o mu yapıyor?"

Mini'nin arka bacaklarının yakınından çok net bir ses geldi.

Brynn güldü.

Eli havayı yelpazeleyerek, "Sanırım bu sorunuzu yanıtlıyor," dedi. "Sadece onu insan yiyeceği ile beslemeyin. İnanması zor ama beslediğinizde daha da kötüleşiyor."

Kiraladığı odanın yan bahçeye bakan bir penceresi vardı. Bir sürü yabancı ot vardı ama onun ötesinde kayalıkları ve okyanusu görebiliyordu. Sadece manzara için bile burada kalabilirdi ama Eli çantasını yatağın üzerine bıraktı ve duşla lavabo arasında büyük, şişman, porselen bir ayaklı küvet bulunan bitişikteki banyoyu işaret etti.

"Aman Tanrım," diye fısıldadı saygıyla ve parmaklarını kenarda gezdirerek yaklaştı. "Az önce aşık oldum."

"Bu kolay oldu."

Ona bir bakış attı. "Küvetinizle."

Sırıttı ve küvetin diğer ucundaki kapalı kapıyı işaret etti.

"Orası başka bir yatak odasına açılıyor."

Onungözler gitti için ve Kapı. Oh, Oğlum.

"Kinsey's, Sanırım."

"Banyo yapmayı da çok sever." Eli bir eliyle kirli çenesini ovuşturdu. "Belki de bir program hazırlamalıyız."

Brynn kendi kendine, "Biz yetişkiniz," dediğini duydu. "Eminim bir yolunu buluruz." Ama aslında hiç de emin değildi.

"Eşyalarının geri kalanı nerede?"

Tereddüt etti, hâlâ Long Beach'te olduğunu kabul etmek istemiyordu. Birçok nedenden dolayı ona bu hikâyeyi anlatmak istemiyordu. "Bagajımda," dedi sonunda.

"Boşaltmak için yardıma ihtiyacın var mı?"

"Hayır, ama teşekkürler." Eşyaları bagajında olsa bile, şimdilik onları orada bırakmak istiyordu. İşe yaramayabilecek bir şey için acele etmenin anlamı yoktu.

Özellikle de başka hiçbir şey olmamışken.

Bir dolandırıcıya kandiğinizde olan şey buydu; bakış açınızı ve kendinize olan güveninizi kaybediyordunuz. Çünkü artık her şey bir serap gibi geliyordu. İlişkileri, ev duygusu, güvenlik ve refah duygusu. Her şey.

Eli daha fazlasını söylemek ister gibi görünüyordu ama söylemedi. Sadece başını salladı ve arkasına bakmak için durarak odadan çıktı. "Akşam yemeği ister misin?"

"Rahatsız etmek istemem..."

"Sen değilsin. Yemeklerin çoğunu Max yapıyor. Barbekü yapıyor. Burger mi sosisli mi?"

Midesi guruldadı. Hamburger. Hayır, sosisli sandviç. Bekle. Belki ikisi de? Ama bu çok fazla yemek yediği anlamına gelirdi. Tanrım, şuna bak. Bu kadar kolay bir kararı bile veremiyordu. "Bilmiyorum."

"Dondurucuda Max'in çıktığı birinden kalan vegan burgerlerimiz de var ama uyarayım, berbatlar."

"Hayır, öyle değil."

Bir an için onu inceledi. "Belki de bir hamburger ile sosisli sandviç arasında seçim yapmak, komitenize ihtiyaç duyacağınız hayatınızı değiştirecek kararlardan biridir."

Tuttuğu nefesi bıraktı, çünkü onun bunu nasıl yapabileceğini bilmiyordu, ama o anlıyor gibiydi. "Belki."

"Yemek yemediğimde kan şekerim düşüyor," dedi. "Ve bu bir kez olduğunda, askı devreye giriyor ve iyileşmek zor oluyor."

"Askı mı?"

"Açlık artı öfke."

Güldü.

Gülümseyerek, "Bana küçük bir ipucu verin, komiteniz bundan sonrasını halleder" dedi.

"Hem hamburger hem de sosisli sandviç severim." Başını salladı.

"İkisi de olsun o zaman."

Bu onun bir kez daha gülümsemesine neden oldu. İşi kolaylaştırmıştı. Ama geri kalan hiçbir şeyin bu kadar kolay olacağına dair böyle bir hayali yoktu.

OceanofPDF.com

Bölüm 7

On bir yaşındaki Brynn'in yaz kampı günlüğünden:

Sevgili Anneler (aslında sadece siz, sevgili günlük, çünkü bu anneme gidemez, benim için endişelenirler),

Bu yılın sebze tercihi kremalı ıspanak. Evet, kulağa geldiği kadar iğrenç. Danışmanlara sadece taze sebze yememi istediğinizi söylemeye çalıştım ama umursamadılar. Onlara ne kadar çok sodyum tükettiğimizi ve bunun iyiliği ortadan kaldırdığını anlatmaya çalıştım ama sağır kulaklar

Merak ediyorsanız söyleyeyim, takımlar için hâlâ en son ben seçiliyorum. Bu sefer beni seçen Eli'ydi ve özür diledi ama ben hala kızgınım.

Merak etmeyin, Kinsey hâlâ kötü. Bu sefer gözlüklerimi saklamadı ama yine de gece aktivitelerinin hiçbirini yapamıyor, bu yüzden kabinde sadece ikimiz kaldık.

Ben yokmuşum gibi davranıyor. Benim için çalışıyor.

Eli bana gizlice bir şekerleme verdi. Sanırım gerçekten üzgün ama yarına kadar onu affetmeyeceğim, böylece bir tane daha şekerleme yiyebileceğim.

Ve hala eve dönmek istiyorum.

Sevgi
ler,
Brynn

BRYNN sıcak ve rahat evin içinde barbekü kokusunu takip ediyor, ayaklarının altında gıcırdayan ahşap zeminin verdiği hissi seviyordu. Kendini mutfakta buldu ve Eli onu kardeşiyle tanıştırdı.

Max ona bir kez baktı ve Eli'nin birbirlerini ilk gördüklerinde yaptığı gibi gülümsedi. Sanki onu görmek inanılmaz derecede şaşırtıcı ve dokunaklıymış gibi... Max onun hakkında hiçbir şey bilmezken, onun kendisi hakkında bir şeyler bildiğini fark etti.

Max içtenlikle, "Aramızda olmana sevindim," dedi.

Mini köşedeki köpek yatağında oturmuş bir kemiği çiğniyordu, ama çiğnemeyi bırakıp Brynn'i çılgın bir coşkuyla karşıladı, çenesinden alnına kadar yaladı, onu daha beş dakika önce görmüş olmasına rağmen.

"Onay işareti," dedi Eli.

Kardeşlerin başının üzerinden birbirlerine baktıklarını hissetti ama geri çekildiğinde neler olduğunu anlayamadı.

Mini, Brynn'in eline kafa atıyor, daha fazla evcil hayvan almaya çalışıyordu ve Brynn güldü. "Herkesi sevdiği hissine kapılıyorum."

Max onaylamak için parmağını burnuna dokundurdu. "Bir tabak kap hayatım."

Her şey yolundaymış ve normalmiş gibi davranma ustasıydı, öyle de yaptı. Verandada yemek yediler. Hem bir hamburger hem de bir sosisli sandviç yedi ve kendini kardeşleriyle birlikte gülüp rahatlarırken buldu.

Sonra da temizlik işlerine yardım etmek için ısrar etti. "Yemek yiyebilen kadınları severim," dedi Max takdirle, Eli ızgarayı temizlerken yıkadığı bulaşıkları kurularken.

Max kardeşine çok benziyordu. Birbirine benzeyen yakıcı gri gözler, seksi bir şekilde dağınık bir şekilde kendi işini yapmaktan başka bir şeyle ilgilenmiyor gibi görünen güneşte öpülmüş kahverengi saçlar, fiziksel şeyler yapmak için çok zaman harcadığını söyleyen fit bir vücut ve kalpleri durdurabilecek bir gülümseme. Ayrıca çok gençti, ancak gözlerindeki muziplik, yaşını bolca deneyimle telafi edebileceğini söylüyordu.

Eli mutfığa geri döndü ve küçük kardeşini işaret etti. "Kes şunu."

"Neyi durdurayım?" Max, Eli'nin başını sallamasına neden olan sahte bir masumiyetle sordu.

"Bak ne diyeceğim. Onunla flört etme. Ev arkadaşlığı yasak."

"Ne zamandan beri?" Max bilmek istiyordu.

"Tek başına kovaladığın son üç oda arkadaşının kalbini kırdığından beri. Artık yok. Ayrıca Brynn senden daha zeki, senin içini görebiliyor."

Max Brynn'e baktı.

Brynn bilgece başını salladı.

Max güldü. "Tamam, o kadarını söyleyeyim. Ama eğlenceli olurdu."

Brynn'in hiç şüphesi yoktu.

Temizliği bitirdiklerinde Brynn mutfaktan dışarı çıktı. Yarın yeni bir işe başlayacağını bilmek karnında kelebekler uçuşmasına neden olmuştu. "Yemek için teşekkürler ama biraz uyumam lazım."

Eli, "Önce geri kalan eşyalarını getirmene yardım edeyim," dedi.

Başını iki yana salladı. "Teşekkürler, ama sorun değil, önemli değil."

Bu büyüleyici gri gözler onun içini görebiliyor gibiydi ama o sadece gülümsedi ve daha fazla konuşmamak için yeni yatak odasına doğru yol aldı.

Biraz da az önce garaj yoluna girdiğini duyduğu arabada olduğu tahmin edilen Kinsey'den kaçmak için.

Banyoyu hızlıca kullandı ve ardından ışığını kapatıp yatağa girdi.

İki saat sonra hâlâ tavana bakıyordu. Uyuyamıyordu ve nedenini düşünmek istemiyordu. Midesi guruldadığında doğrulup dinledi.

Ev sessizdi.

Etrafın temiz olduğunu varsayarak en sevdiği bol eşofmanını giydi ve parmak uçlarında dışarı çıktı.

Mini merdivenlerin başındaki başka bir köpek yatağında uyuyordu. Tatlı köpek uykulu başını kaldırıp ona gülümsedi ve Brynn kahkahayı bastı. Birisi boynuna üzerinde şöyle yazan küçük bir tabela asmıştı:

Son tuvalet kağıdı katliamından bu yana sıfır gün geçti.

"Sen benim en sevdiğim oda arkadaşısın," diye fısıldadı ve merdivenlerden inip mutfağa gitmeden önce ona sarıldı. Henüz kendisi için yiyecek alışverişine çıkma fırsatı olmamıştı ama Eli kendini evinde gibi hissetmesini söylemişti. Sadece bir göz atacak ve atıştırabileceği ve yarın yerine koyabileceği bir şey olup olmadığına bakacaktı. Ama pencereden görünen manzara onu arka verandaya çıkmaya zorladı. Suyun üzerindeki muhteşem dolunaya bakarak, her şeyi içine çekmek için uzak köşedeki sundurma salıncağına uzandı. Birkaç dakika sonra sesler duyduğunda hâlâ oradaydı.

Eli ve Max.

Islak giysileriyle arka verandanın merdivenlerinden çıkıyorlardı ve sörf tahtalarını merdivenlerin dibindeki eve yaslamışlardı.

Karanlıkta sörf yapıyorlardı. Gece yarısı, ay ışığında. Bunun şimdiye kadar duyduğu en havalı şey mi yoksa en aptalca tehlikeli şey mi olduğunu bilmiyordu.

Adamlar mayolarının fermuarlarını açıp zayıf kalçalarına kadar sıyırdılar ve o da kendini göstermek için hızla doğrulup oturdu ama önce Max konuştu. "Çok tatlı."

Eli ona bir bakış attı.

"Ne? Öyle. Ve bunu bildiğini biliyorum çünkü seni onun kışına bakarken yakaladım."

Eli bir soğutucuya uzandı. Bir şişe su açtı, uzun bir süre içti ve sonra, "Sana marinada iş bulduğum zamandan bana bir iyilik borcun olduğunu hatırladım. Her şey olabilir demiştin."

"Bu bir yıl önceydi."

"Sonunda kararımı verdim. Bu hafta sonu garajı temizleyecek ve yeni kiracımızın park etmesi için yer açacaksın."

Max sırtıttı.

"Ne?"

"Dostum, konuyu değiştirmek için sik kafalı tehditlerine başvurmayalı uzun zaman oldu. İtiraf et, ona karşı bir şeyler hissediyorsun."

Brynn durdu. İyi kısımları hariç her şeyi. Onlar karıncalandı. Eli'in ona karşı bir şeyler hissetmesi mümkün değildi. Eğer olsaydı, bu uzun zaman önceki öpüşmelerinden sonra olurdu. Ya da ondan sonraki yazlardan herhangi birinde, kampa gitmeyi bırakana kadar. Ya da geçen gün hastanede.

Onu hatırlamıyormuş gibi davrandığında ...

Sessizce iç çekti. Tam bir aptaldı, hatalarını birleştiriyordu. Çünkü verandada belirdikleri anda kendini belli etmeliydi ama artık çok geçti. Bu yüzden kıpırdamadan oturdu ve duymadan edemeyeceği başka bir şey söylememelerini umdu.

"Bu konuda bir şey yapacak mısın?" Max sordu. "Yoksa bana saçmaladığımı, hiçbir şey hissetmediğini, çok uzun zamandır hissettiğin hiçbir şeyi hissetmediğini mi söyleyeceksin? Ve burada dikkatli olmalısın, kardeşim, çünkü bunu söylersen, bu onu kapmak için hazır olduğu anlamına gelir. Sence genç erkeklerden mi hoşlanıyor?"

"Onun üzerinde bir şey denersen kimse senin cesedini bulamaz."

Max sıırttı. "Gördün mü, biliyordum. Ondan hâlâ hoşlanıyorsun." Eli'nin yanıtını yakalamak için öne doğru eğildi.

Brynn de öne doğru eğildi. Çünkü . . . hala?

Eli parmağını bir gözüne bastırdı, sanki seğiriyormuş gibiydi. "O bunun için burada değil," dedi. "Sanırım incindi. İyileşmeye çalışıyor."

Brynn dondu kaldı, bunu sadece beden diliyle söylediğini fark edince şok oldu.

Max hem gülümsemesini hem de alaycı tonunu kaybetti. "Gidip bir adama terbiyesini mi öğretmemiz gerekiyor?"

"Sadece o isterse," dedi Eli ve Brynn içinde, onu üşüten ve korkutan şeyleri derinlere ittiği bir yerde sıcak bir şey hissetti.

"Seni görüyorum, biliyorsun," dedi Max.

Brynn dondu kaldı, yüzünün kızardığını hissetti. Öğrenilmişti ve özür dilemek için ağzını açtı ama Max tekrar konuştu.

"Hâlâ büyükannenin ölümüyle mücadele ettiğini biliyorum."

Brynn gözlerini kırptırdı, çünkü Eli ile konuşuyordu, onunla değil. Eli tek kelime etmeden suyunu bir kenara bıraktı ve bira almak için soğutucuya geri döndü.

Çok yakın olduğu belli olan bir büyükbabasını kaybetmişti. Brynn bunun nasıl bir his olduğunu biliyordu; hayatınızda gerçek bir boşluktu. Daha önce hiç babası olmadığı için, neyi kaçırdığının ve bunun acısının her zaman farkındaydı. Ama iki annesi olduğu için yeterince şanslı olduğundan, bu acıyı kendine saklamıştı.

Ama bu duygunun geçmesini sağlamadı.

"Ben iyiyim," dedi Eli.

"On yaşından itibaren onunla çok zaman geçirdin," dedi Max. "Geride bir boşluk bıraktı."

"Tabii ki öyleydi. Babamdan sonra benim tek ebeveynimdi. . ."

"Bebek bakıcısını mı becerdin?" Max'in sesi kuruydu ve olduğundan çok daha yaşlı geliyordu. "Benim için bunun etrafında dans etmene gerek yok. Annem onu annenden nasıl çaldığı konusunda hiç utanmazdı. Büyükkannenle yaşadığın için seni hep çok kıskanmışımdır. Seni birkaç yıl boyunca o harika yaz kampına gönderdi."

Eli gülümsedi. "Öyle yaptı."

"Annenden büyükkannenin küllerini ne yapacağına dair bir haber aldın mı?"

Eli'dan gelen yumuşak homurtu hiç de eğleniyormuş gibi değildi. "Hayır. Cenaze evini aradım ama onlara geri dönmezse, yani hizmetleri için ödeme yapmazsa, Büyükkanne sahipsiz cenazelerin gittiği bir mezarda son bulacak."

"İsteddiği bu değildi."

Eli, "Hayır, yakılmayı değil gömülmeyi ve uygun bir cenaze töreni yapılmasını istedi," dedi. "Ve kocasının yanına gömülmeden önce rahibi tarafından kutsanmak istiyordu. Ama annem bunların hiçbirini umursamadan yakma işlemini gerçekleştirdi. Şimdi yapabileceğim en iyi şey, cenaze evinin karar verme hakkı için gerekli belgeleri alana kadar isimsiz mezarı bekletmesini sağlamak."

"Peki evrakları nasıl alacaksınız?"

"Bilmiyorum," dedi Eli. "Ailemden en azından birinin beni geri arayacağını ve böylece doğru şeyi yapmama izin vermeleri için onlarla konuşabileceğimi umuyordum."

Max başını salladı. "Her şeyin parasını ödemeyi teklif edeceksin, değil mi?"

Eli birasından uzun bir yudum aldı.

"Bu tam bir saçmalık dostum. Onun uzun vadeli bakımı ve tıbbi faturaları için evi zaten ipotek ettirdin."

"Bu benimle ilgili değil."

"Hayır, ama öyle olmalı. Cidden, sen gezegendeki en inatçı insansın."

Eli omuz silkti. Görünüşe göre bunu zaten biliyordu.

Max iç çekti. "Annenin Singapur'da olduğunu duydum," dedi sessizce.

Eli şaşkınlıkla ona baktı. "Onun orada ne işi var?"

"Orada bir ev satın aldı." Max inanmayan bakışlarını Eli'a çevirdi. "Gerçekten sana söylemedi mi?" Durakladı ve bariz bir tiksintiyle başını salladı. "Tabii ki söylemedi. Bunu bilmemin tek nedeni annemin öğrenmiş olması."

"Onu hala Instagram ve Snapchat üzerinden mi takip ediyor?"

Homurdanma sırası Max'teydi. "Evet, on sekiz yaşındaki bebek bakıcısının maaş çekini becerdiği günden beri. Bir süreliğine soğumuştum ama birkaç hafta önce biri ona ganimet karısı dedi ve bu takıntısını yeniden canlandırdı."

Brynn, Eli'ın sadece profilden görebildiği yüz ifadesiyle kalbinin sıkıştığını hissetti. İncinmiş. Kızgın.

"Özür dilerim," dedi Max. "Daha iyisini hak ediyorsun." "Önemli değil."

"Dostum, bu çok önemli, tamam mı? Geçen hafta doğum günündü ve ikisi de seni aramadı bile. Şimdi büyükannene istediği cenazeyi vermeye çalışıyorsun. Bu roket bilimi değil. Ailelerimiz, hepsi berbat."

Brynn bir elini göğsünde gezdirdiğini fark etti, Eli ile arasında hiç beklemediği bir bağ olduğunu hissediyordu. Annelerinin ikisinin de ondan kaçtığını hayal bile edemiyordu. Ya da herhangi bir nedenle ondan kaçtıklarını. Ve eğer biri ölürse -düşüncesi bile delicesine acı veriyordu- diğeri ne olursa olsun karısının istediği her şeyi yapardı. Bu yüzden Eli'nin bu yükün altında olması Brynn için inanılmazdı. Büyükannesini istediği gibi defnetmek için annesiyle savaşıyordu.

Max kıpırdandı. "Ben yatmaya gidiyorum dostum, sen de aynısını yapmalısın."

"Evet."

İkisi de ıslak giysilerini verandada soymaya başladılar. Brynn uzun zaman önce kendini duyurma fırsatını kaybetmişti ve bunu biliyordu ama ...

Güzel

.
Lordu
m.

Altlarına bir şey giymemişlerdi. Sırtları ona dönüktü ve bunun yanlış olduğunu biliyordu, ama ayakları kıpırdamıyor ve gözleri kendine engel olamıyordu.

Eli tüm gezegendeki en iyi popoya sahipti.

Ve sonra arkasını döndü ve tatlı bebek İsa, soğuk gecede bile etkileyiciydi.

Tam o anda, Mini tatlı ve uyuklu bir ifadeyle, kuyruğu bir mil hızla ilerleyerek, çocuklarını gördüğü için mutlu bir şekilde kapıdan dışarı çıktı.

Ama adamlarına gitmedi, çünkü Brynn'in şansı o yönde değildi. Hayır. Büyük sarı labrador, verandadaki salıncakta oturan Brynn'e doğru yöneldi ve hoş bir homurtu çıkardı.

Başını sallayarak ellerini uzattı ve köpeği uzaklaştırmaya çalıştı.

Ama Mini'nin herhangi bir sınır duygusu yoktu. Kucağına atlamadan hemen önce yine homurdandı.

Brynn'in nefesi kesildi ve ikisinin de verandadan düşmesini engellemek için kollarını otomatik olarak köpeğe doladı

Sallan.

Ve başarısız oldu.

"Ne oluyor be?" Eli, Brynn ve Mini'nin uzuvları birbirine karışmış bir halde yere düştükleri sırada, "Ne oluyor?" dedi.

Birisi verandanın ışığına vurdu. Gözleri ani parlamaya alışmaya çalışan Brynn, bir baykuş gibi gözlerini kırptırdı.

Ya da röntgenci.

Mini yardımsever bir şekilde onun yüzünü yaladı.

Sonunda Brynn boynunu yalama menzilinden çıkarmayı başardı ve sırt üstü yattığı yerden iki çıplak adama baktı.

"Sanırım onu susturduk," dedi Max ve parmaklıkların üzerine asılmış iki havluyu aldı.

Eli havlulardan birini almak için elini uzattı ama Max sırtarak iki havluyu da tutarak eve doğru yürüdü ve bunu yaparken Brynn'in yanından geçti.

"Güzel," dedi Eli alaycı bir tavırla kardeşinin kışına, ama sadece başını salladı ve Brynn'e döndü. "Mini'ye 'aşağı' demeyi unutma," diye hatırlatarak ona elini uzattı.

Elini tuttu ve garip his bombardımanı karşısında nefesini içine çekti. Eli sıcaktı ve nasırlardan dolayı hafif pürüzlüydü. Adamın geri kalanına ise bakmamak için elinden geleni yaptı.

Hem de çok.

Kız ayağa kalkar kalkmaz bakışları bir an için buluştu ve bu sırada adam ona tam olarak anlamlandıramadığı bir bakış atıp arkasını döndü. "Mini, gel."

Sonra insan ve köpek Max'in peşinden eve girdiler.

Brynn yüzünü buruşturarak içeri girdi. Mini kocaman köpek yatağında üç tur attı ve inleyerek gözlerini kapadı. İki saniye içinde şok edici desibelde horlamaya başladı.

Max mutfak tezgâhına yaslanmış, havlulardan birini örtmüş, birasını yudumluyordu. Eli diğerini kaptı ve kendi etrafına sardı. Day-Glo pembesiydi ve üzerinde şöyle yazıyordu,

Ben ateşliyim, hepsi parlak beyaz harflerle. Gülünç görünmesi gerekirdi.

O yapmadı.

"Bira mı?" Max ona sordu.

"Hayır, teşekkür ederim." Eli'ye bakmamaya çalışıyordu, gerçekten çalışıyordu. Ama yaka kemiğinin üzerinde bir damla su vardı, yavaşça göğüs kaslarından aşağı kayıyor ve güneşe, güneşe, güneşe doğru ilerliyordu, karın kaslarını geçmişti ve hâlâ hareket ediyordu. Su, kalçalarının üzerinde alçakta duran havlu tarafından emiliyordu ve Tanrım, hâlâ bakıyordu, bu yüzden gözlerini tavana dikti.

İlk tepkisi kesinlikle kadınsı olmuştu. Hemen ardından verdiği ikinci tepki farklıydı ve tüm eğlencesi kaçtı. Çünkü en son çıplak bir oda arkadaşı olduğunda, adam onu soyup soğana çevirmişti. Boğazını temizledi. "Öncelikle gerçekten çok üzgünüm," demeyi başardı. "Orada olduğumu sana söylemem gerektiğini biliyorum. İkincisi," -ikisine de baktı- "acaba bir oda arkadaşı kuralı koysak sorun olur mu?"

Max birasını ağzına götürmek üzereyken durdu ve ona baktı. "Oda arkadaşı kuralı mı?"

"Mesela 'kulak misafiri olmak kabalıktır' gibi mi?" Eli hafifçe sordu.

Brynn kızardı. "Evet. Kesinlikle, evet. Ama aynı zamanda ... belki oda arkadaşlarının etrafta çıplak dolaşmasıyla ilgili bir şeyler de olabilir."

"İyi fikir," dedi Max. "Birimiz çıplaksa hepimiz çıplak olsak nasıl olur?" Güldü, kendisiyle eğlendiği belliydi.

Eli gülmedi. Kardeşine kaşlarını çatı. "Max."

Max Brynn'in yüzüne baktı ve kendi gülümsemesi soldu. "Özür dilerim. Sadece şaka yapıyorum. Yapmazdım-"

"Yatağına git, Max," dedi Eli.

Max tekrar Brynn'e baktı, tüm alay ve şakalar gitmişti. "Özür dilerim," diye tekrarlardı. "Seni üzmemiştım."

Adam birasını çöpe atıp koridordan aşağı inmeden önce güven verici bir gülümsemeyi başarmış olabileceğini düşündü ama emin değildi. Hâlâ bir şekilde

olduğu yerde donup kalmıştı. Verandada öylece kalması yanlıştı, çok yanlıştı. Tüm bunlar -yapmaması gereken bir konuşmayı duymak, onların ıslak giysilerini çıkardıklarını görmek

-Hepsi onun suçuydu ve bu konuda kendini çok kötü hissediyordu. Ama şu ana kadar kendini rahatsız hissetmemişti, çünkü yanlış bir şey yapmamışlardı. Onlara yanlış bir fikir vermişti.

Eli sadece bir yudum aldıktan sonra birasını bırakmıştı ve şimdi bakışlarını ona dikmişti.

"Gerçekten üzgünüm," dedi sessizce, gergin ve hasta hissediyordu. "Kendimi duyurmalıydım."

"Neden yapmadın?"

Güzel soru. Kız cevap vermeyince, veremeyince, döndü ve çamaşırhanede kayboldu.

Bölüm 8

On bir yaşındaki Kinsey'in yaz kampı günlüğünden:

Sevgili günlük,

Asla korkma, senden hala nefret ediyorum. Ama Eli dışında kamptaki tek arkadaşım sensin. Burada olmak istemiyorum ama annemin yeni bir erkek arkadaşı var -evet, bir tane daha- ve aptal bir geziye çıktılar.

Yorgunum ama bize bir şeyler yaptırmaya devam ediyorlar. Yağmurda bir dağa çıktık ve çamurlandık. Çamurdan nefret ederim. Bütün çocuklar ayakkabılarını ve çoraplarını çıkardılar çünkü su topladılar ve sonra ... çıplak erkek ayakları! İğrenç.

Ayrıca gezegendeki en kötü oyun olan yakan top oynamak zorunda kaldık. İğrenç çocuklardan biri "yanlışlıkla" Eli'ye tekme attı, ben de "yanlışlıkla" ona tekme attım. Eli'a kız kardeşlerin böyle yaptığını söyledim. Ama aslında kız kardeşler ne yapar bilmiyorum çünkü benim kız kardeşim yok.

Brynn benim kulübemde. Yine. Evden özel yiyecekler ve mektuplar içeren paketler alıyor. Ondan nefret ediyorum.

Ve senden nefret ediyorum, Journal. Ama eskisi kadar değil.

Kinsey

ELI kurutucuyu açtı ve kıyafetlerini karıştırarak bir kot pantolon ve tişört aradı. Atlar kaçtıktan sonra ahırın kapısını kapatmak gibi bir şeydi bu ama yine de kotu giydi ve mutfağa geri döndü.

Brynn lavabonun yanına gitmişti ve pencereden geceye bakıyordu, profili kasvetliydi. "Gittiğini sanıyordum," dedi.

Adam şaşkınlıkla ona baktı. "Sadece üzerime bir şeyler giymek istedim. Max küçük bir çocuk olduğu için öyle görünmeyebilir diye düşündüm ama seni rahatsız etmek ikimizin de yapmak isteyeceği son şeydi."

Alt dudağını ısırđı, hâlâ tam olarak öyle görünüyordu, rahatsızdı.

"Ayrıca, ileride başvurmak üzere," dedi sessizce, "bir sorun olduğunda çekip gitmem."

"O zaman ikimizden biri oluyor." Gülümsemesi biraz bilinçliydi ve ona eşyalarını eve taşımasına yardım edip edemeyeceğini sorduğu zamanı hatırladı. Bunun önemli olmadığını söylemişti. Sanki önemsiz olmaya alışkınmış gibi. Onun için bundan nefret ediyordu.

Yüzünü ona döndü, gözleri kot pantolonuna gitti. Verandada onun çırılçıplak halini istemeden de olsa seyretmiş ve bu manzarayı beğenmiş gibi görünmüştü. Ama sonra Max koca ağzını açıp herkesin soyunmasıyla ilgili uygunsuz bir yorum yapmıştı ve kızın eğlencesi göz açıp kapayıncaya kadar uçup gitmişti. Haklı olarak. "Max genç ve aptalın teki," dedi. "Bir daha sana böyle bir şey söylemez."

Başını salladı ama dikkatle kapattığı bakışlarından söz vermeyi pek sevmediğini anlayabiliyordu. Belki de hayatında çok fazla sözünü tutmamıştı, bunu çok iyi anlıyordu. Bu gerçek, ona verdiği hiçbir sözü tutmamaya onu daha da kararlı kılıyordu.

Kinsey'nin sırlarını tutarken kolay değildi. Ve kendi sırlarını. Yaz kampı anlaşımlarından çok sonra, onun gençlik fantezilerinde başrol oynadığı gerçeği gibi.

"Bu gece Max'in hatası değildi. Benim suçumdu. Önceki oda arkadaşım la kötü bir deneyim yaşadım." Göz temasını kesti. "O da benim hatamdı ve sonu iyi bitmedi. Dürüst olmak gerekirse, o sadece bir oda arkadaşı değildi, dört ay boyunca erkek arkadaşındı ve sonra iki ay boyunca birlikte yaşadığım bir erkek arkadaşındı, belki de bu yüzden bana yapışıp kaldı." Başını iki yana salladı. "Bu önemli değil. Ne sana ne de Max'e kızgın değilim. Kendime kızgıyım. Ayrıca çok yorgunum, o yüzden yatağa dönüyorum ve-"

"Brynn." Çok nazıkçe elini uzattı ve onu yakaladı. "Artık burada yaşıyorsun. Sen de bizim bir parçamızsın. Hangi

siz ve sizinle ilgili her şeyin çok önemli olduğu anlamına gelir."

Bakışları yine kayarak uzaklaştı. Buna inanmaya hazır değildi, o da bunu anlıyordu. Kendisi ne kadar zamandır kendini önemsiz hissediyordu? Onun için aile ve aidiyet duygusu, onları yarattığı yerden geliyordu; Max ve Kinsey'i buraya, yanına toplamasının nedeni de buydu. Ama kendine karşı dürüst olmak gerekirse, hâlâ bir parçası gizliden gizliye seçilen kişi olmayı arzuluyordu. "Seni incitti mi Brynn?"

"Bana hiç elini sürmedi, eğer kastettiğiniz buysa."

"Birini incitmenin birden fazla yolu vardır."

Başını salladı. "Evet. Yani . . . Ben onun cazibesine ve karizmasına kapıldım, o da ..." Başını iki yana salladı. "Bunun bir önemi yok. Demek istediğim şu ki, aptal olduğum için şu anda kendi kararlarıma güvenemiyorum."

"Hepimiz aptalca kararlar verdik. Bu hayatın bir parçası. Berbat bir parçası ama yine de. Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

"Hayır."

Gülümsemesi alaycıydı. "Uğraşmak zorunda kalmamak için bir şeyleri derine itme ustası olarak bunu anlıyorum."

"Neyi derine itiyorsun?"

"Bilirsiniz işte, her zamanki gibi. Çocuk ilgisiz, boşanmış ebeveynlerle büyür ve sonra aşkta da kötü bir seçim yapar." Omuz silktili. "Sadece günlük, tipik terk edilme sorunları."

"Özür dilerim," dedi yumuşak bir sesle.

"Olur böyle şeyler. Burada değer verdiğim insanlarla güzel bir hayatım var. Birbirimizin arkasını kollarız, seninki de dahil. Bu arada, geçmişinle ilgili yardıma ihtiyacın var mı?"

"Hayır. Ve şimdi de iyi bir yerdeyim. Almam gereken dersi aldım."

"Peki neydi o?"

"Çok güvendiğimi. Bir daha asla üzerime yürünmesine izin vermeyeceğim." Durdu, derin bir nefes aldı. "Ve bu gece için gerçekten üzgünüm. Hepsi benim suçumdu. Sadece utanmıştım, ama bu sana söylememek için bir bahane olamazdı."

oradaydı. Büyükkannen için de üzgünüm. Yaptığın şey, onun istediği cenazeyi almasını sağlamaya çalışmak, sen iyi bir insansın."

"Şaşırmış gibisin."

"Hayır, hayır," dedi küçük bir kahkaha atarak adamın kaşları havaya kalkınca. "Senin iyi bir insan olduğunu biliyordum. Sadece ... senden hoşlandığımı bilmiyordum."

"Aynı." Onu yakaladığını düşünüyordu. Biraz yardıma ihtiyacı olan, kanadı kırık bir kuş. Bu senaryoda iyiydi. Yardım etmekte iyiydi. Yaptığı şey buydu. Bu da onu iyi bir oda arkadaşı yapıyordu, çünkü kendisine ondan hiçbir şekilde etkilenmediğini söyleyebiliyordu.

Ama o tatlı kahverengi gözleri ve kendisi de dahil olmak üzere her şeye nasıl baktığını hesaba katmamıştı. Üşüdüğünü bile fark etmediği bir anda göğsünün içine ulaşıp onu ısıtan o sevimli ve seksi gülümsemesini hesaba katmamıştı.

Şimdi ona o gülümsemelerinden birini daha verdi. Pencere açıktı ve kıyıya vuran dalgaların sesini duyabiliyorlardı. En sevdiği şeylerden biri olan tuzlu okyanus havası üzerlerine süzülüyordu. İkisi de granit tezgâha yaslandıkları için dokunan tek şey dirsekleri olsa da, bu uzun zamandır yaşadığı en samimi anlardan biriydi.

"Sen bir deniz biyoloğusun, değil mi?" diye sordu. "Güzel iş." "Kulağa geldiği kadar göz alıcı bir iş değil. Çoğunlukla denizde

Tüplü kıyafetlerle donarak ya da körfezdeki deniz yaşamını korumaya ve raporlamaya devam edebilmemiz için fon arayarak geçirdiğim bir sürü zaman."

"Dalgıç kıyafetindeki rahatlığını açıklıyor." Kaşlarını kaldırdı. "Altına hep komando mu giriyorsun?"

Güldü. "İşte olmaz. Ve sadece çamaşır gününden bir hafta geçmişse."

"Tehlikeli bir iş mi?"

"Çamaşır mı?Evet, ölümcül Tehlikeli. Bu neden Erteliyorum."

Güldü. "Senin işin. Hiç köpekbalığiyla karşılaştın mı?"

"Korkutucu olan denizanaları. Beni iki kez soktular, çok acıyor. Ya siz?"

"Hayır." Gülümsedi. "Beni hiç denizanası sokmadı."

"Ukala." Bu hoşuna gitmişti. Hem de çok. "İşini kastetmiştim."

"Yarın yeni bir işe başlıyorum, bu yüzden gerginim. İlk kez anaokulu öğrencilerine öğretmenlik yapacağım. Belki de bir denizanası tarafından sokulmayı tercih ederdim."

"İnan bana, yapmazsın. Bundan önce ne öğretiyordun?"

"Lise İngilizce. Ondan önce bir özel ders akademisinde ortaokul ve lise öğrencilerine ders verdim. Ondan önce dadılık ve garsonluk yaptım, ayrıca üniversitedeyken birkaç tuhaf işte daha çalıştım."

"Eğer ortaokul ve lise öğrencilerine öğretmenlik ve özel ders verebiliyorsanız, anaokulu öğrencilerine de verebilirsiniz. İkisi de aynı şey sayılır. Ayrıca, masaya çok fazla deneyim getiriyorsunuz. Harika iş çıkaracaksınız."

Sanki daha önce hiç kimse ona böyle bir şey söylememiş gibi ona baktı. "Teşekkürler," dedi usulca.

İçlerinden birinin midesi guruldadı. Bu kez onunki ve mutfağı dolaşmaya, ihtiyacı olan şeyleri çıkarmaya başladı, geç saate rağmen tuhaf bir şekilde geceyi bitirmeye isteksizdi.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu. "Daha yeni yemek yemedik mi?" "Saatler önce. Krep sever misin?"

Güldü. "Krepleri severim. Özellikle de gece yarısı."

Sırıttı. "Gece yarısı kreplerinin tadı daha güzeldir."

"Yani bunu çok mu yapıyorsun?"

"Evet. Sörf yapmak çok fazla kalori yaktırır." "O zaman belki ben de denemeliyim."

"Sana öğretebilirim," dedi malzemeleri karıştırırken.

"Bana ne teklif ettiğimize dikkat edin," dedi. "Yeni şeyler denemeyi severim. Ama genelde bu konuda pek iyi değilimdir."

"Bu işte iyi olacaksın."

"Sakar olduğumu biliyorsun," dedi.

Döndü ve ona baktı. O da ona baktı. "Güven bana," dedi adam.

Mutfakta dolaşmakla meşguldü. "Benim de güven konusunda pek iyi olmadığımı biliyorsun. Sörf yapmakta olduğun kadar krep yapmakta da iyi misin?"

"Daha iyi."

"Hmm." Tezgâhın üzerine zıpladı. "O zaman beni de Mini kadar umutlu say."

Köpek umut dolu gözlerle sobanın yanına gelip oturdu ve Eli'yi izlemeye başladı.

Brynn sadece oturmazdı. Her zaman hareket halindeydi, bacakları hareket ediyor, elleriyle konuşuyordu. Saçları gevşek dalgalardan oluşuyordu ve umurunda değilmiş gibi görünüyordu, Brynn bunu canlandırıcı ve son derece çekici buluyordu.

İlgi çekiciydi. Daha fazlası.

Mini'nin dik oturmasını sağlayan bir malzeme ekledi.

Brynn de öyle. "Çikolata parçacıklı krep mi?"

"Başka bir tür var mı?"

Kadın sırtıttı ve adamın içinde derinlerde bir şeyler ısındı. Soğuk, ölü kalbi, şaşkınlıkla fark etti ve bileğinin bir hareketiyle ilk krepı çevirdi.

Brynn tezgâhın üzerinde otururken sevinçle el çırpıtı, bacak bacak üstüne atmış ve altına sıkıştırmıştı.

"On altı yaşında ve lisedeymişsin gibi görünüyorsun," dedi gülümseyerek.

"Liseye gitmedim. O zamanlar evde eğitim görüyordum."

"Neden?"

Omuz silkti, ona değil tavaya baktı. "Daha hızlı hareket ediyordum."

Kadının vücut dilinden, bu hikâyede ona anlatmak istediğinden çok daha fazla şey olduğunu biliyordu.

Anladığı bir şeydi. "Peki neden anaokulu?" diye sordu.

"Açık olan tek şey buydu. En iyisini umuyorum. Anaokulu çocuklar için gerçekten zor bir dönemdir. Annelerinden uzaktalar ve farklı olmaktan korkuyorlar. Belki de oldukları gibi eşsiz ve özel olduklarını görmelerine yardımcı olabilirim."

Bu ifadenin o ana kadar söylediği her şeyden daha açıklayıcı olduğunu düşündü. "Gergin olmanı gerektirecek bir şey olduğunu sanmıyorum," dedi sessizce.

Bakışları buluştu ve tutuştu.

Max yeniden ortaya çıkarak anı bozdu. Giyinmişti, Eli onu gördüğüne sevinmişti, bol bir basketbol şortu ve bir tişört giymişti, sanki yatağa girmiş de yeni çıkmış gibi buruş buruş görünüyordu. "Çikolata parçacıklı krep kokusu alıyorum." Eli'nin ne yaptığını gördü ve muzaffer bir yumruk salladı. "Evet!" Buzdolabına gitti ve krebe benzeyen bir şeyi açtı, bir tabağa koydu ve Mini'nin önüne koydu.

Eli Brynn'e "Tavuk, pilav ve havuçlu krep," dedi. "Max haftada bir ya da daha fazla onun için bir parti yapar. Bizimle birlikte yemeyi seviyor."

Max daha fazla tabak çıkarıp Eli'ye uzattı, o da tavuk, pilav ve havuçlu krepleri doldurdu, tam o sırada Kinsey burnunu oynatarak içeri girdi.

Eli ona başını salladı ve her zaman söylediği şeyi söyledi. "Yaşıyorsun."

O da her zamanki gibi "Denemediğim için değil" diye karşılık verdi.

Bu genç kızlıklarından beri devam ediyordu ve kız ameliyattan sonra neredeyse ölüyordu. Kulağa ürkütücü geliyordu ama doğrusu bu sözleri birbirlerine tekrarlamak bir rahatlama ve ferahlamaydı. Bir nevi hayatta kalmaya çalışmanın yükünü onun üzerinden almak gibi bir şeydi, oysa bazen bu çabaya değdiğinden yüzde yüz emin olmadığını biliyordu.

Kinsey bir tabak kaparak, "Ver bana," dedi. Brynn'e başıyla onay verdikten sonra Max'e döndü ve dondu kaldı. "Yine evin içinde yalınayaksın."

"Ben çıplak ayakla doğmuşum," dedi.

"Evet," dedi Kinsey, "Ama bunu konuşmuştuk. Çıplak ayağa izin verilmiyor."

Eli Brynn'e baktı. "Erkeklerin ayaklarına karşı bir fobisi var." "Bu bir fobi değil," dedi Kinsey. "Erkeklerin ayakları iğrençtir." "Fobi," diye tekrarladı Eli. "Kusan insanlarla birlikte ve kirlenmek."

Kinsey boştaki elini havaya kaldırdı. "Peki, neden tüm çılgınlıklarımı bir kerede ortaya döküp yeni oda arkadaşını tekrar korkutmuyorsun?"

Eli tabağına iki krep koydu. Parmak arası terlik ve dizlerine kadar inen ve omuzlarından birinden kaymış kocaman siyah bir tişört giymişti. Üzerinde şöyle yazıyordu: SUYUMU BUZ KÜPLERİNE DONMUŞ VE VOTKA İLE ÇEVRELENMİŞ OLARAK SEVİYORUM.

"Deck'in gömleği mi?"

diye sordu. "Hayır.

Votkayı severim."

"Yalancı," dedi. "Votkadan nefret ediyorsun, burbonu seviyorsun. Ama neden yalan söylediğini biliyorum. Çünkü bana seni Deck'in herhangi bir kıyafetiyle görürsem gördüğüm yerde vurmamı, çünkü erkeğinin kıyafetlerini giyecek kadar aptal olduğun için bunu hak ettiğini söylemiştin."

Onu işaret etti. "Beni kızdırma ve boktan listeme girme."

"Ben her zaman senin bok listendeyim. Sadece listede bir aşağı bir yukarı hareket ediyorum."

"Evet, sen de bir numaraya yükseldin."

Eli gülerek Brynn'e döndü ve tabağına iki büyük, kabarık krep bıraktı. "Tereyağı? Marshmallow sürülmüş mü? Şurup? Sen ne istersen."

Kinsey'nin gözleri kısıldı ve buzdolabından şurubu almak üzereyken durdu. "Nasıl oldu da bana 'ne istersen' teklif etmedin?"

"Çünkü sen kötüsün."

Onu tersledi, sonra ilk ısırığını aldı ve "Aman Tanrım" diye mırıldandı. Yutkundu ve ona başparmağıyla onay verdi.

Karışık sinyaller. Hayatındaki tüm kadınların hayat hikayesi
o.

OceanofPDF.com

Bölüm 9

On iki yaşındaki Brynn'in yaz kampı günlüğünden:

Sevgili anneler,

Omg, bu yılın sebzesi SİLİNMIŞ İSPANAK! Bunu kastettiklerini bile sanmıyorum. ama solmuş. Ve iğrenç!

Buradan ne kadar nefret ettiğimi ya da eve dönmek istediğimi söyleme zahmetine bile girmeyeceğim, çünkü bu hafta hayalinizdeki gemi yolculuğunda olduğunuzu biliyorum ve benim için endişelenmenizi istemiyorum. Ben iyiyim. UGH! Ama eve erken gelersen, gel beni al.

Ayrıca, tahmin et ne oldu? Biri -Kinsey olduğuna eminim, çünkü merhaba!- yine gözlüklerimi çaldı. Ama dereye düşüp çamura bulandığımda ve iki dizimi de çizdiğimde Eli bana gözlüklerimi getirdi. Bulduğunu söyledi ama Kinsey'den geri çaldığını biliyorum. Bu yıl çok sessiz görünüyor. Birinin babasının bakıcıyla kaçtığını söylediğini duydum. Babam olmadığı için mutluyum.

Ayrıca, hâlâ onun dışında buradaki herkesten nefret ediyorum.

Sevgi
ler,
Brynn

BRYNN her lokmada zevkten inlememeye çalışarak bir yığın çikolatalı krebi bitirmeye çalışıyordu. Nasıl olmuştu da hayatı boyunca gece yarısı çikolatalı krep yemeden yaşamıştı? Yemeğini bitirdiğinde neredeyse tabağını yalayacaktı, ama odaya bir adam girdi.

Çok iriydi. Bir buçuk metrelik kas yığını. Belli ki yataktan yeni kalkmış, siyah saçları tuhaf bir şekilde yukarı doğru dikilmiş, siyah gözleri yarıya kadar açılmış ve sadece bir çift basketbol şortu, dövme ve meme ucu piercingleriyle örtülmüş bir sürü koyu ten. Üzerinde büyük bir tişört vardı.

Mutfağa girerken omuz silkti ve krep yüklü havayı beğeniyle kokladı. Adada ayakta yemek yiyen Kinsey'nin arkasından yaklaştı. Tam onun alanına girdi, göğsünü sırtına dayadı ve çenesini onunkine sürttü. Sonra şakacı bir şekilde kışına vurdu ve avucunu sıkarak bitirdi.

Güverte, diye tahmin etti.

"Hey," dedi Kinsey. "Ellerini mallardan çek."

"Birkaç dakika önce söylediğin şey bu değildi." Onun çatalını aldı ve bir ısırık almasına yardım etti. "Cidden beni Eli'nin krepleri için uyandırmayacak mıydın?"

Kinsey çatalını geri aldı.

Brynn bu ev içi gösteriye şaşkınlıkla baktı.

Max yapmadı. "Kışımın tokatlanmasına aldırmazdım," dedi biraz kederli bir şekilde.

Deck kışını tokatladı.

Max ona sırtıttı. "Teşekkürler."

"Her zaman."

Eli Brynn'e, "Bu Deck," dedi. "O Kinsey'nin-" Sözünü yarıda kesti ve Deck'e baktı.

"Bana bakma," dedi adam, Eli'dan kendi tabağındaki bir yığın krebi alırken, o kadar uzundu ki, kesinlikle tek bir insan bile yiyemezdi. "Üzerine etiket koyarsan kurdeşen dökeceğini biliyorsun."

Kinsey, "Bilmiyorum," dedi.

"Öyle mi?" Deck büyük bir ısırık aldı, çiğnedi, yuttu. "O zaman beni etiketleyin. Erkek Oyuncak mı? Sahip olduğun en iyi sevgili mi?"

"Kışımdaki ağrıya ne dersin?"

"Ah," dedi Deck sırtarak, en ufak bir hakarete uğramış gibi görünmüyordu. "Güzel."

Kinsey gözlerini devirdi ve buzdolabına giderek bir kızılık suyu aldı. "Hey, çikolatalı lav pastamdan bir parça eksik."

Eli elini kaldırdı.

"O pasta benim," dedi.

Eli Deck'e, "Güzellik uykusunu alamadığı zaman huysuzlaşıyor," dedi.

"Yok artık," dedi Deck.

Kinsey'nin gözleri kısılmıştı. "Ortaokuldaki çocuklardan birinin annesi o pastayı benim için yaptı."

"Çok büyük," dedi Eli. "Paylaşmayacak mısın?" "Tekrar edeyim. Çikolatalı lav keki."

"En iyi arkadaşın olduğumu sanıyordum," dedi Eli.

"Öylesin ama çikolatalı lav kekime bir daha dokunursan seni uykunda öldürürüm."

"Altı ay kadar önce eve koca bir sepet dolusu mini kekler geldiğimi hatırlıyorum," dedi Eli. "Yatmaya gitmiştim ve uyandığımda bütün iyi olanları biçmiştin."

"Hey, o sepet sana bir iş partisinde rastgele bir hatun aracılığıyla geldi. Adını bile bilmiyordun. Bildiğin kadarıyla bir sapık da olabilirdi. Ben sadece senin için tat testi yapıyordum. Bir şey değil."

"Vay canına." Eli biraz daha krep çevirdi. "Tam da birini tanıdığını düşündüğün anda ..."

Kinsey, "Sadece pastamdan uzak dur," dedi.

Brynn aralarındaki kolay yoldaşlık karşısında büyülenmişti. Daha önce hiç kimseyle olmadığını söyleyebileceği bir şekilde birbirlerine yakın ve rahattılar. Bunu düşünerek gözlüğünü burnunda biraz daha yukarı itti... tam o sırada Kinsey de aynı şeyi yaptı.

Max homurdandı.

Kinsey ona ters ters baktı.

Max sadece başını salladı.

Tamam, ya garip bir dinamik vardı ya da Brynn bir sürü şeyi kaçıırıyordu. Deck ve Kinsey'i ele alalım. Brynn sadece birbirlerine söyledikleri sözlerden yola çıksaydı, onların tek gecelik bir ilişki olduğunu söylerdi. Ama Kinsey Deck'in gömleğini giyiyordu ve Deck'in bundan hoşlandığı açıktı. Bir de birbirlerine bakışları vardı. Ya da

En azından Deck'in Kinsey'e sıcak ve gerçek bir şefkatle bakışı.

Ama Kinsey'nin de Deck'e baktığını fark etti, ama sadece kimsenin izlemediğini düşündüğü zamanlarda.

Brynn'in bunu neden sakladığına dair hiçbir fikri yoktu. Deck'in ona görüldüğü kadar ilgi duyan biri olsaydı, her zaman yaptığı gibi muhtemelen işleri berbat ederdi.

"Kolun nasıl?" Deck Max'e sordu.

Max kolunu esnetti, omzunu döndürdü. "Daha iyi."

Eli, Brynn'e "Max birkaç hafta önce sörf tahtasının üzerinde kaza geçirdi," diye açıkladı. "Bazı bağları yırtıldı. Deck hastanede hemşire ve Max'in mızımız kışını sürükleyerek getirdiğim gece oradaydı."

Deck sırttı. "Eğlenceli bir geceydi."

"Hey." Max elindeki çatalı diğer iki adama da doğrulttu. "Ben yaptım sızlanmayın."

"Ah, dostum, çok sızlandın," dedi Deck. "Sonra da steroid iğnesi yapılırken bayıldın. Kafanı yere çarptın ve beyin sarsıntısı geçirdin. Seni bu gece yatırdık ve sabah kalktığında bütün hemşirelere sarkıntılık ettin."

Max iç çekti. "Bu hastane önlükleri berbat, dostum. Bir yandan serum standını sürüklerken bir yandan da o aptal önlüğün arkasını tutmaya çalışıyorsun."

"Ben sadece kışımı görmek isteyenleri ayartırım." Deck, Kinsey'e sırtarak baktı.

Onu işaret etti. "Lanet olası kreplerini bitir ve defol."

Deck sadece güldü. Tabağını temizlemişti. Ama bir krep daha aldı, yuvarladı ve bir ısırık aldı. Kinsey'ye göz kırptı, hızlı ama ateşli görünen bir öpücük için eğildi ve sonra krebini yiyerek arka kapıdan çıktı.

Kinsey onun gidişini izledi. Kışının gidişini izledi ve Brynn bunu anladı. Adamın olağanüstü bir poposu vardı.

"Onu yataktan mı attın?" Max sordu.

"Bütün alanı kaplıyor."

"Ve?"

"Ve tüm alanı kaplamayı seviyorum."

Max sadece başını salladı ve muhtemelen odasına dönmek üzere uzaklaştı.

Brynn de aynısını yapmak için tezgâhtan indi ama bulaşıkları yıkamak için lavaboda durdu.

"Ne yapıyorsun?" Eli sordu.

"Yine yemek yaptın, ben de yıkıyorum."

Eli Kinsey'ye baktı. "Şunu görüyor musun? İşte iyi bir oda arkadaşı."

"Hey, bir daha bulaşık yıkamamı açıkça yasaklamıştın."

"Çünkü çatal bıçak takımlarını yıkamak yerine çöpe atıyorsunuz."

"O bir kazaydı." Kinsey esnedi ve adadan uzaklaşarak bir dakika boyunca yalpaladı. Eli taşıdığı tavayı hızla lavaboya bıraktı ve bir kolunu ona dolayarak onu yakaladı.

"Ben iyiyim." Ama Kinsey bir an için başını onun omzuna koydu ve sarılmayı kabul etti. Sonra onu itti ve odadan çıktı.

Brynn, Eli'a sessiz bir soru yöneltti ama Eli sadece başını salladı.

"Vertigo oluyor."

Hepsinin burada bir rolü olduğunu fark etti. Eli'ın rolü ise yapıştırıcıydı. Brynn'i dürttü ve bulaşıkçı rolünü üstlendi, kurumasına izin verdi, her şeyi nereye koymasını gerektiğini söyledi.

Aralarında rahat bir sessizlik vardı ama bu rahatlığın altında yatan bir şey olduğunu, onun bulaşıkları etkili bir şekilde yıkamasını izlerken fark etti. Adamın bir hareket tarzı vardı, kasları tişörtünün altında kıvrılıyor ve gevşiyordu, bu da vücudunda bir zonklama yaratıyor, onu yüksek alarm durumuna geçiriyordu. İyi türden bir alarm.

Bu hiç de iyi değil, kötüydü.

Şu anda bir karar vermiyorum, unuttun mu?

"Derin düşünceler mi?" diye sordu. "Hayır. Beni görmezden gel."
Bakışları onunkileri tuttu. "Bunu yapmak zor olacak."
O baktı geri at onu. "I . . . gerekir söyle sana bir şey."
"Şu anda herhangi bir karar vermenize izin vermediğiniz gerçeği dışında mı?"
"Sanırım ben de erkeklerden uzak durmalıyım." "Sonsuza kadar mı?"
"Bilmiyorum." Yüzünü buruşturdu, çünkü kendini tanıyordu. "Hayır. Sonsuza kadar değil."
Tek bir baş hareketiyle onayladı. "Not edildi."
O da başıyla onayladı. "Tamam o zaman." Tamam o zaman? Onun nesi vardı böyle? "İyi geceler."
"İyi geceler. Oh, ve Brynn?" Ona geri döndü.
Gözleri artık sadece eğlenmekle kalmıyor, aynı zamanda ısıniyordu. "Bu değişirse bana haber vereceksin."
"Karar verme meselesi mi?"
Gülümsedi. "'Erkeklerden uzak' kısmı."

BRYNN gecenin kalan saatlerini nedenini bilmeden huzursuzca dönerek geçirdi. Bu büyük, eski, gıcırtilı evi seviyordu. Sahile vuran dalgaları ritmik bir şekilde duyabilmek için penceresinin açık olmasını seviyordu. Ev arkadaşlarının bazen gece yarısı çikolata parçacıklı krep yemesini seviyordu.

Burada kalmayı kabul edecek kadar cesur olması çok hoşuna gitmişti, her ne kadar son zamanlarda verdiği diğer kararlar gibi bunun da kötü bir karara dönüşeceğinden endişe etse de.

Eli'in mutfakta yalnız kaldıklarında ona nasıl baktığını ve bunun kalbinin ritmini nasıl değiştirdiğini hatırladı. Evet. Eli'in onu en iyi şekilde etkilediğinden endişeleniyordu.

Alarmı çaldığında inledi ve hayatının geri kalanının ilk gününe hazırlanmak için yataktan kalktı. Açık pencere sayesinde oda serindi ama bu hoşuna gidiyordu. Köşedeki sandalyenin üzerinde duran spor çantasından başka hiçbir şey ona ait değildi ama nedense kendini uzun zamandır olmadığı kadar evinde hissediyordu. Spor çantasından bir güneş elbisesi ve kırpılmış hırka aldı, duş alıp giyindi ve sonra odadan çıktı.

Kinsey mutfakta, açık buzdolabının önünde durmuş, kaşlarını çatmıştı.

"Günaydın," dedi Brynn.

Kinsey biraz meyve suyu aldıktan sonra Brynn'e baktı ve hemen ardından acı dolu bir bakışla gözlerini kapadı. "Tanrım, sana bakmak için bile güneş gözlüğüne ihtiyacım var."

Brynn yere baktı. Tamam, elbisesi çok parlak ve güneşli bir sarıydı ama çocuklara neşeli görüneceğini düşünüyordu. "Üzerimi değiştireyim mi?"

Kinsey buzdolabını kapattı ve iç çekti. "Bir köpek yavrusunu tekmelemek gibi," diye mırıldandı. Sonra başını salladı. "Hayır, üstünü değiştirmemelisin. Bana cehenneme gitmemi, ne giymek istiyorsan onu giydiğini ve benim ne düşündüğümü umursamadığını söylemelisin."

Brynn'in omurgası dikleşti. "Haklısın." Ve ah, bundan nasıl da nefret ediyordu. "Cehenneme kadar yolun var. Ne giymek istiyorsam onu giyiyorum ve senin ne düşündüğün umurumda değil. Ve başka ne var biliyor musun? İki numaralı oda arkadaşı kuralı: Söylediğin her hoş olmayan şey için hoş bir şey söylemelisin."

Kinsey gözlerini kırıştırdı. "Bir numaralı oda arkadaşı kuralı nedir?" "Etrafta çıplak dolaşmak yok."

Kinsey tekrar gözlerini kırıştırdı. Sonra avuç dolusu hap gibi görünen bir şeyi ağzına attı ve ardından bir bardak su içti.

"Vitaminler mi?"

Kinsey, "Onlar benim süper güç haplarım," dedi.

"Peki." Brynn başını salladı. "İşlerin neden farklı olabileceğini düşündüğümünden emin değilim." Kapıya doğru yöneldi.

"Nasıl farklı?" Kinsey sordu.

"Bilmiyorum, belki sen daha tatlı ve nazik olursun."

Kinsey bir süre ona baktı. "Bu özellikler tam olarak benim ilgi alanıma girmiyor."

"Şaka yapmıyorum."

Kinsey Brynn'in kıyafetini inceledi ve yüzünü buruşturdu.

"Um, tamam. Yani . . . Bileziğini beğendim."

Brynn üzerinde gümüş bir tılsım olan ince deri bir kordon takıyordu: FIRTINADAN DAHA GÜÇLÜ OL. "Teşekkürler," dedi iltifat karşısında şaşırarak.

"Yani gerçekten işe spor ayakkabı giyerek mi gideceksin?" Kinsey sordu ve Brynn ona öylece bakınca omuz silkti, avuçlarını yukarı kaldırdı. "Ne? Önce güzel bir şey söylemem gerektiğini söylemiştin, ben de söyledim. Bileziğini beğendiğimi söyledim."

Brynn içini çekti ve en sevdiği beyaz spor ayakkabılarına baktı. Seçiminden şüphe etmeye başladı ama sonra gözlerini kıstı. "Ne giymek istiyorsam onu giyiyorum ve senin ne düşündüğün umurumda değil."

Kinsey elindeki su bardağını bir tostla kaldırdı -bunu da alaycı bir gülümsemeyle yaptı- ve Brynn kapıyı çekerek açtı.

"Oh, peki kim çıplak dolaşıyor?" Kinsey bilmek istedi.

"Oda arkadaşların."

Kinsey'nin çenesi düştü. "Max ve Eli'yi çıplak mı gördün?"

Brynn kapıyı yüzüne kapattı, bir kez olsun son sözü söylediği için kendinden memnundu. Ya da son sözü söylemediği için.

Okula vardığında Brynn'e sınıfının anahtarları verildi ve fazla tantana yapılmadan yola çıkarıldı. İki dakika sonra sınıfının önünde durmuş, beş yaşındaki otuz iki küçük çocuğa bakıyordu. Onları yarım daire şeklinde kendisine bakacak şekilde oturttu ve sırayla isimlerini ve eğlenceli bir gerçeği söylemelerini istedi. Sol tarafındaki at kuyruklu kıza ilk söylemesi için işaret etti.

"Ben Cindy," dedi ayağa fırlayarak. "Babam osurmanın komik olduğunu düşünüyor ama annem düşünmüyor."

Brynn gülmemek için kendini zor tutarak, "Tamam," dedi.
"TeŖekkr ederim."

Cindy'nin yanındaki gözlüklü kız heyecanla yerinde zıplıyordu.

"Ben Tabitha. Bazen gecenin bir yarısı annem babama daha hızlı gitmesi için bağırıyor."

Brynn ağzının içini çiğnedi. "İlginç.
TeŖekkr ederim."

Sırada iki n diŖi eksik küçük bir ocuk vardı. "Ben Toby. DiŖ perisi annemin ya da babamın evinde olmama göre bana farklı miktarlarda para veriyor. Bu neden oluyor?"

"Uh" Brynn beynini yokladı. "Belki de diŖ perisi diŖleri satıyor ve talep hangi evden geldiğine bağlı olarak dalgalanıyor?"

Toby bu cevabı değerlendirdi ve elini indirdi.

Hah. Bu gerçekten iŖe yaradı.

Tam o sırada Kinsey kafasını sınıfa soktu ve hemen bir "Merhaba, Bayan Davis!" korosu Brynn'e Kinsey'nin onunla ne kadar çekingen olsa da, hepsi onu gerçekten seviyor gibi görünen çocuklarla tam tersi olduğunu söyledi.

Toby Kinsey'ye koŖtu ve çembere geri dönmeden önce ona sıkıca sarıldı.

"Deck'in çocuğu," diye açıkladı Kinsey.

Brynn mahremiyet için kapıya doğru ilerledi.

"ŖaŖkırım." "Ne, uğrayıp seni greceğime mi?"

"ocuklar sana tapıyor."

Kinsey gerçekten güldü. Kendime not: Yeni ev arkadaşını hizaya sokmak için tek yapman gereken kaltağı alt etmek. "Her hoŖ olmayan Ŗey için hoŖ bir Ŗey söylememiz gerektiğini sanıyordum."

"Haklısın," dedi Brynn. "Kıyafetlerin harika." Durakladı, zamanın geçmesine izin verdi. "Ama ocuklar neden sana tapıyor?"

Kinsey omuz silkti. "Belki de senin bilmediğin bir Ŗey biliyorlardır."

Evet, onu rahatsız eden de buydu. Başkalarının açıkça sevdiği ve hayranlık duyduğu bu kadının içindeki kötülüğü nasıl ortaya çıkarmıştı? Sormanın bir anlamı yoktu. Kinsey cevap vermezdi. Muhtemelen cevabı da bilmiyordu. "Sizin için ne yapabilirim, Bayan Davis?"

"Yok bir şey. Sadece boğulup boğulmadığınızı görmek istedim." "Hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm."

Kinsey çocuklara bir öpücük kondurdu ve uzaklaştı.

Brynn paylaşım çemberine geri döndüğünde Tabitha, "Siz ve Bayan Davis birbirinize benziyorsunuz," dedi.

Brynn yansımasını yakalamak için pencereye baktı. Durgun. Sonra gözlüğünü yukarı kaldırdı. Birbirlerine benziyorlardı. Bu ne kadar sinir bozucuydu?

Bölüm 10

On iki yaşındaki Kinsey'in yaz kampı günlüğünden:

Sevgili günlük,

Ugh. Bazen birlikte geçirdiğimiz zamanlardan benim kadar nefret edip etmediğini merak ediyorum. Ateşim var, bu yüzden hemşire kabiniinde sıkışıp kaldım ve bulaşıcı olma ihtimalime karşı diğerlerinin yanına yaklaşmama izin verilmiyor. Danışman, gelip beni alması için annemi aradığını söyledi. İyi şanslar, bayan. Son aptalıyla birlikte bir müzik festivalinde. Bunu bırakmasına imkan yok.

Eli dün gece hava karardıktan sonra gizlice içeri girdi. Buradaki bütün kızları aptal yerine koydu ama ben onu affetmeye karar verdim çünkü yanında yasak atıştırmalıklar vardı.

Senden nefret ediyorum,
Kinsey

"NEFES AL, KINSEY."

Nefes aldı ama bunu Deck söylediği için değil. Nefes aldı çünkü o anda onun hakkında tam olarak ne düşündüğünü söylemek için havaya ihtiyacı vardı. "Berbatsın."

"İşte bu," dedi alçak, çakıllı sesiyle, kadının çok seksi bulunduğu sesiyle. İri, nasırlı elini kolunda bir aşağı bir yukarı gezdirdi. "Sadece bir dürtme daha."

"Bundan nefret ediyorum,"
diye homurdandı. "Biliyorum."

"Ve şu anda senden nefret
ediyorum." "Bunu ben de
biliyorum."

İç çekti ve Deck onu diyalize bağlarken gözlerini sıkıca kapattı.

"Tekrarlamak için iyi bir anı bulun" dedi.

Bu onun hilesiydi, ona başka bir yerdeymiş gibi davranmayı öğretiliyordu.

"Kayalıkları unutmayın," dedi.

Birkaç hafta önce onu sahile götürmüştü. Çoğu insan oraya park eder ve kuma giderdi. Ama tepelerin her tarafında yürüyüş parkurları vardı, biri doğrudan tepeye çıkıyordu.

Kinsey patikaları kullanamayacak kadar çabuk yorulmuştu ve sanki sonsuza dek sürecekmış gibi gelen bir süre boyunca kendini grip olmuş gibi hissetmişti. Yorgun. Mide bulantısı. Bitkin.

Kendi gücüyle tepeye çıkmasına imkân yoktu. Bu yüzden Deck onu arazi aracıyla dört teker üzerinde yukarı çıkarmıştı. Tek kelime etmeden ya da ona aciz olduğunu hissettirmeden, dikkatlice kemerini bağlamış, kaskını kontrol etmiş, tozu dışarıda tutmak için yüz maskesinin yerinde olduğundan emin olmuştu.

Ve sonra onu çok kötü bir yolculuğa çıkardı. Ama hayatının gezintisini değil. O gece daha sonra onun yatağına girmişlerdi.

Bu anıyı hatırlayınca sırttı. Deck her zaman zamanlarını onu heyecanlandıran şeyler yaparak geçirmeye özen göstermişti. Bu muhteşemdi.

Muhteşemdi.

Ama onun değildi. En azından elinde tutamazdı.

"Tamamdır," dedi Deck sakince. "Artık gözlerini açabilirsin." Az bilinen bir gerçek: İğne fobisi vardı, bu da diyalizi bir işkence haline getiriyordu. Sol pazılarının iç tarafındaki derinin hemen altına bir fistül yerleştirilmişti, bu da işleri çok daha kolaylaştırdı, ancak yine de iki iğne gerekiyordu

her seferinde dürtüyor, biri gelen kan için, diğeri giden kan için.

Hayranı değildi.

Şu anda küçük ama verimli Wildstone hastanesine bağlı olan diyaliz kliniğindeki her zamanki köşe karyolasında oturuyordu. Hem kliniğe hem de çalışanlara minnettardı çünkü onlar olmasaydı en yakın diyaliz merkezine gitmek için her yöne yüz mil gitmesi gerekecekti.

Belki de prosedürden, her şeyin farklı olmasını dilediği kadar nefret etmiyordu. On dört yıldır dilediği bir dilek.

Duvarda asılı küçük ekranda Friends oynuyordu. Beşinci sezon, sarhoş Rachel ve sarhoş Ross'un yanlışlıkla Vegas'ta sarhoş bir şekilde evlendikleri bölüm.

Deck koymuştu. Sitcom hayranı değildi, hele 90'lardakileri hiç sevmezdi, ama onun bu dizileri sevdiğini biliyordu, bu yüzden her zaman onun için iyi bir şeyler çalardı.

"Tamam mı?" diye mırıldandı, elini sıkarken koyu renk gözleri onunkilerin üzerindeydi.

"Evet." Gülümsemeyi başardı. "Teşekkürler. Senden gerçekten nefret etmiyorum."

"Oh, biliyorum."

Kızardı. Gerçekten kızardı. Bunu gizlemek için gözlerini devirdi. Bugün klinikteki tek hasta oydu ve bu hoşuna gidiyordu. Bu ona biraz yalnız zaman veriyordu ki buna ihtiyacı vardı. Bu aynı zamanda Deck'in dikkatinin yüzde yüz onda olduğu anlamına geliyordu ki bu da hoşuna gidiyordu. Deck hayatında ona harika bir insan olduğunu hissettirebilen ilk ve tek kişiydi. Evet, Max ve Eli vardı ve onlar onun için her şeyi yaparlardı, bunu biliyordu ama aynı zamanda birbirlerine de sahiptiler.

Kimsesi yoktu. Ama Deck'le birlikte olmak ona kendini çok daha az yalnız hissettiriyordu. Onun parmaklarını sıktı.

Sırtarak onun üzerine eğildi ve seksi ağzını şakağına değdirdi. Kalın kirli sakalını hissetmek ona ucuz bir heyecan verdi.

"İyi bir kız olmanın bugünkü ödülünün ne olduğunu bile sormadın," diye gürledi kulağına.

"Çikolata olsa iyi olur." "Daha yükseği hedefle."

"Bir kasa dolusu çikolata." Deck başını salladı. "Daha yüksek."

Diyaliz makinesinin yavaş yavaş çalıştığını hissetmemek için elinden geleni yaparak o karanlık, ateşli gözlerle karşılaştı.

vücudunu ele geçiriyordu. Gerçekte olan bu değildi elbette ama hissi devam ediyordu. "Bu benim için bir hediye mi, yoksa senin için mi?"

Sırıttı. "Yaklaşıyorum." Tekrar eğildi ve kızın kulak memesini ısırdı. "Önce sen gireceksin." Az önce ısırdığı yeri öptü. "Ve son."

Gülümsedi, çünkü ikisi de her zaman ilk ve son olarak onunkini aldığını biliyordu - o bundan emindi.

"Bu hafta pek ortalarda yoktun," dedi.

"Şey, tam olarak değil ..."

Şimdi ikisi de gülümsüyordu, gece yarısı kreplerinden önceki geceyi hatırlıyorlardı.

"Benimle geç bir öğle yemeği yemek ister misin?" diye sordu. "Öğleden sonraki toplantılar arasında yarım saatim var."

"Öğle yemeğinde seninle olmak istiyorum."

Güzel yerleri titriyordu. "Fast food olmalı."

Gülümsemesi yavaş ve kirliydi. "En iyi işlerimi baskı altında yaparım."

Onun da çok iyi bildiği gibi.

Onun yanına çömelmiş, hatları ve makineyi kontrol ediyordu. "Bana söylemediğin şeyi söyle."

Kadın ona baktı. "Her zaman nasıl biliyorsun?"

Omuz silkti. "Sadece biliyorum."

Onun dışında herkesi kandırabilirdi. Bu can sıkıcıydı ama aynı zamanda gizli bir heyecan da veriyordu. "Sadece işle meşgulüm."

"Neden bana yalan söylüyorsun? Bu kurallara aykırı."

Evet, kuralları vardı. Onunki basitti. Arkadaş kısmı hariç, çıkarları olan arkadaşlardı, çünkü ona aşık olmasına izin verilmiyordu. O sadece iyi vakit geçiren bir adamdı.

Onun kuralları bu kadar basit değildi. Ondandır hiçbir şey saklamayacaktı, ne nasıl hissettiğini, ne de sağlığıyla ilgili neler olduğunu, hiçbir şeyi. Ve bir de çok önemli bir şey vardı: Ona yalan söylemeyecekti. Asla. "Yalan söylemiyorum," dedi.

"O zaman atlıyorsun. Bir sorun var, seni rahatsız eden bir şey var. Yeni oda arkadaşın mı? Çünkü sen

İkisi aynı yaz kampına mı gidiyordu?"

Derin bir nefes aldı. "Hayır. Ama Brynn sadece eski yaz kampı kabin arkadaşım ve yeni oda arkadaşım değil. Aynı zamanda üvey kardeşim."

Deck kaşlarını kaldırdı.

"Evet," dedi. "Şok, değil mi?"

"Tek çocuk olduğumu sanıyordum. Sadece sen, annen ve annenin hayatına soktuğu sayısız pislik vardı, bana isimlerini vermediğin o pisliklerin sana yaptıkları için gidip ağzını burnunu kırabilirim."

"Tamam, ilk olarak, içlerinden sadece biri benimle uğraştı ve bana elini bile sürmedi. Sadece sözleriyle kaba davrandı. Önemli değil."

"Tüm yaralar fiziksel değildir, Kins."

Gözlerini kapattı. Adam haklıydı. Hem de çok haklıydı. Ama bu konuda konuşmak şöyle dursun, düşünmek bile istemiyordu. "Brynn annemin kızı değil. Babamın kızı."

"Annen onu aldattığını öğrenene kadar seninle ve annenle birlikte yaşayan dolandırıcı adam mı?"

"İşte bu."

Bunu şaşkınlıkla karşıladı. "Ne zamandır tanıyorsun?"

Kıpırdandı. "On beş y a ş ı m d a n beri babamın akrabalarını arıyorum."

Bunu içine sindirdi ve başını salladı. "Brynn ne zamandır biliyor?"

"O değil."

Kaşlarını kaldırdı. "Şu anda ciddi misin? Ona hiç söylemedin."

"Hayır."

"Bu onun için ne kadar adil?" diye sordu sessizce. "Açıkçası, değil."

"Kins."

Onun acı veren şeylerle dolu karanlık gözleriyle karşılaştı. Ama aynı zamanda umutla, onun için.

"Senin bir üvey kız kardeşin var," dedi. "Bunun ne anlama geldiğini biliyorsun."

"Onun da en az benim kadar çekici ve zarif olma ihtimalinin yüksek olduğunu mu?"

Homurdandı. "İnatçı ve imkansız olmayı unutma."

Asla kendini tutmazdı, bu da onun sevdiği başka bir şeydi. "Ona söylemeyeceğim, Deck."

Kaşlarını çattı. "Neden olmasın ki?"

"Çünkü onun böbreğini istediğimi düşünmesini istemiyorum." "İstemek değil. İhtiyaç."

"Öyle bir şey olmayacak."

"Kins-"

"Asla, Deck. Asla."

Kendini sakinleştirmesini, kan basıncını ve kalp atış hızını düşürmesini istediğinde yaptığı gibi kolunu okşadı ve ona hayal kırıklığına uğradığını kesinlikle belli etmedi.

Ama öyle olduğunu biliyordu.

Deck kendi bildiğini okuyan bir adamdı ve kurallar ve beklentiler gibi şeylerle hızlı ve gevşek oynamasına rağmen, güçlü bir ahlaki kuralı vardı. Olabildiğince belalı biriydi ama yine de oğlu Toby için harika bir babaydı, geçimini sağlamak için diğer insanlarla ilgilenirdi ve her zaman doğruya inanırdı.

"Sessizsin," dedi. "Demek ki söyleyecek şeylerin var."

Başını iki yana salladı. "Ona söylemezsen ve başka bir şekilde öğrenirse ..."

Yüzünü buruşturdu. "Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun?"

"O zaman neden söylemiyorsun? Böbreğini almayacak kadar inatçısın, bu yüzden ona söylememek için hiçbir neden yok."

"Benden daha makul ve mantıklı olmandan nefret ediyorum." Şakaklarını ovuşturdu. "Eli da bu konuda üzerime geliyor. Ayrıca, ondan hoşlanıyor."

"Ondan hoşlanıyor mu?" "Sanırım öyle, evet."

Onun yüzünü inceledi. "Ve senin bununla ilgili bir sorunun var. Kıskanıyor musun? . kıskanıyor musun?"

"Hayır." Elini onun elinin içine koydu. "Hayır," diye tekrarladı daha yumuşak bir sesle. "Öyle olmadığımı biliyorsun. Eli'ye karşı hiçbir zaman böyle hissetmedim, o da bana karşı böyle hissetmiyor. Ayrıca, sen varsın." Gülümsedi. "Ve açıkçası, sen çoğu gün başa çıkabileceğimden çok daha fazlasısın."

O seksi kahkahasını attı ve kızın elini sıktı.

"Sadece burada kalması gerekmeyen birine aşık olmasından endişe ediyorum. Ya bu onun için sadece bir mola yeriye, bir ribauntsa?"

"Ondan hoşlanmıyorsun," dedi.

"Aslında bence o çok sevimli, maceracı ve Eli'nin duvarlarını yıkmak için tam olarak doğru kişi. Aynı zamanda onun kalbini kırmak için de doğru kişi. Bunu bir ömür boyu yeterince yaşadı, Deck."

Başını salladı ve bir dakikalığına sessizleşti, ona bu işin peşini bırakacağına dair umut verdi. Daha iyi bilmeliydi.

"Annemi ve babamı tanı mıyordum," dedi sonunda.

Kalbi sıkışmıştı. O bir gençken, ikisi de vefat eden yaşlı bir çift tarafından evlat edinilmişti. Sorunlu bir genç. Daha sonra Toby'nin annesiyle çok zor, çok kısa süren bir evlilik yapmış ve bir mucize eseri ortak velayeti yürütmeyi başarmıştı. Toby'nin işleri hiç de kolay olmamıştı ve Toby bunun nedeninin onu kendi çocuğu olarak sahiplenmek isteyen kimse olmadığını hissetmesi olduğunu biliyordu.

"Eğer bir kardeş bulsaydım," diye devam etti sessizce, "onu hayatımda tutmak için her şeyi yapardım."

İç çekti. "Ona söyleyeceğim."

"Burada bağları olduğunu bilmediği için seni terk etmeden önce mi? Hadi ama Kins, bilmeyi hak ediyor."

"Anlıyorum. Eli da benim davamla ilgileniyor. Ben de kendi yolumda ilerliyorum."

"Ben buna saçmalık diyorum. Bir şeyi istediğin zaman, onu gerçekleştirirsin. Bu da demek oluyor ki bunu gerçekleştirmek istemiyorsun. Ama nedenini bir türlü anlayamıyorum."

"Hey," dedi. "Onu kayıp bir köpek yavrusu gibi eve getiren Eli'ydi. Onun hayatımda olmaması benim için sorun değildi."

"Şimdi de yüzüme karşı yalan söylüyorsun." Ayağa kalktı ve uzaklaşmak için döndü. Yapacak başka işleri vardı, bunu anlıyordu. Çok az personelleri olduğu için buradaki herkese fazla iş veriyorlardı. "Ciddi misin?" dedi arkasından. "Benim tarafımda olursun sanmıştım."

"Belki de sadece geceyi geçirmeme izin veren insanların tarafındayım."

Ah. Onların asırlık tartışması. Gözlerini kısmıştı. "Peki ya sana tüm orgazmları yaşıtan insanlar?"

"Ne var biliyor musun? Beni bu işe karıştıрма. Biz sadece çıkarları olan arkadaşlarız, arkadaş kısmı hariç. Ben sadece senin için iyi vakit geçirecek biriyim, unuttun mu?" Kız ona öylece bakınca, adam başını salladı ve ortadan kayboldu.

Eli birkaç dakika sonra içeri girdiğinde hâlâ kara kara düşünüyordu. "Bakıyorum da erkek arkadaş olmayan adamı kızdırmayı başarmışsın."

"Yine başlama." Tavana bakabilmek için başını geriye attı. En soldaki tavan döşemesinde bir çukur vardı ve hatırlayabildiğinden çok daha uzun bir süre bunun oraya nasıl geldiğini merak etmişti. Biri havalanmış mıydı? Ya da sinir bozucu hemşiresini mi fırlatmıştı? Ya da sözde erkek arkadaşını, belki de?

"Günler oldu ve sen hâlâ onunla konuşmadın," dedi Eli.

Başını çevirdi ve ona bir bakış attı. "Ne yani, sen ve Deck şimdi de çete mi oldunuz?"

Eli onun konuşmayı rayından çıkarmasına izin vermedi. "Neden ona söylemedin?"

"Bilmiyorum Eli, neden ona karşı ereksiyon halinde olduğunu söylemedin?"

"Dur," dedi sessizce.

"Neyi durdurayım?"

"Sinirlendiğinizde her zaman insanları uzaklaştırmaya çalışırsınız."

"Yine de nadiren işe yarıyor, çünkü hala buradasın," dedi yorgun bir şekilde.

Bir elini onun kolunda gezdirdi. "Git uyu, Kinsey. Yorgun görünüyorsun."

"Sen bak tükendi." o mırıldandı, Bilmek Üç yaşında bir çocuk gibi konuşuyordu ama hayatının kendi kontrolü dışında olmasından o kadar yorulmuştu ki kendini durduramıyordu.

Gözlerini açtığında, odaya vuran gün ışığından birkaç saat geçtiğini fark etti. Gerçekten uyumuştı, ölmek ve sonsuzluğun geri kalanında gri madde içinde yüzmekle ilgili kötü rüyalar görmemişti - öbür dünya hakkında neye inandığından emin değildi, ancak bunu istemeden çok önce öğreneceğinden yüzde yüz emindi - bir panik atakla uyanmak ve hangi sorunlarının buna neden olduğunu anlayamamak yoktu. Titreme yok, kusma isteği yok.

"Neye gülüyorsun?"

Eli'nin hâlâ yanında oturduğunu fark etti. "Uyuklamayı seviyorum," dedi. "Bağıllık olmadan ölü olmak gibi bir şey."

Gülümsemedi. Onun yorumlarına her zaman gülümserdi, bu yüzden şimdi sırtışını kaybetti. "Ne?"

"Söyle ona."

İç çekti. "Bunu yaptığımda ikimize de kızıp gideceğinin farkındasın, değil mi? O zaman kimin peşine takılacaksın?"

Eli ayağa kalktı ve sonra eğilerek yanağına bir öpücük kondurdu. "Çok cesursun, Kinsey. Bundan kaçma, başına gelen en harika şeylerden biri." Ve sonra gitmişti.

Her gün bütün gün anaokulu öğrencileriyle birlikte olmak Brynn'e çok şey öğretiyordu. Örneğin, tüm boya şişelerini kaldırdıklarında kapaklarını **sıkmanın** önemi gibi, böylece ertesi gün salladıklarında

tüm odayı. Ya da beş yaşındaki çocukların her duyguyu nasıl yüksek sesle ve alenen hissettiklerini.

Ve bu sabır bir yanılsamadan başka bir şey değildi.

Ya da bir sanrı.

Ayrıca, ne kadar dikkatli olursa olsun, günün sonunda en azından bir miktar boya, yiyecek ve bir sürü rahatsız edici başka şeyle kaplanacağını ve bu durumun onu yürüten, konuşan bir mikrop yuvası haline getireceğini öğrenmişti.

Ama en çok da küçük çocuklara öğretmeyi sevdiğini öğrenmişti.

Dünyaya farklı bakıyorlardı. Her şeye hayret ediyorlardı, meraklıydılar, mutluydular ... dürüsttüler.

Wildstone'a dönüşünün ilk haftasının sonuydu ve hâlâ sabahın erken saatleriydi. Fazladan on dakika daha uyuyabilmek için önceden hazırladığı kahvaltı ve öğle yemeğini almak üzere mutfağa indi -evet, sonunda market alışverişine çıkmıştı- ve tüm çeteyi karşısında buldu.

Birkaç akşam yemeğini paylaşmışlar ve birkaç akşamı birlikte geçirmişlerdi; biri verandada Kinsey'nin elindeki kâğıdı Max'e fırlatmasıyla sonuçlanan acımasız bir Pictionary oyunu oynamışlardı; diğeri ise sahilde oturup gün batımını izlemişlerdi.

O ilk geceden beri Max mükemmel bir beyefendi olmuştu. Kinsey sessizdi ama her zamanki alaycı kişiliğine sahipti. Ve Eli. . şey, eğer bir şey varsa, günler sadece ikisi arasındaki gerilimi artırmıştı. Ne yapacağını kesinlikle bilmediği bir cinsel gerilim. Ve hiçbir şey olmadığına göre, onun da bilmediğini varsayabilirdi. Ama bu doğru gelmiyordu. Eli emin olmayan bir adam değildi. Kendine güvenen, yetenekli ve iradeli biriydi. Eğer onu istiyorsa, kendini tutmasının bir nedeni vardı.

Bundan ne anlam çıkaracağından emin değildi.

Max şimdi üzerinde sadece şortla kahve makinesinin başında durmuş, makinenin düğmelerine basıyor ve küfrediyordu. Kinsey bir parça tost yiyor ve profesyonel bir iş sesiyle telefonu konuşuyordu.

Takım elbisesi ve Brynn'in uğruna öleceği topuklu ayakkabılarıyla her zamanki gibi mükemmeldi - eğer ayakkabı bütçesi olsaydı. Ki yoktu.

Eli takım elbisesiyle açık buzdolabının önünde duruyordu, bir elinde portakal suyu, diğerinde kravatı vardı. Onu günlük kıyafetler içinde de görmüştü, hiçbir şey giymeden de görmüştü. Ve şimdi onu takım elbise içinde görmüştü, bu yüzden onun her zaman iyi görüldüğünü söyleyebilecek kadar nitelikli hissediyordu.

Hareket etmedi ya da konuşmadı, sadece gözlerini ona dikti.

Max kahve makinesinden başını kaldırdı ve güldü. "İkilem mi, kardeşim?"

Telefon görüşmesini bitiren Kinsey ona bakana kadar Brynn'in kafası karışmıştı. "Onu ne zaman buzdolabının önünde öyle boş boş dururken görseniz, kan şekeri düşüklüğü ile uğraşılıyor demektir. Bu onun düşünce süreçlerini köreltir ve onu yavaşlatır. Eminim ki şekerini hızlıca düzeltmek için OJ şişesinden içmek üzereydi ama şimdi sen buradasın, içemez. Görgü kuralları devreye girdi."

"Bekle," dedi Brynn. "Yani ben bakmıyorsam kaptan içmende bir sakınca yok mu?"

Kinsey homurdandı. "Kimse sana normal oda arkadaşların olduğunu söylemedi. İkisi de erkek türünden olunca, şansın sana karşı olduğunu bilmen gerekirdi."

Eli meyve suyunu buzdolabının rafına geri koyarken Max, "Evet, normal olmayan biziz," diye mırıldandı.

"Benim yüzümden kendini tutma," dedi Brynn. "Ben OJ içmiyorum."

Raftan OJ'yi aldı ve uzun bir içki için başını arkaya eğdi. Bir erkeğin her şeyin içinde bu kadar iyi görünmesinin yasadışı olması gerektiğini düşünerek onu yutkunurken izledi. Ve hiçbir şeyde. "Bununla tüplü dalışa gitmek zor olacak, değil mi?" diye sordu.

Ona sırtıttı. Onun ukala yanını gerçekten seven ilk erkekti. "Bugün bir servis istasyonunun marinaya gaz sızdırmasıyla ilgili bir dava için mahkemede ifade vermem gerekiyor."

"Yerel uzmanımız," dedi Max gururla.

Eli, Brynn'e "Etkilenme," dedi. "Departmanımda takım elbisesi olan tek kişi benim."

Kinsey nadir görülen bir kahkaha attı. "Ve bundan da etkilenme. Kendi kravatını bile bağlayamıyor. Bizim için bir bahse gir. Spor çantayı açmadın. Neden?"

Brynn'in kalbi küt küt atmaya başladı. Kimsenin fark etmediğini sanıyordu. "Sadece birkaç gün oldu."

Kinsey hem Max'e hem de Eli'a garip bir şekilde, "Bir hafta, ama evet, kesinlikle," diye mırıldandı. Sonra Brynn'e, "Ayrıca, diğer eşyaların nerede?" diye sordu.

Gizli utancını düşününce nabızı hızlandı. Avuç içleri terlemeye başladı ama zorlukla kazandığı bir çabayla ifadesini nötr hale getirdi. "Başka şeylerim olduğunu nereden biliyorsun? Belki de sadece hafif yaşıyorumdur."

"Yaz kampına ağızına kadar dolu iki büyük bavulla geldiğine göre bu şüpheli."

"İşler değişir." Brynn'in elleri kalçalarına gitti ve etrafına bakındı. "Bir sorunumuz mu var?"

"Bir iddiamız var," dedi Kinsey. "Ortada yirmi dolar var ve ben onu istiyorum."

Brynn Eli'a baktı.

"Ben değil," dedi ve diğerlerine baktı, sinirli görünüyordu. "Onu rahat bırakın."

Max ellerini kaldırdı. "Hey, sadece kolay bir yirmi dolar olur diye düşünmüştüm."

Brynn sinirlendiğini hissetti ama bunun, başına gelmesine izin verdiği şeyden duyduğu utanç olduğunu biliyordu. "Belki de bir sürü şeyim vardır. Belki de size tam olarak karar veremedim, hepsi bu."

"Aha! Ben kazandım!" Max elini avuç içi yukarı bakacak şekilde Kinsey'ye uzattı. "Öde bakalım."

"Asla," dedi Kinsey ve Brynn'e baktı. "Ve hey, biz bir zevkiz."

Eli güldü ve aradaki garip gerilim azaldı. Hatta Brynn de güldü ama bunun nedeni Eli'nin gülüşünün

Bulaşıcı.

"Bakın, bu büyük bir gizem değil," dedi. Ne yalan ama. "Sadece bu hafta çok meşguldüm. Ehliyetimin yenilenmesi gerekiyordu, annemlerin yapmam gereken işleri vardı ve vekalet ettiğim öğretmen bana bir ders planı bırakmadı, bu da devam ederken bir müfredat oluşturduğum anlamına geliyor ve bu çok zaman alıyor."

Max parmaklarını Kinsey'e doğru salladı, o da içini çekip tezgahdan çantasını aldı.

"Hey," dedi Brynn.

Hepsi ona baktı.

"Bir sonraki bahse girmek istiyorum."

Eli onunla gurur duyuyormuş gibi sırttı, gamzesini falan gösterdi. Güçlü ve bağımsız bir kadın olabilirdi ya da en azından bunun üzerinde çalışıyordu; bu da onun ya da bir başkasının onayına ihtiyacı olmadığı anlamına geliyordu ama onay almanın iyi hissettirmeyeceği anlamına da gelmiyordu.

Kinsey Eli'a, "Gitmen gerek," diye hatırlattı.

Hepsi onun elindeki buruşuk kravata baktı.

"Kahretsin," dedi. "Bunu giymektense bir denizanası tarafından tekrar sokulmayı tercih ederim."

Kinsey, "Lütfen tekrar bağlamayı deneyin," dedi. "İzlemesi eğlenceli bir gösteriydi."

Brynn eşyalarını yere bıraktı ve kravattı aldı. Kravatı onun boynuna dolamak için parmak uçlarına kalktı ve gömleğinin yakasını kaldırmak için kravatın uçlarını bıraktı. Parmakları adamın boğazına değip sıcak teniyle karşılaştığında kıpırdamadan durdu ve nefes almayı unuttu.

Onu on santim uzaktan izliyordu ve bu şok edici derecede tahrik ediciydi. Gözlüklerini buğulandıracak kadar. Tıraş olmamıştı ve tıraşı parmak eklemlerini ve neyse ki saklanmış olan birkaç başka vücut bölgesini sıyrıyordu. Buğulu gözlüklerini çıkarmak zorunda kaldı, ama bir şekilde gömleğinin üst iki düğmesini iliklemeyi ve sonra kravatını çözmeyi başardı, gözlerini titizlikle kendi parmaklarından ve ne yaptığından ayırmadı, tüm bunlar olurken inanılmaz bir şekilde

Onun sıcak nefesini şakağında hissedebildiğinin farkındaydı. Ayak parmağı parmağına ve neredeyse göğüs göğüse gelmişlerdi. Derin nefes alsa bile temas olacaktı.

Lütfen temas olsun, diye fısıldadı bedeni beynine.

Aynı karar vermeme moratoryumunda olmadığı belli olan beyni onayladı ve derin bir nefes aldı, göğüsleri ona hafifçe çarparak yol gösterdi.

"Özür dilerim," diye fısıldadı.

Elleri kalçalarına gitti ve başını salladı, belki de özre gerek olmadığını ima ediyordu. Onun temiz ve seksi kokusunu içine çekmekten sarhoş olmuş gibi hissediyordu, bu da bir şekilde o anı, uzun zaman önce hâlâ konuşmadıkları o öpücükten bile daha unutulmaz kılıyordu.

"İşte," diye mırıldandı, sonunda kravatın düğümünü bitirdi ve okşadı.

Eli'in gözleri onunkileri tuttu ve ısındı. Ve sonra Kinsey elbette bunu mahvetmek zorunda kaldı.

"Tanrım," dedi. "Bir oda tut."

Bölüm 11

On üç yaşındaki Brynn'in yaz kampı günlüğünden:

Sevgili anneler,

Bu yılın sebzesi havuç ve şekerlenmiş, yani iyi haber şu ki yaşayacağım. Kötü haber ise bir kez daha Kinsey ile aynı kulübedeyim. Bunun tesadüf olduğunu söylüyorlar ama ben biliyorum çünkü ben geceleri göremiyorum, o da hep hasta oluyor ve bizi bir araya getirdiler, böylece sadece bir danışman gece eğlencelerini kaçırmak zorunda kalıyor.

VE DAHA DA KÖTÜLEŞİYOR!

Sam adında sevimli bir çocuk var ve yemekte yanına oturmamı istedi. Saçımı bana öğrettiğiniz o şirin örgüyle yaptım. Ama sonra gelmedi bile. Çok kabaydı! Kulübeye geri döndüm ve tahmin edin ne oldu? Kinsey de oradaydı, çok sinirliydi.

Meğer ikimize de bizimle oturacağını söylemiş ama sonra ikimiz için de gelmemiş! O ağlıyordu. Ben ağlamıyordum.

Tamam,

öyleydim.

Erkeklerde

n nefret

ediyorum.

Ve sen sormadan söyleyeyim, Kinsey bana Sam'in tipi olmadığını söyledi, o öyleydi, bu yüzden hala ondan da nefret ediyorum. Gel beni al derdim ama Santa Barbara'da sanat dersi aldığını biliyorum, o yüzden yemek gönder.

Seni

seviyoru

m, Brynn

ERTESİ SABAH Brynn duş aldı, giyindi ve sonra yatağına oturup telefonundaki küçük bir işi halletti. Eli'a üniversitedeyken bir sürü tuhaf işte çalıştığını söylediğinde şaka yapmıyordu. Bunlardan biri de bir cenaze salonunda resepsiyonda çalışmaktı. Onun için biraz ürkütücüydü ama fıstık ezmeli ve jöleli sandviçlerle karnını doyuracak kadar para kazanmıştı. Ayrıca iş arkadaşlarından biriyle iyi bir arkadaş edinmişti. Ertesi gün Jenny'ye mesaj atmıştı.

Eli'nin büyükannesini ve zavallı kadının cesedinin nasıl arafta kaldığını öğrenmişti. Hikâyeyi duymak canını yakmıştı, o yüzden Eli'nin canının ne kadar yandığını ancak tahmin edebilirdi.

Jenny sonunda Brynn'in sorunu çözmesine yardımcı olacağını umduğu bilgilerle ona geri dönmüştü. Mesaj yoluyla ona teşekkür ettikten sonra yapması gereken telefon görüşmesini yaptı ve işe yaramasını umdu. Sonra mutfağa yöneldi ve her zamanki kalabalığı -artı bir kişi- buldu. Eli, Max, Kinsey, Deck ve ... sınıfından beş yaşındaki küçük Toby.

Toby ayakkabı bağlama becerilerini sergilerken hepsi onu izliyordu - Toby'ye dün sınıfta öğrettiği bir şeyi. Ayağının üzerine çömelmiş, koyu renk kafası eğilmiş, dili iki ön dişinin olduğu boşlukta, konsantre olmuş bir şekilde, ona öğrettiği adımları nefesinin altında fısıldıyordu - "Tavşan kulakları, tavşan kulakları, deliğe atladı"- parmakları garip bir yavaşlıkla hareket ediyordu.

Acı dolu iki dakikanın ardından Toby nihayet orantısız yayını gerdi ve ayağa fırladı. "Gördün mü? Başardım!"

"Aferin küçük adam," dedi Deck ve Toby'yi iri kollarının arasına aldı. Üzerinde spor şortu ve tişört vardı, ikisi de vücut hatlarını fazlasıyla ortaya çıkarıyordu. "Dolu dolu bir sabah geçirdin. Bir spor salonu egzersizi ve yeni bir beceri." Brynn'e bir "teşekkür" mırıldandı ve sonra Kinsey'ye döndü. "Hazır mısın, bebeğim?"

Kinsey içini çekti ve çantasını aldı. "Sana Eli'nin bugün beni götürebileceğini söylemiştim. Sen ve tatlı turtam uğrayıp beni almak zorunda değildiniz."

Deck, Kinsey'e oğluna baktığı kadar sevgi ve şefkatle bakarak, "İstedik," dedi.

"Okulda görüşürüz, Bayan Turner!" Toby bağırdı ve sonra üçü de gittiler.

"Ben duşa giriyorum," dedi Max.

Ve sonra sadece o ve Eli kaldı. Saçları duştan çıktığı için hala ıslaktı, üzerinde başka bir takım elbise vardı ve onun için fazla iyi görünüyordu

akıl sağlığı. Yüz ifadesi okunamıyordu ama onu görünce ısındı.

Ve onun içindeki bir Şey de aynı Şeyi yaptı. Ne zaman onunla birlikte olsa, güvenlik ve ... tehlike gibi tuhaf ve zıt duygular hissediyordu.

"Günaydın," dedi.

Sadece bir kelime ama sanki çok daha fazlasıymıŐ gibi geldi.

Gülümsedi, buzdolabına doğru ilerledi ve içindekilere göz gezdirdi. Mini Eli'nin ayaklarının dibine oturdu, onun duruŐunu taklit ederken bir yandan da dikkatle buzdolabına bakıyordu.

Kravatı işe yaramaz bir Şekilde boynuna dolanmıŐtı ve aralarında ne olduğunu merak etmek onu bir yere götürmediği için aradaki boşluğu kapattı. Buzdolabını kapattı. Ellerini kravata doğru kaldırırken kazara onunla göz göze geldi ve sonra kendini alamadı. Elleri beline kadar geldi, onu sıkarken ve gıdıklarken bakışları da en az bakışları kadar ateşliydi.

Ciyaklaması tamamen istemsizdi ve ellerini itip kravatını dğmlediğinde, son anda boğazına gereğinden fazla sıktığında gülüyordu.

"Eğlenceli hissediyor musun?" diye sordu, sesi kısık ve boğuktu.

Kesinlikle bir Şeyler hissediyordu. Ve bunu kanıtlamak için kravatını biraz daha sıktı. "Belki," diye mırıldandı. "Sen mi?"

Adam kızın içine girdi ve kız kendini buzdolabına yaslanmış, yüz seksen kiloluk son derece seksi bir erkek tarafından orada tutulurken buldu, her iki kolu da vücutlarının arasına hapsedilmiŐti, elleri hâlâ adamın kravatını tutuyordu.

Ama elleri değil. Elleri serbestti ve onları kollarından yukarı kaydırıp Şakacı bir Şekilde boynuna doladı, başparmakları boğazının çukurunda hafifçe kayıyordu. "Belki de 'Şakacı' doğru kelime değildir."

"Hayır mı?" diye sordu biraz soluk soluğa. "Neymiş o?"

Adam çok yaramazca gülümsedi ve kadın onu ayakta tuttuğu için minnettar oldu.

"Brynn?"

"Öyle mi?"

"Bütün hafta yapmak istediğim bir şey vardı." "Oh?"

Neymiş o?"

"Önce bir soru."

Kalbi zaten çarpmaya başlamıştı ama şimdi bir kez daha atmaya başladı. "Tamam."

"Seni öpmek istiyorum."

Kadın adamın ağzına baktı. "Bu bir soru değil."

Adamın o sıcak, nasırlı elleri şimdi yavaşça çenesini kavıyor ve işle pürüzlendirilmiş başparmağının ucu alt dudağının üzerinde geziniyordu. "İzin verir misiniz?"

Dudaklarında bir gülümsemenin kıvrıldığını hissetti. Çünkü bir zamanlar ilk öpücüğünü istediğinde ona tam olarak böyle sormuştu. "Déjà vu yaşıyorum," dedi.

Gülümsedi. "Demek hatırlıyorsun."

"Öpücüğü mü? Evet. Güzeldi."

Boğuldu. "Güzel mi?"

"Şey, uzun zaman önceydi," dedi ağırbaşlı bir şekilde.

"Hmm. Hafızanı tazeleyeyim." Parmaklarını kızın saçlarının arasına soktu ve kız usulca inledi. "Bu bir evet mi, Brynn?"

Bir an için kendisiyle yaptığı anlaşmayı hatırlamaya çalıştı. Çuvallamamak, hata yapmamak ve değer verdiği insanları incitmemek için herhangi bir karar vermeyecekti. Kimsenin hayatına karışmayacaktı; kendi yollarına devam etmelerine izin verecekti.

Ama bu sadece bir öpücük, dedi kafasının derinliklerinden gelen küçük bir ses.

Eli onun cevabını bekliyordu; kararlı ve sessizdi ama aynı zamanda başını döndürecek kadar testosteron ve feromon yayıyordu. Verdiği cevap onun için önemliymiş gibi ona bakması da öyle. Kadın önemliydi. "Evet," diye fısıldadı, kendi sağduyusunu geçersiz kılarak, parmakları gömleğinin kumaşına kıvrıldı.

Adamın elleri kadının sırtında yavaş ve şehvetli hareketler yapıyordu. "Emin misin?"

Cevap olarak, başını aşağı çekti ve ona bir öpücük kondurdu. Kambur durmuyordu, kolları onun etrafında sıkılaştı ve öpücüğü derinleştirdi, ona bunun dışında her şeyi anında unutturdu. Arkasında serin buzdolabı ve önünde çok ateşli bir adam varken, kendini aç öpücüğün içinde, adamın ağzının onunkinde hem sert hem de yumuşak hissettirdiği şekilde kaybetti. Bir inilti duydu ve inleyenin kendisi olduğunu fark edince irkildi. Adam başını kaldırdığında, "Tamam, yine de oldukça güzel," demeyi başardı.

Sert bir kahkaha atarak onayladı.

Aşağı baktı, giysilerinin hâlâ üzerinde olduğunu, duman olup gitmediklerini ve aradan sadece birkaç dakika geçtiğini görünce şaşırdı. Bir eliyle adamın poposunu avuçluyor, diğer eliyle de çenesinin kıvrımlarını okşuyordu; adamın kirli sakalları parmak uçlarına sürtünüyordu. Ellerini geri çekti ve sertçe yutkundu. "Yeni hareketlerin var."

"Hoş "tan daha iyi."

Titrek bir kahkaha attı. "Sadece birazcık."

"Bunu bana nasıl yapıyorsun bilmiyorum." İkisi de nefeslerini düzene sokarken alnını onunkine dayadı. "Bana senden başka her şeyi unutturuyorsun."

"Bana bunu yapanın sen olduğunu sanmıştım," dedi.

Adam alnına bir öpücük kondururken onun sıcak nefesini şakağında hissetti. "Seni şimdi işe gönderiyorum," dedi.

"Benimle ne yapacağını bilmediğin için mi?"

"Güven bana," dedi, gözleri ateşliydi. "Seninle ne yapmak istediğimi çok iyi biliyorum." Ağzı kızın çenesinden kulağına doğru ilerledi. "Hasta olduğunu söylemediğin sürece yeterince vaktimiz yok. Çünkü senin için planlarım var Brynn ve saatlere ihtiyacım olacak."

Bunun üzerine dizleri biraz titredi. Hiç kimse onun zevki için saatlerini harcamamıştı. Kendisinin sadece on iki dakikaya ihtiyacı vardı . . . "Oraya gitmemiz gerektiğinden emin değilim."

"Çünkü sen erkeklerden uzaksın."

Derin bir nefes aldı. "Daha çok, ne zaman hoşlandığım biriyle birlikte olsam, hayatım patlıyor."

"Demek benden hoşlanıyorsun."

Güldü. "Söylediklerimi iyi dinle. Bunun sende yaratacağı kaçınılmaz patlamadan kaçıyor olmalısın."

"Bunu tanımla."

Başını iki yana salladı. "Sadece kelimeleri söylememi istiyorsun."

"Evet. Kelimeleri kullan. Mümkün olan en kirli kelimeleri kullanın."

Tekrar güldü. "Ciddi ol. Aptal olmayacağız."

"Sen aptal bile sayılmazsın, ben de öyle. Biz birbirimizden delicesine hoşlanan iki akıllı yetişkiniz, ama aynı zamanda bunu korkunç kılan geçmişlerimiz var." Başını eğdi. "Ben nasılım?"

"Başardım."

Tekrar yüzünü avuçladı. "Kendini zaman aşımına uğrattığın gerçeğine saygı duymaya çalışıyorum," dedi yumuşak bir sesle. "Bavulunu açmadın ya da tek bir spor çantasından fazlasını getirmedi."

Ağzını açmaya başladı ama sonra kapattı.

Bir süre onu izledi. "İncindiğini biliyorum ve bundan nefret ediyorum ama burada kimse sana zarar vermeyecek. Umarım bunu anlamışsındır. Burada güvendesin, Brynn."

Alt dudağını ısırды. "Biliyorum." Ve bundan daha fazlasını da alıyordu. Geçen gece sahilde herkesle birlikte gün batımını izlerken Max, üçünün -o, Eli ve Kinsey- yaralı kuşlar olduğu, birbirlerinin arkasını kolladıkları, birbirlerinin ailesi oldukları, çünkü ailenin doğduğun değil, içine aldığı kişi olduğu şakasını yapmıştı. "Sen bir toplayıcısın. Ama benim toplanmaya ihtiyacım yok. Ben iyiyim Eli."

"Biliyorum. Ama burada rahat olmanı istiyorum. Bunu çok istiyorum." Adam onu kucaklamak için kendine çekti ve kadın kendini kollarını adama dolamış, yüzünü boynunun kıvrımlarına bastırırken bulunca şaşırdı - bağımlılık yapan bir

noktasını keşfediyor ve ona tutunuyor, onun sıcaklığı ve kolay gücüyle teselli buluyordu.

Onun da en az kendisi kadar kendisine ilgi duyuyor olması içini rahatlatmıştı. Aynı şekilde, onun iyiliği için olduğunu bildiği, işleri yavaş ve temkinli bir şekilde ele alma şekli de.

Telefonu öttü ve ona bakıp küfretti. "Özür dilerim, gerçekten gitmem gerek." Bakışlarıyla buluşmadan önce Eli Thomas'ın menüsündeki appe-tizer'ı hafifçe tekrar öptü. "İyi günler dilerim."

Yapardı. "Sen de Eli."

Yalnız kaldığında titrek bir nefes verdi. Kendini O bile bilmiyordu. Hâlâ orada duruyordu, dudakları karıncalanıyor, vücudu gerçekleşmeyecek bir şeyin beklentisiyle titriyordu ki cep telefonu gelen bir mesajla çaldı.

Beslenme çantamı unuttum. Buzdolabında. İşe getirebilir misin? Saat 11:00'deki toplantımdan sonra uğrayıp sınıfından alırım.

Lütfen?

Lütfen ne?

Lütfen beslenme çantasını getirin.

Öğrencilerinizden biri değilim ama tamam, tabii. LÜTFEN beslenme çantamı getir.

Brynn gözlerini devirerek buzdolabını açtı ve Kinsey'nin siyah beslenme çantasını çıkardı. Kafası tamamen karışmış olduğu için -o öpücük!- beslenme çantası parmaklarının arasından kaydı, yere düştü ve ağzı açıldı.

Öğle yemeği yoktu. Ama bir sürü ilaç vardı, hiçbiri telaffuz edilemiyordu, hepsi de bir McKinsey Davis'e reçete edilmişti.

Brynn hepsini içeri taşıdı ve okula giderken yol boyunca bu konuda endişelendi.

Sınıfında sabahları her zaman öğretmek ve davranışları yönetmek arasında ince bir denge vardı, bu nedenle doğal olarak bugün, herhangi bir nedenle uyumayan veya bir kase saf meyve yiyen çocuklar sayesinde çok çeşitli davranışlar vardı.

kahvaltıda şekerli mısır gevreği, ya da belki sadece beş yaşında olmak.

Tüm bunlar, Brynn'in çember zamanına kadar Kinsey'nin reçetelerinden herhangi birine bakmak için boş bir saniyesi olmadığı anlamına geliyordu. Öğle yemeğinden önceki bu yirmi dakika, bir konuşma çubuğunun yardımıyla kötü duyguları sağlıklı bir şekilde paylaşmak ve konuşmak için kullanılırdı. "Tamam, çember zamanı için getirin," diye seslendi.

Bu işlem her zaman birkaç dakikalarını aldığı için hemen telefonunu çıkardı ve gördüğü birkaç ilacı Google'da aradı. Kalbi durdu. Hepsi de nakil reddiyle ilgiliydi.

"Bayan Turner! Cindy bana dokunuyor!" "Bayan Turner! Ethan bana bakıyor!" "Bayan Turner! Tuvalete gitmem lazım!"

Brynn nefesini bıraktı, zihni hızla çalışıyordu. Nakil reddi. Bu ciddiydi. Gerçekten ciddiydi. Potansiyel olarak hayatı tehdit edecek kadar ciddiydi. Ve Kinsey'yle yıllardır dosttan çok düşman olmalarına rağmen, Brynn'in yüreği burkulmuştu. Çünkü böyle bir şeyi en büyük düşmanının başına gelmesini istemezdi ve Kinsey öyle biri değildi. Yakınından bile geçmiyordu.

"Bayan Turner, önce ben başlayabilir miyim?"

Brynn telefonunu bir kenara itip gülümseyerek çocuklarla birlikte çembere katıldı ve öğretmenlikteki ilk gününden sonra aldığı, çok sevdiği konuşma çubuğunu getirdi. Çubuk olmadan konuşamazdınız.

Sopa dahiceydi.

Bununla çocuklar -her seferinde bir tane olmak üzere- iyi ya da kötü duyguları hakkında konuşabilir ve birbirleriyle geçinmeyi öğrenmelerine yardımcı olabilirler.

Hah. Belki de konuşma çubuğunu eve götürmeliydi. "Tamam, hadi başlayalım," dedi, tam Kinsey sınıfa girerken.

"Bayan Davis!" Toby seslendi. "Çember zamanı için yanıma oturun!"

Kinsey'nin gözleri Brynn'inkilerle buluştu ve Brynn onun reddetmek istediğini görebiliyordu, bu da Brynn'in sapkın bir eğlenceyle, "Evet, Bayan Davis, kötü duygularımızı sakın ve sağlıklı bir şekilde konuştuğumuz çember zamanı için bize katılın," demesine neden oldu.

Kinsey ona belki de bu gece uyurken gözlerini kapatmaması gerektiğini söyleyen bir bakış attı ama çocuklara tatlı tatlı gülümsedi.

Brynn bunu yapabildiğini fark etmemişti bile.

Sonra çok dikkatli bir şekilde güzel, çıplak, bantlı topuklu ayakkabılarını tekmeledi ve elinde tuttuğu klasörlerden birinin üzerine oturdu, hala çocuklara onları gerçekten seviyormuş gibi gülümsüyordu.

Brynn çubuğu sağındaki öğrenci Suzie'ye uzattı.

Suzie derin bir nefes aldı ve kelimelerini hızla tükürdü. "Carly bana kardeşinin benimle aynı tişörte sahip olduğunu söyledi ve bu beni çok incitti."

"O gömlek kardeşimde var!" Carly söyledi.

"Unutma," dedi Brynn nazikçe. "Sadece sopayı tuttuğumuz zaman konuşabiliriz."

Carly'nin eli sopayı almak için havaya kalktı ve Suzie sopayı isteksizce ona uzattı.

"Kardeşimde de aynı gömlekten var," diye tekrarladı Carly. "Annem yıkadıktan sonra ödünç alacağım, çünkü kardeşim sürekli kirleniyor ve ikiz olabilmemiz için seninkini de aynı gün giyip giymeyeceğini merak ettim."

Suzie gözlerini kırptırdı ve sonra gülümsedi. "Tamam!"

Carly çubuğu yanında oturan Matt'e uzattı.

"River çeşmeden su içmeme izin vermedi."

"Çünkü dün sıranın bana gelmesine izin vermedin!" River bağırdı.

"River, sopaya ihtiyacın var," diye tekrarladı Brynn sessizce, sessiz bir sesin onu duymak için herkesi fermuarını çekmeye zorladığını keşfetmişti.

Matt sopayı River'a uzattı.

"Dün bana kötü davrandın," dedi River. "Ve duygularımı incittin."

Matt kollarını kavuşturdu.

"Matt," dedi Brynn. "Sopayı istiyor musun?"

Matt başını salladı ve River'a ters ters baktı.

River ters ters baktı.

"Matt, emin misin?" Brynn sordu.

Matt sopayı almak için elini uzattı. "Senin duygularını incittim çünkü önce sen benimkileri incittin. Beni kickball takımına seçmedin."

"Çünkü Trevor'a söyledin, o da Harrison'a, benim takımımda olmak istemediğini söyledi!"

Bu konu birkaç dakika boyunca gidip geldi ve bu sırada Matt'in River'ın takımında olmak istediğini söylediği ortaya çıktı. Dedikodu treninde unutulan küçük bir ayrıntı. Birbirlerinden özür dilediler ve BFF statülerine geri döndüler.

Brynn unuttuğu çubuğu eline aldı. "Başka paylaşmak ve içini dökmek istediği bir şey olan var mı? Unutmayın, paylaşmak önemsemektir ve kötü hislere tutunmak sizin için iyi değildir."

River, "Bayan Turner her zaman paylaşır," dedi.

Brynn yüzünü buruşturdu ve Kinsey'ye hızlıca bir göz attı.

Kinsey yanında getirdiği içkiden bir yudum alırken Brynn'e "Sakın buna cüret etme" der gibi bir bakış attı. Ve eğer bu onu cesaretlendirmediyse lanet olsun. "Aslında, dile getirmem gereken bir şikayetim var. Bir arkadaşım hasta ve ona yardım etmek istiyorum ama nasıl yapacağımı bilmiyorum."

Kinsey buzlu çayını yudumladı, sonra Brynn'e uzun uzun bakarak çubuğu aldı. "O senin arkadaşın değil ve yardımına da ihtiyacı yok. Şimdi benim sorunuma gelelim. Yaz kampı günlerimden biri, onun da ne kadar korkunç olduğunu hatırlamadığımı düşünüyorum."

Brynn ona ters ters baktı ve sopayı geri aldı. "Benim Yaz kampında, her zaman beni çalan kötü bir kız vardı.

Kendisi de gözlük taktığı ve gözlüksüz görmenin ne kadar zor olduğunu bildiği halde."

Çocuklardan toplu bir nefes alma sesi duyuldu. Kinsey'nin nefesi kesilmedi ama bir kez daha çayını yudumlarken boğuldu.

Çocuklar pinpon maçındaymış gibi onları izliyorlardı.

"Ne oldu, ne yaptın?" Suzie Brynn'e sordu.

Kinsey sopayı Brynn'in elinden kaptı. "Diğer kız daha genç olmasına ve hiçbir kız ona iyi davranmamasına rağmen ispiyonladı." Durakladı. "Muhtemelen."

Brynn dişlerinin arasından, "Sopayı kibarca istemen gerekiyordu, öylece alman değil," dedi. Ve daha genç, kıcı. Aralarında sadece iki ay vardı.

"Demek istediğim, diğer kızın ..." Kinsey son derece tatsız bir şeyi çiğnemeye çalışıyormuş gibi durakladı. "Özür dilerim. Tamam mı? Gözlükleri aldığı için üzgün, ama dürüst olmak gerekirse? Tüm bu dramadan bıkmıştı."

"Drama," dedi Brynn şaşkınlıkla.

"Bayan Turner, konuşma çubuğunu beklemek zorundasınız."

Kinsey elindeki sopayı ona doğru fırlattı ve ayağa kalktı. "Bir toplantım var." Kapıya yönelmeden önce Brynn'in masasından topuklu ayakkabılarını ve beslenme çantasını aldı.

Hayır, yapmadı. "Çocuklar, bugün olan iyi bir şey hakkında konuşalım. Benim iyi bir şeyim, sınıfın dışına çıkmak zorunda kaldığımda kendilerini her zaman hizada tutan bu kadar tatlı, uslu öğrencilere sahip olduğum için kendimi çok şanslı hissetmemdir." Elindeki çubuğu Toby'ye uzattı. "Bir dakikalığına kapının dışında olacağım ve sonra hemen döneceğim."

"Ben drama mıydım?" diye sordu Kinsey koridorda arkasından.

"Öyle mi?"

Benimle dalga mı geçiyorsun?"

"Hayır." Kinsey ona döndü. "Her şey seninle ilgili olmalıydı ve herkes senin harika olduğunu düşünüyordu."

Brynn ona bön bön baktı. "Evimi özlediğim için ağladığımda benimle dalga geçtin. Evden aldığım o tamamen vegan, tuhaf görünümlü ev yapımı paketler için benimle dalga geçtiniz. Kimse benim harika olduğumu

düşünmedi, en azından sen."

Başını salladı ve derin bir nefes aldı. Kahretsin, Kinsey'nin dikkatini dağıtmasına izin vermişti. "Bak, kampı unut. Bütün bunları unut. Hasta mısın?"

"Hayır, ben değilim. Grip aşımı oldum."

Brynn kollarını kavuşturdu ve gözlerini kıstı.

Kinsey bir iç çekti ve etrafına bakındı. Koridorda hâlâ yalnızdılar. "Evet, tamam, iyi. Küçük bir sorunum var."

"Gerçekten mi? Böbrek yetmezliğine küçük bir durum mu diyorsun?"

"Böbrek yetmezliği değil." Durakladı. "Aynen öyle. Nakil reddi. Ve ben bunun hakkında konuşmak istemiyorum."

Brynn kollarını kavuşturdu. "Ne zaman?" "Ne zaman?"

"Ne zaman organ nakli yaptırdın?"

"Bakın, normalde 'bu konuda konuşmak istemiyorum' demek, bu konuda konuşmak yok demektir."

Brynn başını salladı. Dehşete düşmüştü, üzgündü ve ... üzgündü. Bir haftayı aşkın süredir buradaydı ve kimse bundan bahsetmemişti. Bu da onun gerçek anlamda sadece bir oda arkadaşı olduğu, umduğu gibi arkadaş olmadıkları anlamına geliyordu. Bu aynı zamanda hâlâ çok fazla güvendiği ve saf olduğu anlamına da geliyordu.

Ama bunların hiçbirinin zerre kadar önemi yoktu çünkü Kinsey'nin başı dertteydi. Hayatı tehdit eden bir bela. Bu da ondan nefret etmeme engel oluyordu.

Bölüm 12

On üç yaşındaki Kinsey'in yaz kampı günlüğünden:

Sevgili günlük,

Yani . . . İstemesem de geri döndüm. Bu yıl kampa gelmekten neredeyse tamamen vazgeçiyordum çünkü -şok- hastalandım. Gerçekten hastalandım. Hastanelik oldum ama tabii ki annemin beni göndermesi için zamanında iyileştim. Ve nedenini öğrendim: Buraya gelmem için burs alıyor. Masrafların bir kuruşunu bile ödemiyor.

O Hawaii'de bu arada. Ben cehennemdeyken.

Eli kızları geçen yıldan daha çok seviyor ve hayatının en güzel zamanını geçiriyor. Ondan nefret ediyorum. Senden nefret ediyorum, günlük. Ve hayattan nefret ediyorum.
Kinsey

ELI işten eve döndü ve mutfağa yayılan muhteşem yemek kokusunu takip etti. Max lazanya hazırlıyor ve sarımsaklı ekmekle uğraşıyordu, bir yandan da Kinsey'e salata için sebzeleri yanlış kestiğini söylüyordu.

"Eğer ben yanlış yapıyorsam, belki de sen kendin yapmalısın."

"Hayır, çünkü bunu yapmaktan kurtulmak için yanlış yapıyorsun," dedi Max. "Ya sana öğrettiğim şekilde yaparsın ya da sana lazanya yok."

Kinsey Eli'a baktı. "Kardeşin çok kaba."

Max güldü.

Eli, yıllar yıllar önce tanıştıkları günden beri didişen bu ikilinin arasına girmeye bile çalışmadı. Kinsey'nin şu anda parçalamakta olduğu salatalıktan bir parça kaptı. "Brynn nerede? Genelde kokusu

bir şeyler pişirmek onu da bizimle birlikte mutfağa çekiyor."

"Henüz eve gelmedi," dedi Max.

Eli saate baktı. Saat altı. "Bu saatte hâlâ okulda olamaz, değil mi?"

Bu, çekişen çiftin ona omuz silkmesine neden oldu. Üstünü değiştirmek için odasına yöneldi ama Brynn'in odasının kapısında durdu.

İlk günden beri sandalyenin üzerinde duran spor çantası yerinde yoktu. Yatak özenle yapılmıştı, bu tuhaftı çünkü Brynn'in pek çok harika özelliği olmasına rağmen iyi bir yatak yapıcı olması bunlardan biri değildi. Aslında, onun varlığına dair olağan işaretlerden hiçbiri yoktu. Yerde spor ayakkabıları yoktu, sandalyenin arkasına atılmış bir kazak da yoktu.

Endişeyle banyoya girdiğinde eşyalarının orada da olmadığını gördü. Diş fırçası ve macunu yoktu, saç fırçası yoktu, losyonları ya da makyaj malzemeleri yoktu... hiçbir şey yoktu.

Mutfağa geri döndü ve doğrudan Max'e baktı. "O gitti. Yine aptalca bir şey mi söyledin?"

"Dostum," dedi Max. "Yemin ederim yapmadım. Yani, tamam, evet, kışını kontrol etmiş olabilirim çünkü gördün, değil mi? Ama yemin ederim hiçbir şey söylemedim ya da ona dokunmadım. Tam bir melektim."

Eli şu anda bir şef hassasiyetiyle havuç kesmekte olan Kinsey'ye baktı, bir yandan da alışılmadık bir sessizlik ve alaycılık içindeydi. "Kinsey."

Kesmeyi bıraktı. "Tamam, belki de benimle bir ilgisi vardır."

"Ne yaptın sen?"

"Beslenme çantamı unuttum ve ondan bana getirmesini istedim. Gizlice baktı ve ilaçlarımı buldu, sonra paylaşım çemberindeydik ve bana kızdı."

"Açıkla."

"Görünüşe göre kampta ona nasıl davrandığım için bana hâlâ kızgın. Yani, kin tutmaktan bahsediyorum."

"Kendall'a hâlâ kızgın değil misin, hani şu iş yerinde iyi arkadaş olduğun kız, ayakkabılara ne kadar para harcadığınla dalga geçtiği için?" Max sordu.

Kinsey onu tersledi.

Eli gözlerini Kinsey'den ayırmadı. "Yani yaz kampı için özür diledin ve ona neden böyle davrandığını ve ayrıca ikinizin bir baba için bir sperm donörünü paylaştığınızı söyledin. Değil mi?"

"Yanlış," dedi Kinsey.

"Biz erkekler her zaman hatalı olan tarafız," dedi Max.

Eli ona ters ters baktı ve kardeşi teslim olmak için ellerini kaldırdı.

Brynn gitmişti. Ve bu gerçeğin kendisini neden bu kadar rahatsız ettiğini sorgulamaya hazır değildi. Ya da çok farklı bir şekilde de olsa neden Kinsey'e karşı hissettiği gibi ona karşı da korumacı hissettiğini. Kinsey'yi kız kardeşi gibi seviyordu.

Brynn'e karşı hissettiği hiçbir şey kardeş gibi değildi.

Kinsey havuç kesmeye geri dönmüştü. Şimdi önünde yemeleri bir hafta sürecek bir yığın havuç vardı, bunu nadiren söylerdi ve adam öfkesinin kabardığını hissetti. "Şunu açıklığa kavuşturalım. Ona her şeyi anlatma fırsatın vardı ve anlatmadın."

"Yapma." Kinsey bıçağıyla onu işaret etti. "Sen orada değildin. Hem ne yapmamı bekliyordun ki? Ona babamın bir pislik olduğunu, bu arada annemi aldattığını ve para karşılığı sperm bağışladığını, bunun da bizi kardeş yaptığını söylememi mi? Her ne kadar öyle görünse de, endişelenme, bana böbreğini versin diye ona şimdi söylemeyeceğimi mi? Hadi ama Eli. Bunların hiçbirini yemeyecek. Ayrıca, bu tür şeyleri çocukların önünde konuşmak hoş karşılanmaz. 'Sperm' tam olarak yazım listesinde değil."

"Bekle, Brynn'in gittiğini mi düşünüyorsun?" Max hayal kırıklığına uğramış bir sesle sordu. "Yani geri gelmeyecek mi?"

"Sen yapar mıydın?" Kinsey sordu.

"Hayatta olmaz," dedi Max. "Çok korkutucusun."

Eli, biri bıçaklanmadan önce Kinsey'in elinden bıçağı aldı. Max gibi. Sonra da Kinsey bakışlarıyla buluşana kadar bekledi. "Her şeyi berbat ettin çünkü ona yaklaşımdan korkuyorsun."

Gözleri parladı. "Bu beni pek de iyi bir insan yapmazdı."

Bir nefes verdi. "Sen iyi bir insansın. Tanıdığım en iyi insanlardan birisin. Sadece bir kişiyi daha sevmekten korkuyorsun, çünkü yürüyen bir son kullanma tarihi olduğunu düşünüyorsun ve senden başka kimsenin incinmesini istemiyorsun. Bunu düzelt, Kinsey. Kendin için düzelt."

"Yapamam," diye

fısıldadı. "Neden?"

"Merhaba, benimle tanışmış mıydınız?"

Adam ona baktı. O da ona baktı ve başkalarının görmesine nadiren izin verdiği şeyi onun görmesine izin verdi. Pişmanlıklarını. Üzüntü. Korku. Kalbini sıkıştıran ve başını sallamasına neden olan sonucusuydu. Çünkü onun Brynn'le arasını düzeltmek için bir adım atmayacağını biliyordu. Kendini donmuş hissettiğini söyleyebilirdi, sanki karar verme sürecini askıya alan Brynn değil de kendisiymiş gibi - ki Brynn gayet iyi kararlar veriyor gibi görünüyordu.

BRYNN annesinin mutfağında oturuyor ve yavaş yavaş boğularak öldürülüyordu. Elbette kendi hatasıydı. Onlara geri döneceğini çünkü evin işe yaramadığını söylemiş, bu da onları özel dedektif moduna sokmuştu.

"Biri seni incitti mi?" "Biri

sana kötü davrandı mı?"

"Polisi aramamız gerekiyor mu?"

"Hayır!" Brynn söyledi. "Bak, sana Kinsey'yle barışabileceğimizi ve arkadaş olabileceğimizi düşündüğümü söylediğimi biliyorum. Ben de Eli için aynı şeyi düşünmüştüm."

"Ama . . . ?" Olive sordu.

"Ama Şimdi ikisinden de o kadar emin değilim." "Eli'dan hoşlandığın için mi?"

Raina sordu.

Tam da onlardan daha zeki olabileceęini dűőündűęű anda ... "Bilmiyorum." Durakladı. "Belki. Birazcık."

"Ve bu kűtű mű?" Raina sordu.

"Bir Şeyleri yeniden hissetmeye hazır olduğumdan emin değilim. Kafamı toparlamam gerek."

Olive bunun peşini bırakmak istemedi. "Ama-"

Onları savuőturmak için ellerini kaldırdı. "Bakın, ben iyi olacağım, kimse bana bir Şey yapmadı. Sadece Şu anda bunu tartışmak istemiyorum, tamam mı?"

Bu yűzden taktik deęiőtirdiler.

"Bunu dene, bebeğim." Olive ona bir kupa uzattı.

"Bekle," diye itiraz etti Raina. "Ona uezel bir çay karışımı yapıyorum."

"Gűven bana. Benimkini isteyecektir," dedi Olive.

Brynn kupadan bir yudum aldı. Sıcak sudan çok daha fazla alkol içeren sıcak bir ikiydi.

"Annene sűyleme," diye fısıldadı Olive.

Yirmi dakika sonra, kuşaęında Bűyűk Catherine'le kanepede otururken Raina ona içinde iki kűűk kurabiye olan bir peçete uzattı.

Kurabiyeleri asla geri çevirmeyen Brynn yine de tereddűt etti. "Bunlar ... uezel kurabiyeler deęil, deęil mi?"

"Sadece birazcık uezel. Endiően için bebeęim. Annene sűyleme."

Bűylece Brynn biraz kızarmıő ve biraz da uçmuő bir halde buldu kendini. Ama őaka annesindeydi, űnkű őimdi içini dűkűp Kinsey, Max ve Eli çetesinin bir parçası olduęunu, onlar için bir anlam ifade ettięini, bir yere ait olduęunu dűőűnecek kadar hayalperest olduęunu itiraf edemeyecek kadar uykuluydu. Bunların hiçbiri olmadığı için utanıyordu. Kiracıdan baőka bir Őey deęildi, bir yeri dolduruyordu.

Ama tűm bunlardan çok daha fazlası -çok çok daha fazlası- eve gelmiőti űnkű Kinsey'nin

Brynn'in orada olması onu üzüyordu.

Kapı zili Brynn'i uyandırdı ve Cat tıslamaya başladı. Annelerinin anlayacağını düşünmüştü ama garip bir şekilde ortalıkta görünmüyorlardı. Bu yüzden ayağa kalkıp gözetleme deliğinden dışarı baktı ve birden annelerinin nerede olduğunu anladı.

Merdivenlerin başında saklanıp kulak misafiri olmaya çalışıyordu.

Çünkü Eli verandada durmuş, ellerini kapı pervazının iki yanına dayamış, başını eğmiş, ayakkabılarını inceliyordu. Kalbini boğazından çıkarıp tekrar göğsüne bastırdığında kapıyı açtı.

Başını kaldırdı. Takım elbise ceketini çıkarmış, kravatını gevşetmiş ve gömleğinin üst iki düğmesini açmıştı. Kolları ön kollarına doğru itilmiş, saçları dağılmıştı ve güneş gözlüğünün koyu renk camları da tüm bu sinirli erkek görünümüne hoş bir son dokunuş olmuştu.

Çenesini kaldırdı. "Eğer buraya Kinsey'den özür dilemem gerektiğini söylemeye geldiyse, endişelenme. Gitmiş olmamın yeterince özür olduğunu düşünüyorum."

Güneş gözlüklerini çıkardı ve parmaklarını saçlarında gezdirerek dağınık görünümünün gizemini çözdü. "Senden özür dilememe ne dersin?" dedi.

Kadın ona baktı. "Devam et."

"Özür dilerim." Derin bir nefes aldı. "Oda arkadaşlarımdan biri sörfçülere dair ne kadar klişe varsa hepsinin bir derlemesi olduğu için üzgünüm. Diğer oda arkadaşım her zaman gergin, sinirli ve ... yani düpedüz bir yılan kadar kötü olduğu için üzgünüm. Ve Kinsey'in durumunu bilmemek sana evin gerçek bir parçası değilmişsin gibi hissettirdiyse özür dilerim."

Biraz hava emdi. "Nereden biliyorsun?"

"Çünkü nazik ve sevecensiniz ve istemeseniz bile kolayca bağlanıyorsunuz. Kinsey'nin beslenme çantasının içini gördüğünde neler hissettiğini tahmin edebiliyorum."

"Öyle mi? Nasıl hissettim?"

"Hasta, muhtemelen, endişe ve kaygı içinde, hepimiz gibi. Çok şeyle uğraşıyor, hep uğraştı ama bu

onunla ilgili değil. Bu seninle ilgili ve kimse seni dışlanmış hissettirmek istemedi."

Ona uzun uzun baktı.

"Tamam, ne ben ne de Max bunu kastetmedik. Kinsey, yani Kinsey. Lütfen geri dn Brynn. Bize bir şans daha ver."

Baştan ıkarılmasından nefret ederek başını sallamaya başladı.

"Bekle, hayır demeden önce, belki de sadece düşünmelisin?" Sanki başka bir şey yapabilecekmiş gibi.

Elini avucunun içine alarak nazikçe sıktı ve avucunu öperek ağzına götürdü.

İçinden bir bilinç sıçraması geçti.

"Belki bunu da düşünürsün," dedi sessizce. Bütün gece boyunca başka bir şey yapmadı.

Bölüm 13

On dört yaşındaki Brynn'in yaz kampı günlüğünden:

Sevgili anneler,

Aman Tanrım, bu yıl kuşkonmaz var. Ve ne zaman bir kız yese, oğlanlar "Kokuşmuş çiş çubuklarını yemeyin!" diye bağıyor.

Erkekler çok aptal. Bunu bana neden hiç söylemedin?

Ve neden tüm kamp için sadece bir sebze alıyoruz?

Ayrıca, benim dışımda herkesin memeleri var. Olacağını söylediğini biliyorum ama NE ZAMAN? Kinsey'nin memeleri geldi. Herkesin memeleri geldi.

Benimki hariç.

Kinsey dedi ki, aynen aktarıyorum, "Güzel sivrisinek ısırıkları."

Mayomu giymeyeceğim. Yüzmeye gitmeyeceğim. Hava milyonlarca derece olduğu için, bu öleceğim anlamına geliyor. Güle güle anneler, iyi bir koşu yaptık.

Sevgiler,

Tamamen ölmüş kızın

Ertesi gün işten sonra Kinsey hüsrana uğramıştı. Okulda Brynn'i görmeye çalışmıştı ama kız kardeşi ders sırasında onunla konuşmayı reddetmiş ve son zil çaldığında Kinsey onu yakalayamadan gizlice dışarı çıkmıştı.

Hem Max hem de Eli, sonunda ellerini havaya kaldırına kadar onu görmezden geldiler. "Bakın, onun gitmesi benim suçum değil."

"Aslında öyle sayılır," dedi Max.

Eli hiçbir şey söylemedi, sadece ruhuna ulaşmayı ve ona gerçekte olduğundan daha iyi bir insan olmak istediğini hatırlatmayı asla başaramayan o çelik grisi gözleriyle ona baktı.

Lanet olsun.

Topuklarının üzerinde döndü ve oradan ayrıldı. Brynn'in annesinin evine gitmek için GPS'i kullanarak sokağa park etti ve küçük, mütevazı ama bakımlı eve baktı. Çimler biraz uzundu ama canlı yeşildi. İki meşe ağacı sık ve gürdü. Muhteşem, renkli çiçekler yürüyüş yolunu kaplıyor ve sundurma korkuluğu boyunca saksıları dolduruyordu. Ne tür çiçekler olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu, çünkü daha önce çiçeklerden hiç etkilenmemişti. Ve kesinlikle hiç çiçek yetiştirmemişti.

Annelerden biri -Kinsey hangisi olduğunu bilmiyordu- kapıyı açtı. Minyon bir kadındı ve parlak ayçiçekleriyle kaplı uzun, dökümlü, tuhaf bir güneş elbisesi giymişti. "Yardımcı olabilir miyim?" diye sordu Kinsey'e tatlı bir gülümsemeye.

"Brynn'i arıyorum. Ben Kinsey Davis. Onun oda arkadaşım."

Annesi bu bilgiyle ilgilenmiş görünüyordu. "Ben de odayı almayacağını sanıyordum."

"Bir iletişimsizlik oldu. Bunu yapmasını çok istiyoruz."

Brynn'in annesinin gülümsemesi ısındı. "Ben Raina. Ve seni hatırlıyorum, biliyorsun. Seni yıllardır görmemiştin, yaz kampındaki Ebeveyn Günü'nden beri... Tanrım, sanırım sekizinci sınıftaydım. İçeri gel."

"Hayır, onu içeri almayın." Bunu söyleyen, aniden annesinin arkasında duran Brynn'di.

Raina kızına başını salladı. "Duygularından saklanmak asla sağlıklı bir seçim değildir bebeğim. Ve bu seni tıkar, unuttun mu?"

Brynn kafasını birkaç kez kapı pervazına vurdu.

Kinsey ona tatlı tatlı gülümsedi. "Tıkanmanızı istemeyiz," dedi.

Brynn gözlerini devirdi, annesini nazikçe kenara itti ve "Dışarıda konuşacağız. Sakın dinleme." Sonra da kapıyı kapattı.

Kinsey bir şey söylemek için ağzını açtı ama Brynn parmağını kaldırdı ve başını kapalı olan ön tarafa doğru eğdi

Kapı. "Anne, nefes alışını hâlâ duyabiliyorum," diye seslendi. "Kahretsin," dedi Raina'nın sesi. "Alerjim yüzünden. Alerjim var.

Bugün çok fazla polen var. Gidip nemlendiricinin önünde oturacağım."

Kinsey yine ağzını açtı ama Brynn başını salladı. "Henüz değil," diye fısıldadı, sonra yüksek sesle, "McDonald's'a gidip Big Mac ve patates kızartması alalım, ekstra yağlı ve büyük boy olsun," dedi.

Kapının diğer tarafından bir şey yok.

Brynn rahatlamış gibi bir ifadeyle, "Tamam," dedi. "Gerçekten gitmiş." Kinsey'ye soğukkanlılıkla baktı. "Burada ne işin var senin?"

Kinsey durakladı. "Tırnak cilanız çok güzelmiş."

Brynn ısıltılı mor ayak parmaklarına baktı. "Buraya bunu söylemek için mi geldin?"

"Hayır, buraya dövüşte berbat olduğunu söylemeye geldim. Ama aramızda öyle bir anlaşma var ki, her hoş olmayan şeye karşı hoş bir şey söylemem gerekiyor." Derin bir nefes aldı. "Kızdığın zaman çekip gitmemen gerekiyor. Karşılık vermek gerekir. Bunu sana hiç kimse söylemedi mi?"

"Hayır," dedi

Brynn. "Ama bu doğru."

"Tamam," dedi Brynn. "Öyleyse dövüşelim. Sen hastasın. Gerçekten hastasın."

Kinsey içini çekti. "Evet ama sakın bana acıyarak bakmaya kalkma."

Brynn boğuk bir kahkaha attı. "Dalga mı geçiyorsun benimle?"

Ön kapı açıldı. Gelen diğer anneydi, ya da Kinsey öyle sanıyordu. Bu, Kinsey'nin ağzının suyunu akıtan bir takım elbise ve topuklu ayakkabı giymişti.

"Tatlım," dedi bu anne Brynn'e. "Ben bile arkadaşlarımı verandada bırakmam." Kinsey'ye gülümsedi. "Merhaba, ben Olive."

"O bir arkadaş değil," dedi Brynn. "Bu Kinsey, yaz kampından. Hatırlarsın, evi her aradığımda şikâyet ettiğim kişi."

"Ah," dedi Olive ve uzun bir süre Kinsey'ye baktı.

Kinsey biraz kıpırdandı. Ne kadar boktan bir çocuk olduğunu fark edip utandı. Küçük bir el salladı ve yüzünü buruşturdu. "Kamp uzun zaman önceydi."

"Doğru," dedi Olive ve geri çekilerek ikisine de eve girmelerini işaret etti.

Brynn tereddüt etti ama Kinsey etmedi. Alabileceği tek "içeriye" girdi ve oturma odasına girdi.

"Raina çay yapıyor," dedi Olive. "Ev yapımı kurabiyeleri de var."

Brynn hızla Kinsey'ye, "Kurabiyeleri yeme," dedi. "O kurabiyeleri değil." Olive başını salladı. "Onu ben yaptım. onları at. Yenilerini yiyebilir ve yine de uyuşturucu testinden geçebilirsiniz."

Kinsey gözlerini kırıştırdı ve Brynn'e baktı. "Annen otlu kurabiye mi yapıyor?"

"Hiç sorma."

Tamam o zaman. Brynn'e gülümsedi, şaşırmıştı. "Gittikçe daha da ilginçleşiyorsun."

Brynn gözlerini devirdi. "Anne, biraz zamana ihtiyacımız var." "Anlaşıldı." Olive mutfağa doğru ilerledi.

Kinsey konuşmaya başladığında Brynn yine başını salladı. Kinsey'ye kendisini takip etmesini işaret etti ve onu koridorda, resimlerle kaplı mantar pano duvar ve kupalarla dolu raflar arasında Brynn'in tüm hayatının bir tapınağı gibi görünen bir yatak odasına götürdü.

"Tüm atletizm ödüllerini kimden çaldın?" Kinsey sordu.

"Onlar katılım ödülleri. Senin de çok iyi bildiğin gibi tüm sporlarda berbatım."

"Peki ya kapının arkasındaki Backstreet Boys posterini?"

"Bu bir aşamaydı." Alnını sıvazladı. "Beni deli gibi endişelendiriyorsun."

Kinsey kısık bir kahkaha attı. "Bunun komik olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Hayır," dedi Kinsey. "Ben sadece gergin olanın ben olduğumu sanıyordum. Ve artık gergin bile değilim. Önceden endişeli olmanın sadece iki kez endişeli olmam gerektiği anlamına geldiğini öğrendim. Bayan Merry Sunshine değilim ama bazen olabildiğince olumlu düşünmek işe yarıyor."

Brynn ona bir bakış attı. "Bu şaşırtıcı derecede zekice."

"Evet, evet. Ama benim doğal halim Eeyore olmak olduğu için,

Bazen bu bir süreçtir." Çocukluğunun geçtiği odanın ortasında duran kız kardeşine baktı, etrafı mutlu ve tatlı geçmişiyile çevrili yetişkin bir kadındı. Yine de kollarını kavuşturmuş, yüzünde sinirli bir ifade vardı.

Sanki hayatı çok zor geçmiş gibi. Gerçekten de bir sürü saçmalıktı. Evet, buraya açılmak niyetiyle gelmişti ama Brynn'i harika, sevgi dolu, tuhaf anneleriyle birlikte izledikten sonra birdenbire bunu yapmak istemedi.

Çünkü Kinsey'de ne vardı? Bir bakalım. Dolandırıcı bir babası, sadece bir şeye ihtiyacı olduğunda yanında olan bir annesi ve berbat bir böbreği vardı.

"Yani?" Brynn sordu. "Neden buradasın? Arkadaş olmadığımızı açıkça belirtmiştin."

"Belki de olmak istiyorum.

Arkadaş olmak." Brynn güldü.

Bunu hak etmiş olsa bile can sıkıcıydı. "Çok iyi şeyler yaşıyorsun, bunu biliyor musun? Kabız olsan bile sağlığın iyi."

Brynn iç çekti.

"Kahretsin, en iyi arkadaşım bile senden hoşlanıyor."

Brynn onun bakışlarıyla karşılaştı. "Bu seni rahatsız ediyor mu?"

"Biraz bile değil. Eli'nın kalbini açtığını görmek hoşuma gidiyor. O bunu yapmaz, biliyorsun. Hem de hiç. Kadınlarla olan ilişkileri en iyi ihtimalle yüzeysel. Çünkü hatalı olduğunu düşünüyor."

"Hepimiz hatalıyız."

Kinsey acımasızca gülümsedi. "Doğru, ama bazıları diğerlerinden daha fazla. Eli'nın tek hatası insanların içindeki iyiliği görmek olsa da

Benim gibi, her ne kadar zor zamanlar geçirmiş olsa da. Her iki ebeveyni tarafından da reddedildiğini ve on yaşındayken onunla uğraşacak zamanları olmadığı için evden gönderildiğini biliyor muydunuz? Bu bir çocukta büyük yaralar açar Brynn, ama yine de harika bir adam. Gerçekten harika bir kadını hak ediyor ama kendine ciddi bir ilişki için izin verdiği tek seferde, kadın onu ülkenin diğer ucundaki bir terfi için bir kenara attı. Bu beş yıl önceydi," diyor Kinsey. "Ve şimdi kalbini vermiyor çünkü kendisini tek kullanımlık olarak görüyor."

Brynn orada duruyordu, kolları hâlâ çaprazdı. "Tüm bunları bana anlatmanın bir nedeni var mı?"

"Evet. Eğer ona zarar verirsen, seni öldürmek zorunda kalırım."

"Ben gidiyor için davranmak sen Şaka yapıyorum, ama I olsun bu. Eli hakkında bildiğim her şey bana onun Ay'ı hak ettiğini söylüyor." "Çok doğru," dedi Kinsey. "Ama bu Eli ile ilgili değil. Ya da senin iyi bir kışın olduğunu düşünse bile sen ve Eli ile ilgili değil,

Bu da can sıkıcı çünkü doğru." Brynn gözlerini kırptırdı. "O zaman ne hakkında?"

"Bu sadece seninle ilgili. Hayatınız bir bütün."

Brynn'in çenesi neredeyse yere çarpıyordu. "Benimle dalga mı geçiyorsun?" Başını sallayarak güldü. Sonra gülmeye devam etti ve sonunda eğilip ellerini dizlerinin üzerine koymak zorunda kaldı.

Sinirlenen Kinsey kapıya doğru döndü.

"Bekle." Kız kardeşi kendini kontrol altına almak için çaba sarf ediyor gibiydi. "Bak, özür dilerim, tamam mı? Hasta olduğun için üzgünüm. Keşke bana daha fazlasını anlatsaydın. İyi bir ailen olmadığı için de üzgünüm. Ve ben eğlenceli bir işe girdim ama sen giremedin. İşin zor, çünkü çoğunlukla sadece sorunları duyuyorsun ve insanların onları düzeltmesine yardım ediyorsun. Bu çok yorucu olmalı. Ama bilmelisin ki benim hayatım da olabildiğince derli toplu değil." Brynn kollarını açarak tapınağını işaret etti. "Yani, evet, annelerim harika ama biraz boğucu da olabiliyorlar. Bir türlü

ve özgeçmişim beni pinpon topu gibi gösteriyor."

"Evet, şey." Kinsey derin bir nefes aldı. "Her şey öznel sanırım. Seni önemseyen iki annen var, sağlığın yerinde ve çok sinir bozucu bir şekilde tatlı ve nazıksın - en iyi günümde bile beceremediğim iki şey."

Brynn ona doğru geldi. "Biliyorsun, annelerimin verecek çocuklarından çok daha fazla sevgileri var. Birazını almaktan çekinme. Bana iyilik yapmış olursun. Onlar ... çok."

"Hey, bunu duyduk!" diye Olive'in bedensiz sesi geldi. "Ve biz hiç de boğucu değiliz! Ayrıca Kinsey'e topuklu ayakkabılarını nereden aldığını sorabilir misin? Muhteşemler."

Kinsey gözlerini kırıştırtarak Brynn'e baktı. "Kapının hemen dışındalar mı?"

"Ya da çocuk monitörü hâlâ buralarda bir yerde."

Kinsey şaşkındı. Brynn'e bakmaya devam ederek, "Ayakkabılarımı internetten bir indirim mağazasından alıyorum. Fiyatları hâlâ gülünç ama internette kupon arıyorum ve üç fiyatına dört indirimlerini bekliyorum."

"Güzel," dedi Olive. "Fırsatın olduğunda web sitesine ihtiyacım olacak, tatlım."

"Yemek de hazır," dedi Raina. "Masayı dört kişilik hazırladım."

Brynn Kinsey'ye baktı. "Seni içeri girmemen konusunda uyarmıştım. Artık benim suçum değil, hepsi senin suçun. Hadi gidelim."

Kinsey kendini yemek masasında buldu; masada peçeteler vardı -Taco Bell'den çalınmıştı ama yine de- ve herkes aynı anda oturup birlikte yemek yiyor, konuşuyor, gülüyor ve biraz daha konuşuyordu.

Yemekler harikaydı. Raina'ya "Senin enchiladalarınla evlenmek istiyorum," dedi.

Brynn'in annesi tatlı tatlı gülümsedi. "Herkes yapar. Sen yemek yapar mısın?"

Kinsey güldü. "Benim aşçılık yeteneklerim dışarıdan yemek sipariş etme yönünde."

Hepsi güldü ve sonra Raina her üçüne de küçük teneke kutular dağıttı.

Olive ve Brynn ikiz korku ifadeleriyle onlarınkine baktılar.

"Ne oldu?" Kinsey sordu.

"Bu benim yazlık kuru cilt merhemim," dedi Raina. "Olive ve Brynn'in ciltleri çok kuru ve seni de dışarıda bırakmak istemedim. Seni hemen iyileştirecek."

Kinsey merhemi açtı, kokladı ve öksürdü. Yow. "Asla koklama," diye fısıldadı Olive.

Raina bulaşıkları yıkamak için mutfığa girdiğinde, Kinsey Brynn'e doğru eğildi. "Merhem pislik gibi kokuyor."

"Bu zerdeçal. Sadece gülümse ve katlan."

Raina geri geldi ve herkes ona gülümsedi. Bir şekilde hikâyeler anlatmaya başladılar. Olive onlara Brynn'in büyükannesinin CBD yağını uçağa sokmaya çalıştığı için tutuklandığı ve manşet olduğu zamanı anlattı: Büyükanne Yasa Dışı Madde Taşımaktan LAX'te Tutuklandı. Olive, "Gecenin bir yarısı Los Angeles'a gidip kefaletini ödemek zorunda kaldım," dedi.

Raina başını salladı. "Bunu yenebileceğimi biliyorsun. Brynn'in yaz kampından arayıp biri kukusunu aldığı için hıçkıra hıçkıra ağladığı yılı hatırlıyor musun?"

"Evet," dedi Olive. "Arabanıza bindiniz ve doğruca oraya gittiniz."

"Evet, bildiğiniz gibi yolun yarısında hız yaptığım için bir polis tarafından durduruldum. Ona travma geçiren bir çocuğu kurtarmak için yaz kampına gittiğimi söylediğimde, iyi bir büyükanne olduğumu ve iyi bir gün geçirmem gerektiğini söyledi." Çenesini kaldırdı. "Ben de ona kimsenin büyükannesi olmadığını, aslında otuz beş yaşında olduğumu söyledim ve o da güldü."

"Çünkü kırk beş yaşındaydın," dedi Olive.

"Kırk!" Raina karşılık verdi.

"Doğru, bu beş yıl sizin için o kadar önemliydi ki ona gazozunuzu fırlattınız ve bir memura saldırmaktan ve ardından tutuklanmaya direnmekten tutuklandınız."

"Beni dinlemedi ki!"

Brynn, Kinsey'e dönerek ona "Hâlâ hayatımın bir düzene girdiğini mi düşünüyorsun?" der gibi bir bakış attı.

Evet, gülümsüyordu. Gülümsüyordu. Aslında gülümsemekten yüzü acıyordu. Yemekten sonra Brynn onu dışarı çıkardığında hâlâ gülümsüyordu.

"Benimle eve geliyorsun, değil mi?" Kinsey ona sordu.

"Hayır."

Gülümsemesi soldu. "O zaman neden yemeğin sonuna kadar oturdum?" "Çünkü annemin enchiladas'ını çok sevdim.

Onları yerken i n l e d i n ve sonra neredeyse tabağını yalıyordun. Ayrıca, kışınızla güldünüz."

Evet, öyleydi. En azından yaz kampında Brynn'in oyuncak ayısını çalan zorbanın kendisi olduğunu fark edene kadar. "wubbie," çok eski, yırtık pırtık bir oyuncak ayıydı. Bunu düşündükçe midesi hâlâ ağrıyordu. "Bak, yaz kampı hakkında-

"Bu konuda konuşmak istemiyorum."

"İyi." Çünkü Kinsey de bilmiyordu. "Ama şöyle bir şey var. Eğer seni geri getirmezsem, Eli ve Max muhtemelen üzerimdeki kilitleri değiştirecekler."

Brynn dramatik bir iç çekti. "Seni sokaklarda görmek istemezdim."

Kinsey durdu ve gözlerini şüpheyile kıсарak ona iyice baktı. "Dur bakalım. Geri dönmeyi kabul etmek gibi bir niyetin vardı. Sadece yalvardığımı görmek istedin. Benim sana Eli'nin evinde ihtiyacım olduğu kadar senin de bu evden çıkmaya ihtiyacın var."

Brynn yüzünü buruşturdu. "Belki."

Kinsey güldü. "Biliyor musun? Aslında çoğu insandan daha az emiyorsun."

"Bildiğim iyi oldu."

"Ve ..." Kinsey ona "hadi duyalım" der gibi bir hareket yaptı. "Ve ne?"

"Ve ben de çoğu insandan daha az berbatım," dedi Kinsey. "Hayır, aslında çoğu insandan çok daha fazla emiyorsun."

Kinsey bunu düşündü ve başını salladı. "Evet, muhtemelen. Ama yine de geri geleceksin, değil mi?"

Raina ön kapıyı açtı ve onlara gülümsedi. "Bu hafta sonu bir parti daha enchiladas yapacağım. İkinizi ve diğer iki oda arkadaşınızı da bekliyorum." Gülümsedi. "Ve Kinsey, aileni de getir."

Kinsey Brynn'e baktı.

Brynn omuz silkti.

Tamam, Kinsey bu işte tek başınaydı. "Bunların hepsi kulağa hoş geliyor," dedi dikkatle. "Ama sadece annem var ve genellikle meşguldür, çok meşguldür."

Raina bunu "Saçmalama" der gibi bir sesle geçiştirdi. "Kim kızının yeni oda arkadaşıyla tanışamayacak kadar meşgul olabilir ki? Bir şey getirmek konusunda endişelenmeyin, biz her şeyi hallederiz." Gülümsedi. "Brynn'in tüm yeni arkadaşlarıyla tanışacağım için çok heyecanlıyım."

"Brynn senden artık 'peeps' dememeni istedi," diye seslendi Olive oturma odasından.

"O ne demek istediğimi biliyor. Değil mi?" Raina Kinsey'ye, rahat gülümsemesinin gösterdiğinden çok daha keskin gözlerle bakarak sordu.

Kesinlikle özetleniyordu ve normalde insanların onun hakkında ne düşündüğü zerre kadar umurunda olmazdı. Ama kendini başını sallarken buldu.

"Yani gelecek misin?" Raina sordu. "Evet."

"Ve herkesi getirecek misin?"

"Onları davet edeceğim," dedi Kinsey. "Gelip gelmemeleri onlara kalmış."

"Onlara dünyanın en iyi enchiladas'ını yaptığımı söyle. Söyle ona, Brynn."

Brynn sevgi ve şefkatle gülümsedi, annesinin Kinsey'e Brynn'in arkadaşı olması için rüşvet vermesinden biraz bile utanmamıştı. "Bu doğru," dedi Brynn. "Dünyanın en iyi enchiladas'ını yapıyorsun."

Raina gülümsedi. "Aferin kızıma." Ve sonra ön kapı kapandı. Kinsey Brynn'e baktı. "Vay canına."

Brynn bakışlarını daralttı. "Vay canına ne?"

Kinsey ellerini kaldırdı. "Bir şey yok."

İkisi de birbirlerine baktı ve Kinsey uzun zamandır ilk kez bir şey istedi, hem de çok istedi. Neden ya da nasıl olduğunu söyleyemiyordu ama Brynn'i hayatında istiyordu ve annelerini de istiyordu. "Eğer istersen gelirim," dedi usulca.

Brynn başını salladı. "O zaman anlaştık."

Kinsey'nin istediği de buydu, ama ... "Bu çok kolay görünüyordu."

"Güven sorunu çok mu?"

Kinsey bir nefes verdi. "Sadece söyle bana. Bir şartın var, bunu hissedebiliyorum."

"Aslında, hayır. Yok."

"Herkesin bir şartı vardır."

"Peki," dedi Brynn. "Sağlık sorunlarının seni ilgilendirdiğini anlıyorum ama eğer gerçekten arkadaş olacaksak, o zaman bana biraz izin vermelisin. Bana bir şeyler anlat."

Kardeşim olduğun gerçeği gibi mi? "Mesela ?" diye dikkatlice sordu.

"Mesela, okuldaki çocukların beni de seni sevdikleri kadar sevmelerini sağlamanın püf noktası nedir?"

Kinsey bu beklenmedik iltifat karşısında içinin ısındığını hissetti. "Sadece gerçek olmalısın."

Brynn onun bakışlarına karşılık verdi. "Bunu bir ara benimle denemelisin. Bunu yaptığında, arkadaş olma konusunda ciddi olduğunu anlayacağım."

Normalde insanlar Kinsey'e ters davrandığında, Kinsey onları başından savardı. Şirretlik yapmasına izin verilen tek kişi oydu, çünkü merhaba, lanet olası hayatına bir bakın. Ama Brynn'in verdiği her iğneleyici yanıtta garip bir şey oluyordu. Kinsey'nin gerginliği azaldı. Sanki Brynn mükemmel bir panzehirdi. Lanet olsun. "Sen çok tuhaf bir kadınsın."

"Birini tanımak için biri gerekir."

Kinsey eve dönerken, Brynn'i gerçekten -umarım- geri dönmeye ikna ettiği için hâlâ biraz şaşkıındı. Kız kardeşi tanıdığı herkesten farklıydı, bu da onu

biraz dengesiz ve kafası karışık hissediyordu. Nedenini bilmiyordu ama onunla didişmeyi seviyordu. Ve onunla gülmeyi.

Aman Tanrım. Lütfen Eli'nin ona her zaman orada olduğunu söylediği o kız kardeş şeyi olmasın. Çünkü bu Eli'nin bir konuda haklı olduğu anlamına gelirdi, tıpkı neredeyse her zaman olduğu gibi.

Ama Brynn'le aralarında her ne oluyorsa, kardeş gibi hissediyordu. Bunu Eli ve Max'te de görmüştü. Evet, onlar kardeşti ama aynı zamanda daha fazlasıydılar. Tartışıyorlardı, kavga ediyorlardı -hatta daha iki hafta önce Max, Eli'yi koridorun duvarına itmişti. Ama barışmışlar, gülmüşler ve sonra da on dakika içinde bir video oyunu oynamışlardı. Sonra Max duvardaki deliğin üzerine kocaman bir plaj posterini yapıştırmıştı, Eli ona yaz bitmeden tamir etmesi gerektiğini söylemişti.

Çok sinir bozucuydular ama yine de ... ve yine de bunu istiyordu. Umutsuzca. Ve bunu hak etmediği halde Brynn'le birlikte olmak istiyordu.

Bölüm 14

On dört yaşındaki Kinsey'in yaz kampı günlüğünden:

Sevgili günlük,

En iyi arkadaşınızın ilk öpücüğünü sizden önce aldığını öğrenmenin ne kadar berbat bir şey olduğunu biliyor musunuz? Evet, öyle. Ve tabii ki Eli Brynn'i öptü ve gecenin geri kalanı boyunca gülümsedi.

Can sıkıcı.

Ben de kendi ilk öpücüğümün peşinden gittim. Adı Jack'ti ve onu tamamen görmezden gelerek dikkatini çekmem neredeyse tüm haftamı aldı. Ama o anda midem bulandı ve neredeyse ayakkabılarına kusuyordum.

Yani, kaçırdım. Ama çok fazla değil, ve o gerçekten iğrendi. Şimdi beni görmezden geliyor.

Her şeyden nefret ediyorum. Hepsini sıralardım ama çok yorgunum. Ayrıca, seni göle atıyorum.

Güle güle, günlük.

Kinsey gittiğinde BRYNN annesinin evinden ayrılmamıştı. Bir dakikaya ihtiyacı vardı.

Ya da birkaç dakika.

Böylece o ve annesi sonraki birkaç saati Cennette Bekarlığa Veda maratonuyla geçirdiler. Brynn'in göz kapakları ağırlaştığında gitme vaktinin geldiğini anladı.

"Al, bebeğim." Raina ona bir sürü yemek artığı hazırlamıştı.

Olive spor çantasını uzattı.

"Beni apar topar dışarı mı atıyorsunuz?" diye sordu eğlenerek.

Brynn'in ellerini kalçalarına götürdüğü bir bakış attılar. "Tamam, çıkar ağızındaki baklayı. Neyin peşindesin?"

"Yok bir şey," dedi Raina. "Sadece gerçekten geri dönmen gerektiğini düşünüyoruz."

"Yani beni burada istemiyor musun?"

"Hayır," dedi Olive nazıkçe, ona doğru uzanarak. "Şey, evet. Seni burada istiyoruz ama senin için en iyisini de istiyoruz."

"Bu da Wildstone'a geri dönmek demek," dedi Raina. "Döndüğün için o kadar mutluyuz ki, tahmin bile edemezsin. Ama . . ."

"Ama evde arkadaşlarınızla daha mutlu olacağınızı düşünüyoruz," diye sözlerini tamamladı Olive.

Ama onlar onun arkadaşı değildi, gerçekten değillerdi. Henüz ne olduklarını bilmiyordu. Tamam, Max'i küçük bir kardeş gibi seviyordu. Eli için hissettiklerine gelince. . şey, bu kesinlikle bir kardeşe benzemiyordu. Kinsey'i çoğunlukla boğmak istiyordu. Ama annelerinin tatlı, umut dolu yüzlerine baktığında sanki yeniden çocuk olmuştu.

Onun için tek istedikleri mutlu ve güvende olmasıydı. Ancak o bunları sadece burada, bu evdeyken yaşamıştı. Ama her zaman yaptığı gibi, onlara sıkıca sarıldı ve her zaman yaptığı gibi, "Mutluyum, iyiyim, benim için endişelenmenize gerek yok" dedi.

Sonra onlara iyi geceler öpücüğü verdi ve Eli'nin evine geri döndü. Sanırım en azından şimdilik onun da eviydi.

ELI desteyi karıştırdı ve dağıttı. Gece yarısıydı. O, Deck ve Max sörf yapmaya gitmişlerdi ve şimdi iki tahta kütüğünün üzerine düz bir şekilde yerleştirilmiş eski bir ahşap sörf tahtasından oluşan derme çatma bir sehpanın etrafındaki sundurma sandalyelerinde oturuyorlardı.

İnsanlığa Karşı Kart oynuyorlardı. Ya da en azından onların oynadıkları versiyonu, nakit bahis içeriyordu.

Eli bir kart attı. Üç adam da karta baktı.

"Yaşlı insanlar nasıl kokar?" Deck yüksek sesle okudu.

"Heh." Elindeki kartlardan birini yere attı.

Max yüzünü buruşturdu ve yüksek sesle okudu. "Annenle babanın şu anda yaptığı top tokatlama seksi."

Eli yüzünü buruşturdu.

Deck sırtıttı. "Arada bir, ölü ebeveynlere sahip olmak işe yarıyor."

Yumuşak ayak sesleriyle hepsi merdivenlere doğru döndü. Kimse yoktu.

Sonra Brynn'in sesi geldi: "Ve arada bir, anne babanızın seks yapıp yapmadığını, top tokatlayıp tokatlamadığını bilmek zorunda olmadığınız bir yerde yaşamak işe yarıyor."

Eli hızla boynunu büktü ve onu verandanın ışığının ulaşamayacağı bir yerde dururken buldu ve içinin rahatladığını hissetti. "Hey."

"Hey, sen," dedi merdivenlerden çıkıp ışığa doğru gelirken. Askılı kot güneş elbisesini ve beyaz spor ayakkabılarını giymişti, saçları başının üstünde toplanmıştı.

Ona bakmak bile içinde bir şeyleri harekete geçirmişti ve bu açlık ya da şefkat gibi basit bir şey değildi. Ama onu ayağa kaldıran ve spor çantasına uzanmasını sağlayan şey yüzündeki yorgunluk ve strestir. Çantasını omuzladı ve ona gülümsedi. "Bir tur oynamak ister misin?"

Karşılığında çok küçük bir gülümseme aldı. "Sarhoşken insanlığa Karşı Kartlar mı?"

"Hey," dedi Max. "Ve ayrıca, sadece birimiz sarhoş." Max kendini işaret etti. Kartları karıştırırken Brynn'e hoş bir gülümseme attı. "Var mısın, tatlım? Bir sürü biram var."

"Başka bir zaman."

"Seni suçlamıyorum." Deck elindekilerin tamamını yere attı ve ayağa kalktı. "Yola çıkmam gerek." Brynn'e başıyla selam verdi. "Döndüğünü görmek güzel," dedi sessizce ve Brynn'in at kuyruğunu nazikçe çekiştirip içten bir gülümsemeyle gecenin içinde gözden kayboldu.

Brynn onun gidişini izledi. "Yani Kinsey ile yatıyor ama onunla yatmıyor mu?"

Max başını salladı. "Anlamaya çalışma bile. Sadece başını ağrıtacak. Aslında ikisini de ikinci dil olarak İngilizce dersine kaydettirmeyi düşünüyorum." O da ayağa kalktı ve gerindi. "Dalgalar beni yıprattı"

Bu gece. Bu adam" -Eli'yi işaret etti- "orada kıcımlı tekmeledi. Ben içeri giriyorum." Brynn'e hızlıca sarıldı. "Siz çocuklar benim yapmayacağım bir şey yapmayın."

"Senin yapmayacağın hiçbir şey yok," dedi

Eli. "Kesinlikle." Ve bir kahkaha atarak gitti.

Eli Brynn'e baktı. "Görünüşe göre bizim zamanımız. Gece geç saatlerde."

"Kinsey'nin gerçekten ne kadar hasta olduğunu bilmek istiyorum."

Tamam, o zaman kendini şakacı hissetmiyordu. "Sana söylemedi mi?" "Hadi ama. Onunla tanıştın. İlaçları bulduktan sonra

bana nakil reddi olduğunu söyledi, daha fazlasını değil. Gökyüzü düşse bile söylemezdi."

Bakışlarındaki ciddiyeti fark etti ve Kinsey'e bu kadar kapalı ve ketum olduğu için lanet okudu. Zorluğundan bahsetmiyorum bile. Ama onun kurallarına göre oynamaktan bıkmıştı. İtiraf etmek istese de istemese de buna, kız kardeşine ihtiyacı vardı.

Brynn'in de Kinsey'e ihtiyacı olabileceğini düşündü.

"Kronik böbrek hastalığı ile doğdu. On beş yaşındayken böbrek nakli yapıldı ama böbrek yavaş yavaş iflas ediyor."

Brynn uzun bir süre ona baktı. "Bu yüzden o yıl yaz kampına gelmeyi bıraktınız. O hastalandı."

Başını salladı. "İyileşme sürecinde zor zamanlar geçirdi ve birkaç kötü enfeksiyon geçirdi ve ben gitmek istemedim çünkü bana ihtiyacı vardı. Sonradan öğrendik ki bunun nedeni muhtemelen böbreğin ideal uyumdan uzak olmasıymış. Diyalize geri döndü, bu da haftada üç kez dört saat boyunca hareketsiz oturmak anlamına geliyor. Kaybetmesin diye hepimiz dönüşümlü olarak onunla birlikte oturuyoruz. Reddetme bozukluğu düşük dereceli. İflas etme tehlikesi yok ama grip benzeri semptomlar gösteriyor, yorgunluk ve hafif mide bulantısı gibi şeyler."

"Ve huysuzluk ve sinirlilik."

Eli küçük bir gülümseme verdi. "Hayır, bunların hepsi Kinsey'nin. Sadece en çok değer verdiği insanlar için özel bir bonus."

Brynn ona biraz daha baktı, hâlâ üzgün görünüyordu. Ama Kinsey'nin ona ne kadar kötü davrandığını söylemek yerine, ki bunun doğru olduğunu biliyordu, konuşmayı onu şaşırtan bir yöne doğru götürdü.

"Sen iyi bir arkadaşsın," dedi.

Omuz silkti. "Hayal etmesi zor biliyorum ama o da iyi bir arkadaş. Hayatındaki insanlara karşı son derece sadık ve korumacıdır. Platonik hayat arkadaşı olduğumuz konusunda şaka yaptığında ciddiydi. Max'in kardeşi olduğu kadar o da benim için bir kız kardeş."

"Ve ikisine de sen bakacaksın."

Bundan rahatsız olunca konuyu değiştirdi. "Döndüğüne sevindim."

"Geleceğimi biliyordun. Kinsey'i özür dilemesi için gönderdin." "Gerçekten özür diledi mi?"

Bu ona küçük bir gülümseme kazandırdı. "Neredeyse," dedi. "Bir de yan soru. Sence güzel bir kırım var mı?"

Gözlerini ona dikti. "Özür dilerim. Tuhaf bir espri anlayışı var."

"Evet. Ama bilgin olsun diye söylüyorum, bence senin de güzel bir kırım var."

Eli yüzünde bir gülümseme hissetti ve kız onu işaret etti.

"Ama kırıma söyleme, tamam mı? Çünkü nasıl olduğunu bilmiyorum

Geri kalanınız hakkında henüz bir şey hissetmiyorum ve bununla ne yapacağım konusunda hiçbir fikrim yok."

"Anlaşıldı," dedi ve sonra durakladı. "Seninle ne yapmak istediğimi tam olarak bildiğimi söylesem yardımı olur mu?"

"Dur." Kısa bir kahkaha attı. "Aslında hayır. Dürüst olmak gerekirse, geri kalanınıza da ne yapmak istediğimi biliyorum. Ama ..."

"Biliyorum." Parmağını yüzünün yan tarafında gezdirdi ve bir tutam saçı kulağının arkasına sıkıştırdı. "Burada baskı yok, Brynn."

"Evet, bu harika." Kadın inledi ve alnını adamın göğsüne koyarak onu şaşırttı. "Çünkü ben

Baskı altında olmadan gerçekten harika çalışıyorum. Konuşurken bile baskı altında çalışmayan yanlarım var."

Bir eliyle kızın saçlarını okşadı. "Oybirliğine ihtiyacım var."

Başını kaldırdı.

"Geri dönmen için sana baskı yaptım," dedi. "Daha fazla baskı yapmayacağım."

Kadının içinden geçen duyguları görebiliyordu, kendisinin içinden geçenlerin bazılarını. Sevgi ve açlık, ki bu memnuniyet vericiydi. Ama alt dudağı endişeliydi ve onun bu konuda, onlar hakkında herhangi bir endişe duymasını istemediği gibi, o seksi dudağını kemiren kişi olmak istiyordu.

"Eli?"

"Öyle mi?"

"Bana baskı yapmayacağını söylemiştin, ama ya ben sana baskı yaparsam?"

Ve sonra ağzı onunkinin üzerindeydi. Onu içine çekmek içgüdüseli. Onu geri öpmek de öyleydi ve kendini bir sonraki seviyeye geçmemeye zorlamadan önce ondan çıkan aç sesi içine çekti.

"Şimdi çekip gideceğim," dedi usulca dudaklarına, ikisi de nefessiz kaldığında. "Bunu aceleye getirmeden önce."

Kız yine o sesi çıkardı ve adam neredeyse kararlılığını kaybediyordu. Ama geçmişi kalbinin parçalanmış ve kırılmış parçalarıyla doluydu ve Brynn bile onları tekrar bir araya getiremezdi. Duygusal bir yatırım yapmadığı sürece biriyle yatmak iyi bir şeydi.

Ama Brynn için durum böyle değildi. İlk günden beri ona duygusal olarak bağlıydı. Dürüst olmak gerekirse, yaz kampından beri ona duygusal olarak bağlıydı. Çok uzun zamandır ilk kez, onu fiziksel olmaktan çok daha derin bir düzeyde çağıran birini bulmuştu ve bununla ne yapacağı hakkında hiçbir fikri yoktu.

Yalancı. Ne yapmak istediğini çok iyi biliyorsun. Onun içine gömülmek istiyorsun. Ama bu o l a m a z ,

Çünkü onu Kinsey için eve getirmişti.

Kendisi için değil.

Brynn bir adım daha yaklaştı. "Belki de düşündüğümden daha hazırmıdır."

Başını iki yana salladı. "Her zaman ilk içgüdünüzle hareket edin."

Ondan bir adım geri çekilerek, gülümsemesi yavaşça kaybolurken yüzüne baktı. "Özür dilerim." Mutfak kapısına doğru yöneldi.

"Brynn."

"Hayır, anladım."

"Anladığından emin değilim." Elini tuttu ve onu kendine doğru çekmeden önce yüzünü ona çevirdi. Başını eğerek, ikisi de nefes alamaz hale gelene kadar onu öptü. "Biz çocukken sana aşkıttım," diye mırıldandı. "Ve bu aşk hâlâ devam ediyor."

Gözlerini dikmiş ona bakıyordu, belli ki şok olmuştu. "Bu çok mu şaşırtıcı?" diye sordu.

"Evet, aslında. Hiç belli etmedin. Öpüştükten sonra birbirimizi görmezden geldik."

"Yani beni görmezden mi geldin?"

Alt dudağını ısırıldı. "Seni "Seninle Ne Yapacağımı Bilmiyorum" dosyasına koydum."

Başını eğdi. "Hayatındaki tüm insanları kategorilere mi ayırıyorsun?"

"Evet. Annelerim Beni Ölümüne Sev dosyasında. Eski sevgilim Erkekler Pisliktir dosyasında. Kinsey ise Zorba Kötü Kız dosyasında, gerçi onu sadece Kızımın Ağrısı dosyasına taşımam gerekebilir."

"Peki şimdi neredeyim, Erkekler Pisliktir dosyasında mı?"

Onun bakışlarını tuttu. "Hayır. Seni Ashton gibi biri olarak görmüyorum."

"Peki beni hangi dosyaya koydunuz?"

"Seni nerede dosyalayacağımı bilmiyorum dosyası."

Yüzünde alaycı bir gülümseme belirdi ve başıyla onaylamak zorunda kaldı. "Yeterince makul."

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Bölüm 15

On beş yaşındaki Brynn'in yaz kampı günlüğünden:

Sevgili anneler,

Bil bakalım ne oldu?????? Kinsey bu yıl burada değil. Kimse nedenini bilmiyor. Eli'ye sorardım ama o da burada değil.

Bilin bakalım başka ne oldu? Kamp ateşine doğru yürürken bir çocuk elini tutmamı istedi. Gece göremediğimi bildiği için olduğunu söyledi ama oraya vardığımızda bile bırakmadı. Hayır, sana onun adını söylemeyeceğim. Ben aptal değilim. İkinizi de seviyorum ama adını öğrenirseniz beni sonsuza dek rahatsız edersiniz.

Sevgiler,
Brynn

p.s. Ama çok tatlı!

BRYNN alarminin çalmasıyla irkilerek uyandı ve komodinin üzerindeki gözlüğüne uzanırken inledi.

Orada değillerdi.

Dün gece dişlerini fırçalarken banyo tezgahının üzerinde bırakmıştı. Lanet olsun. Yataktan yuvarlandı ve büyükannesinin çok hızlı hareket etmeye çalışırken çıkardığı sesi çıkardı. Otuz yaşında bile değildi ve gece yarısına kadar ayakta kalmak ona kendini yaşlı hissettiriyordu. Bu ne zaman olmuştu?

Sabahın ilk saatlerinde görme yetisi her zaman en kötü durumda olduğu için ellerini uzatarak, önce kendi ayakkabılarına sonra da bir "oomph" sesi çıkaran bir şeye takılarak odanın içinde ilerledi.

"Mini!" diye nefes nefese kaldı. "İyi misin?" Daha fazla sevgi için sırt üstü yuvarlanan köpeği sevmek için eğildi.

Brynn zorunlu göbek masajını yaptı ve tatlı bir sabah öpücüğü aldı. "Gözlüklerimi almaya gitmezsin herhalde?"

Mini onun yüzünü tekrar yaladı.

"Yeterince yakın." Brynn doğruldu ve banyoya doğru yöneldi. Kapı kolunu hissederek kapıyı açtı, sabah sisinde duşun çalıştığını ve aynanın buğulandığını fark etmediğini geç de olsa fark etti.

"Hey!" Kinsey duş perdesinin arkasından kafasını uzattı. "Ne oluyor-"

"Özür dilerim!" Brynn gitmek için döndü, ancak yerde kahverengi tüylü bir şey görünce olduğu yerde dondu kaldı. . yerde kocaman, devasa bir örümceğe benzeyen bir şey görünce olduğu yerde donakaldı. "Oh, kahretsin!" dedi. Aslında çığlık atmış da olabilir. Büyük bir panikle hareket ederek lavabonun altındaki makyaj dolabını açtı, boruların hemen altında duran küçük kovayı kaptı ve bir mantra gibi "omigod, omigod, omigod" diye bağırırken kovayı o güne kadar gördüğü en büyük örümceğin üzerine bıraktı.

"Ne halt ediyorsun sen?" Kinsey bağırdı.

"Seni mutant bir örümcek saldırısından kurtarıyorum!" Kalbi hâlâ her atışta kaburgalarına çarpan Brynn ellerini tezgâha vurarak gözlüğünü aradı. Sonunda gözlüğünü buldu ve tam Max ile Eli kapıdan içeri girerken gözlüğünü yüzüne itti. Max boxer giymiş ve bir beyzbol sopası taşıyordu, Eli ise kot pantolon giymiş ve içeri girerken düğmelerini ilikliyordu. Levi's, kalçalarına tehlikeli bir şekilde oturuyordu. En azından elinde bir silah yoktu ve yüz ifadesi sakın olsa da vücut dili, onun ve Kinsey'nin peşinden gelmeye cüret eden canavar her neyse onunla savaşmaya hazır ve muktedir olduğunu gösteriyordu.

Kelimeleri bir araya getiremeyince kovayı işaret etti.

Eli banyoya girdi ve altına bakmak için kovayı eğdi.

"Dikkat et!" dedi hemen. "Bu bir mutant örümcek."

Eli dehşet içinde kovayı kaldırdı ve ... kendi saç fırçasını ortaya çıkardı.

Max bir kahkaha patlattı.

Eli da aynısını yapmak ister gibi göründü ama kendini kontrol etmeyi başardı. "Katil saç fırçasının saldırısı," dedi.

"Vay canına," dedi Kinsey. "Gerçekten bir bok göremiyorsun, değil mi?" Başını sallayarak tekrar perdenin arkasında kayboldu. "Hepiniz buradan çıkabilerseniz harika olur. Ve Brynn, gözlüklerini boynuna bir büyükanne ipiyle takmaya başlamak isteyebilirsin."

"Hey," dedi Brynn duş perdesine. "O şeyler sadece büyükanne için değil!"

Kinsey çığlık attı.

"Aman Tanrım, bu sefer gerçek bir örümcek mi?" Brynn yardım etmek için duşa yaklaşarak sordu.

"Hayır, sadece sıcak suyum bitti. Defol git!" Max yatağına geri döndü.

Brynn ve Eli koridora çekildiler.

"Sabahın erken saatlerindeki bu macera için teşekkürler," dedi sesinde bir gülümsemeyle.

İç çekti. "Belki de tekrar temas kurmayı denemeliyim."

Gülümsemesi sıcaktı. Sevecendi. Hiç de alaycı değildi ve cevap olarak gülümsemenin dudaklarını büktüğünü hissetti. "Seni nerede dosyalayacağımı bilemememle ilgili o şeyi hatırlıyor musun?" diye sordu.

"Evet."

"Bunun üzerinde çalışıyordum."

Gülümsemesi sevecenlikten sıcaklığa dönüştü. "Bildiğim iyi oldu. Ve madem paylaşıyoruz, pijamalarını beğendiğimi bilmelisin."

Kendine baktı. Erkek ekose örgü boxer'ı ve solmuş eski bir tişört giyiyordu. Çok pasaklı. Hiç seksi değil.

"Aslında sorun pijamalar değil," dedi. "Sorun sensin."

Buna ne diyeceği hakkında hiçbir fikri yoktu. Onu içten dışa doğru ısıtmanın bir yolunu bulmuştu.

"Sundress elbiselerinizi de beğendim," dedi. "Ve şu sağ baldırında delik olan kot pantolonunu. Bir de yumuşak beyaz tişörtünle giydiğin şu cepli asker yeşili kargo kaprilerini."

Az önce tüm kıyafetlerini tarif etmişti, ama o hala duruyordu, çünkü bunun nereye gittiğini biliyordu.

"Sadece daha fazla eşya taşıma konusunda hâlâ çekingen olup olmadığınızı ve çekingenliğinizi gidermenize nasıl yardımcı olabileceğimi merak ediyorum."

"Karmaşık bir durum."

"Ya da ... bu konuda konuşmak istemiyorsunuz."

"Ya da bu." Gözlerini onun her şeyi gören, kendisini çok fazla konuşturan gözlerinden kaçırdı. "Mesele şu ki, Ashton'ı ben terk etmedim. O beni terk etti. Ve kötü bir adam olduğu ortaya çıktığından beri, bu utanç verici. Aptalca davrandım."

"Hayır, işler böyle yürümüyor. Onun yaptığı şey için sen suçlanamazsın. Ve bunun ne olduğunu gerçekten bilmek istiyorum."

"Benden bir şeyler çaldı." Gözlerini kapattı. "Yani, bu tanıdığım birinin başına gelseydi, işaretleri nasıl gözden kaçırdıklarını merak ederdim." Yüzünü buruşturdu ve başını salladı. "Zayıftım. Aptaldım. Resmen bunu ben istedim."

"Kimse bunu istemez. Olanlar senin hatan değildi. Bana bakar mısın?"

"Hayır. Çünkü gözlerinde biraz olsun merhamet varsa çılgılık atmak isteyeceğim."

"Pek çok şey hissediyorum ama acıma bunlardan biri değil."

Gözlerini birazcık açtı ve daha iyi görebilmek için gözlüklerini burnunun daha yukarısına itti. Hâlâ kot pantolonuyla orada duruyor, her zamanki sakın haliyle görünüyordu. Ama ağzında bir gerginlik vardı ve gözlerinin etrafındaki belli belirsiz çizgiler onu ele veriyordu. Kızgındı ama ona değil.

"Polisi olaya dahil ettiniz mi?" diye sordu.

"Ben yaptım. Ben ilk değildim ve o yakalanana kadar da son olmayacağım. Ve birkaç kutu eşyam var."

"Bagajında," dedi.

Neredeyse ona tüm gerçeği anlatacaktı ama yapmadı. Söyleyemedi. "Bakın, hayatımın yolunu bulma konusunda iyi değildim."

Bazı sapmalar oldu, bazı gerçekten kötü kararlar. Değer verdiğim insanları hayal kırıklığına uğratma eğilimindeyim. Çok acele ediyorum."

"Ve şimdi acele etmiyorsun. Bunu anlıyorum."

"Çünkü sen de zor bir dönemden geçtin."

Uzun bir süre ona baktı ve başını salladı. "Evet. Ve kimsenin hayatı yönlendirmede harika olduğuna inanmıyorum. Yanlış dönüşler yapmak, dolambaçlı yollara sapmak, her şeyi deneme yanılma yöntemiyle çözmek... zaten bütün mesele de bu."

"Belki, ama güvenmemem gerekirken güvendim." "Yani şimdi kimseye güvenmeyecek misin?"

"Onun gibi bir şey," dedi elinden geldiğince hafifçe.

Gözleri ciddiyetini koruyordu. Onun bu konuda şaka yapmasını istemiyordu. "Ben de o yollardan geçtim Brynn. Sonuna kadar gidebileceğimi düşündüğüm biriyle birlikteydim, ama meğerse o sadece daha iyi bir şey gelene kadar buradaymış. Ve bu Doğu Yakası'nda bir iş olduğunda, göz açıp kapayıncaya kadar gitti."

"Özür dilerim."

"Üzülme. Sadece bir pit stoptu."

"Kendimi tekrar ortaya koyma konusunda senin kadar cesur olduğumdan emin değilim," diye itiraf etti.

"Ben değilim. Ya da en azından ben değildim."

Anlamını kavrayınca gözlerini dikip ona baktı. Ona kadar. Kendini ortaya koymuyordu. .. ta ki o gelene kadar.

"Belki de sadece arkanı kollayacak birine ihtiyacın vardır," dedi sessizce.

"Artık kendi arkamı kolluyorum."

Omuz silkti. "Destek almaktan asla zarar gelmez."

Teklif mi ediyordu? Ve neden bu düşünce derinlere ulaşmış tüm iyi hisleri harekete geçirdi? Arkasında biri olmayalı uzun zaman olmuştu. Onu korumaya ve güvende tutmaya istekli biri. Bu tam olarak doğru değildi. Anneleri vardı ve onları tüm kalbiyle seviyordu. Ama yardıma ihtiyacı olduğunda saklanmakta çok iyiydi.

Ve Eli'nin de aynı kumaştan kesildiğinden şüpheleniyordu. "İşiniz başınızdan aşkın," dedi. "İlgilenmen gereken insanlar var."

"Bu insanlar böyle bir şeye ihtiyaç duymadıklarını iddia edebilirler."

"Katılıyorum. Bu konuda sinsî davranmakta gerçekten çok iyisin." Gülümsedi. "Öyle mi düşünüyorsun?"

"Öyle olduğunu biliyorum. Beni de tabağına eklemeye mi çalışıyorsun, Eli?"

Bir adım daha yaklaştı, onu nazikçe duvara doğru itti ve yüzünü kendi yüzüne doğru eğdi. "Seni hayatıma katmak istiyor muyum? Evet, istiyorum. Ama sana karşı fedakârlık hissetmiyorum Brynn. Seninle ilgilenme ihtiyacı da hissetmiyorum. Bunu kendi başına çok iyi yapıyorsun. Ne hissettiğimi tahmin etmek ister misin?"

Adam ona karşı sertti, bu yüzden bir dahi olması gerekmiyordu. Elleri göğsüne gitti ve kuzeye yöneldi - güneye gitmek isteseler bile- ve saçlarına dolandı. "Birlikte mi uyuyacağız?" diye fısıldadı.

Başını eğdi ve onu öptü. İlk başta hafifçe, neredeyse bir sorguyla, diliyle cevap verdi, kollarını ona sararken inlemesine neden oldu ve öpücüğü çok ciddi bir yere götürdü, onu da eşit derecede çok ciddi bir duruma soktu.

"Evet," dedi sonunda dudaklarına karşı, sesi çakıllı. "Ama işin içinde uyku olacağından emin değilim ve bu gece olmayacak."

Hayal kırıklığı damarlarındaki uyarılmayı kovaladı. "Hayır mı?" "Seni istiyorum, Brynn. Bunu saklamaya bile başlayamam, ama

Başka bir hata ya da hayal kırıklığı olmayacağım. Hayatınızdaki en iyi şeylerden biri olmak istiyorum."

Onu öptüğünde hissettiklerine bakılırsa, öpeceğini garanti edebilirdi. Orada, onun vücudunun yağsız sert kasları ile kapının serin ahşabı arasında sıkışmış bir halde dururken, bazı kemiklerinin yumuşadığını hissetti. Adamdan yayılan sıcaklığın kendisini bir sıcaklıkla sardığını hissedebiliyordu.

Sıcaklık ve arzu kozası. "Belki de," dedi, "iki ayağımızla birden atlamalıyız."

"Öyle mi?"

O daha evet diyemeden Kinsey banyo kapısının arkasından bağırdı. "Oh, Tanrı aşkına! Ya gidip birbirinizi körlemesine becerin ya da çenenizi kapatıp işinize gidin!"

Eli onu görmezden gelerek Brynn'i tekrar öptü, sonra isteksizce geri çekti. "Bunu daha sonra bitiririz."

Bunun bir söz olduğunu umuyordu.

OceanofPDF.com

Bölüm 16

On beş yaşındaki Kinsey'in yaz kampı günlüğünden:

Sevgili günlük,

Tamam, seni asla göle atmadım. Ama birine söylersen, seni hastane odamdaki tehlikeli atık kovalasına atarım.

Evet, hastaneye geri döndüm. Böbrek nakli oldum. Anladığım kadarıyla çok da erken gelmemiş. Bir bağış kampanyası vardı ve bu sayede birçok insan bana uygun olup olmadıklarını görmek için test yaptırmak üzere kliniğe geldi. Eli kendine tekrar test yaptırdı. Eşleşme olmamasından nefret ediyor ama denemesinin benim için ne kadar önemli olduğunu anlamıyor. Ya da bensiz kampa gitmeyeceğini.

Okulumdaki bir çocuk eşleşti. Çok az tanıdığım birinin benim için bunu yapmak istediğine inanamıyorum. Bu bir tür mucize, başıma gelen ilk harika şey.

Belki artık sürekli hasta olmayı bırakırım.

Ayrıca, artık senden nefret etmiyorum.

Kinsey

ELI işten eve döndüğünde onu gördüğüne çok sevinen coşkulu bir Mini tarafından karşılandı. Evde başka kimse olmadığı için kıyafetlerini değiştirip sörf şortu giydi ve uzun bir yüzüşe çıktı. Bir kulaç daha atamayacak kadar bitkin düştüğünde, gökyüzüne bakarak akıntıda sırt üstü yüzdü.

Örümcek Geçidi ve ardından o sabah Brynn'le koridorda yaptıkları ateşli sevişme sayesinde gün çok umut verici başlamıştı. Ama çok hızlı bir şekilde cehenneme dönmüştü. Aralarında kendisinin de çalıştığı çevreci gruplardan oluşan bir koalisyon, sismik harita şirketlerine izin verdiği için eyaleti dava etmişti. Bu izinler

petrol ve gaz yatakları aramak için Pasifik Okyanusu'nda su altında sağır edici sesler çıkarırken deniz hayvanlarını taciz etmek ve onlara zarar vermek.

Mahkeme savaşı son zamanlarda günlerinin çoğunu alıyor, onu çıldırtıyordu. Ve bugün cenaze evinden gelen bir aramayı kaçırmıştı. Aylardır birkaç günde bir onları arıyor ama bir sonuç alamıyordu ve onunla temasa geçmeye çalıştıkları tek seferde de telefonu kaçırmıştı. Mesaj bırakmamışlardı ve o geri aradığında kapatmışlardı.

Geçtiğimiz birkaç hafta boyunca annesini bulmak için aklına gelen her şeyi denemişti. Mesaj bırakmış, DM'den mesaj atmış, salyangozla postalamış, Max'in de denemesini sağlamıştı ama ... hiçbir şey olmamıştı. Babası bile yardım edememişti.

Annesi gerçekten de büyükannesinin küllerinin süresiz olarak cenaze evinde kalmasına izin verecekti. Bu gerçeği bir türlü kabullenemiyordu. Bu yüzden yüzdü. Ve yüzdü.

Bacakları yorgunluktan titremeye başlayınca içeri girdi ve Brynn'i kumsalda, suyun kenarında, Mini'nin yanında oturmuş, belli ki onu beklerken bulunca şaşırdı.

Onun sudan çıktığını görünce ayağa kalktı, üzerinde oturduğu havluyu silkeledi ve ona uzattı.

"Teşekkürler." Yüzünü sildi ve dokunuşuyla eriyip bir su birikintisine dönüşen, gezegendeki en mutlu köpekmiş gibi kumda sırtüstü kıvrılan Mini'yi sevmek için eğildi.

"Zor bir gün müydü?" Brynn sessizce sordu.

Ayaklarının dibinde çömeldiği yerden başını kaldırdı ve onu elma şekeri kırmızısı bir sundress içinde ve ayakkabısız görünce çok sevindi. "Şimdi daha iyiye gidiyor."

Ona bir bakış attı.

"Ciddiyim," dedi. "Bütün gün gördüğüm en iyi şeysin."

Gülümsedi, ama dalgındı ve sonra aniden eline bir kağıt parçası tutuşturdu.

"Nedir bu?" Belgeye göz gezdirdi ve hareketsiz kaldı.

"Sana üniversite sırasında bazı tuhaf işlerde çalıştığımı söylediğimi hatırlıyor musun?" diye sordu sessizce. "Onlardan biri cenaze evindeydi."

Gözlerini belgeden ayırmadan, annesinin büyükannesinin kalıntılarıyla ilgilenmesine, maddi yükümlülüğünün olmaması koşuluyla izin verdiğini söyleyen belgeden, titrek bir nefes verdi.

"Geçici bir şeydi," dedi Brynn. "Ama hâlâ orada çalışan bir arkadaşım var. Ondan bir iyilik istedim. Büyükannenizin cenazesinin bulunduğu cenaze evini aradı ve annenizin onlara bıraktığı iletişim bilgilerini aldı. Sonra ben de irtibata geçtim."

Ona baktı. "Telefonunu açtı mı?" "Açtı."

"Sen . . . annemi aradın ve o da telefonu açtı."

"Onu bir cenaze evi çalışanı olarak aradım ..." Yüzünü buruşturdu ve konuşmaya başladı, gittikçe hızlanıyordu, sanki gerçekten gergindi. "Kendi sözlerimi duyuyorum ve bunun ne kadar büyük bir mahremiyet ihlali olduğunu fark ediyorum ama sadece yardım etmek istedim. Ona ulaşamadığımı biliyordum. Aradığımda, aslında eski bir çalışan olduğumu söylemedim... ve görünüşe göre cenaze evinin adının büyükannenizin yakılan kalıntılarının bulunduğu evden farklı olduğunu da unutmuş. Her neyse, ona dijital olarak ibranameyi imzalattım. Bu da büyükannenizin kalıntılarının kendi rahibi tarafından kutsanmasını ayarlayabileceğiniz anlamına geliyor - ki anladığım kadarıyla tam olarak istediği bu değildi, ama hiç yoktan iyidir diye düşündüm ve sonra kilisesinin mezarlığına konulabilir."

Şaşkındı. "Gerçekten kabul etti, sorun yok mu?"

"Sorun yok."

"Neden?" diye sordu.

"Aslında çok basit. Karar vermek için ne kadar uzun süre beklerseniz, maliyet de o kadar artar. Artık ek depolama ve yönetim ücretleri var . . ."

Bu onun umurunda değildi. Kadının yaptığı şey karşısında şaşkına dönmüş, alçalmış ve neredeyse dayanılmaz bir şekilde duygulanmıştı. Yanında durup kendini toparlamasını beklerken elinin onun eline kaydığını hissetti.

Kolay olmadı. Bir kere, kızın bunu başardığına hâlâ inanamıyordu. Ve bir diğeri, ona karşı hislerinin ne kadar derin olduğunu yeni yeni fark etmeye başlıyordu. Daha önce hiç kimse onun için böyle bir şey yapmamıştı. Konuşmaya başladı ama konuşamadığını fark etti. Kelimenin tam anlamıyla konuşamıyordu, çünkü boğazına kocaman bir duygu yumağı takılmıştı ve tıkanmasına neden oluyordu.

Bunun yerine, artık bulanık olan kâğıda biraz daha baktı. Bacakları titrediği için -ki bunu duygusallıktan ziyade yüzmesine bağlamaya karar verdi- kuma uzanıp oturdu.

"Hey." Onun yanında dizlerinin üzerine çöktü. "İyi misin?"

Başını otomatik olarak salladı, çünkü o her zaman iyiydi. Bundan emin olmuştu. Eğer iyi olmazsa, tüm dünyası yıkılacaktı ve içinde ona güvenen insanlar vardı.

Brynn onun çenesini kavradı ve yüzünü kendi yüzüne doğru eğerek endişeli bir kaş çatmayla onu inceledi. "Titriyorsun."

"Hayır." Ama öyleydi ve bu kendi suçuydu. Öğle yemeğini atlamış ve bir saat yüzmüştü. Deposu boştu ve kan şekeri çok düşüktü.

Brynn ayağa kalktı ve uzaklaştı, o da tekrar başını salladı çünkü onun uzaklaşması kesinlikle onun için en iyi şeydi. Ona oda arkadaşı olarak güvende olacağına dair söz vermişti ve tek yapmak istediği onu evine, yatağına götürmek ve ona oda arkadaşı gibi olmayan bazı şeyler yapmaktı.

Uzaklaşmakla akıllılık etti.

Ama sonra aniden geri döndü, bir kez daha onun yanında diz çöktü, ona bir soda ve yiyecek standından yeni satın aldığı tamamen dolu bir sosisli sandviç uzattı. Gazozu ona doğru itti ve adam uzun bir yudum aldıktan sonra şeker vücuduna çarptığında yüzünü buruşturdu.

"Hızlı bir şeker patlaması gibisi yok, değil mi?" diye takıldı ama onu dikkatle izlerken gözleri ciddiye. "Şimdi de sosislî sandviç."

Sadece gazoz yüzünden bile örümcek ağıları görüşünü terk etmiş ve beyni temizlenmişti. Ve kendine bir aptal olduğunu hatırlatabildi. Ama kız çok endişeli görüldüğü için, itaatkâr bir şekilde sosisliden bir ısırık aldı ve yüzünü buruşturdu. "Turşu."

"En sevdiğim," dedi. "Bir ısırık daha."

"Bu senin öğretmen sesin mi?"

"Evet, çalışıyor mu?"

Yavaşça uzandı ve gözlüğünü kaydığı yerden burnuna doğru itti. Fantezi hayatı her erkeğinki kadar zengindi ama bir öğretmenle ilgili özel bir fantezisi olmamıştı - ta ki şimdiye kadar. Gözlük camlarının arkasından hafifçe büyütülmüş gözlerine baktı, başının üstüne yığılmış dağınık saçlarının dalları gevşemiş ve yüzünü çerçeveliyordu. "Evet," dedi. "İşe yarıyor. Konuşmaya devam et."

Şaka yapıp yapmadığından emin değilmiş gibi gözlerini kıstı. İkisinin karışımı olduğuna karar vermiş olmalı ki, "Biraz daha ye yoksa ceza alırsın," dedi.

Evet, kesinlikle çalışıyordu. Zaman içinde zararsız görünen anlardan biriydi ama bu seferki farklıydı. Bir şekilde bunu sonsuza dek hatırlayacağını farkındaydı: tuzlu okyanus havasının üzerinde yarattığı his, dalgaların ritmik bir şekilde kıyıya vuran sesi, Brynn'in tenine değen ılık nefesi. Mini'yi sosislî sandviçten bir ısırıkla beslerken ne kadar tatlı görünüyordu, sonra elleri tekrar onun üzerindeydi ve ne zaman ona yakın olsa hissettiği o açıklanamaz manyetik çekim. Adam gülümsedi ve Mini onun ağzına bakarak bu konuda yalnız olmadığına dair ona güvence verdi. Sosislî sandviçten bir ısırık daha aldı ve sonra ona uzattı.

"Bu senin için," dedi.

"Paylaşma zamanıymış gibi davran."

Gözlerini devirdi ama ağzını açtı.

Onu besledi, sosisli sandviçle birlikte parmağını da ısırmaya çalıştığında hafifçe güldü.

Çiğnedi ve sonra dili dışarı fırlatarak alt dudağındaki bir parça ketçabı yakaladı ve onu gülümsetti. "Başka bir şey daha paylaşacağım," diye mırıldandı. "Ciddi bir öğretmen fantezisi yaşıyorum."

Meraklanmış görünüyordu. "Öyle mi?" "Ah, evet."

"Bu fantezide sana ceza veriyor muyum?"

"Diğer şeylerin yanı sıra."

Mini inleyip kendi burnunu çılgınca pençelemeye başladığında o da güldü.

Brynn Mini'ye doğru hamle yaptı ama Eli ondan önce davranarak dizlerinin üzerine çöktü. "Kahretsin. Yine mi kızım?" Mini'nin ağzını açtı ama bir şey bulamayınca küfretti ve köpeği kucağına alıp ayağa kalktı.

"Sorun nedir?" Mini, Eli'nin kollarında alışılmadık bir şekilde hareketsiz yatarken Brynn endişeyle sordu.

"Jalapeño gökyüzü kuru üzümü yedi." Brynn'in ona yetişmek için koşmasını gerektirecek bir hızla eve doğru yürüdü.

"Ona alerjisi olduğunu söylemeyi unuttun mu?" "O bir laboratuvar. Bok yemek için yaşıyor."

Aceleyle eve girdiler. Eli mutfakta Mini'yi yatağına yatırdı ve üst çekmecedен bir şişe Benadryl çıkardı. Bir hapi silkeledi ve köpeğe uzattı. "Veterinerimden bir numara, Mini bu yıl bunu dört kez yaptığı için bana bir milyar dolar kazandırmak için tasarlandı."

Mini hapi kokladı ve sonra da burun kıvırdı. "Tabii ya, dün komşunun bir haftalık

Çöp, ama şimdi seçici olacaksın," diye mırıldandı Eli.

Mini sızlandı ve arka ayağıyla kendini kaşımaya başladı. Tüyleri artık her yerinde kabarmıştı.

"Kurdeşen," dedi Eli. Buzdolabına gitti, küçük pembe hapi bir düzine simide yetecek kadar krem peynirle bolca kapladı ve Mini'ye uzattı.

Mini tüm damlayı yalayıp yuttu ve ... hapı tükürdü.

"Benimle dalga mı geçiyorsun?" Eli sordu.

Mini inledi.

"Kahretsin." Dolaplara gitti ve fıstık ezmesini çıkardı, bir kez daha hapı bolca kapladı.

Mini fıstık ezmesini yedi ve ... hapı tükürdü.

Eli dizlerinin üzerinde başını salladı. "İkimiz de biliyoruz ki eğer bu kedi kakası olsaydı, o kadar hızlı yerdin ki başım dönerdi."

Mini'nin kuyruğu yere çarptı.

Ayağa kalktı, buzdolabına döndü ve biraz şarküteri eti çıkarıp hapı dikkatlice paketledi.

Mini ete ulaşmak için neredeyse Eli'nin parmağını koparıyordu.

Hem Eli hem de Brynn uzun bir süre izlediler ama hiçbir hap yeniden ortaya çıkmadı.

Eli, köpeğin önünde dizlerinin üzerine çökmüş, rahatlamıştı. "O benim ölümüm olacak."

Mini başını kaldırdı ve adamın yüzünü yaladı.

"Evet, evet," diye mırıldandı köpeği okşayarak. "Beni seviyorsun. Ben de seni seviyorum, seni çılgın kız."

Brynn, Mini'nin ona sırtıttığına yemin edebilirdi. "Az önce seni yüksek kaliteli şarküteri eti için dolandırdığının farkındasın, değil mi?"

"Evet."

"Şimdi ne olacak?"

"Uyuyarak atlatır. İyileşecek." Ayağa kalktı ve ona doğru geldi. "Neden hayatımdaki tüm kadınlar elde edilmesi zoru oynuyor?" Yavaşça onu kendine çekti ve öptü. "Kendime sana duygusal olarak bağlanmayacağımı söyledim, ama gerçek şu ki dokuz yaşımızdan beri duygusal olarak bağlıyım."

Sersemlemişti ve içine bir sıcaklık yayıldı, uzun zamandır hissetmediği bir sıcaklık. "Evde kimse yok," diye fısıldadı. "Değil mi?"

"Doğru."

"Beni odana götürür

müsün?" Kaşlarını kaldırdı.

"Paylaşım zamanı daha bitmedi," dedi.

Onu tekrar öptüğünde gülümsüyordu ve kadının vücudunu ürpertiyordu. Mutfaktan öpüşerek çıktılar. Merdivenleri sendeleyerek çıkarken öpüştüler. Merdivenin yarısına geldiklerinde hâlâ öpüşüyorlardı, kadın ayağı takıldı ve aşağı düştü, adam da onunla birlikte düştü.

Gülüştüler ve Mini ortaya çıkararak eğlenceye katılmaya çalıştı. Eli, üzerlerine atlamadan hemen önce köpeği nazikçe iterek uzaklaştırdı. "Yatağına git," dedi.

Brynn, "Evet efendim," diye karşılık verdi.

Onunağız seğırdi. "Bu başka bir fantezi Hep birlikte," diye mırıldandı, onu tekrar öptü, ahşap zemine çarpıp incitmesin diye başının arkasını kavradı. Bir şekilde tekrar ayağa kalktılar, bu sefer kadın kendini tutamadan önce koridora kadar geldiler. Onu duvara doğru bastırdı, ellerini onunkilerin altına kaydırды. ve alt dudağını dişledi.

Bir iniltiyle pozisyonlarını tersine çevirdi, ellerini kızın kalçalarının arkasından geçirerek onu bacaklarını etrafına sarması için cesaretlendirdi.

Elbisesi yukarı sıyrıldı. Eli onun ufacık gök mavisi külotuna baktı ve gülümsedi. "Çok güzel." Elleri kızın kışını kavradı ve tekrar öpmeye başladı, bu konuda da acele etmiyordu, boğazının derinliklerinden daha önce hiç çıkarmadığı sesler çıkarıyordu.

Parmakları bacaklarının arasındaki nemli ipeği yavaşça okşarken, "Yatağına gideceğimizi sanıyordum," diye soluk soluğa başardı.

"Önce bu." Şimdi ipeğin altındaydı ve kızın başını duvara yaslamasına, ağzını sadece nefes almak için açmasına ve dudaklarından cidden muhtaç bir şekilde küçük inilti çıkmasına neden olan akıllıca şeytani bir şey yapıyordu. Tüm beyin hücrelerini karıştırdı, onu sıcaklığı ve kaslarıyla kuşattı.

"Eli," diye fısıldadı, ayak parmakları kıvrılmaya başlamıştı ve onu yere sürüklemesine sadece birkaç saniye kalmıştı,

Ona içinde ihtiyaç duyuyordu. "Sen-ben-ben-"

"Güzel," diye mırıldandı, dişlerini kullanarak sundress'inin askısını, ardından styenini aşağı çekti ve oradan çıplak bir göğsü ortaya çıkarmak için çenesini itti. Parmakları kızın içine doğru kayarken aynı anda onu ağzına aldı ve kız kendini tamamen kaybederek vahşi titremelerle boşaldı.

Yeniden duymaya ve görmeye başladığında Eli hâlâ onu tutuyor, izliyordu, gözleri ateşliydi, vücudu onu oraya ne kadar çabuk getirmiş olabileceğine dair duyduğu utancı ortadan kaldıran erotik bir gerilimle titriyordu. "Um." Alt dudağını ısırđı. "Merhaba."

Gülümsedi. "Merhaba."

"Umarım daha fazlası vardır."

"Ben de," dedi hararetle. "Sadece seni altıma almadan önce hâlâ benimle olduğundan emin olmak istedim."

"Belki de seni altımda istiyorum," dedi.

Gülümsemesi Koca Kötü Kurt'a dönüştü ve onu o kadar hızlı odasına ve yatağına götürdü ki başı döndü. Sırtüstü uzandı ve onu kuşağına alması için cesaretlendirdi, ona gülümsüyordu, gözleri ateşliydi. "Al bakalım bebeğim. Ne istersen yap."

Elleriyle başladı, sonra ağzını ekledi, bu da ona gizli bir heyecan veren kaba bir sesle dönüşümlü olarak küfür etmesine ve adını inlemesine neden oldu. Adamın ne zaman yaklaştığını anlayabiliyordu. Başını geriye atmış, boğazını açmış, vücudu muhteşem ve gergin, elleri saçlarında. Sonra aniden öyle sinsice hareket etti ki, kadın ne olduğunu anlamadı bile. Onu yatağa bastırdı, ağzı vücudunda aşağı doğru hareket etti, dudakları ve dili öyle bir yol açtı ki, kız tekrar haykırdı, gözlerinin arkasında yıldızlar patlarken elleri saçlarına dolandı.

Kadın daha nefesini tutamadan, adam onun içine girmişti. "Brynn," dedi boğuk bir sesle. "Bana bak."

Gözlerini açmayı başardı. Onunkiler sıcaklık, şefkat ve arzuyla doluydu.

"ok güzelsin."

Sonra adamın ağızı tekrar kadınıninkini buldu ve kadın düşünemedi; tek yapabildiği, vücutları birbirine doğru gerilirken hissetmektir. Sanki bu bir dansmış gibi birlikte hareket ediyorlardı ama bunun alıştırmış bir yanı yoktu. Şok edici derecede güçlü ve ilkeldi ve onu bunaltsa bile buna bayıldı. Bu sefer onunla birlikte boşaldı, nefes nefese kaldıklarında kollarında titriyor, her saniyenin tadını çıkarıyordu.

Sonra, yüzünü boynunun kıvrımına soktu, yavaşça kontrolü yeniden ele alırken nefesinin sıcaklığını teninde hissedebiliyordu. Sonunda başını kaldırıp ona baktığında, kadın anlamıştı.

Bu arkadaşlar arasında eğlenceli, sıradan bir ilişki değildi. Bu, çıkarları olan bir arkadaş durumu değildi.

Aralarında bir şeyler oluyordu, elle tutulamayan ama yine de hayatındaki her şeyden daha gerçek bir şey.

Artık her şey farklı olacaktı, bunu biliyordu. Bilmediği şey ise nasıl olacaktıydı. Adamın gözlerinin içine baktı, aralarındaki geçici dostluğun bu durumdan sağ çıkıp çıkmayacağını bilmiyordu... Ta ki adam ona gülümseyene kadar. Adam eğilip dudaklarını kızın nemli şakağına bastırınca rahatladı.

"Sorun yok, Brynn. Biz iyiyiz."

İyi ki de öyle olmuştu, zira hala memnun, mırıl mırıl sesler çıkarıyordu. Yapabildiği tek şey parıltının ve adamın güneşe doğru ilerlerken ellerinin yavaşça vücudunda gezinmesinin, yatıştırıcı, sakinleştirici ve rahatlatıcı etkisinin tadını çıkarmaktı. Ellerini de harekete dahil etti ve bir sonraki bildiği şey, daha fazlasına ihtiyaç duyarak inlediği ve tekrar ona doğru sallandığı oldu. "Bizi buraya getirmek için yaptığın onca zor işten sonra yorulmadın mı?"

Adam usulca güldü ve kalçalarının arasından ona baktı. "Bunun bir iş olduğunu düşünüyorsan, o zaman yanlış yapıyorum demektir."

Bilinçli bir düşünce olmadan ona doğru eğildi, vücudu ondan daha fazlasını istiyordu. Ve bir kez olsun, vücudu ve beyni uyum içindeydi. "Güven bana," diye nefes nefese kaldı. "Yanlış bir şey yapmıyorsun."

Gölümsedi ve sakallı yanağını kızın karnına sürttü, sıcak nefesi kızın göğsünün alt kısmında gezinirken vücudunda yukarıya, ağzına doğru ilerledi.

"Yine mi?" diye umutla fısıldadı.

"Uyumayı tercih etmezsen tabii?"

Parmaklarını adamın saçlarına geçirdi ve ağzını kendi ağzına getirerek sıktı. "Gözaltında uyumak yok."

OceanofPDF.com

Bölüm 17

On altı yaşındaki Brynn'in yaz kampı günlüğünden:

Sevgili anneler,

Pekala, bu yıl . . . ÇOK EĞLENCELİ! Biliyorum, şok edici, değil mi? Bahse girerim bu mektubu alacağınızı hiç düşünmemiştiniz ☺ Ama şimdi genç bir kamp danışmanıyım, geç saatlere kadar kalabiliyoruz ve kullanmamıza izin verdikleri bir TV var VE ... sevimli çocuklar var!

Hala Kinsey yok. Ya da Eli. Ama şunu dinle. Kinsey beni aradı. Onu görüp göremeyeceğimi sordu. Ben de evet, doğru dedim. Ve sonra telefonu yüzüme kapattı! Hemen kendimi kötü hissettim ve onu geri aradım ama beni sesli mesaja yönlendirdi. Kendimi bir pislik gibi hissediyorum ama aynı zamanda yine o aptal küçük çocuk gibi hissediyorum, anlıyor musun? Neden beni bu kadar deli ediyor?

Gitmem gerek. S'mores yapacağız.

İkinizi de
seviyorum!
Brynn

BRYNN kendi kişisel ısıtıcısına sarılmış halde uyandı. Eli sırt üstü yatıyordu; kız ona doğru bastırılmıştı, yüzü koltuk altına gömülmüştü, kolu ve bacağı onu tutuyordu. Vücudu, Eli'nin içine girmiş olsaydı bundan daha açık bir şekilde "benim" diyemezdi.

Dışarıda hava aydınlanmıştı ve o donakaldı. Bütün gece onunla birlikte, onun yatağında uyumuştur. Bu nasıl olmuştu?

Tamam, nasıl olduğunu biliyordu. Onu neredeyse komaya sokacak kadar tatmin etmişti. Ama şimdi sabah olmuştu ve o sabahları garip hale getirmekte gerçekten çok iyiydi, bu yüzden nefesini tutarak onu uyandırmadan kendini kurtarmaya çalıştı. Ama ona bu zevki veren bedene bu kadar yakın olmak

Gece boyunca böylesine zevk almak vücudunda fikirler uyandırmıştı.

Hayır. Sabah nefesin var ve saçının nasıl göründüğünü Tanrı bilir. Ayrıca işemen gerekiyor ve- Midesi ölüler uyandıracak kadar yüksek sesle guruladı.

"Aç mısın?"

Bakışları Eli'inkilere kaydı; Eli uykulu, doygun ve ... çok seksiydi.

Ve ayrıca eğlendim.

Karnı tekrar guruladı ve adam hafifçe güldü.

Tamam, kendini garip hissetmiyordu. Kızın kaçma girişimini onu altına alarak durdururken duygusal bir çatışma yaşamadı. Saçlarını gözlerinden iterek ciddileşti.

"Dün gece olan her şey için iyi misin?"

Gözlerini kırptırdı. "Bana iyi olup olmadığını mı soruyorsun?"

Gülümsedi. Doğru. İyi olduğunu biliyordu. Muhtemelen bunu kanıtlamak için kışında hâlâ tırnak izleri vardı. "İyi olup olmadığını soruyorum," diye açıkladı.

"İyiden daha iyi olduğuma eminim."

"Bunu duyduğuma sevindim." Onu usulca öptü. "Seni bu şekilde tutmaya çalışacağım."

"Bu senin sorumluluğun değil."

"Biliyorum. Sadece seni mutlu görmek hoşuma gidiyor. Ve eğer buna sebep olabilirsem, daha da iyi."

Alt dudağını ısırıldı.

"Ne?"

"Yani senin için dün gece ... iyi miydi?"

Adam seksi bir şekilde güldü, sonra kız kurtulmaya çalışınca onu daha sıkı kavradı. "Brynn, dün gece inanılmazdı. Eğer benden bir saniye bile uzak dursaydın, yalvarmaya başladım. Bu gece benimle çık."

Gülümsediğinde süregelen gariplik ortadan kalktı. "Bilmiyorum, biraz ikna edilmeye ihtiyacım olabilir. Ne de olsa seninle yatmayı çok kolay kabul etmişim, bana yalvarmanı kaçırdığıma göre-"

Adamın öpücüğüyle kesildi, çok sıcak bir öpücüktü bu. "Ne dilediğine dikkat et," diye uyardı usulca, dudakları onunkileri okşarken. "Yalvarmaya zorlandığında çok ikna edici olabildiğimi göreceksin."

Ses tonundaki ima kanını tutuşturdu. Kesinlikle onun liginin dışındaydı. "Gitmeliyim..." Belli belirsiz kapıyı işaret etti. "Ben banyomu kullanacağım, senin de kalkman gerektiğini bildiğim için ..." Ve sonra yataktan kayarak çıktı ve elbisesini giyip odasına çekildi. Tamam, açıkça görülüyordu ki kendi kişisel anlaşmasında, kalbinin iplerini başkalarınıninkine karıştırmama ya da çekiştirmeme konusunda fevkalade başarısız olmuştu. Kendine, yaklaşmak istediğinde uzaklaşacağına, ruhunu ortaya çıkarmak istediğinde işleri hafif tutacağına dair söz vermişti.

Şimdi, sadece kalbini ve ruhunu ortaya çıkarmakla kalmamış, aynı zamanda onu ele vermişti. Hiçbir şeyden haberi olmayan bir adama. Ama bunu geri alamazdı. Bu kadar iyi hissettirirken olmazdı. Çok doğru. Bu da kendisiyle yeni bir anlaşma yapma zamanının geldiği anlamına geliyordu. Ve bir öncekinden çok daha az karmaşık olması gerekiyordu, çünkü görünüşe göre Eli'nin varlığında düşünemiyordu. Bu kez tam tersini yapacaktı. Harekete geçmek istediğinde harekete geçecekti.

Ve sık sık harekete geçmeyi planlıyordu.

Eli'nin yatağında.

Duygularını bir kenara itmekten yorulmuştu. Eğer şans verilirse, onun içinde uyandırdığı her duyguyu kucaklayacaktı. Onu sonsuza kadar elinde tutma hayali yoktu ama ona istediğini verecek kadar güveniyordu. En azından şimdilik, istekleri ve ihtiyaçları aynı doğrultuda olduğu için.

Ve, oh, nasıl da aynı hizaya geldiler ...

Duş boyunca gülümsedi, düşündü, bunun gerçekten işe yarayabileceğini umdu. Şimdiye kadar hayatında eksik olan her şeyi kendisi yapmıştı. Geçmişte kötü seçimler yaptığı için biriyle ilişki kurmaktan çekinmişti. Ama Eli ona zamanını ve sevgisini karşılıksız olarak vermişti. Ondaki hiçbir şey esirgemedi. Ondaki hiçbir şey istemedi.

geri dönmek. Sadece tek bir şey istiyor gibiydi; onu, olduğu gibi.

Ve bu gerçekten sunabileceği bir şeydi.

İşe gitmek için giyindi -hâlâ gülümsüyordu- ve sonunda aynadaki yansımasına dün geceyi düşünmeyi bırakmasını söyledi çünkü şu anda kafeine ve anahtarlarına ihtiyacı vardı. Bu, yatak odasının güvenliğini terk etmek anlamına geliyordu ama bunu yapmak için gerçekten iyi bir nedeni daha vardı. Çünkü dün geceden kalma sütyeni kayıptı. Eli'nin çarşaflarında ya da yerde değildi. Bu da onu daha önce kaybettiği anlamına geliyordu. Merdivenlerde mesela.

İyi değil.

Ve her nereye düştüyse, görünmüyordu. Belki de parmaklıkların üzerinden uçup gitmişti. Merdivenlerin dibinde, okuma köşesine döndü ve oradaki koltuğu aramaya başladı. Dört ayak üzerine çöktü ve altına baktı.

"Bunu mu arıyorsun?"

Brynn sarsılarak doğruldu ve başını çarptı. Küfrederek doğruldu ve canı çok yanan başının üst kısmını tutarak, büyük ayakkabıların yanından Kinsey'nin parmağından sarkan sütyene baktı.

Brynn onu elinden kaptı ve büyük boy çantasına tıktırdı.

Kinsey hafifçe, "Bir oda arkadaşıyla yatmak biraz riskli görünüyor," dedi.

O da aptalcaydı ama hey, o gemi çoktan kalkmıştı.

Kinsey bir süre ona baktı. "Konuşmamız gerekiyor mu?"

"Ona zarar vermeyeceğim. Ve o büyük bir çocuk." Birden fazla şekilde . . .

"Aslında," dedi Kinsey. "Ben senin için endişeleniyordum." Brynn güldü. "Tamam."

"Hey," dedi Kinsey, biraz aşağılanmış görünüyordu. Sonra bir iç çekti. "Bak, ben bir sürtüğüm. Bunu biliyorum. Aynı zamanda değer verdiklerime karşı da pitbull gibiyim."

"Ve birdenbire o insanlardan biri mi oldum?"

"Evet. Sana arkadaş olmak istediğimi söyledim. Ben yalan söylemem. Tekrar incinmeni istemiyorum."

"Peki yaralandığımı nereden biliyorsun?"

"Yanılıyor muyum?" Kinsey ona "gerçekçi ol" der gibi baktı. "Buraya sadece bir spor çantasıyla geldin, tekmelenmiş bir köpek yavrusu gibi görünüyorsun. Beni ne kadar aptal sanıyorsun? Son erkek arkadaşın pisliğin tekiydi, değil mi?"

Brynn kollarını kendi üzerinde kavuşturdu. "Herkes hata yapar."

"Ve bazılarımız diğerlerinden daha fazla kazanıyor," dedi kendi elini kaldırarak. "Demek istediğim, Eli tanıdığım en iyi adamlardan biri olsa da, istemeden inciteceğinden endişe ettiğim biri, kendine dikkat etmelisin."

Brynn yine gülmek üzereydi ama Kinsey gülmüyordu. Ukalalık da etmiyordu. "Şunu açıklığa kavuşturalım. En iyi arkadaşına zarar vereceğimden endişelenmene rağmen, benim iyiliğim için beni ondan uzak durmam konusunda uyarıyorsun, öyle mi?"

"Sadece kendini koruman gerektiğini söylüyorum. Bir kalkan tak."

"Yaptığın şey bu mu?"

Kinsey'nin gülümsemesi soldu. "Evet. Ve benimki kalıcı." "Belki ben öyle yapılı değilimdir."

"Hayatta hiçbir şey kalıcı değildir, Brynn. Umarım bunu ve ne yaptığını biliyorsundur."

Aynen.

ELI, iş ve dalış partneri Demi'nin yanında dalıştan yüzeye çıktı. Demi'nin iş teknesine önce binebilmesi için geride durdu ve Max'in ona yardım edişini izledi.

Eli bitkin düşmüştü. Kıcı ciddi şekilde sürükleniyordu. Bir kadının vücuduna tapınmak için bütün gece ayakta kalınca böyle oluyordu. Hiç pişmanlık duymuyordu ama

Lanet olsun, bir hamburger ve patates kızartması için büyük para öderdi ve sonra sekiz saat uyurdu.

Demi'yle birlikte o günkü dalışa geç başlamışlardı çünkü Demi cenaze evine uğramış ve sonunda büyükannesinin kalıntılarıyla ilgilenebilmişti.

Brynn'e teşekkürler.

Büyükannesi artık her zaman istediği gibi kocasının yanına g m lecekti. Rahip tarafından kutsanmamıştı ve yakılmıştı ve Eli annesinin isteklerine karşı geldiği için annesini sonsuza dek suçlayacaktı ama rahip gömülmeden önce kalıntıları kutsamaktan onur duyacağını söylemişti. Eli'nin yapabileceği en iyi şey buydu ve bundan huzur duymalıydı.

şimdi o kadar berrak bir günde okyanusta suya basıyordu ki gökyüzü ve denizin birleştiği yerde neredeyse bir çizgi bile yoktu.

Demi tekneye bindirildi. Bu yüzden maskesini çıkararak teknenin arkasındaki yüzme platformuna uzandı. Demi çoktan teknenin baş tarafına doğru ilerlemiş, duyma mesafesinin dışına çıkmış ve kurulanıyordu.

Max sessizce telefonuna ve kullandığı zamanlayıcı uygulamasına bakarak, "Az kaldı," dedi. "Demi'ye sordum ve anlamadığım bir ölçümün sonuncusunu almak istediğini söyledi. Aptalca bir  l m."

Eli maskesini gemiye fırlattı. "Bu sadece aptalca bir ölçüm değildi."

Max başını salladı ve Eli yüzme platformuna yuvarlanıp sırt üstü yatarken uzanıp Eli'nin eşyalarını yakaladı. "Bunu bir daha yapma."

Eli kardeşinin sesindeki titremeyi duydu ve gülümsemesini kaybetti. "İyi misin?"

"İnsanlar hayatımızdan pire gibi çıkıyor dostum. Seni de kaybetmeyeceğim, özellikle de bazı mikroplar, organizmalar ya da orada ne halt ediyorsan onun yüzünden."

Eli elini Max'in koluna koydu, ama Max onu itti.

Hem Eli'nin hem de Demi'nin eşyalarını yerine koyarken, Max'in hareketleri sarsıntılıydı ve her zamanki rahat yürüyüşüne hiç benzemiyordu.

Eli onun önünde durdu ve Max ona bakana kadar bekledi.

"Ne?"

"Haklısın ve özür dilerim," dedi Eli. "Bunu bir daha yapmayacağım."

Max ona ters ters baktı, sonra Eli'nin bakışlarındaki dürüstlüğü görünce yavaşça düşmanlığını kaybetti ve başını salladı.

Eli onu kendine çekerek tüm vücuduyla ve çok ıslak bir şekilde kucakladı.

Max kurtulmaya çalışarak, "Tam bir pisliksin," diye mırıldandı.

Çocuk ondan bir santim önde olabilirdi ama Eli kaslıydı. Sırttı ve sıkıca tuttu. "Beni sevdiğini söyleyene kadar olmaz."

Max şimdi gülüyor ve kendini kurtarmak için mücadele ediyordu. "Sen tam bir aptalsın."

"Söyle."

"Siktir

git."

"Söyle. Beni sevdiğini söyle."

"Beni seviyorsun."

Eli başını salladı. "Seni sevdiğimi söyleyene kadar bırakmayacağım."

"Söyledim ya. Beni seviyorsun."

"Yemin ederim seni uçurumdan aşağı atarım."

"İşteyiz," dedi Max. "Demi bize bir çift aptalmışız gibi bakıyor."

"Umurumda olup olmadığını sor. Seni seviyorum ve bunu senden duymak istiyorum."

Max sert bir kahkaha attı. "Seni seviyorum, seni çılgın aptal. Şimdi bırak gideyim. Ve senin havlunu kullanıyorum."

Eli onu bıraktı ve onun Eli'nin havlusunu kapıp ekipmanla ilgilenmeyi bitirmek için hareket etmesini, bir yandan da işe alındığı gibi teknenin kontrollerini izlemesini izledi. Her şeyi düzene soktukten sonra Eli'nin yanına çömeldi.

Yan tarafa geçip dikkatli gözlerle ona baktı .
yapmak için kiralandım.

"ok yorgunsun," dedi Max. "Bu haldeyken asla dışarı ıkmamalıydın."

"Ben iyiyim."

Max ona tekrar baktı ve başını salladı. "Harap olmuşsun."

Daha çok bir adamın boş bir kabuğu gibi. Gerçek anlamda. Brynn'le kaç kez birlikte olduğundan emin değildi ama tüm vücut sıvılarını ve depodaki rezervlerini tüketmişti.

Ve ... kendine yalan söylüyordu. Dün gece ona kaç kez sahip olduğunu tam olarak biliyordu ve yine de yeterli olmamıştı. Eşyalarının geri kalanını çıkarmak için kendini oturmaya zorladı. Sonra marinaya ve bugünkü bulguları not almak için masasına dönmesi gerekiyordu.

"Dikkatin bu kadar dağınıkken dalmanın aptalca ve tehlikeli olduğunu biliyorsun, değil mi?"

"Tekrar teşekkürler anne."

"Kahretsin." Max şapkasını çıkardı, parmaklarını saçlarında gezdirdi, sonra şapkayı bu kez geriye doğru iterek kafasına geri taktı. Eli'ı işaret etti. "Sende bir şeyler var."

"Ben iyiyim."

Max tek bir kaşını kaldırdı. Birbirlerinden sır saklamazlardı. "O zaman sana ne olduğunu söyleyeyim," dedi. "Onunla yattın."

"Bunu bilemezsin."

"Brynn'in sutyenini merdiven korkuluklarından sarkarken bulduğunda Kinsey ile birlikteydim."

Kahretsin.

"Evet." Max güldü. "Kesinlikle bir aylak hatası." Eli dalgıç giysisini çıkarmaya başladı.

"Yani, bunu kim yapar, oda arkadaşıyla mı yatar?" Max kayıtsızca sordu.

"Sen," dedi Eli. "Genellikle sensin."

Max onu işaret etti. "Aynen yle. Ve hafızam beni yanıltmıyorsa, ona asılmamam konusunda beni uyarmıştın. Sonra da sen yaptın."

"Bunun hakkında konuşmayacağız."

"Yani kaçırdığım için üzölmeli miyim?"

Eli ayağı kalktı ve Max'e doğru bir adım attı, o da hemen ellerini kaldırdı ama yüzünde özür dileyen bir ifade yerine güldü.

Eli aptal kardeşine sırtını döndü ve gözlerini suya dikti. Bilerek uzun bir nefes aldı ve Max'in bilmiş gülümsemesine yumruğunu geçirme dürtüsünü kaybedene kadar kafasının içinde saydı. Bir dakika sürdü. Ya da on dakika. Max'e döndüğünde kardeşi ona bir şişe su uzattı, kendini beğenmiş gülümsemesi kaybolmuştu.

"Yani sadece ona dokunmadın," dedi Max sessizce. "Bunun için düştün. Hem de çok sert." Başını salladı ve elindeki su şişesini Eli'inkine doğru eğdi. "Tam zamanında, dostum. Bunu hak ettin."

Eli başını salladı. "Ne yapıyorum ben? Daha kutularını sandığından eve getirmedi bile. İşi geçici. Muhtemelen bir ayağı dışarıdadır."

Max başını salladı. "Korkuyor. Sanırım o kadar çok kez kısa yoldan köşeyi döndü ki, kendini her şeyin geçici olduğuna inandırdı. Bize, ama özellikle de sana bağlanmaktan dolayı tir tir titriyor."

"Peki ben ne yapacağım?"

Max omuz silkti. "Ona kök salması için bir neden ver." Eli sadece ona baktı.

Kardeşi sabit bir şekilde ona baktı, dudaklarında yavaş bir gülümseme belirdi. "Henüz bunu yaptığının farkında olmasan da, bazı hislere kapıldığını görmek gerçekten çok güzel, dostum."

İyi hissettirmedi. Çok korkutucuydu.

Brynn'i istediğı yere götürmeyi planlayarak eve gitti. Arabasından inerken sahilde gördüğü bir şey onu caddenin karşısındaki kuma doğru yürümeye zorladı. Çünkü Kinsey ve Brynn üç voleybol sahasından birindeydiler ve birbirlerine top atıyorlardı.

Tanıdığı en koordinasyonsuz, en atletik olmayan iki insan için çok ciddi görünen bir oyunda yenildi.

Top Brynn'deydi. Servis attı ve Kinsey'i tam alnının ortasından vurdu. Brynn dehşet içinde nefesini tuttu ve Kinsey'e doğru koşarak, "Çok üzgünüm, çok üzgünüm!" diye bağırdı.

Kinsey başındaki noktaya dokundu ve gözlerini kısarak Brynn'i işaret etti. "Sakin buraya gelip bana iyi olup olmadığımı sormaya kalkma, sanki ben kırılgan küçük bir kartanesiymişim gibi." Sonra topu kaptı ve servis atmak için pozisyon aldı.

Brynn ciyaklayarak döndü ve yerine geri koştu.

Kinsey şort giymiş ve üzerinde "İNSANLAR, BÜYÜK BİR HAYRAN DEĞİLİZ" yazan bir atlet giymişti. Her tarafına kum yapışmıştı. Yüzü kıpkırmızı ve terliydi, Brynn'i işaret ederken saçları başının üstünde toplanmıştı.

Brynn'in üzerinde de bir şort ve atlet vardı; onunkinin üzerinde de gülen bir yüz vardı. O da sıcak ve terliydi ama sırtıyordu ve Kinsey onu işaret ettiğinde Brynn ona çift eliyle evrensel bir "hadi bakalım" hareketi yaptı.

Deck kenarda durmuş, oğlu Toby'yi omuzlarına almış, ikisi de kızlara tezahürat yapıyordu.

"Yakalayın onu, Bayan Davis," diye bağırdı Toby.

"Onu öldürme yeter, Kins," diye seslendi Deck.

Kinsey servis attı ve bu oyunda berbat olduğu için -Eli bilmeliydi, onunla bir ligde olma hatasını yapmıştı ve oynadıkları her oyunu kaybetmişti- top fileye çarptı.

Bu yıl, o ve Max üç kişilik bir ekipten iki kişilik bir ekibe geçmişler ve Kinsey'i dışarıda bırakmışlardı.

Onu hâlâ affetmemiştir.

Etkileyici bir şekilde küfretti ve Brynn'in servis yapmasını bekledi. Brynn'in vücudu, hayatının çoğunu hasta hissederek geçirmiş olan Kinsey'ninkinden daha kolay hareket ediyordu. Brynn'in kendini iyi hissetmediğini söyleyebilirdi ama kendi vücudunun gücü hakkında da hiçbir fikri yoktu. Hafif bir beceriksizlikle hareket ediyordu ve bu da ona uzuvlarının kendisine ait olduğuna yüzde yüz ikna olmadığını söylüyordu.

kendi. Ve yine de o gülümseme . . . o komşu kızı gülümsemesi onu her seferinde öldürüyordu.

Ağı bir mil farkla ıskaladı ve omuz silktili. "Seni çok hızlı yenmek istemiyorum," diye seslendi.

Tamam, yani komşu kızı. Çok sevimli.

Ve çok seksi.

Birdenbire, orada durmuş kız kardeşlerin birbirlerinin canına okumasını izlerken, Brynn'e duydukları özlem hayvani çekimden çok daha derinlere inerken, Max'in söylediğı her şey kafasına dank etti ve aydınlanma yüzüne yumruk gibi indi.

Kenarda durmaktan, hayatın ve aşkın onu geçip gitmesine izin vermekten yorulmuştu. Brynn'i istiyordu. Onu yatağında istiyordu, ama aynı zamanda kalbinde de istiyordu, doğrusu Brynn zaten kendine bir yuva yapmıştı.

Kesinlikle uzun zamandır aklına gelen en korkutucu düşüncelerden biriydi. Ancak derin bir nefes alarak hem duygusal hem de fiziksel olarak kenara çekildi.

Kadınlar ona doğru baktı. İkisi de sıcak ve terliydi, aynı zamanda oyunun nezaketini kullanarak birbirlerine saldırıyorlardı ve ikisi de ona çok farklı bakışlar atıyordu.

Kinsey rekabet modundaydı ve rahatsız edilmek istemedi. Yeni bir şey değildi. Sadece nefes alarak bile onu sık sık rahatsız ediyordu. Ama aynı zamanda onu seviyordu, bu yüzden ona bir başparmak işareti ve ardından "git" işareti yaptı.

Brynn de rekabet modundaydı, Brynn'in sahip olduğunu bile fark etmediğı bir moddu bu ama Brynn bu kesintiye aldırmağı. Onu sevmiyordu, en azından henüz sevmiyordu ama Brynn bunu değıştirmeyi umuyordu.

Ve bu gerçekten de uzun zamandır aklına gelen en korkutucu düşünceydi.

Bölüm 18

On altı yaşındaki Kinsey'in yaz kampı günlüğünden:

Sevgili günlük,

Yine hastanedeyim, bu sefer enfeksiyon kaptım. Bir psikiyatrist benimle konuşmaya geldi. Bana duygularımı yazmam gerektiğini söyledi. Sanırım insanlar endişeleniyor, ama her neyse, ona umurumda olmadığını söyledim.

Önemsemem gerektiğini ama ben kendime bakana kadar başkalarının bana bakacağını söyledi. Günlüğü ev ödevim olarak görmemi söyledi. Ödevlerden nefret ederim.

Ama burada bir şey yok. Geçen yıl ameliyat olduktan bir hafta sonra, bana böbreğini veren çocuk ...

Öldü.

Benim yüzümden.

Ameliyattan kaynaklanan bir enfeksiyonmuş. Nadir olduğunu söylediler, ama her neyse. O öldü ve bu benim hatam. Böbreğini bağışlamasaydı ölmeyecekti.

Ve bu en kötü kısmı bile değil. Vücudum onun böbreğini reddediyor. Yani artık resmen vücudumdan senden nefret ettiğimden daha çok nefret ediyorum. Bu nasıl bir ironi, sevgili günlük?

Eli'yi internette karaborsa böbrek ararken yakaladım ve bunu bırakacağına dair bana YEMİN ETTİRDİM. Nefes alan başka bir ruhtan bir böbrek daha almayı reddediyorum. Bu da bana tek bir seçenek bırakıyor, düşünmek bile istemediğim bir seçenek.

Her neyse.

Kinsey

CUMARTESİ GÜNÜYDÜ, Kinsey'nin haftanın en sevdiği günüydü. Gözleri kapalıydı, tuzlu deniz havasını içine çekerken yüzü güneşe doğru eğikti, okyanustan birkaç damla tenine değince gülümsedi. Bacak bacak üstüne atmış bir şekilde otururken kollarını iki yana açtı ve yüzünü geriye doğru eğdi. "Bu seksten daha iyi."

"Bunu daha sonra geri almanı sağlayacağım," dedi Deck onun arkasından, üzerinde bir kraliçe gibi oturduğu kürek tahtasını idare ettiği yerden.

"Ve bunu geri almamı sağlamaya çalışmandan zevk alacağım."

Deck'in kahkaha atması yüzünde bir gülümsemeye neden oldu ve Deck'in onu görememesine sevindi. Deck'in özgüven sorunu yoktu. O seksi beyninde egosuna daha fazla yer açmanın bir anlamı yoktu.

"Daha hızlı," dedi.

"Evet, bunu daha sonra da söyleyeceksin."

Sırıttı ve gözlerini açarak önünde masmavi Pasifik Okyanusu'ndan başka bir şeyin olmadığı muhteşem manzarayı seyretti. Karayı ve görünüşe göre tüm dünyayı geride bırakmışlardı.

Kürek sörfünü severdi. Minimalizmini seviyordu. Kürek dışında hiçbir ekipmana gerek yoktu. Sadece o ve sörf tahtası ve arkasındaki seksi adam. Belli bir planı olmadan, göz alabildiğine sudan başka hiçbir şeyle çevrili olmadan burada olmanın onu heyecanlandıran ve neşelendiren bir yanı vardı. Belki de hayatının her zaman çok planlı olması ve tamamen tedavileri ve diyaliz etrafında dönmesi, bunu inanılmaz derecede özgürleştiriyordu.

Meditasyon yapmazdı. Vücudunda bir Zen kemiği bile yoktu. Ama altlarındaki dalgaların hafif salınımı, vücuduna çarpan hafif tuzlu su serpintisi ve yüzüne vuran ılık güneşle suyun üzerinde olmak ... hayatını değiştiriyordu. Burası onun kilisesiydi.

Yapamayacağı şeylerden oluşan bir ölmeden önce yapılacaklar listesi vardı. Çin Seddi'nde yürümek. Paraşütle atlamak. Maraton koşmak.

Tamam, maraton koşmak listesinde yoktu. Kendini bok gibi hissetmeden koşabilse bile bunu yapmak istemezdi. Ama belki de bu yüzden listeye koymuştu. Çünkü, kahretsin, kendi sınırlarını seçebilmek ve bunlara kendisi için karar verilmesini istemiyordu.

"Kürek çekmek istiyorum," dedi. "Ayağa kalkıp kürek çekmek istiyorum."

"Tamam."

Bu kadar basit. Deck için her zaman öyleydi. Onun hayatını engelliliğine göre yaşamasını kabul etmiyordu. Elllerinden gelse onu balonlu naylona saracak olan diğer herkesin aksine, Deck onun hayatını tam olarak istediği gibi, kendi şartlarına göre yaşamasını bekliyordu. Ayağa kalkabileceğini, dengesini koruyabileceğini ve küreği kullanabileceğini hissediyorsa, bunu yapmasını destekleyecekti. Çünkü onu kendi kararlarını verebilen bir yetişkin olarak görüyordu.

Onu sadece bunun için bile sevebilirdi.

Eğer sevebileceğine inansaydı. Ya da sevebileceğine.

Ama Deck bile onun bir son kullanma tarihi olduğu gerçeğini görmezden gelemezdi. Bu da ne kadar cazip olursa olsun, onun kendisine aşık olmasına izin veremeyeceği anlamına geliyordu.

Sorun şu ki, ona aşık olmaması gerektiğini kendine hatırlatmayı unutmuştu. Ama onu sevmek kendi özel yüküydü ve bu konuda üzgün değildi. Sadece bunu söyleyemediği için üzgündü. O üç kelimeyi kendine saklamak zaman geçtikçe daha da zorlaşmıştı.

Oturduğu yerden dizlerinin üzerine kalkmaya çalıştı. Arkasında büyük, güçlü bir adam dururken ve kürek çekmenin tüm işini yaparken kürek tahtasında oturmak bir şeydi. Ayağa kalkmak, dengesini korumak ve ikisini de suya düşürmemek tamamen başka bir şeydi.

Sonunda biraz dengesiz bir şekilde ayağa kalktığında, Deck onu sabitlemek için hemen bir kolunu beline doladı. Minnettarlıkla birkaç santim geri çekildi, böylece sırtı Deck'in önüne yapıştı. Zaten sıcak koşuyordu ama tüm o deri ve sinirler güneşten nefis bir şekilde ısınmıştı. Sadece kalçalarına kadar inen siyah bir şort giydiği için sürtünecek çok şey vardı. "Mmm," diye mırıldandı.

Alçak sesle gülerek uzun küreği kızın başının üzerine kaldırdı ve önünde tuttu. Kız küreği alır almaz elleri kalçalarına gitti. Bir avucu karnına doğru kayd.

"Kins."

"Hmm?"

Adamın ağız kızın kulağındaydı. "Küreği suya sokmalısın bebeğim, yoksa bu dalga bizi aşağı çekecek."

Adamın onu her zaman zahmetsizce soktuğu cinsel bulanıklığı göz kırparak üzerinden attı ve küreği okyanusa sokarak suyun içinde sürmeye çalıştı.

"Geriye doğru."

Küreği diğer yöne çevirdi ama yine de küreği suyun içinde zorlukla ilerletebildi. "Bunu nasıl bu kadar kolay gösterebiliyorsun?"

Sol eli hâlâ kızın tüylerini diken diken eden karnındayken, sağ eli kızın sağ kolundan aşağı doğru inerek ellerini raketin üzerine daha iyi yerleştirdi. "Dizlerini gevşet," dedi, kendi dizlerini biraz bükerek onu da aynısını yapmaya zorladı. "Şimdi ciddiymişsin gibi vur."

"Nasıl vurulacağını biliyorum."

Kahkahası göğsünden onunkine doğru gürledi. "Evet, öyle. Harika gidiyorsun."

Öyleydi. Küreği suyun içinde yönlendiren eli sayesinde. Kıyıya paralel gidiyorlardı, en az yüz metre açıktaydılar. Tek başına olsaydı dehşete düşerdi. Ama onun yanındayken her şeyi yapabilirdi. "Güverte mi?"

"Öyle mi?"

"Küreği al."

Adam raketini aldığı anda, kadın dikkatle ona doğru döndü.

Deck, sessiz, sert, pratik, dirençli, kendi kendine yeten . . tüm dövmele ve kaslarıyla bir pagan tanrısı gibi durmuş ona bakıyordu, tek kaşını kaldırmış, "Şimdi neyin peşindesin kadın?" der gibiydi.

Onun ulaşabildiği kısmını öptü. Göğüs kafesini, piercingli göğüs ucunun hemen üstünü. Sonra boğazını. Tanrım, vücudu bir sanat eseri idi. Çoğu sabah koşardı. Haftada en az üç kez ağırlık kaldırırđı. Vücudu bir tapınaktı ve kadın ona tapınmaya her zaman hazırđı. Küçük bir parmak ucu hareketi ve dikkatli bir dengelemeyle, ellerini onun haftalar, belki de aylar önce kesilmesi gereken kalın, dalgalı saçlarında dolaştırdı ve onu öpebilmek için yüzünü aşığı doğru çekti.

Kendini ayarladıkça kaslarının gerildiğini ve kaydığını hissetti, çünkü temelde görevini terk etmişti ve onları dik tutmayı ona bırakmıştı.

"Bunu yapmak istediğini sanıyordum," dedi.

"Evet, ama asıl istediğim seni ıslak ve muhteşem görmektir."

Ona doğru sırtıttı. "Bu benim çizgim." Nasırlı parmağını alnının ortasındaki çürüğün üzerinde gezdirdi, kız kardeşinin voleybol maçında ona verdiği çürüktü bu.

Bunu asla itiraf etmeyecekti ama bu oyunun her anına bayılmıştı. Deck'in dikkatini dağıtmak için alt dudağını ısırđı ve soğuk ellerinin ikisini de sörf şortunun ön kısmına sokarak onun en sevdiği vücut parçasını tuttu.

Bu, onun bir nefesi içine çekerken kıpırdamadan durmasına ve dikkatlice dişlerinin arasından tıslayarak çıkarmasına neden oldu.

Gülümsedi ve onu şakacı bir şekilde çekiştirdi. "Sen zalim, kalpsiz bir kadınsın."

Bu onu yüksek sesle güldürdü. Sözleri, ondan aldığı tepkiyle uyuşmuyordu.

Kadının gülümsemesiyle yüz ifadesi yumuşadı -kadının elindeki aksine!- ve başını eğip yüzünü kadının saçlarına gömdü. "Gülmene bayılıyorum." Vurmayı bıraktı ve bir eli kızın sırtından poposuna doğru kayarak onu sıktı.

"Güverte-"

"Bunu sen başlattın, bebeğim." "Düşeceğız."

"Güven bana, seni tutuyorum."

Ona güvenin. Mesele de buydu. Güveniyordu. O kadar çok güveniyordu ki, bu dehşet vericiydi. "Kendini çok beğenmişsin."

"Belki de senin için doğru kişi olduğumu biliyorumdur."

Kalbi acı verici bir şekilde sıkışmıştı. Çünkü o haklıydı. Ama kız onun için doğru kişi değildi. "Bana ne söz verdiğini unutma."

Yüzünde acı ve hüsrana dolu bir ifade belirdi. "Kins." "Bana söz verdin, Deck. Söz verdin. Üçüncü randevumuzda, iptal etmeye çalıştığım da. Yine de gelip beni aldın ve sonra beni arkadaşının helikopterine bindirdin, dünyanın tepesinde olabilmem için yardımcı pilot koltuğuna oturmama izin verdin. Bana aşık olmayacağına dair sana söz verdirdim."

Artık kürek çekmiyordu. Serbestçe sürükleniyorlardı, ikisi birbirinden birkaç santim uzakta birbirlerine bakıyorlardı.

"Bana sözünden dönmeyeceğini söyle," dedi usulca. "Sen de bana bir yemin etmiştin," diye hatırlattı ona. "Bu sayılmaz."

"Saçmalık."

Dördüncü buluşmalarında, Wildstone'un arkasındaki yeşil, inişli çıkışlı tepelerde ata binmeye gitmişlerdi. Akşam yemeği için piknik yapmışlar ve gün batımını izlemişlerdi ve o hayatının en güzel anlarını yaşamıştı. Ciddi anlamda. Hayatının zamanını. Ve o zaman kalbini ondan asla koruyamayacağını anlamıştı. Daha sonra, onu bir arkadaşının barına götürdüğünde, sarhoş olmuştu. Nadiren yaptığı bir hataydı, yapmaması gereken bir şeydi ama kaçmaya ihtiyacı vardı. Ve bir şekilde ona yaşlanıp saçları ağarmadan ölmeyeceğine dair söz verdirmişti. "Etki altındayken verilen sözler sayılmaz."

Sert bir nefes verdi. "Tamam. Bu işin peşini bırakacağız. Şimdilik." "Bırakmak istediğim başka bir şey var."

"Ne?"

"Sen," dedi tatlı tatlı ve sonra onu suya itti. Ancak onun kendisini tutacağını ve böylece ikisinin de tahtadan uçacağını hesaba katmamıştı.

Yüzeye çıktığında gülüyordu ve onu dik tutmak için bir kolunu tahtaya bağladı. Deck de onunla birlikte yüzeye çıktığından, bir kolunu sıkı sıkı sararak ve bir elini de tahtanın üzerinde tutarak buna gerek kalmadı.

"Kirli dövüşüyorsun," dedi ama eğlenmiş görünüyordu.

Adamın gözlerindeki işkence dolu bakışın kaybolduğunu görünce rahatladı ve kendini ona doğru bastırıp uzun ve derin bir öpücük kondurdu. Nefes almak için birbirlerinden ayrıldıklarında, "Kirli savaşmanın tek yoludur," diye mırıldandı. "Benimle geç bir öğle yemeğine çıkmak ister misin?"

"Öğle yemeğinde seninle olmak istiyorum."

Güldü, çünkü o hep böyle söylerdi, ama ... bu öğle yemeği son zamanların en iyisi oldu.

BRYNN, o akşamki "aile" enchilada yemeği için tam bir arkadaşlık modunda olacaklarını bildiğinden, öğlen saatlerinde annesinin evine vardı. Brynn'in kendisi de hâlâ önceki akşamki yemeği düşünüyordu. O ve Kinsey'nin doğaçlama voleybol maçından sonra Eli onu dışarı çıkarmıştı. Deniz kenarında yemek yemişler, sonra da kayalıkların tepesinde gün batımı yürüyüşüne çıkmışlardı. Ve sonra... sonra, ay ışığında onun yatağına dönmek en sevdiği kısım olmuştu.

Anneleri evin içinde koşturuyordu. Brynn onlara milyonuncu kez, "Başınızı belaya sokmayın," dedi yardım etmek için içeri dalarken.

Raina, "Elbette başımız belaya girecek," dedi.

Olive, dizüstü bilgisayar ve bir yığın faturayla oturduğu masadaki tüneğinden, "Arkadaşlarınızı tanımak istiyoruz," dedi.

"Hepsi geliyor, değil mi?" Raina Brynn'e sordu.

"Sanırım öyle. Ama anne, bu konuda çok fazla yorum yapma, tamam mı? Biliyorsun, ben gerçekten berbat bir karakter yargıcıyım. Onları o kadar iyi tanımıyorum."

Elbette bir yalan. Çocukluk ilişkilerinin bir insanın yaşayabileceği en derin ilişkiler olduğunu kim söylemişse

bir şeylerin peşindeydi. O, Kinsey ve Eli yaz kampında geçirdikleri onca yıldan beri birbirlerine sonsuza dek bağlıydılar. Üçünün o zamanlar birbirlerinden hoşlanıp hoşlanmamalarının artık bir önemi yoktu.

Birbirlerinin yörüngelerine geri döndükleri bu kısa süreden sonra bile, artık birbirlerini herkesten daha iyi tanıyorlardı.

Bir de şu anki ilişkiler vardı. Yetişkin olanlar. Birkaçı diğerlerinden daha yetişkin. Şimdi Eli ile yatıyordu. Birbirlerine sadece okuduğu şeyleri yapmışlardı. Aralarındaki kimya o kadar farklıydı ki, tabloyu bile göremiyordu.

Korkunç.

Raina'nın bakışları yumuşadı ve Brynn'in yüzünü kavradı. "İkisini de çok uzun zamandır tanıyorsun ve geçmişinle barışmışsın. Seni sevdiklerine eminim. O kadar sevimlisin ki, nasıl sevmesinler?"

Brynn güldü ve başını salladı. Ve sonraki bir saati Raina'nın emirlerini yerine getirmek için koşturarak geçirdi. Yemek neredeyse hazırды ve masayı iki kez hazırlamıştı - "İyi çatal bıçak takımı, Brynn, tatlım, neyin var senin?"- o sırada kapı çaldı.

Raina sevinçle ellerini çırpıttı.

"Anne," diye yalvardı Brynn. "Lütfen fazla umutlanma."

"Sadece söylüyorum..."

Brynn pes etti ve kapıya yönelip gözetleme deliğinden baktı. Eli elinde bir şişe şarapla orada duruyordu ve seksi, soluk bir kot pantolon ve kayrak gözlerinin renginde bir Henley ile nefis görünüyordu.

Kinsey, elinde küçük bir buket çiçek tutan Max'le birlikte onun arkasındaki basamakta duruyordu. İki dünyasının çarpışmasından dolayı aniden çok gergin olan Brynn bir dönüş yaparak mutfağa koştu.

Her iki annesi de sanki ikinci bir kafası çıkmış gibi ona bakıyordu.

"Aile yemeği gecesi için onları içeri almayacak mısın?"
Olive sordu.

"Karar vermeye çalışıyorum."

"Oh, hayır," dedi Raina. "Cidden harika enchiladalar yaptım ve onlara yaltaklanacak bir seyirciye ihtiyacım var."

"Onlara yaltaklanacağım," diye söz verdi

Brynn. Raina kapıyı işaret etti.

Brynn i çekerek, büyük bir hata yapmadığını umarak kapıya doğru yöneldi.

Zil aldıktan sonra Eli derin bir nefes aldı.

Max, Kinsey'ye, "Bana gerçekten gerginmiş gibi geldi," dedi.

Kinsey Eli'in gömleğinin arkasını çekiştirdi. Eli döndü.

"Ne?"

Ona şöyle bir baktı. "Evet," dedi Max'e. "Haklısın. Gergin. Bunu o zamandan beri hiç görmemiştim."

"Gergin değilim." Kendini ele vermemek için kapıya doğru döndü. Çünkü çok gergindi ve bu çok saçmaydı, çünkü nedenini bilmiyordu.

Onun dışında. Ondan hoşlanıyordu. Çok fazla. Hem de çok fazla. Kinsey'ye döndü. "Ona söylemen gerek. Neden ona hâlâ söylemedin?"

"Önce onun benden hoşlanmasını sağlamaya çalışıyorum." "Ama bu sonsuza kadar sürebilir."

"Hey," dedi onu işaret ederek. "Kız kardeşime aşık olman benim suçum değil."

Eli, Max'e bir bakış attı.

Max teslim olmak için ellerini kaldırdı. "Ben değil."

"Lütfen," dedi Kinsey. "Sanki ben kendim göremedim. O sersemlemiş durumda ve sen o kadar sakınsın ki az önce neredeyse nabzını kontrol edecektim."

"İşte bu yüzden ona söylemelisin."

Kinsey ona baktı. "Bunun aslında seninle değil benimle ilgili olduğunun farkındasın, değil mi?"

"Kins, her şey seninle ilgili."

"Peki bunu yapmadığım için o kadar kötü olduğumu düşünüyorsanız neden ona kendiniz söylemediniz?"

"Neredeyse yapıyordum."

"Öyle mi? Peki seni durduran neydi?"

Ona "gerçekçi ol" der gibi baktı. "İkimiz de bunun senden gelmesi gerektiğini biliyoruz. Ve ayrıca, bu benimle ilgili değil, hatırladın mı? Aslında seninle de ilgili değil prenses. Şu anda onunla ilgili. Bir dakikalığına evreninin merkezinden çıkmalı ve büyük resmi görmelisin."

"Asıl mesele senin kız kardeşime aşık olman."

"Suçluyum," dedi ve itiraf ederek onu şok ettiğini biliyordu.

çünkü gözleri büyüdü. Ve bu doğruydı. Geç saatlere kadar uyumamak ve gece yarısı onunla çikolata parçacıklı krep yemek, her şeyden ve hiçbir şeyden konuşmak istiyordu. Onu çıldırttığını bildiği kulağının arkasındaki o noktayı öpmek, sonra dudaklarına doğru ilerlemek ve onun için kıvrılmalarını izlemek istiyordu. Onun yatağında uyumasını izlemek istiyordu. O bir yatak domuzuydu. Karnını iyice açarak uyurdu ve bu onun umurunda değildi. Kuyruk sokumu boyunca uzanan ve gömleğinin uykusunda yukarı sıyrıldığı o noktayı öpmek istiyordu.

"Ona gerçekten aşık oluyorsun," dedi Kinsey tekrar, bu kez yavaşça, bir soru değil, bir gerçeğin ifadesiydi.

Tam ön kapı açılırken başını salladı.

Brynn ayağında yıpranmış beyaz spor ayakkabılarıyla kot güneş elbisesinin içinde öylece duruyordu. Üçünü de şöyle bir süzdükten sonra gözleri Eli'a takıldı ve belki de bütün gün gördüğü en iyi şey oymuş gibi gülümsedi.

Kesinlikle bütün gün gördüğü en iyi şeydi. "Hey," dedi usulca.

Gülümsedi. "Hey."

Arkasından Kinsey çok şey anlatan bir ses çıkardı. Yanından geçip içeri doğru ilerlerken gözlerinin yuvarlandığını neredeyse duyabiliyordu. "Pürüzsüz," diye fısıldadı. "Gerçekten pürüzsüz."

Brynn'in anneleri tatlı, rahat ev sahipleriydi ve herkesi arka bahçeye götürdüler; burası bir tetherball ve bir bocce sahası ile bölünmüş geniş, açık bir çimenlik alandı. Herkese içki ikram ettiler ve turnuva oynamaya başladılar.

Brynn, Eli'ı bocce'de yenerek onu şok etti.

Olive gururla gülümsedi. "Vücudunda atletik bir kemik yok, tatlı bebeğim, ama çok şansı var."

"Hey," dedi Brynn. "Bir sürü atletik yeteneğim var."

"Öyle mi tatlım? Hangi konuda?" Raina tatlı tatlı sordu.

Brynn içkisiyle onu işaret etti. "İyi voleybol oynarım."

Kinsey güldü.

"Ne?" Brynn kırılgan bir ifadeyle, "Seni dövmedim mi?" dedi. "Seni yendim, değil mi?"

"I?"

"Zar zor."

Brynn gözlerini kıstı. "Eğer yeniden yazacaksan en azından inandırıcı olsun."

Raina herkesin kadehini şarap şişesinden doldurmak için ayağa kalktı ve Kinsey'nin bir yudum bile almadığını görünce şaşkın şaşkın baktı. "Tatlım, farklı bir tür ister misin? Kırmızı? Votka da var."

"Hayır, böyle iyiyim, teşekkürler." Kinsey başını salladı. "Bu haftaki alkol kotamı çoktan doldurdum."

"Ben de," dedi Raina. "Ama bu beni durdurmuyor."

"Anne, o diyalize giriyor."

"Ah, çok üzgünüm," diye mırıldandı Raina. "Hiçbir fikrim yoktu."

Kinsey, Brynn'e ters ters bakarak, "Bu konuda konuşmaktan hoşlanmıyorum," dedi.

Raina, "Bunu anlayabiliyorum ama bunları içinde tutmak iyi bir şey değil," dedi. "Bu sadece işleri daha da kötüleştirir."

Kinsey, "Endişelenecek bir şey yok," dedi ve Raina rahatlamış görünüyordu. Ama Eli, Kinsey'nin bunu işlerin daha da kötüye gidemeyeceğini bildiği için söylediğini biliyordu.

Nefret ettiği bir gerçek.

BRYNN KENDİNİ alt kattaki misafir banyosuna KİLİTLEDİ. Birkaç dakikaya ihtiyacı vardı. Kinsey'nin hastalığından bahsetmek istememişti, hatta Kinsey'nin yüz ifadesini görene kadar böyle bir şey yaptığıнын farkına bile varmamıştı.

Anksiyete.

Her zaman dünyasının zirvesinde görünen, herkesin kontrolün kendisinde olduğunu ve hiçbir şeyi umursamadığını bilmesini isteyen Kinsey üzgündü. Belki de korkmuştu.

Ve bu Brynn'i öldürdü.

Kinsey hiçbir zaman en sevdiği kişi olmamıştı. Ama Brynn'in hayatında herkesten çok daha uzun süre yer almıştı. Annesi ve Eli dışında, Kinsey onun en eski ilişkilerinden biriydi. Ve hoşuna gitse de gitmese de bir ilişkileri vardı.

Kinsey'nin karşı karşıya olduğu şeyi anlamasına ya da kabullenmesine izin vermemişti, ama şimdi ona sert bir şekilde çarptı. Kinsey'nin hayatı kendi hayatı değildi, gerçekte değildi. Ve bunun sonuçları, Kinsey'nin yerinde olsaydı kendi hayatının ne kadar değişmesi gerekeceğini fark etmek, ... dehşet verici ve yıkıcıydı.

Kinsey'nin sağlık krizi ciddiye ve Brynn uygun olup olmadığını görmek için test yaptırmak istiyordu. Yardım edebilecekse, etmek istedi. İhtiyacı vardı. Çünkü Kinsey'nin bu şeyi yenemeyeceği düşüncesi ...

Ellerini tezgâhın üzerine koydu ve ona kadar saydı. Bu işe yaramayınca devam etti. Raina'nın ona seslendiğini duyduğunda yüze ulaşmıştı.

Gözlerinin altını sildi ve mutfağa gitti. "İyi misin bebeğim?" diye sordu annesi.

"Tabii. Elbette."

Raina ona "gerçekçi ol" der gibi baktı ve Brynn'in eline uzanarak onu kendine çekti. "Tekrar dene."

Brynn başını salladı. "Karmakarışık hissediyorum."

"Kinsey'i önemsiyorsun. Ve Max'i. Ve belki de özellikle Eli'ı."

"Anne-"

"Bu iyi bir şey, Brynn. Çok iyi bir şey." Raina durakladı.

"Bak, Albert'la büyük bir şey olduğunu biliyorum."

Brynn ismi düzeltmek için ağzını açtı ama Raina'nın gözlerindeki ışığı gördü.

"Onun lanet olası adını biliyorum," dedi annesi usulca.

"Sadece söylemeyi reddediyorum. Çünkü seni incitti."

"Düşündüğün gibi

değil." "O zaman

söyle bana."

"Anne-"

"Bebeğim, lütfen. Hayal gücüm beni öldürüyor. Her şeyi bilmem gerek. Onu terk etmeden önce ne oldu?"

Brynn başka tarafa baktı. "Ben onu terk etmedim. O beni terk etti. Aslında, her şeyiyle birlikte ortadan kayboldu. Kredi kartımı kullandı, birikimlerimi çekti ve hatta büyükannemden kalan senedimi bozdu. Büyük büyükannemin kolyesi de dahil olmak üzere değerli her şeyimi aldı. Çekici, karizmatik ve tatlıydı ve ben bunun olacağını tahmin etmedim ya da hiçbir şeyden şüphelenmedim."

"Oh, tatlım. Polisi aradın mı?"

"Evet ama Ashton bana finansal planlamacı olduğunu söylemişti ve ben de aptalca ona inanmıştım. Sözde mobildi ve müşterilerine seyahat ediyordu ve bir ofisi yoktu. Hiç iş arkadaşıyla tanışmadım. Çok meşgul olduğu için hiç arkadaşı da yoktu. Bu yüzden polislere verecek fazla bir şeyim yoktu. Dizüstü bilgisayarını hiç ortalıkta bırakmazdı. Telefonunu görmeme asla izin vermezdi. Milyonlarca kırmızı bayrak vardı ve ben hiçbirini görmedim," dedi acı bir şekilde. "Bir sabah işe gitmek için ona veda öpücüğü verdim ve eve geldiğimde gitmişti. Her şeyiyle birlikte. Bina yöneticisi kilitleri değiştirmişti, çünkü ayrılacağımızı üç ay önceden haber vermişti. Geriye sadece bana ne kadar aptal olduğumu hatırlatan birkaç kutu eşya kaldı."

Arkasından gelen bir ses onu hareketsiz bıraktı ve gözlerini kapattı. Lanet olsun. Kahretsin. Lanet olsun. Derin bir nefes alarak gözlerini açtı ve arkasını döndü.

Herkes mutfak kapısında toplanmıştı. Max.

Kinsey.

Eli.

"Özür dilerim," dedi Kinsey yumuşak bir sesle. "Yemeğin hazırlanmasına yardım edebilir miyiz diye bakmaya geldik."

Eli'in bakışları Brynn'inkilerden hiç ayrılmadı. "Yardım etmek isterim." "Ben de," dedi Max. "Ayağım o adamın kışında."

Raina yanağındaki birkaç damla gözyaşını sildi, kızına sıkıca sarıldı ve sonra herkese gülümsedi. "Kızım için burada olmanıza çok sevindim."

Eli çelik gibi bir sesle, "Her zaman öyle olacak," dedi.

Raina sırayla her birine sarıldı, sonra geri çekilip Kinsey'ye baktı. "Akşam yemeği hazır. Sence annen ne zaman gelebilir?"

Kinsey yüzünü buruşturdu. "Özür dilerim. Her zaman geç kalır. Onu aradım ve mesaj bıraktım ama bana geri dönmedi. Lütfen yemeği onun için geciktirmeyin."

"Belki trafiğe yakalanmıştır. Hiçbir anne aile gecesini kaçırmak istemez."

Kinsey gözleriyle tam olarak buluşmayan bir gülümsemeyle, "Sadece nefesini tutma," dedi. "Genelde böyle şeyler için çok meşguldür."

Kapı zili çaldı.

Raina kapıya doğru ilerlemeden önce Kinsey'ye gülümseyerek, "Şuna bak," dedi. "Seni şaşırttı."

"Ben bakarım," dedi Kinsey, Raina'nın yanından aceleyle geçmeye çalışarak, ama Raina tam bir ev sahibesiydi. Konukları sadece o karşılıyordu. Endişeli görünen Kinsey'ye, "Ben hallederim," dedi. "Sen sadece rahatla."

Bir dakika sonra Raina geri dönmüş, Kinsey'nin annesiyle birlikte hemen arkasından geliyordu. "Millet, Teresa geldi."

Teresa, Kinsey artı on yıl gibi görünüyordu, bu da ya harika genlere sahip olduğu ya da iş yaptırdığı anlamına geliyordu. Gülümseyerek gruba doğru ilerledi.

"Kusura bakmayın geciktim, elimden geldiğince çabuk geldim."

Kinsey, "Buraya istediği kadar çabuk geldiğini söylüyor," diye mırıldandı.

Teresa duymamış gibi görünüyordu. Kinsey de dahil olmak üzere herkese el salladı ama anne kız kucaklaşmadılar, Brynn bunun tuhaf olduğunu düşündü.

"Anne," dedi Kinsey. "Bu gece için beni aramanı istemiştin. Gelip gelmeyeceğini bilmiyorduk. Ayrıca, önce seninle konuşmam gerekiyordu. Bir dakikalığına dışarı çıkabilir miyiz? Yalnız?"

"Üzgünüm, sevgilim. Yoğun bir hafta. Sonra konuşuruz. Sana Rick hakkında her şeyi anlatacağım. O yüzden geç kaldım, onu bekliyordum. Meğer sürekli geç kalacağını kastetmiş. İnanır mısın, göt herif beni mesajla terk etti. Erkekler, haksız mıyım?"

Olive başını salladı. "Haklısın."

"Gerçekten inanamıyorum," dedi Teresa. "Lanet olası bir mesaj." "Ben inanabiliyorum," diye mırıldandı Kinsey.

Teresa ona baktı. "Bu ne anlama geliyor?"

"Yani her zamanki gibi aynı şablon, bu yüzden neden şaşırdığınızı anlamıyorum. Birinin hayatına girmesine izin veriyorsun, seni incitmesine izin veriyorsun, o gidiyor, sonra da bunu dağılmak için bir bahane olarak kullanıyorsun."

Teresa gözlerini kırptırdı.

Brynn de öyle. Çünkü bu onun da kalıbıydı. Ve bu, bir kalabalığın önünde yaşanacak eğlenceli bir aydınlanma değildi.

"Ee," dedi Olive garip sessizliğin içinde. "Çocukluk arkadaşlıklarını yenilemek nasıldı?"

Teresa grubun etrafına bakındı. "Çocukluk arkadaşlıkları mı?" "Anne," dedi Kinsey, sesi biraz paniklemiş gibi çıkıyordu. "Ben gerçekten seninle bir dakika konuşmam gerek. Özel olarak."

"Bir dakika hayatım." Herkese merakla bakıyordu. "Hepiniz birbirinizi çocukluğunuzdan beri mi tanırıyorsunuz?"

Raina gülümsedi. "Eli, Brynn ve Kinsey yıllarca yaz kampında birlikteydi. Ne kadar şirin, değil mi? Çocukluk arkadaşlığından daha derin ve anlamlı bir şey yoktur, değil mi?"

Teresa sustu, bardağını yere bırakırken ağzı geniş bir O şeklinde açıldı. O daha bir şey söyleyemeden Kinsey Brynn'in kolunu tuttu ve onu koridora doğru çekti.

"Ne-" diye başladı Brynn.

Kinsey, Brynn'in Kinsey'nin hoş ve alçakgönüllü olduğunu düşündüğünden emin olduğu, ancak cehennem gibi kırılgan bir gülümsemeyle herkese "Çok çabuk," diye seslendi.

Koridorda Brynn kolunu çekip kurtardı. "Neler oluyor? Bu itiş kakış da neyin nesi?"

"Tamam," dedi Kinsey ellerini kaldırarak. "Korkma."

Brynn gözlerini kıstı. "İçimde kötü bir his var."

Kinsey bir nefes verdi. "Evet. Garantili. Küçük bir sır daha var. Biz bir nevi üvey kardeşiz."

Brynn gözlerini kırıştırdı. "Tekrar söyler misin?"

"Baba olarak bir sperm donörünü paylaşıyoruz."

Brynn'in zihninin bunu algılaması biraz zaman aldı, kelimelerin anlamı onu 5. Kategoriden bir kasırga gibi çarptı. Topuklarının üzerinde döndü ve herkesin garip bir sessizlik içinde oturduğu diğer odaya doğru yürüdü.

Teresa gülümsedi. "Aynı şekilde yürüyorlar bile."

Brynn, Kinsey'nin hemen peşinde olduğunu fark etti. Bunu görmezden gelerek annelerine baktı. "Kinsey babamızın aynı olduğunu söyledi. Bu mümkün mü?"

Anneleri şaşkınlıktan gözleri faltaşı gibi açılmış bir şekilde bakıyorlardı.

"Bu doğru olabilir mi?" Brynn hayır cevabını duymaya ihtiyaç duyarak sordu, en çılgın hayalinde bile bunun mümkün olamayacağını.

"Bilmiyorum," diye itiraf etti Olive, her zaman dürüst ve açık sözlüdür. "Yani olasılıklar ..."

Teresa, "Düşündüğünüz kadar büyük değil," dedi. "Eskiden sperm bankası olan çok fazla doğurganlık kliniği yoktu. Tüm bu bölgede sadece bir tane var. Erkekler her yerden gelirdi, bilirsiniz işte, ekstra para kazanmak için para yatırırlardı."

Kinsey annesine sıkıca, "Yardımcı olmuyor," dedi. "Brynn-"

"Hayır, bekle. Bana bir saniye ver." Brynn ellerini aniden ağrıyan şakaklarına götürdü. "Biz ... kardeşiz."

"Yani, bunu doğrulamak için aynaya bakmanız yeterli," dedi Teresa. "Sinirlendiğinizde ikinizin de kaşları aynı şekilde çatılıyor-"

"Anne!" Kinsey başını salladı. "Lütfen, konuşmayı kes." Solgundu. Hasta görünüyordu.

Brynn şu anda hemen hemen aynı görüldüğünü düşündü. En kötü senaryolar arasında bu neredeyse bir numaraydı - yeryüzünde kendisine herkesten çok işkence eden tek kişiyle akraba olması. Ve muhtemelen kardeşliğin gerçek tanımının bu olduğunu da unutmamıştı.

Teresa hâlâ Brynn'e bakıyordu, sanki o sadece acıyan gözler için bir manzaraymış gibi. "Kinsey on beş yaşındayken sizinle iletişime geçmeye çalıştık ve böbreklerinizin uygun olup olmadığını görmek için test yaptırmak isteyip istemediğinizi sorduk."

"Aman Tanrım, anne," dedi Kinsey, sesi ağlamak üzereydi. "Dur."

Nabızı kulaklarında atan Brynn bir adım geri çekildi. "Hayır, aslında bu doğru değil. Aradınız ve ben cevap verince kapattınız. Seni tekrar aramayı denediysem de telefonu hiç açmadın."

"Evet," diye fısıldadı Kinsey, işkence çekmiş gibi görünüyordu.

"Neden telefonu kapattın? Neden bana gerçeği, böbreklerimden birini istediğini söylemedin?"

Kinsey ağzını açtı ve sonra ... tekrar kapattı.

Brynn gözlerinin yandığını hissediyordu ama seyircilerin önünde ağlamayı reddetti. Odadan çıkmaya başladı ama durdu. "Hayır," dedi. "Bilmek istiyorum. Bu" -ikisinin arasında bir işaret yaptı- "böbreğim için uzun bir oyun muydu?"

Brynn iğrenmiş gibi bir ses çıkarınca Kinsey, "Hayır, hayır," diye tekrarladı. "Yıllar önce o telefon görüşmesini yapmamamın nedeni de buydu. Eli hastanede sana rastladığında ve sana bir evlenme teklif ettiğinde üzülmemin nedeni de buydu.

Oda. Sana hasta olduğumu söylemememin nedeni bu. Çünkü böbreğini istemiyorum."

Doğru. Ve buna inanması gerekiyordu. Tanrım, yine yapmıştı. Birini içeri almış ve yaralanmıştı. Onun nesi vardı ki? "Biliyor musun, buraya geri taşındığımda artık insanların saçmalıklarına katlanmayacaktım. Ama yine de buradayım-" Sesi bozulduğunda sözünü kesti, çünkü Kinsey'nin önünde yıkılmayı reddediyordu.

Üvey kız kardeşi . . .

İnançsızlıkla başını sallayarak odadan dışarı çıktı. Annesinin ve Eli'nin arkasından seslendiğini duydu ama çantasını kaptığı gibi oradan uzaklaştı.

Çünkü bazen bir kızın sadece bir kişilik acıma partisine ihtiyacı olur.

Bölüm 19

On yedi yaşındaki Brynn'in yaz kampı günlüğünden:

Sevgili anneler,

Artık resmi olarak bir danışmanım ve bana para ödüyorlar, gerçekten eğleniyorum. Burada kalın gözlüklü ve kontrolden çıkmış saçları olan küçük bir kız var ve onu seviyorum. O da benim eskiden korktuğum gibi her şeyden korkuyor. Elini tutuyorum ve ona hikayeler okuyorum.

Keşke o zamanlar kampta ben de olsaydım!

Sizi seviyorum
çocuklar,
Brynn

ELI Brynn'in peşinden gitmeye başladı ama Olive onu durdurdu. "Tatlım, ona biraz zaman verelim. İnatçı olduğunu ve bazı şeyleri kendi zamanında kabullenmesi gerektiğini söylediğimde bana güven. Bir kız kardeşi olduğunu duymak, bunu bir kez düşündüğünde bir lütuf olacaktır."

"Belki de ben gitmeliyim," dedi Kinsey. "O benim kız kardeşim."

"Aptal olduğu için senden uzaklaştıysa o gerçekten senin kız kardeşin mi?" Max sordu.

Kinsey ona ters ters baktı. Herkes baktı.

Max ellerini havaya kaldırdı. "Ne? Kinsey ona daha önce söylemeliydi."

"Teşekkürler Einstein," diye tersledi Kinsey. "Bunu hiç düşünmemiştim."

Eli başını salladı ve kapıya doğru ilerledi. Brynn'in peşinden gidiyordu ve kimse onu durduramayacaktı.

"Bekle," dedi Kinsey. "Beni burada öylece bırakacak mısın?"

"Evet, Kins. Seni burada bırakacağım. Kız kardeşin dışarıda onunla arkadaş olmanın tek sebebinin böbreği olduğunu düşünüyor. Sen bile bu kadar bencil olamazsın."

"Bunu babasından almış," dedi Teresa.

Eli kadına uzun ve sert bir bakış attıktan sonra Kinsey'ye döndü. "Bunu atlatmasına yardımcı olmaya çalışacağım, hepimiz için." Tamamen kalpsiz ya da bunun Kinsey'e neye mal olduğundan habersiz değildi, Raina'ya baktı. "Onu yakaladın mı?"

Başını salladı ve Kinsey'e sarılmak için yanına geldi, ayrıca ona bir mendil uzattı.

Kinsey kendini gözyaşları içinde bulunca şok olmuş gibi görünüyordu ve Eli bunun nedenini biliyordu. O asla ağlamazdı. Kadın bir kayaydı. Huysuz, hasta bir kayaydı ve Eli onu anlıyor ve tüm sinirli kalbiyle seviyordu.

Raina, Kinsey'nin sırtını sıvazlayarak, "Yanımdayız tatlım," dedi.

Teresa ayaklarının üzerinde kaydı. "Gitmeliyim. Bir işim var." Daha cümlesini bitirmeden Olive onun için ön kapıyı açtığı anda biraz şaşırılmış görünüyordu.

Kinsey de gitmek için hamle yapmaya başladı ama Olive onun elini tuttu. "Kal bebeğim. Tatlı olarak harika bir flan de queso var."

Eli, Kinsey'nin göz kırpmasını izledi, yaptıklarından -ya da yapmadıklarından- sonra kalmasını istemeleri karşısında duygulanmış ve şok olmuş görünüyordu. Olive ve Raina'ya minnettar bir baş hareketiyle selam veren Eli oradan ayrıldı.

Brynn ondan birkaç dakika öndeydi. Ama onu bulacaktı. Belki de ona karşı bir daha asla yakalamayacağına söz verdiği duygularının bu kadar derinleşmesine deli olmuyordu, ama bu onun incinmek istememesinden kaynaklanıyordu. Brynn daha önce birlikte olduğundan tamamen farklı bir kadındı. Sıcak, verici, açık ve ... yani her şeydi. Bunu hak etmiyordu.

Onu birkaç ev ötedeki kaldırımında oturmuş, başını dizlerine dayamış, nefes nefese kalmış bir halde buldu.

Bu onun kalbini kırdı.

Onun kalbini kırdı.

Yanına oturdu ve bir elini sırtına koydu. Kız titriyordu.
"Brynn."

Gözyaşlarına boğuldu.

"Buraya gel," diye fısıldadı, onu kendine doğru çekerek.

"Dağılmıyorum. Sadece kızdığım zaman ağlıyorum," dedi
hıçkırıklar arasında. "Ve ben gerçekten, gerçekten deliyim!"

"Biliyorum."

Biraz daha yaklaştı ve başını kaldırarak, boynunun
kıvrımına bastırmadan önce gözyaşlarıyla harap olmuş
yüzünü görmesini sağladı. "Ben de sana kızgıyım," dedi
boğuk bir sesle.

Gözlerini kapadı ve onu daha sıkı kavradı. "Biliyorum."

"Gerçekten kızgınsın Eli."

"Biliyorum. Çok özür dilerim."

Yüzünü adamın gömleğine sürterek ıslanmasını sağladı
ve sonra iç çekti. "Yani, bana neden söylemediğini
anlıyorum. Duygusal olarak iflas etmiş durumda. Ama sen.
Biliyordun ve bana da söylemedin. Bunun olacağını tahmin
etmemiştim."

"Sana söyleyecekti."

Homurdandı ve sonra -kendisinin de emin olduğu gibi-
gömleğini mendil olarak kullandı. Serbest kaldığında onu
biraz itti. "Bunu tam olarak ne zaman yapacaktı? Ergenlik
çağındayken ve bunu ilk öğrendiğinde -ki bee-tee- dub,
doğru seçim olurdu. Ama bunu yapmadı, bu da bana kardeş
olmak istemediğini gösteriyor. Ne o zaman, ne de ondan
sonraki yıllarda. Eve taşındığımda bile. Bu da kız kardeş
olmak istememesinin yanı sıra arkadaş bile olmak
istemediği anlamına geliyor. Hiçbiriniz istemediniz. Çünkü
bunu yapmazsınız, bu kadar büyük bir sırrı saklamazsınız,
bırakın bir arkadaş, bir yabancıya bile."

"Brynn-"

"Yapma. Lütfen yapma." Başını iki yana salladı. "Sana
bazı gerçekleri anlatmama izin ver, tamam mı? Bu işlerde,
insanlardan gelen ipuçlarını okumakta, ilişkiler geliştirmekte
ve özellikle de

onları saklamak. Aslında, bu konuda gerçekten başarısızım. Aslında pek çok şeyde başarısızım. Ama bu konuda seninle konuşmak istemediğimden eminim." Ayağa kalkarak ona baktı, gözleri kızarmış ama sertti. "Kendime bu sefer bir şeyleri değiştireceğime, kendi hayatımın sürücü koltuğunda olacağıma, başkaları yapmazsa kendimi seçeceğime söz verdim. Bunu neredeyse unutuyordum ama şimdi hatırlıyorum." Kadın ona doğru döndü ve adam ayağa kalkıp elini uzattı.

"Kaçma, Brynn. Bırak seni eve götüreyim."

Elini çekti ve kollarını kavuşturdu. "Şu anda evin nerede olduğunu bilmiyorum."

"Hâlâ evde benimle, Kinsey ve Max'le birlikte olduğunu düşünmek istiyorum. Her şeyi berbat ettik ama bunu düzeltebiliriz."

"Seni eski götverenimle aynı kefeye koyduğumu düşünüp küplere bindiğin zamanı hatırlıyor musun? Bil bakalım ne oldu? Tam yerine oturdun."

"Tartışmak yok," dedi usulca, ona bakarken bile göğsü ağrıyordu. "Lütfen Brynn. Seni eve götürmeme izin ver."

"Büyükanнем her zaman eve asla bir pislik götürmememi söylerdi."

"Ve büyükanнем her zaman bir karışıklık yarattığınızda onu düzeltmeniz gerektiğini söylerdi" dedi.

"Ben senin pisliğin değilim."

"Seni burada öylece bırakmayacağım, Brynn."

"Peki." Kollarını kavuşturdu. "Beni eve götürebilirsin ama yine de diğer herkesle birlikte pislik dosyasına gireceksin."

Kızın hâlâ onun evini kendi evi olarak görmeye istekli olması içini rahatlatmıştı. "Anlaşıldı."

KINSEY, Brynn'in annesinin evinden ayrıldığında ne yapacağından emin değildi. Olive ve Raina ona karşı harika davranmışlardı, hak etmediği halde çok nazik ve tatlıydılar ama sonsuza kadar kalamazdı. Dilemesi gereken özürler vardı.

ve onarılacak çitler. Ancak evin güvenli baloncuğundan ayrıldığı anda göğsü ağrımaya başladı.

Tamam, kalbi. Kalbi acıyordu.

Annesi, her zamanki gibi, geceyi kendisi için hazırlamıştı. Şok. Ama sonra o da aynı şeyi yaptı. Eli'in Brynn'in peşinden gitmesine minnettardı ve ona yetişmiş olmasını umuyordu. Brynn'in şu anda yalnız olmasını istemiyordu. Max bir Uber çağırmıştı. Kinsey de aynısını yapabiliirdi ama telefonunu çıkarmadı.

Onun yerine yürümeye başladı. Bardaktan boşanırcasına yağmur yağıyordu ama o yağmuru seviyordu. Ruh haline uyuyordu ve birkaç dakika içinde olabildiğince ıslanmıştı.

Ve soğuk.

Uygun, çünkü kalbi de soğuktu.

Ama bu tam olarak doğru değildi. Soğuk hissetmiyordu. Kırılmış gibiydi. Her şeyin ne kadar kötü gittiğini ve ne kadar hızlı olduğunu hâlâ tam olarak anlayamıyordu. Kendini gerçekten yalnız hissediyordu.

Ayrıca bunu kendi yaptı. Deck'i bu gece onunla gelmesi için davet edebilirdi. O da burada onunla olmak isterdi. Ama ona sormamıştı çünkü öyle olmadıklarını pekiştirmeye çalışıyordu. Onlar menfaatleri olan arkadaşlardı - arkadaş hariç. Bunun gerçekten doğru olmadığını bilse de, hayatının gerçekliğini değiştiremeyeceğini de biliyordu.

Her şey kontrolünden çıkmış gibi hissediyordu ve bundan ne kadar nefret ediyordu.

Yarım saattir yürüdüğünü, titrediğini ve sıırılsıklam olduğunu ancak kendini Deck'in evinin önünde bulduğunda fark etti.

Kapı açıldı ve Deck kot pantolonu ve sırtında beş yaşında bir çocuktan başka bir şey olmadan orada durdu. "Hey," dedi, kızın yüzünü gördüğünde başarısız olan bir gülümsemeyle.

"Bayan Davis," diye bağırdı Toby. "Bizi ziyarete gelmişsiniz!"

Deck Toby'yi nazikçe yere bıraktı. "Hey, ufaklık. Neredeyse yatma vakti geldi. Gidip pijamalarını giymeye ve dişlerini fırçalamaya başlasan nasıl olur, ben de seni yatırmak için hemen orada olacağım."

"Ama-"

"Amalar hakkında ne demiştin?"

Toby iç çekti. "Koktuklarını."

Deck onun saçlarını karıştırdı. "Şimdi git."

Çocuk güzel ve kederli gözlerini Kinsey'e çevirdi. "Üzgünüm Bayan Davis, beni başka bir zaman ziyarete gelmeniz gerekecek. Yatma saatime itiraz edemem, çünkü itiraz edersem yarın babamla balığa gidemeyeceğim."

Kinsey bir şekilde gülümsemeyi ve "sorun değil" demeyi başardı ve sonra Deck ile yalnız kaldı.

Onu içeri çekti, sırlıklam kazağını çıkardı ve omuzlarına bir battaniye örttü. Sonra onu kendine çekti ve kollarıyla sardı.

Adam başının arkasını avuçlayıp alçak sesiyle onu yatıştırana ve hıçkırıklarının sesinden duyamayacağı şeyler mırıldanana kadar ağladığını fark etmemişti bile.

Çok utanç vericiydi.

Ama Brynn'in şoktan donup kaldığını görmek onu çok üzmüştü. Bunu hiç beklemiyordu. Her şeyi mahvedene kadar onunla ne kadar kardeş olmak istediğini bile fark etmemişti. Onu ya da annelerini kaybetmek istemiyordu. Onlar harikaydı. Ama her zamanki gibi, hepsine bir kibrit çakmıştı.

Herkesin nefret etmeyi sevdiği kız olmak hoşuna gitmiyordu. Ama ne kadar uğraşırsa uğraşsın, insanları kendinden uzaklaştırıyordu. Eli, Max ve Deck'in onu neden hâlâ sevdiği hakkında hiçbir fikri yoktu ama yine de minnettardı.

Ama bu gece ihtiyacı olan sadece Deck'ti.

Kısa bir süreliğine ortadan kayboldu ve birkaç dakika sonra yeniden ortaya çıktı. "Tobes'un iyi yerleştiğinden emin olmak istedim. Şimdiden ışık gibi söndü." Sonra onu kucağına aldı ve

onu kucağına alarak kanepeye oturdu. Onu büyük, sıcak bedenine yaslayarak konuşması için baskı yapmadı.

Muhtemelen bu yüzden yaptı. "Her şeyi berbat ettim," diye fısıldadı.

Büyük bir eliyle sırtını okşadı ve kız, kendisiyle adamın çıplak göğsü arasında ıslak giysiler ve kalın bir battaniye olmamasını dileyerek ona sokuldu.

"Ne oldu?" diye sordu sonunda.

"Bu gece Brynn'lerde aile gecesindeydim." "Kazara mı?"

Onun kuru mizah anlayışını takdir ederek homurdandı. "Biliyorum, değil mi? Hiç benlik değil. Ama Brynn'in annesi gelmemi istedi, herkesi davet etti. Kimsenin aile gecesini atlamayacağını söylediler, biz de hepimiz gittik."

Bir dakika sessiz kaldı. "Herkes derken kimi kastediyorsun?" "Eli, Max, ben ..."

"Yani herkesin bir daveti var."

Başını kaldırdı. "Annem de geldi. Geleceğini hiç düşünmemiştim. Geleceğim dediğinde asla gelmez. Onu sadece Olive ve Raina ısrar ettiği için davet ettim. Sonra da sırrımı açıklamak üzere olduğu için Brynn'e gerçeği söylemek zorunda kaldım."

Deck'in kaşları kalktı. "Gerçeği."

"Üvey kardeş olmamız hakkında."

Deck bir kez daha durakladı, muhtemelen bunun olmasına izin vermesinin ne kadar aptalca olduğunu merak ediyordu. "Brynn bunu nasıl karşıladı?" diye sordu sonunda.

Kinsey yüzünü buruşturdu. "Harika değil. O gitti."

"Zorlanana kadar ona neden söylemediğini bana tekrar hatırlatır mısın?"

Bir nefes verdi. "Hep yapmak istemiştim. Ama onun harika bir hayatı var, biliyor musun? Harika anneler ve çok seviliyor ..."

Deck ayağa kalktı, sırtını kanepeye dayadı ve odanın diğer ucundaki sürgülü cam kapıya doğru ilerleyerek gecenin karanlığına baktı.

"Güverte mi?"

"Brynn'in sahip olduğu sözde mükemmellikte senin de bir seçeneğın var. Bunu biliyorsun, değil mi? Sadece onu seçmemeyi tercih ettin. Tekrar ve tekrar."

Başını salladı, çünkü bu yeni bir bilgi değildi. Yeni olmayan bir şey daha vardı: Önem verdiği kişilere yeterince ilgi göstermeme konusunda uzun bir geçmişı vardı. İşı için psikoloji eğitimi aldığından, bunun bencil olmasından kaynaklandığını öğrenmişti. Dünya onun etrafında dönüyordu. Çocuklara kanatlarını bu bencil yerin ötesine uzatmayı öğretmek için gerçekten çok çalıştı. Kendisi de aynı şeyi yapmaya çalışıyordu ama belli ki büyük bir gerileme yaşamıştı. Çünkü kendini bu geceye dışarıdan bakmaya zorladığında, her şey net bir şekilde ortaya çıkıyordu.

Deck onu yemeğe davet etmediğı için hayal kırıklığına uğramıştı. "Bu gece seni de yanımda getirmeliydim," dedi usulca onun sırtına.

Omuz silkti. "Senden asla vermek istemeyeceğın bir şey istemiyorum."

Nedense bu onu daha da kötü hissettirdi. "Sana sormalıydim." Duygu yüklü boğazıyla ayağı kalktı ve ona doğru yürüdü. "Tıpkı bu şekilde öğrenmeden önce Brynn'e ikimizden bahsetmem gerektiğı gibi." Ellerini onun kollarına koydu ve yüzünü ona çevirdi. "Sana sormadığım için özür dilerim, Deck."

"Neden yapmadın?"

"Bilmiyorum."

Buna inanmayarak başını salladı.

İçini çekti ve gerçeğı itiraf etti. "Seni tamamen içeri almaktan korkuyorum."

"Bebeğim, beni zaten dizlerimin üzerine çöktürdün. Tek yapman gereken kilidi açmak ve açılmak." Parmağıyla kalbinin üzerine hafifçe dokundu.

Başını onun göğsüne yasladı. "Sadece çok yorgunum."

Adamın elleri kadının kalçalarına gitti ve onu kendine çekti. "Geç oldu."

Kal. Sana ızgara peynir yapacağım."

Gülümsemeyi başardı. "Izgara peynire karşı zaafım olduğunu biliyorsun." Durakladı. "Ve senin için."

Ona bilmiş bir bakış attı. "Arkadaş kısmı hariç, çıkarları olan arkadaşlardan daha fazlası."

Evet. Dilinin ucundaydı ama kelimeleri içinde tutmak için ısırdı. Çünkü onları söyleyemiyordu. Asla söyleyemeyecekti.

Bir süre ona baktı. "Kahretsin." Ellerini ondan çekti. "Tam bir aptalım."

Kalbi küt küt atmaya başladı ve ayağa kalktı. "Hayır. Benim. Aptal olan benim. I . . . Senden etkileniyorum, Deck. Bunu biliyorsun. Ve sana ihtiyacım var. Sen benim için önemlisin. Bunu sen de biliyorsun."

"Çoğu erkek bunu kabul eder ve böbrek hastası olduğun için çıkmaya izin verir. Ama ben çoğu erkekten değilim, Kinsey. O yüzden benimle kafa bulmayı bırak. Eğer benim için hissettiğin tek şey çalıntı anlarsa, tamam. Ama eğer korkuyorsan, ki bence korkuyorsun, o zaman sen de ikiyüzlüsün demektir."

"Affedersiniz?"

"Brynn hakkında itiraz ettiğiniz şey korkarak kaçmak değil mi? Kaçıp Eli'ye zarar vereceğinden mi endişeleniyorsun? Ya sen?"

"I-" Başını iki yana salladı. Nasıl oluyordu da o her zaman meselenin özüne inerken, kendisi meselenin özünü bile göremiyordu? "Evet. Tamam mı? Evet, ben bir ikiyüzlüyüm. Ama incineceğimden korkuyorum. Nedense hep inciniyorum çünkü insanların beni ne kadar sevdiğini abartıyorum. Ya da benden hoşlanmadıklarını. Yani, çoğu zaman, neden birinin benim için bir şey hissettiğini bilmiyorum. Yani, bana bir bak, Deck. Her zaman berbat haldeyim."

"Seni olduğun gibi seviyorum. Her zaman sevdim." Yüzünü kavrayarak onu kendisine bakmaya zorladı. "Senin hakkında ne hissettiğimi nasıl bilmezsin?" diye sordu usulca.

"Çok derine inmemek için gerçekten çok uğraşıyorum," diye espri yaptı, kalbi küt küt atıyordu. "Bu gerçekten bir sanat ve bu konuda gerçekten iyi olduğum tek şey."

"Dur." Sesi sert ama nazikti. "Yönlendirmeyi ve kaçmayı bırak. Sadece dinle. Çünkü sana söyleyeceğim

Tam olarak nasıl hissettiğimi bil ki ben de senin bildiğini bileyim, sonra sen de benim senin bildiğini bildiğimi bil."

Ona bakakaldı. "Friends'i izliyorsun."

"Haftada üç kez, hiç aksatmadan. Sana aşığım, Kinsey."

Oh, Tanrım. Kalbi durdu.

Ama Deck sözünü bitirmemişti. "Ve senin de beni sevdiğine inanıyorum. Ama derin bir inkâr içindesin. Bu gecenin senin için zor geçtiğini anlıyorum. Ayrıca bunun şu anda sen ve Brynn'le ilgili olduğunu da anlıyorum, bu yüzden bunu kesinlikle masaya yatırabilir ve daha sonra tartışabiliriz, ancak bir noktada buna geri döneceğiz."

Her zaman onun yanındaydı, her zaman onun için kendi duygularını ve kendi gündemini bir kenara bırakmaya istekliydi. Bunu daha önce kimse yapmamıştı, Eli bile. Ama tek yapabildiği başını sallamaktı. "Bunu yapamam. Hiçbirini. Brynn muhtemelen benden nefret ediyordur."

"Ne zamandan beri birinin senin hakkında ne düşündüğü seni rahatsız ediyor? En azından ona her şeyi anlattın mı? İkinizin paylaştığı babanın nerede olduğunu da bildiğini?"

"Tabii ki yapmadım! Bak, bu hikayeye bu gece akıllıca kararlar aldığımı söyleyerek başlamadım! Ondan üç büyük sır sakladığımın farkındayım: benim hasta olmam, bizim kardeş olmamız ve babamız. Ve bilginiz olsun, bu sonuncuyu asla sır olarak saklamak istemedim. Ama gerçeği biliyorum - babamı ve onunla olan geçmişimi öğrendiğinde benden daha da nefret edecek, birkaç kez bizimle birlikte yaşadı. Bu yüzden itiraf etme isteğimi bastırmak zorundayım, çünkü bu benim için. Ona söylememek ... şey, bu onun için. Özellikle de bu geceki hikayesinin bir kısmını dinledikten sonra. O pislikle tanışmasına asla izin vermem. Eski sevgilisi onu dolandırdı, Deck. Bir şans verilse babasının da aynısını ne kadar kolay yapacağını bilmiyor."

Sinirinin bir kısmı kaybolmuş, yerini endişeye bırakmış gibiydi. "Birkaç hafta önce doğum günü için onu görmeye gittiğini biliyorum," dedi. "Yıllar sonra ilk kez olduğunu. Ama iyi geçtiğini ve hakkında konuşmak istemediğini söyledin."

Tekrar kanepeye uzandı. "Hâlâ bilmiyorum."

"Kins." Onun yanına çömeldi ve yüzüne baktı, onu görüyormuş gibi, gerçekten görüyormuş gibi. "O ne yaptı?"

İç çekti. "Sana ondan bahsetmiştim. Çok tatlı, cana yakın ve çekici biri gibi görünüyor. Ama ..." Başını iki yana salladı. "Her zaman olduğu gibi, beni kandırmasına izin verdim. Bunu hep yapıyor ve ben de her şeyin yoluna gireceğini düşünüyorum, sonra ..."

"O ne yaptı?"

Cevap vermek yerine gözlerini kapattı. "Gerçekten sevilmesi bu kadar zor ve güç biri miyim?"

"Oh, Kinsey." Onu kendine çekti. "Seni sevmek hayatımda yaptığım en kolay şeydi. Ve bahse girerim Eli'ye, Max'e ya da işte baktığın çocuklardan herhangi birine sorsan onlar da aynı şeyi söylerlerdi."

Saf Deck derin bir nefes aldı. Onun duygusal beyanını bazı soğuk, sert gerçeklerle düzeltmekten nefret ediyordu ama yapması gereken tam olarak buydu. "Herkes çikolatalı sütü sever. Son kullanma tarihi geçene kadar, sonra da biter. İnsanların onu ne kadar sevdiği önemli değil... yine de biter."

Bir yumruğunu kızın saçlarına doladı ve hafifçe çekiştirerek yüzünü kendi yüzüne doğru eğdi. "Kendini son kullanma tarihi geçmiş çikolatalı sütle mi kıyaslıyorsun?"

"Evet!" Vurgulamak için onu biraz itti. "Ben son kullanma tarihi geçmiş çikolatalı sütüm!"

Şimdi oldukça sinirli görünüyordu. Sonsuz sabrı olan bir adamın o sonsuz sabrının tükenmesini sağlamak büyük bir başarıydı. "Kontrol edemediğin bir sağlık sorunun var diye seni bırakıp gideceğimi düşünmen beni oldukça aşağılamalı," dedi sonunda. "Ama nasıl büyüdüğünü, seni sevmesi gereken insanların seni nasıl hayal kırıklığına uğrattığını anlıyorum, bu yüzden zor kazanılmış deneyimlerden konuştuğumu biliyorum, ama tekrar söylememe izin ver. Bunların hiçbirisi benim için önemli değil."

Başını iki yana salladı. "Bunu söylemek zorundasın. Benimle yatmak istiyorsun."

Ağız gerildi. "Yorgun ve üzgünsün, bu yüzden ikimize de bir iyilik yapacağım ve bunu söylememişsin gibi davranacağım. Bana babanın ne yaptığını anlat, Kinsey."

"Böbreklerinden biri için güncel fiyatı öğrenmek istedi."

"Tanrım." Bir an için başını eğdi ve hava gerginlikle çatırdarken ayaklarını inceledi. Ama her zamanki gibi kendini toparladı ve ona tekrar baktığında görebildiği tek şey kararlı, soğukkanlı Deck'ti. "O potansiyel bir donör değil, bunu zaten biliyorsun."

Evet, doğum günlerinden birinde gerçekten ortaya çıktığı günden beri bunu biliyordu. On beşinci doğum günü. O zamana kadar birkaç yıldır ortalıkta yoktu ve partide ona rehabilitasyondan çıkalı sadece birkaç hafta olduğunu söylemişti. O zamanlar ne bağımlısı olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu -uyuşturucu ya da alkol, fark etmemişti. Her ikisi de onu böbrek verme yarışının dışında bırakmıştı, asla.

Deck, "Keşke bir kibrit olsaydım," dedi sert bir sessizlikle, bu altı kelimenin ardında ciltler dolusu duygu vardı.

Başını iki yana salladı, öyle olmadığı için minnettardı. "Sana söyledim, bir daha asla hala böbrek kullanan birinden böbrek almayacağım."

"Hayatınızı kurtarmak isteyen birini neden reddedesiniz ki?"

"Nedenini biliyorsun!" Ayağa fırladı ve odada volta atmaya başladı, onun anlamamasına, kimsenin anlamamasına sinirlenmişti.

"Donörünüzün ölümü sizin suçunuz değildi."

Mantıksal olarak bunu anlıyordu. Ama duygular mantıklı değildi. Umutlar ve hayaller de öyle. Tek istediği, başka hiç kimseyi riske atmayacak bir çözümdü. Böbrek listesinde yer almasına izin vermesinin tek nedeni, bu vakaların çoğunda bir böbreğin ne yazık ki artık ihtiyacı olmayan biri için gelmesiydi. Kimsenin bunu anlamadığını biliyordu ama umurunda değildi. Çünkü onların da anlamadığı şey, sadece birinin böbreğini boşa harcamakla kalmayıp, aynı zamanda

Vücudu iyi böbreği reddettiğinde, bağışlama sürecinin onu öldürdüğünü söyledi. "Senden çok şey sakladım," dedi. "Bunu kabul ediyorum. Beni savunmasız görmene izin vermektense kelimelerimde boğulmayı tercih ettim. Ama Tanrım, bu kadar savunmasız olmaktan çok yoruldum," diye fısıldadı.

"Ah, Kins." Onu kendine doğru çekti, çenesini başının tepesine bastırdı. "Savunmasız olmak bir zayıflık işareti değildir. Bu bir güç göstergesidir. Ama bu doğru olmasa bile, yalnız değilsin."

Bu doğrudu. O oradaydı. Her zaman oradaydı. Ve bu düşünce aniden paniklemesine, boğazının düğümlenmesine neden oldu, bu da kendisini içine kapanmış, klostrofobik hissetmesine yol açtı. Çünkü kendi iyiliği için onu ne kadar uzak tutmaya çalışsa da başaramamıştı. Özgürce adım atarak arkasını döndü. "Gitmem gerek."

"İşte burada." Kadının kapıya gitmesine izin verdi. "Hazır korkmuşken," dedi arkasından, "bilsen iyi olur."

"Neyi biliyorsun?"

"Bundan daha fazlasını istiyorum."

Gözlerini kapattı. Alnını kapıya dayadı.

Arkasından yaklaştı ama ona dokunmadı. "Beni getirmek yerine tek başına gitmeyi tercih ettiğin bir aile yemeğinde zor zamanlar geçirdiğin için senin için bir seks çağrısından daha fazlası olmak istiyorum."

"Anlamıyor musun?" diye fısıldadı, yüzünü ona dönerek. "Seninle olmak . . . beni sevmen ... sana verebileceğimden çok daha fazlasını bana veriyorsun."

"Belki de kendini küçümsüyorsun." "Bu asla geri ödeyemeyeceğim bir hediye, Deck. Asla."

"Aşk söz konusu olduğunda geri ödeme yoktur," dedi ona. "Gerçek aşk pişmanlık duymadan dünyanın öbür ucuna kadar gider. Senin için orada, Kins, ve tam önünde. Tek yapman gereken tutunmak."

"Yapamam." Gözlerinden yaşlar süzüldüğünü hissetti ve öfkeyle gözyaşlarını sildi. "Gitmem gerek."

Şaşırtıcı bir şekilde, kapıyı açmak için ona doğru uzandı.
Söyleyecek başka bir şey bulamayınca - n e de olsa bu
kendi yarattığı bir felaketti- çekip gitti.
Ve ona izin verdi.

OceanofPDF.com

Bölüm 20

On yedi yaşındaki Kinsey'in yaz kampı günlüğünden:

Sevgili günlük,

Sürpriz! Hâlâ hayattayım. Cehennemden gelen enfeksiyondan kurtuldum ve şimdi nakil reddiyle yaşayacağım, ama hey, nefes almak nefes almaktır, değil mi?

Depresyon ilaçlarını bırakıyorum ve Eli artık günün her saniyesinde uçurumdan atlayacakmışım gibi beni izlemeyecek. Boş ver onu. Yaşamak istiyorum, sadece yapabileceğimi kanıtlamak için.

Ama bir sırrım var. Geçen yıl dibe vurduğumda, babamı aramaya gittim. Tabii, kendi kızını bırakıp gitti, o yüzden bunu neden yaptığımı bilmiyorum. Tamam, bu bir yalan. Gerçekten mi? Sadece ikimizin arasında mı? Sanırım bana yardım etmeyi teklif eder mi diye bakmaya gittim. Kendime onun böbreğini asla kabul etmeyeceğimi söyledim. Lanet olsun. Sadece teklif etmesini istedim. Aslında annem bana yardım etti ve onu Bakersfield'da bulduk, Wildstone'dan yaklaşık iki buçuk saat uzaklıkta bir cehennem çukuru.

Hatırladığım aynı karizmatik dolandırıcıydı. Bugünlerde bir böbreğin fiyatının ne kadar olduğunu öğrenmek istiyordu. Etkileyici, değil mi? Ama ... soyağacı uygulamalarından birinde onun hakkında daha fazla bilgi ararken şok edici bir şey öğrendim - o benim tek kan bağımlı değil. Bir kardeşim, bir üvey kardeşim var ve biraz daha araştırınca onu da buldum.

Buna hazır mısın? Ben

Brynn.

Evet, yaz kampındaki o sinir bozucu tuhaf çocuk, kıvrıkcık saçlı olan, sporda benden bile kötü olan, benimki daha az kötü olsa da gece görüşü de kötü olan.

Zihinsel kafa vuruşu burada. Çünkü bunu daha önce nasıl göremedim???????

Onu ben aradım. Neden bilmiyorum. Bir şekilde hemen kardeş gibi hissedeceğimizi düşündüm. Kaba davrandı ve telefonu kapattım. Ve bu hikayenin sonu.

Benim için burada olduğun için teşekkürler, günlük.

Kinsey

BRYNN yavaşça uyandı. Sabahlar her zaman berbattı ama bu seferki diğerlerinden daha berbattı. Orada kıpırdamadan yatarken tekrar uykuya dalmaya çalışsa da başaramadı. Çünkü onu neyin beklediğini biliyordu.

Dün gece olanların anıları.

Kinsey'nin üvey kız kardeşiydi ve bu ondan saklanmıştı.

Bu aynı zamanda Kinsey ile gerçek bir arkadaşlığa doğru kaydettikleri ilerlemenin de geçersiz olduğu anlamına geliyordu.

Eli için durula ve tekrarla.

Ve eğer kalbi Kinsey için acıyorsa -ki acıyordu- aslında Eli için kırılmıştı.

Ama hiçbir zaman kalp kırıklığı içinde yuvarlanma lüksüne sahip olmamıştı ve şimdi de bir istisna değildi. Yapacak işleri vardı. Bağıracağı insanlar. Kinsey olan insanlar.

Kız kardeşi.

Yarı kardeş, diye hatırlattı kendine, "yarı" kısmını daha önemli kılmaya çalışarak. Ama öyle değildi. Hayatı boyunca bir kardeşi olmasını dilemişti ve bir kardeşi olduğunu ama bunun kendisinden saklandığını öğrenmişti. Gah. Ölü taklidi yapmaktan bıkip gözlerini açtı. Eli'nin evindeki odasındaydı. Onu buraya o getirmişti, başka herhangi bir kötü gecede takdir edeceği sessiz ama sağlam, istikrarlı bir varlık. Konuşmak için onu odasına kadar takip etmeye çalışmış ama Eli onu kovmuştu.

Mini'yi yerine göndermişti ve tatlı, nazik köpek onun yanındaydı, hâlâ uyuyordu.

Ve horlama. Ve salya akıtarak.

Tek başına içtiği bir şişe şarap yüzünden başı zonkluyordu. Ve ertesi sabah şarabın başını ne kadar ağrıttığını nasıl unutmuştu?

Bir iniltiyle doğruldu ve gözlerini kırıştırdı. Mini de başını kaldırdı ve kuyruğunu yatağa vurarak onu selamladı. Brynn ona sarıldı, sonra da genellikle köşede duran sandalyede uyuklayan Eli'ı görünce donakaldı. Onu daha yakına çekmişti. Sandalye yetişkin bir adam için yeterince büyük değildi, bu yüzden bacakları

önünde yayılmıştı ve başı yana doğru eğilmişti, vücudu gevşekti ve sadece uykudaki bir ölünün yapabileceği gibi rahattı. Horlamıyor ya da salyası akılmıyordu, ki bu can sıkıcıydı. O bir yalancıydı.

Gerçeği ondan önce bilen bir yalancı. Ondan uzun zaman önce.

Kadın yüksek sesle boğazını temizledi ve adam hemen ayağa fırladı. Yatakta yatıyordu, giysileri buruşuktu ve gözleri yarı açıktı, uyku sersemliğiyle ona dikilmişti. "İyi misin?" diye sordu.

Lanet olsun. Neden sadece pislik dosyasında kalamadı? Eğer öyle yapsaydı bu onun için çok daha kolay olurdu. Ve hayır, iyi değildi, hem de hiç iyi değildi ama ne zaman gerçekten iyi olmuştu ki? "Burada ne yapıyorsun?"

"İyi olduğundan emin olmak için."

"Hayır, sen uyuyordun. Horluyordun ve salyaların akıyordu." "Ben horlamam."

"Vızıldayan bir testere gibi," dedi. "Nasıl uyuyabildiğin hakkında hiçbir fikrim yok."

"Belki de ikimizi karıştırdınız." Gözlerini kıstı. "Ben horlamıyorum."

Ona küçük bir gülümseme verdi. "Emin misin?"

Kahretsin. Hayır. Çünkü içtiği zaman horluyordu. Bir hisimla yorganını bir kenara fırlattı ve sonra kendine baktı. Sutyenini ve külotunu giymişti. "Kıyafetlerim nerede?"

"Yatağa girmeden hemen önce onları fırlatıp attın. Seni pijamalara sokmaya çalıştım ama sana dokunursam sarıldığın şarap şişesiyle kafama vurmakla tehdit ettin." Gerindi ve yüzünü buruşturarak ensesini ovuşturdu; bu sırada gömleği yukarı kalktı ve bronzlaşmış karın kaslarını ortaya çıkardı. Fark etmemiş gibi yaparak ayağa kalkmaya başladı, sallandı ve sonra tekrar yerine oturdu.

Ayağa kalktı ve battaniyeyi kadının omuzlarına sardı. "Kahvaltıda sana meşhur akşamdan kalma ilacımı yapsam, sence bunu yutabilir misin?" diye sordu.

"Akşamdan kalma değilim." Şuna bak. O da yalan söyleyebiliyordu. "Ama evet."

Bir an için ona baktı, sonra yatağın kenarına oturdu, üzerine eğildi ve bir an için vücudu ona ihanet etti, onu üzerine çekmek istedi.

Kötü vücut.

Parmağını yüzünün yan tarafında gezdirdi, dokunuşu sıcak ve nazikti ve kadın gözlerini kapattı.

Konuşmak için kızın gözlerini tekrar açmasını bekledi. "İyi olup olmadığını bana hâlâ söylemedin."

"Ben iyiyim."

"İnanılmazsın ve dirençlisin, olduğun şey bu. Ama iyi değilsin, en azından henüz değilsin."

Ellerini havaya kaldırdı. "O zaman neden bana sordun?" "Benimle konuşmanı sağlamak için."

"Sen sinsî birisin." Gözlerini kaçırdı. "Ben ... kızgıyım. İncindim. Dün gece olanlar güven konusundaki boktan sicilimi pekiştirdi."

Ciddiyetle başını salladı. "Biliyorum. Hayatımda ilk kez, neredeyse verdiğim sözü bozup sana söyleyecektim. Ama bunu sana söylemek isteyen kişinin Kinsey olması gerektiğini biliyordum."

"O senin ailen," dedi. "Anlıyorum. Ama görünüşe göre o benim de ailem." Başını iki yana salladı. "Farklı hissedeceğimi düşünmem ne tuhaf."

"Aile, gerçek aile farklıdır," dedi. "Ve bunun kan bağıyla hiçbir ilgisi yoktur. Umarım sonunda bunu size kanıtlamam için bana bir şans verirsiniz."

"Sen mi, yoksa hepiniz mi?"

Onun öfkesini pişmanlık ve muhtemelen başaramayacağı bir zarafetle karşıladı. "Hepimiz."

Bu konuda hiçbir yorum yapmadı. Çünkü buradaki herkesin aksine o gerçeğe değer veriyordu. Ayrıca cevaplar da istiyordu. "Onca yıl önce bana neden söylemedi?"

"Sadece böbreğe ihtiyacı olduğu için aradığını düşünmenizi istemedi. "Sadece böbreğe ihtiyacı olduğu için

bir ilişkinin bedeli." "Buna karar vermek ona düşmezdi."

"Doğru, ama Kinsey de" -küçük bir gülümseme ağzını eğdi- "aslında senin kadar inatçı."

Uzun bir süre o ağza baktı, hatırlayabildiği tek şeyin onunkinin üzerinde ne kadar harika bir his uyandırdığı olması canını sıkıyordu.

"Her şeyi berbat ettim," dedi sessizce. "Ve özür dilerim." "Bana gerçeği söyle. Ben sadece Kinsey'e yardım etmenin bir yolu muydum?"

"Hayır." Keder ve pişmanlıkla dolu gözlerle başını eğdi ve alnını onunkine dokundurdu. "Asla. Senin ve Kinsey'nin birbirinize bağlanmanızı istedim. Aranızdaki bağı benim hissedeceğimi fark etmemiştim. Ama tam olarak öyle oldu." Adam onun yüzünü kavradı ve vücudu tepki verdi. Elleri adamın kollarına gitti ve pazılarına, oradan da saçlarına doğru kaydı. Titrek bir nefes aldı ama konuşmadan yatak odasının kapısı tek bir vuruşla açıldı -Kinsey, kimsenin mahremiyetini hiçe sayarak tipik kapıyı çalma ve içeri girme hareketini aynı anda yapıyor.

Brynn Eli'dan uzaklaştı ve kollarını kavuşturdu. "Kimse kapalı bir kapının ne anlama geldiğini anlamıyor mu?!"

Kinsey elini gözlerine götürdü. "Aman Tanrım. Birlikte yatıyorsunuz. Hayatım darmadağın oluyor ve siz seks mi yapıyorsunuz? Cidden mi?"

Brynn gözlerini devirdi. "Git başımdan, Kinsey."

Kinsey yapmadı tabii ki. "Giyinik misin?" diye sordu, ellerini gözlerinin üzerinde bırakarak, acı çekmiş gibi görünüyordu. "Bana tamamen giyinik olduğunu söyle."

Brynn iç çekti. "Git. Uzaklaş."

Kinsey elini gözlerinden çekti ve gözlerini tavana dikti. "Eli, kız kardeşimle konuşmam gerek."

"Oh, şuna bak," dedi Brynn. "Demek bu kelimeleri aynı cümlede söyleyebiliyorsun - 'benim' ve 'kız kardeşim'."

"Bak," dedi Kinsey. "Konuşmamız gerek."

"Hayır."

"Evet demişsin gibi yapacağım. Ben mutfakta olacağım." Kinsey gittiğinde Eli Brynn'e baktı.

"Hayır."

"Brynn-"

"Peki." Brynn bir iç çekti. "Her neyse. Oraya gideceğim ama sadece ona bağlamak istediğim için. Hem de çok."

Kızın alnına bir öpücük kondurdu. "Bir şeye ihtiyacın olursa yakınında olacağım."

"Yapmayacağım." Ama sonra o kalkacakken elini kavradı ve sertçe yutkundu. "Buna hazır mıyım bilmiyorum," diye fısıldadı.

Onun elini sıktı. "Aileler böyle yapar, Brynn. Kardeşler böyle yapar. Onun için daha fazla bahane üretmeyeceğim. Bu şekilde öğrendiğin için kendimi bok gibi hissediyorum, ki bundan kaçınılabilirdi. Belki ne yapacağına karar vermeden önce onu bir dinleyebilirsin." Eğilip kızın elbisesini aldı ve kapıya yönelmeden önce ona uzattı.

"Bir şey daha var," dedi ve adam dönüp ona baktı, gri gözleri karanlık ve yoğun. "Tüm bunlar hakkında ne düşündüğümü ya da sana olan hislerimi nasıl etkilediğini tam olarak bilmiyorum."

"Anlaşıldı," dedi, sesi alçak ve duygusallıktan boğuktu. "Ama pes etmiyorum. Sana zarar vermeyeceğim, Brynn. Bir daha asla."

Onun söylediklerine inandığını ve kendisinin de onun söylediklerine inanmak istediğini biliyordu.

Ama geçmişinin ona bunu yapamayacağını söylediğini de biliyordu. Tek vuruş politikası tam olarak yürürlükteydi.

KINSEY mimoza hazırlıyordu, Brynn mutfağa girdiğinde elleri pek sabit değildi, üzerinde şirin sundress elbiselerinden biri vardı ama saçını toplamamış ya da ayakkabı giymemişti. Kinsey derin bir nefes aldı ve ona bir mimoza uzattı. "Yaşınız tutmuyor gibi görünse de."

Brynn bardağın içine baktı. "Bu akıllıca mı?"

"Günlük önerilen C dozunun yüzde otuz ikisini içeriyor, bu yüzden onu bir vitamin olarak düşünün."

Brynn başını salladı. "Bildiğim iyi oldu. Ama ben içmemizden bahsediyordum. Sabahın sekizinde. İkimiz de kavga ararken."

"Ah." Kinsey başını salladı. Sonra başını salladı. "Aslında kavga etmek istemiyorum," dedi pişmanlık ve vicdan azabıyla dolu bir sesle. Çünkü davranışlarının sözleriyle tam olarak örtüşmediğini çok iyi biliyordu. Brynn'le yaptığı her şey kavgaya neden oluyordu, özellikle de üç sırrı - ki sonuncusunu eğer bu konuda söyleyecek bir şeyi varsa mezara götürecek. Bu noktada, yürüyen, konuşan bir endişe topuydu, kız kardeşiyle olan ilişkisinden ve bazı şeyleri kendine saklayarak bunu nasıl sabote ettiğinden derin endişe duyuyordu. Bunu yapmak Deck'le sonunun gelmesine neden olmuştu. Belki de Eli'yle ilişkilerinin de sonunu getirmişti - buna hâlâ karar verememişti çünkü Eli'nin ona ne kadar kızgın olduğundan emin değildi. Ve şimdi daha birbirlerini bulmadan kız kardeşini de kaybetme tehlikesiyle karşı karşıyaydı.

Hepsi kendi hatası.

Yine de hiçbir şeyi değiştiremezdi, değiştirmezdi. Koruma modundaydı ve başka çok az şey yaptığı için bunu Brynn için yapacaktı.

Brynn, "Belki kavga etmek istemiyorsun," dedi. "Ama ben arıyorum."

Kinsey'nin kalbi sıkıştı. Şuna bakın, zavallı organ bu hafta epey dayak yemişti. "Omurganı bulmuşsun," demeyi başardı.

"Yavaşlar bile eninde sonunda öğrenir. Bir sürü sorum var."

Kinsey hazırlandı. "Adil. Ama önce, bu şekilde öğrendiğin için ne kadar üzgün olduğumu bilmeni istiyorum. Böyle olmamalıydı. Ve keşke sana daha önce söyleseydim. Söylemeliydim."

"Neden yapmadın?"

"Seni sadece böbreğin için istediğimi düşünmeni istemedim."

"Ne zamandır tanıyorsun?"

Kinsey yüzünü buruşturdu. Tamam, demek hemen konuya giriyorlardı. "Bunu on beş yaşındayken anladım. Kampa gitmeyi bıraktığım yıl, çünkü gerçekten hastalanmıştım." Bundan nefret etmişti. Kamp bir kaçıştı, istediği kişi olabileceği bir hayal dünyasıydı ve bu seçeneği kaybedene kadar bunun farkına bile varmamıştı. "O zamana kadar bir böbreğe ihtiyacım vardı ve buna dün ihtiyacım vardı. Donör listesindeydim, ancak hiçbir şey olmuyordu, bu yüzden eşleşip eşleşmediklerini görmek için test edilmeye istekli olabilecekleri ihtimaline karşı akrabalarımı aramaya ikna oldum. O zamanlar var olan tüm soy sitelerini inceledim ve mevcut bilgiler karşısında hayrete düştüm. Babamızı ve belki de kardeşlerini bulabileceğimi düşündüm."

"Ama bulduğun kişi o değil."

Brynn'in bakışlarını tutan Kinsey, bu ilişkiyi kurtarmak istiyorsa burada acımasızca dürüst olması gerektiğini kendine hatırlattı. Ve bunu umutsuzca istiyordu. Bu yüzden başını salladı. "Hayır. Başka bir yavru buldum."

"Ben. Çünkü bir süre önce bir merak anında DNA'mı ve bir fotoğrafımı yüklemiştim."

Kinsey başını salladı ve mimozasından büyük bir yudum aldı.

"Olayları olurlarına bırakma konusunda uzun bir geçmişim var," dedi Brynn. "Sadece diğer yanağımı çevirmek ya da daha iyisi, uzaklaşmak. Ama artık bunu yapmayacağım. Bu sefer cevapsız bırakmayacağım."

"Şanslıyım," diye takıldı Kinsey ve Brynn gülümsemeyip göz temasını kesmeyince iç geçirdi. "Bakın, uygunsuz zamanlarda şaka yapmakla ilgili bir sorunum var. İnsanlar yere düştüğünde de gülerim. Dürüst olmak gerekirse oldukça dağılmış durumdayım."

Brynn bir süre ona baktı ve sonra alçak sesle, neşesiz bir homurtu çıkardı. "Ben de insanlar düştüğünde gülerim."

Orta yol. Yani ikisi de berbat durumdaydı. Bunu kabul etti. "Babamın yerini bulamadım." En azından o sırada.

"Babamız," dedi Brynn.

"Evet." Lütfen bana onu sorma. "Babamızı."

Brynn bir an için bunu düşünür gibi oldu. "Beni sen çağırdın. Ve tamam, kabaydım. Ama sonra seni geri aradığımda telefonu kapattın. Sonra da aramalarımın cevap vermedin."

"Bunu yapamazdım. Senden bir böbrek isteyemezdim."

"Sana ne verip vermeyeceğime kendim karar verebilmem için sadece kardeş olduğumuzu bilmeme ne dersin?" Brynn başını salladı. "Ama sen bunların hiçbirini yapmadın. Sadece benim adıma karar verdin."

Kinsey yumuşak bir sesle, "Suçlu," dedi.

"Ölebilirdin," dedi Brynn aynı yumuşak sesle. "Bunu gururunu ayaklar altına almaya tercih eder miydin?"

Kinsey yine şaka yapmaya çalışarak, "Sanırım gururumun büyüklüğünü hafife alıyorsun," dedi.

Ama görünüşe göre Brynn hâlâ oynamıyordu. "Güven bana, ne kadar büyük olduğunu biliyorum. O zaman da biliyordum, şimdi de biliyorum." Brynn başını salladı. "Peki neden bana bütün bunları anlatıyorsun? Neden bunların olmasına izin verdin? Olduğu gibi devam edebilirdin, tek kelime etmeyebilirdin, taşınmama izin vermeyebilirdin. Aradaki farkı asla anlayamazdım."

"Tam da bunu yapmayı düşündüm," diye itiraf etti Kinsey.

Brynn etkilenmiş görünmüyordu. Aslında daha da sinirli görünüyordu. Kinsey şaşırmamıştı. Pek çok insan üzerinde böyle bir etkisi vardı.

"Tamam, belli ki bir böbrek almışsın."

"Evet." Kinsey tereddüt etti, çünkü bu kısım berbattı.

Brynn, "Eğer çekip gitmemi istiyorsanız, o zaman lütfen durun," dedi.

Kinsey derin bir nefes aldı. "Yani ilk böbrek donörüm liseden bir çocuktü." Mimosasını bitirdi ve bardağı bırakmak için arkasını döndü, olduğu yerde kalarak mutfak penceresinden dışarı baktı. "Ameliyatlarımız iyi geçti ama sonra komplikasyonlar oldu."

"Komplikasyonlar mı?"

"Evet. Büyük olanlar." Kinsey gözlerini kapadı ve derin bir nefes aldı. "O öldü."

"Aman Tanrım. Kinsey." Brynn yanına geldi. "Çok özür dilerim."

"Evet, ben de. Bu konuda konuşmaktan neden kaçındığımı anlayabilirsin." Brynn'e bakmadı. Bu yüzden pencereden dışarı bakmaya devam etti. Deniz kabarmıştı ve dalgalar yükselmişti. Max büyük olasılıkla dışarıdaydı. Hatta belki şimdiye kadar Eli da. Hayır, Eli gitmiş olamazdı. Brynn'le birbirlerini öldürmediklerinden emin olmak için yakınlarda bir yerde beklediğine şüphe yoktu.

"Ama senin de komplikasyonların vardı," dedi Brynn.

"Evet. Vücudum o zamandan beri böbreği reddetmeye çalışıyor."

Brynn hasta görünüyordu. "Ne kadar kötü?"

"Düşündüğünüz kadar kötü değil. Haftada üç kez diyalize giriyorum, bu benim için hayatın bir parçası." Omuz silkti. "Buna alıştım. Birkaç can sıkıcı semptom daha var ama neyse. Ben hayattayım. O çocuk değil."

Brynn her şeyi anlamış gibi görünüyordu. "Eli, Max, Deck... ve tanıdığınız herkesin çoktan test yaptırdığını ve eşleşmediğini varsayıyorum. Ben en kısa zamanda test yaptıracağım."

Kinsey başını salladı. "Hiç zahmet etmeyin. Yaşayan hiç kimseden böbrek almayacağım. Özellikle de senden."

Brynn gözlerini kırıştırdı, şok olmuş görünüyordu. "Kins-" "Ciddiyim."

Brynn'in gözleri kısıldı. "Benim patronum olmadığının farkındasın, değil mi?"

"Bu bir şaka değil."

"Katılıyorum," dedi Brynn. "Ve şaka yapmıyorum, son derece ciddiym. İhtiyacı olsa bir yabancıya böbreğimi veririm. Neden eski düşmanım olan kız kardeşime de aynısını vermeyeyim?"

Kinsey'nin kalbi sıkışmıştı. "Yani artık düşman değil miyiz?"

Brynn uzun bir süre ona baktı ve bu sırada Kinsey nefes almaya devam etmeye çalıştı.

"Belli olmaz," dedi Brynn sonunda. "Ama her neyse, aynı zamanda kesinlikle kız kardeşiz. Bu da arkadaş olmakla aynı şey değil."

Kinsey bu darbeyi sindirdi ama sonra Brynn, "Kız kardeşler arkadaşlardan daha iyidir. Telefonunu bana ver."

Kinsey'nin içi dışına çıkmış, duygusal kırbaçtan başı dönmüştü. "Ne?"

Brynn Kinsey'nin telefonunu aldı, sonra kilidini açmak için Kinsey'nin yüzünün önünde salladı. Rehberini açtı ve bir şeyler aradı. "Neredeyim ben?" diye sordu sonunda.

Kinsey yüzünü buruşturdu. "Kıçımdaki Acının Altında."

Brynn gözlerini devirdi, ardından Find Your People adlı uygulamayı indirmeden önce onu Gezegendeki En İyi Kız Kardeş olarak değiştirdi.

"Şimdi ne yapıyorsun?" Kinsey sordu. "Bu uygulama birbirimizin yerini tespit etmemizi sağlıyor." "Ne için?"

"Çünkü kız kardeşler böyle yapar." Kinsey gözlerini kırptırdı.

"Bak," dedi Brynn. "Annen dışında seninle kan bağı olan tek kişi benim. Yani, ikimiz de babamızın nerede olduğunu bilmiyoruz, değil mi?"

Kinsey tereddüt etti, sonra başını sallarken Brynn'in gözlerinin içine bakmak için kendini zorladı. Brynn'i pek fazla şeyden korumamıştı ama bunu yapabiliirdi. Çünkü Tanrı'nın izniyle Brynn babalarını asla tanımayacaktı. "Ve sen test yaptırmayacaksın."

"Evet, öyleyim."

"Hayır. Bu konuda taviz vermeyeceğim Brynn, asla."

Brynn derin bir nefes aldı. "Eğer benim hakkımda bir şey öğreneceksen, tek bir şey bile olsa, o da bu olsun." Bir adım daha yaklaştı ve Kinsey'nin gözlerinin içine baktı. "Daha fazla sır ya da yalanla başa çıkamam. Kaldıramam. İnsanların benden bir şeyler saklamasına katlanamam. Bu noktadan sonra ne olursa olsun dürüst olmayı kabul etmeliyiz. Ve bununla birlikte benim dürüstlüğüm, benim gerçeğim gelecek. Ben alacağım

Hoşuna gitse de gitmese de test edildi. Bunu sana söylüyorum çünkü hoşuna gitmediğini biliyorum ama ilerleyebilmemiz için sırlar olmamalı. Geçmiş için seni affediyorum ama artık beni tanıdığına göre, en büyük korkumun insanların benden bir şeyler saklaması olduğunu biliyorsun, ki bu da sonunda hep benim için kötü sonuçlanıyor."

Kinsey gözlerini kırptırdı. Hak etmediği halde affediliyordu. Ama aynı zamanda Brynn'e babalarından bahsetmeme kararını da bilinçli bir şekilde veriyordu ki bu geri dönüp onu kışından ısırabilirdi. Bu onun kendi sorunu olurdu. Brynn'i koruyordu. "Ben senin gibi açık bir kitap değilim. Ben özel bir insanım."

"Sınırlarına saygı duyuyorum, ancak ilişkimizi etkileyen şeyler söz konusu olduğunda, sadece dürüst olursak işe yarayacaktır."

"Test edilmeni istemiyorum," dedi Kinsey. "Açık kitap için bu nasıl?"

Brynn ona sıkı bir gülümseme verdi. "Duygularınıza saygı duymakla birlikte, bu benim bedenim, benim seçimim ve test yaptırmayı seçiyorum."

Kinsey itiraf etmeliydi ki, Brynn'in "açık bir kitap" gibi rahat ve süssüz davranması, babalarını ondan saklamasını kolaylaştırıyordu.

Brynn, "Öğrendikten sonra bilgilerimle ne yapacağınız başka bir günün konusu," dedi.

Kinsey ona öylece baktı. "Her zaman böyle iğrenç misin?"

Brynn gerçekten de güldü ve kollarını Kinsey'nin boynuna doladı. "Ben senin kardeşim, değil mi? Bunu kabullen." Geri çekildi. "Sana bir şey daha söyleyeceğim. Babamızı bulacağım. Senin için."

Oh, Tanrım. Kinsey kendini bir dönme dolaba binmiş, çok hızlı gidiyor ama inemiyormuş gibi hissediyordu. Brynn ona gülümsediğinde kalbi sıkışmıştı. Sonra o da ona sarılmıştı ve Kinsey şok edici bir şekilde mutluluğa yakın bir duygu dalgası hissetmişti. Kendisine yapılan acımasız bir şakaydı bu, çünkü uzun sürmeyecekti. "I

beni çok dikkatli dinlemen gerekiyor. Bunu yapmanı istemiyorum."

"Bir kez daha," dedi Brynn artık tanıdık gelen inatçı sesiyle, gözlerindeki inatçı ışıkla eşleşen sesiyle, "Ben senin kız kardeşinim ama bana ne yapacağımı söyleyemezsin. Bunu ben yapacağım ve bu bilgiyle ne yapacağın senin seçimin. Benim seçimim onunla konuşmak ve onu tanımak olacak."

Kinsey'nin midesi ayak parmaklarına kadar indi ama Brynn omuz silkti. "Bununla başa çık," dedi. "Ben düş alacağım."

"Bu kalacağın anlamına mı geliyor?"

Brynn onun bakışlarına karşılık verdi. "Aileler böyle yapar." Ve sonra gitmişti.

Bir dakika sonra Eli mutfağa geldi ve ona baktı.

Kinsey gözlerinin yaşlarla dolduğunu görünce dehşete kapıldı. Nabızı gümbür gümbür atıyor ve kalbi acıyordu. "Eğer bana bağırmak için geldiysen, bunu duymak istemiyorum. Benim tarafımda olduğunu sanıyordum."

Başını yavaşça salladı. "Sen bile beni ailemden saydığım biri ile aşık olduğum kadın arasında seçim yapmaya zorlayamazsın."

Kinsey gözyaşlarıyla yaptığı savaşı kaybetti. "Biliyorum. Ve o ..." Sözlerini yarıda kesti, kelimeleri bulamıyordu.

"İnanılmaz mı?" dedi. "Dirençli mi? Güçlü mü? Evet. Yukarıdakilerin hepsi."

Kinsey başını salladı, boğazı düğümlenmişti.

Eli kendine kahve doldururken ona tek koluyla sarıldı. "İnatçı da."

Kinsey tekrar başını salladı.

"Ve bu bakımdan," dedi Eli, "ikiniz ikiz gibisiniz."

Gözlerini kaydırdı. "Her şeyi berbat edip durduğum için özür dilerim."

Tezgâha yaslandı. "Benden özür dilemene gerek yok. Duymam gereken şey, kendini toparlayacağın ve hayatını patlatmayı bırakacağın. Çünkü

İçinde sizi seven insanlar var, size yakın duran, arkanızda duran insanlar var, bu yüzden kendinizi havaya uçurduğunuzda bizi de kendinizle birlikte havaya uçuruyorsunuz."

Başını onun omzuna yasladı. "Biliyorum. Eğer yardımı olacaksa, bunu yapmaktan bıktım."

Onu dürttü, böylece doğruldu ve gözlerinin içine bakabildi. "Öyle mi?"

"Evet. Düzeltmek istiyorum," dedi. "Her şeyi. Senden başlayarak."

Başını iki yana salladı. "Biz iyiyiz, Kins."

"Öyle mi?" diye fısıldadı boğazındaki kocaman yumruyu geçerek.

"Ne yaptığını ve neden yaptığını biliyorum. Bence çoğu zaman kendi yolundan çıkamıyorsun ama ben yine de seni seviyorum. Olduğun gibi."

Gözleri doldu. "Ben bunu hak etmiyorum." "Hepimiz bunu hak ediyoruz."

Onun ailesi tarafından hiç sevilmediğini ya da olduğu gibi kabul edilmediğini biliyordu. Bunun onun derinlerde yatan bir sorunu olduğunu biliyordu. Onu hayal kırıklığına uğratmıştı ama bu bir daha olmayacaktı. Onu inciten kişi olmak istemiyordu.

Sanki onun aklından geçenleri okuyabiliyormuş gibi başını salladı. "İncittiğin ben değilim."

"Brynn üzerinde çalışıyorum." "Peki ya Deck?"

Alt dudağını ısırды ve başını salladı. "Bu iş bitti."

"Neden? Birinin seni sevmesine nasıl izin vereceğini bilmediğin için mi?"

"Her şeyi bilmiyorsun Eli."

"Seni saçmalıklarla uğraşacak kadar sevdiğini ve onu uzaklaştırmak için her ne yaptıysan düzeltebileceğini biliyorum. Konuş onunla."

"Hayır. O benim ona verebileceğimden daha fazlasını hak ediyor. Sonsuza dek onun olabilecek kadını bulmasını istiyorum."

"Ya sen?"

Bir sandalyeye çöktü ve yanağını bükülmüş dizlerine dayadı. "Yüz kediyle yalnız yaşayacağım. Birlikte dondurma yiyip kanepede kıvrılacağız. Duygular hakkında konuşmaya gerek yok."

"Kabuklu deniz ürünlerine ve kedilere alerjiniz var ve dondurma gaz yapıyor."

"Hey, dondurma olayı bir sır." "Sır değil."

İç çekti.

Güldü ve sonra hızlı ama sıcak bir kucaklaşmayla onu yalnız bıraktı.

OceanofPDF.com

Bölüm 21

Ertesi gün isteyken Brynn'in sınıfına bir sürü malzeme geldi. İnşaat kâğıtları, renkli kalemler, kâğıt mendil kutuları, bantlar... kelimenin tam anlamıyla istek listesindeki her şey. Not yoktu ama Eli'dan geldiğini biliyordu. Öğle yemeğinde cep telefonunu aradı ve Max marinadaki bir tekneden cevap vererek Eli'nin dalışta olduğunu söyledi.

Eve vardığında arabasından indiğinde Eli ve Mini'nin kendisini beklediğini gördü ve aynı anda birkaç tepki birden verdi. Sevgi. Derin bir sevgi, birini uzun bir süre boyunca özüne kadar tanımanın getirdiği türden bir sevgi. Ve bunda kesinlikle bir rahatlık vardı. Ama damarlarında dolaşan şey rahatlık değildi. Hayır, bu açlık ve ihtiyaçtı ve her ikisi de onu acıtıyordu.

Ama biraz da tereddüt vardı.

Adamın ne yaptığını anlıyordu ve eğer onun yerinde olsaydı, ortaya çıkan en yakın arkadaşının kız kardeşi olsaydı, bunun aralarında kalmasına izin vereceğini de kabul edebilirdi.

Bu yüzden belki de yeni tek vuruş kuralını biraz gözden geçirmesi gerektiğini düşündü.

Verandanın parmaklıklarına yaslanmış, kollarını ve ayaklarını kavuşturmuştu ama kadın ona doğru yürüyünce doğruldu.

Mini ayağa fırladı, kuyruğu öyle bir güçle ileri geri gidiyordu ki tüm eyalet için elektrik üretebilirdi. Köpek çok sevimli olduğu için Brynn eğilip ona sarıldı ve çabaları karşılığında çenesini yalattı. Çünkü adam

çok sıcaktı, doğruldu ve yanağına bir öpücük kondurdu.

"Günün iyi geçti mi?" diye sordu, elleri kadının kalçalarına gitti.

"Evet, Noel olduğu için."

Başını eğdi.

"O kadar şaşırmış görünme. Noel Baba."

Adam hâlâ bir şey söylemeyince başını salladı ve gülümsedi. "Teşekkür ederim," diye mırıldandı ve yanağına bir öpücük daha kondurmak için parmak uçlarında yükseldi. Ama adam başını çevirdi ve dudakları buluştu. "Gerçekten çok tatlıydı," diye fısıldadı onun dudaklarına.

"Neden bahsettiğinizi bilmiyorum."

Gülümsedi. "Hayır mı?"

"Hayır. Asla aşık olduğum kadına bana da aşık olması için rüşvet vermeye çalışmam."

Nefesi kesildi. "Düşmek mi?"

"Düşmüş." Onu kendine çekti, bir elini saçlarının arasına soktu, kafa derisini avuçladı, hafifçe yoğurdu. Rahatlatıcı. "Tek yapman gereken bunun olmasına izin vermek."

"Ama düşünmemiz gereken şeyler var."

"Böyle şeyler Her şeyi berbat ettim," dedi başını sallayarak. "Biliyorum. Planım seni bir daha asla incitmemek ve aynı zamanda olabildiğince karşı konulmaz olmak."

Başını kaldırıp ona baktı. "Bu planı sevdim. Ama . . . Her şeyin seninle ilgili olduğunu sanmıyorum. Şimdiye kadar yaşadığım her ilişkide başarısız oldum."

"Ben de öyle. Ama düşününce, sadece bir kez olması yeterli. Doğru zaman. Brynn. . . başkalarına değer verme konusunda çok iyisin. Tüm yaralarını derinlere gömmekte daha da iyisin. Ama bunu benimle yapmak zorunda değilsin. Asla. Tüm parçalarını seviyorum."

"Tam olarak uymayan garip olanlar bile mi?"

Başını eğdi ve çenesini onunkine sürttü. "Özellikle de tuhaf olanları."

"Ben de senin bütün parçalarını seviyorum," diye fısıldadı ve nefesini tuttu. İtiraflar arasında güvenli bir itiraftı ama yine de onun için büyük bir itiraftı.

Gerçekten duygulanmış görünerek bir parmağını kızın şakağında gezdirdi, bir tutam saçı kulağının arkasına sıkıştırdı ve hareketi izledi. "Daha önce kimsenin benim için böyle hissettiğinden emin değilim."

Kalbi sıkıştı ama sonra gülümsemesi soldu. "Başka bir şey daha var."

Nefes aldı. "Bir sorun var."

Başını yavaşça salladı ve kızın eline uzanarak onu yavaşça kendine çekti, kıza direnmesi için bolca zaman verdi. Karşı koymadı ve tüm duygularını karmaşık bir kütleye dönüştüren sıcak bir kucaklaşma için ona sarıldı. Sevgi. Arzu. Umut.

Çünkü tüm olanlara rağmen o da gerçekten düşüyordu. "Anlat bana."

"Bu durumda, göstermek anlatmaktan çok daha iyidir." "Kulağa umut verici geliyor."

Yumuşakça güldü. Seksi bir şekilde. "Bu da umarım, ama önce bu." Ön kapıyı açtı ve onu içeri götürdü. Bir köşeye yığılmış üç kutu vardı, Kinsey ve Max yanlarında duruyordu ve alışılmadık derecede gergin görünüyorlardı.

Kutular onun adıyla etiketlenmişti. Onlara baktı, oda aniden o kadar sessizleşti ki kalbinin kulaklarında çarptığını duyabiliyordu. "Nedir bu?"

"Eşyaların," dedi Kinsey. "Ya da en azından geriye kalanlar. Ev sahibiniz ne olduğunu fark edemediği için özür diledi."

Brynn ona baktı ve yüzünün ısındığını hissetti. Eşyalarının bagajında olmadığını öğrenmişlerdi. "Long Beach'e kadar üç saat araba sürdün ve eşyalarımı aldın."

Kinsey, Eli'ye bakarak, "Ben de Pislik'i avlamak istiyordum ama biri beni durdurdu," dedi.

"Hapis cezasına değmez," dedi.

Brynn gözlerini kutulardan ayırmamıştı. "Hepiniz gittiniz mi?"

"Evet," dedi Max. "Eli'nin suda olduğunu söylediğimde sana yalan söylediğim için özür dilerim. Ev sahibinizle uğraşıyordu."

Onu dikkatle izleyen Eli, sanki çok uç noktadaymış gibi, hâlâ elini tutarak başını salladı. "Bu sabah sen kalkmadan önce senin için bir şey yapmaya karar verdik. Bagajından kutularını almak için anahtarlarını ödünç aldık."

Kutu bulamadıkları yerde, çünkü yalan söylemişti. Düpedüz yalan söylemişti - onların yalanlarını yüzlerine vurduğunda.

Kinsey, "Eşyalarını almadığın için bavulunu boşaltmadığını anladığımızda," dedi, "bunu düzeltmek istedik. Annen bize eski adresini verdi. Eski sevgilini gerçekten yumruklamak istedim," dedi, alınının ortasında Brynn'in servisinin ona vurduğu yerdeki morluk hâlâ yüzündeydi. "Ama kendimi kontrol ettim."

"Biraz yardımla," dedi Max hafifçe.

Brynn Kinsey'nin morluğuna ve yüzündeki öfkeye baktı, her ikisi de onun yüzündendi. Max'in duruşuna baktı. Gerçekten sessizdi ama ona olmasa da kızgın görünüyordu. Ona yardım etmek için saatlerini harcamıştı ve bundan arkadaşlığı dışında hiçbir şey elde edememişti.

Bir de bu görevin kaptanı olduğunu hissettiği Eli vardı. Kendisinden öncekiler gibi o da onu önemseydiğini iddia ediyordu ama diğerlerinden farklı olarak ondan, onun vermek istemediği bir şey istiyor gibi görünmüyordu. Bu çok yeni ve çok ... kafa karıştırıcıydı.

Adamın gözleri onunkilerde sıcaktı, hâlâ endişeliydi ve kızın bu hareket karşısında yavaşça çözülmesini izliyordu. "Brynn? İyi misin?"

Zihninde, içten bir minnettarlıkla cevap verdi.

Gerçekte ise gözyaşlarına boğuldu.

Kinsey'nin yüzü düştü. "Bekle. O ne yapıyor?"

Max acılı bir ifadeyle, "Sanırım ağlıyor," dedi.

Brynn o kadar utanmıştı ki kendini Eli'nin kollarına bıraktı. "Burada tüm güç sende," diye mırıldandı, ağzı

kulağına. "Sadece yardım etmek istiyoruz." Bu sadece onun daha çok ağlamasına neden oldu.

"Kes şunu," dedi Kinsey. "Burada ağlamak yok."

"Doğru." Max beceriksizce Brynn'in sırtını sıvazlıyordu.

"Çünkü birine ağlamamasını söylemek her zaman işe yarar."

Kinsey nefesini dışarı üfledi. "Brynn, o pislik senin gözyaşlarını hak etmiyor."

"Onun yüzünden ağlamıyorum!" diye hıçkırdı. "Siz aptallar yüzünden ağlıyorum. Bunu benim için yaptığınıza inanamıyorum."

Kinsey bir kez daha iç çekti ve yavaşça kucaklaşmaya katıldı.

Brynn şok içinde başını kaldırdı. "Sen. . sarılıyor musun Ben mi?"

"Evet ve eğer birine söylersen, ben ..."

Brynn burnunu çekti. "Ne yaparsın?"

"Bilmiyorum, seni kalıcı olarak yaralamayacak ya da sakat bırakmayacak bir şey düşünemiyorum."

"Bazı sınırların olduğunu bilmek güzel." Brynn burnunu çekti ve sonra Kinsey'ye biraz daha baktı. "Neden annemin kuru cilt merhemi gibi kokuyorsun?"

"Bilmiyorum."

"Kokuyorsun. Kir gibi koktuğunu söylemene rağmen aynı onun gibi kokuyorsun."

"Bu zerdeçal, toprak değil," dedi Kinsey, yüzünü ekşitmeden.

Brynn başını salladı. "Seninleyken yapamam. Peki elin neden kıcımda?"

"Bu ben değilim." "Tüh," dedi Eli.

Brynn gözyaşlarının arasından güldü ve en başından beri niyetinin bu olduğunu biliyordu. Bu yüzden bir kolunu Kinsey'nin etrafında tutarak ona tekrar sarıldı. "Teşekkür ederim," diye fısıldadı.

Kinsey kendini toparladı. "Tamam, bu çok eğlenceliydi ama şu anda ağlamayan insanlarla birlikte olmam gerekiyor."

"Kucaklaşmaya alerjisi var," dedi Eli. "İzle." Uzun koluyla

Kinsey'yi boynundan yakaladı ve daha sıkı kendine çekti.

Kinsey ılık attı ve onu bırakana kadar kafasına vurdu.

"Gördün mü?" dedi Brynn'e. "Kucaklaşmaya, nezakete ve kedilere alerjim var."

"Bekle. Kedilere alerjin mi var?" Brynn sordu. "Annemlerin evinde iki seferde de tek kelime etmedin."

"Akşam yemeği için oraya gitmeden önce iki tane Benadryl hapi aldı," dedi Max. "Diğer sefer, ilk seferinde, eve şişmiş bir şekilde geldi ve uyudu."

"Aman Tanrım." Brynn'in gözleri tekrar doldu. "Bu çok tatlıydı."

Kinsey Brynn'i işaret ederken Eli'a baktı. "Yine aynı şeyi yapıyor. Ben dışarı çıkıyorum." Kapıya doğru yöneldi.

"Bu, Deck'e sevişmek için gitmenin örtmece bir ifadesi mi?" Max sordu.

"Ne bildiğini gösteriyor," dedi Kinsey. "Deck ve ben artık bunu yapmıyoruz."

"Ne zamandan beri?"

Eli kardeşine boğazını parmakla geçme hareketi yapıyordu ama Max bunu anlamamıştı.

"Evde değil," dedi Max. "Biraz önce iş yerinden Sam'le birlikte bar ve ızgarada olduğuna ve onlara katılmam gerektiğine dair bir mesaj aldım."

Kinsey kapıya doğru döndü. "Sam mi? Sam bir kadın."

Eli'nin uyarısını nihayet anlamış olan Max yüzünü buruşturdu. Kinsey hızla evden çıktı.

Eli, Max'e bir bakış attı.

"Tamam," dedi kardeşi, anahtarlarını alarak. "Ondan sonra gider ve ortalığı yatıştırmaya çalışırım."

Yalnız kaldıklarında Eli Brynn'e döndü.

"Deck'i neden terk etsin ki? Deck onu çok seviyor ve onun da Deck'i sevdiğini biliyorum."

"İnsanlar korktuklarında aptalca şeyler yaparlar."

Çok doğru. O mükemmel bir örnekti. Kutularına baktı. "Bunu benim için yaptığınıza hâlâ inanamıyorum."

"Yardım etmek istedik."

"İnsanların bana yardım etmesine izin verme konusunda iyi değilim."

"Fark ettim." Ona küçük bir gülümseme verdi. "Ama burada seni çok önemseyen ve sadece senin yanında olmak isteyen insanlar var Brynn."

Midesi takla attı. Kalbi de öyle. "Bunun olmasına nasıl izin vereceğimi bilmiyorum. Bugün benim için yaptığın şey ..." Başını iki yana salladı. "Daha önce kimse böyle bir şey yapmamıştı ve sana nasıl teşekkür edeceğimi bilemiyorum."

"Az önce yaptın."

Küçük bir gülümseme verdi. "Yeterli gibi görünmüyor. Kendimden bir parçayı bana geri getirdin. Bunun için sana nasıl teşekkür edebilirim?"

"Benim teşekkürüm senin benimle konuşmandır." "Konuşmaktan daha fazlasıyız."

Bakışları onunkilere kilitlendi. "Öyle miyiz?"

"Her şeyin neden bu şekilde geliştiğini anlıyorum," dedi. "Anlıyorum. Ama Kinsey'e söylediğimin aynısını sana da söyleyeceğim. Artık kendimi tutmak yok. Artık yalan yok."

Adam ağzını açtı ve kadın bir parmağını onun dudaklarına koydu. "Başka türlü bu işin içinde olamam Eli."

Ellerini avuçlarının içine aldı, her bir avucunu öptü ve sonra kollarını kendi boynuna doladı. "Bu işte var mısın?"

Kalbi, şimdiye kadar ona öğrettiği her şeye karşı gelerek, büyük bir inanç sıçraması yaptı. "Evet," diye fısıldadı onun dudaklarına ve sonra onu öptü. Göğsünün derinliklerinden gelen zevkin kaba erkek sesi kadının içinde gümbürdedi. Tişörtünü karın kaslarından ve göğsünden yukarı doğru itti ve adam tişörtü çekiştirerek çıkardığında fermuarına uzandı.

Boğuk bir kahkaha atarak tekrar ellerini tuttu. "Tüm gücün bende olduğunu söylemiştin," diye alay etti.

Gözleri kızardı. "Biliyorsun. Ama sana yapmak istediğim şey için mahremiyete ihtiyacım var."

"Ve tam tersi." Onu elinden tutup odasına götürdü, şakacı bir şekilde yatağına itti ve sonra

yavaşça vücudunda geziniyordu. "Nazik olmamı ister misin?" "Azıcık bile değil," dedi, elleri kıza doğru giderken

Saçlarını yüzünden uzak tutuyordu. "Sadece gitmeme izin verme."

Dünyadaki tüm zamanlara sahiplermiş gibi seviştiler. Adam, kadının ondan önce, onun dokunuşundan ve onu istemesinden önce var olduğunu bilmediği bir yönünü ortaya çıkardı. Ve sonra başka hiç kimseyle yapamadığı şeyi yaptı. Onunla rahatça sarmaş dolaş oldu ve gecenin geri kalanında o şekilde uyudu.

BRYNN annesinin mutfak masasında oturmuş, kahvaltıda gezegendeki en iyi muzlu ekmeği yiyordu. İşe giderken uğramış ve Eli, Kinsey ve Max'in bir gün önce yaptıklarından ve bunun onun için ne kadar önemli olduğundan bahsetmişlerdi.

"Yani sen ve Kinsey iyi olacak mısınız?" Raina sordu.

"Evet. Ve aman Tanrım." İçini doldurmadan duramıyordu. Yüzünü. "Bu muzlu ekmek."

"Biliyorum." Raina sırttı. "Değil mi? Olive bunu denemez bile." "Çünkü yarım kilo tereyağı kullanıyorsun," dedi Olive.

"Tam bir pound değil."

Olive gözlerini devirdi ve Brynn'e döndü. "Tatlım, seni tanıyoruz. Gerçekten iyi tanıyoruz. Belli ki aklında daha çok şey var. Duyalım bakalım."

Brynn yüzüne bir ısırık daha attı. Oyalamak için ama aynı zamanda cidden gezegendeki en iyi şey olduğu için. Bir dilim daha almak için uzandığında Raina tabağı elinden aldı. "Annene cevap ver."

Brynn iç çekti. "Tamam. Babam hakkında bir şeyler öğrenmek istiyorum." Raina ve Olive birbirlerine uzun uzun baktılar.

"Ne?"

Olive elini Brynn'in elinin üzerine koydu. "O aile yemeğinden sonra buraya dönüp onu soracağını biliyorduk."

Brynn üzgün görünmedikleri için rahatlamıştı. "Bana ne söyleyebilirsiniz?"

"Yıllardır seninle bu konuyu konuşmaya çalıştığımızı biliyorsun," dedi Raina. "Birçok kez. Her seferinde bilmek istemediğini, hiç ilgilenmediğini söyledin."

"İşler değişir."

Olive, Brynn'in elini nazikçe sıktı. "O zamanlar bilmek istememenin, biz seni burada evde eğitmeden önce okulda karşılaştığın zorbalıkla bir ilgisi var mı?"

"Hayır." Brynn durakladı. "Ve sen bunu biliyor muydun?"

"Tatlım, ne zaman vardır sengidiyor için Fark ettin mi? Biz her şeyi biliyorum."

"Hemen idareye gittik tabii ki," dedi Raina. "Ama hiçbir işe yaramadılar. Şerefsizler."

Olive sıkıca başını salladı. "O müdürünüzü asla affetmeyeceğim. O kadar bağınaz bir pislikti ki."

"Seni okul değiştirmeye ikna etmeye çalıştık," dedi Raina. "Açıkça reddettin."

"Yardımlarımızı istemedin," dedi Olive.

"Sorun o değildi," dedi Brynn.

"Sonra ne olacak?" Olive sordu.

Yıllardır bu konuşmayı yapmaktan kaçınıyordu ve bunun çok iyi bir nedeni vardı. Onları incitecek bir şey söylemekten ya da yapmaktan nefret ediyordu ve bu onları incitecekti. "Zor zamanlar geçiren sadece ben değildim. İkiniz de dünyanıza bir çocuk getirdiğiniz için eleştirilere ve dışlanmaya maruz kaldınız."

Olive ve Raina şaşırılmış görünüyordu. "Biliyor muydun?" Raina fısıldadı.

Brynn başını salladı. "Benim yüzümden yaşadıklarından nefret ediyordum ve buna bir yenisini eklemek istemedim. Okul değiştirmek hiçbirimize yardımcı olmazdı. Teslim olmuş gibi hissedecektim."

"Birincisi," dedi Olive, "sen asla hatalı olmadın. Asla, bebeğim."

Brynn onun bakışlarını tuttu ve sevgiyi hissetti. O kadar çok ki konuşamıyordu.

"Baban hakkında bilgi edinmene yardım etmemizi istememenin gerçek nedenini bize söyleyebilir misin?" Olive sordu.

Brynn bir nefes verdi. "Yeterli olmadığını düşünmeni istemedim. Ya da bana sahip olduğun için pişmanlık duymanı." Raina gözyaşlarına boğuldu. Olive'in sesi de duygu yüklü çıkıyordu. "Seninle ilgili tek bir şeyden bile pişmanlık duymadım.

Sen," dedi bir anne ayının yoğunluğuyla.

"Sen bizim bütün dünyamızsın," dedi Raina. Ya da en azından Brynn öyle dediğini sanıyordu ama bunu söylemek zordu çünkü Raina ağladığında onu sadece köpekler duyabiliyordu.

"Sonunda bu sabah sihirli maskaramı denemene izin verdim ve sen ağlayarak hepsini siliyorsun," dedi Olive, sesi pek de istikrarlı çıkmıyordu. "Kes şunu."

Raina gözyaşlarını sildi. "Birine öylece ağlamayı kesmesini söyleyemezsin. Bu sadece daha çok ağlamalarına neden olur."

Olive ona sarıldı ve başının üzerinden Brynn'e baktı. "Bizi korumak zorunda hissettiğin için çok üzgünüm. Seni koruyan biz olmalıydık. Başına bunların gelmesine yol açan bizim hayat tercihlerimizdi."

"Nasıl yaşamayı seçtiğiniz başkaları için önemli olmamalı," dedi Brynn şiddetle. "Siz kimseniz osunuz ve ben ikinizi de çok seviyorum."

O sırada hepsi ağlıyordu ve kimse rimellerini pek umursamıyordu. Sonunda Olive bir kutu mendil aldı ve daha fazla muzlu ekmek çıkardı. "Cini çıkarırdım ama saat sabahın yedisi."

Raina Brynn'e, "Hayatının büyük bir kısmını herkesi memnun etmeye çalışarak geçirdin," dedi. "Ve bu çok yorucu olmalı. Bence artık kendini memnun etmenin zamanı geldi."

"Beni memnun edecek şey babamı bulmaktır. Benim için değil. Yani, gerçekçi olalım. O baba olmak için kaydolmadı, benim de ihtiyacım yok. Ama Kinsey'nin bir donöre ihtiyacı var. Ben de test yaptıracağım."

"Doğurganlık kliniğinde hâlâ bir arkadaşım var," dedi Olive. "Ne bulabileceğime bakacağım."

"Teşekkürler," dedi Brynn minnetle. "Duygularını inciteceğimden çok korkuyordum."

"Asla." Olive, Brynn'in yüzünü avuçladı. "Ama sana yük olan tek şey bu değil. Başka bir şey daha var."

Hep böyle değil miydi? "İstemediğim bir sürü şey hissediyorum."

"Bu normal," dedi Raina. "Kinsey senin kız kardeşin. Yıllar içinde ilişkiniz ne kadar karmaşık olursa olsun, kan bağı bizi birbirimize bağlıyor." Gülümsedi. "Orada olduklarını bilmediğimiz zamanlarda bile."

Olive Brynn'in yüzünü izliyordu ve yavaşça başını salladı. "Sadece Kinsey'i kastetmiyor. Eli'ı da kastediyor."

"Nereden biliyorsun?"

Olive gülümsedi. "İkinizin arasındaki kimyayı fark etmemek zor. Birbirinize baktığınızda hava çatırdıyor."

"O harika biri," dedi Raina.

Olive başını salladı. "Ama o da bir erkek. Ve penisin olduğu yerde sorun da vardır."

Brynn muzlu ekmeğini yerken boğuldu.

Raina o kadar çok güldü ki neredeyse kalp krizi geçirecekti.

Brynn birkaç dakika sonra işe gitmek için evden çıktığında, öğle yemeği çantası yemek artıklarıyla doluydu. Kalbi de bir o kadar doluydu, çünkü bir, Kinsey'nin babasını bulacaktı, iki, yarın kan testi için arayıp randevu almıştı. Hayat iyiye gidiyordu.

BRYNN'İN sınıftaki sabahı, annelerini ziyareti kadar sorunsuz geçmedi. Suzie en iyi arkadaşının kalem kutusunu "ödünç almış", kırmış ve sonra da bu konuda yalan söylemişti. Matt en iyi arkadaşını oyun alanındaki fıskiyelelerin içine itmiş, sonra da herkese altına işediğini söylemişti. Ayrıca kasabaya taşındıktan sonra sınıfa yeni bir kız katıldı. Brynn ona herkese adını söylemek ve bir şey paylaşmak isteyip istemediğini sorduğunda şöyle demişti: "Merhaba, benim adım Charlotte ve babamın annemden olmayan bir bebeği var ve şimdi Wildstone'da büyükannemle birlikte yaşıyoruz."

Öğle yemeğinden hemen önce, çoktan yorulmuş bir halde, o ve çocuklar büyük bir paylaşım çemberi oluşturdular. Konuşma çubuğunu tutarak "Tamam," dedi. "Biraz zor bir sabah geçirdik, bazı arkadaşlıklarımızı test ettik ama sanırım üstesinden geldik. Arkadaşlarla ilgili olan şey, birine size davranılmasını istediğiniz şekilde davranmanız gerektiğidir. İnsanlara davranış biçiminizde bir mesaj vardır." Kinsey'nin yaz kampında kendisine nasıl davrandığını ve şimdi nasıl olduklarını düşündü.

Tamam, o kadar da büyük bir fark yoktu. Fark Brynn'deydi. Saçmalıklara katlanmaya çok daha az istekliydi. "Biri duygularını incitirse, ona söylemen sorun değil. İyi bir arkadaş özür dileyecektir. Hatalarını kabul edebilen ve sizin için olabilecek en iyi arkadaş olmaya çalışan biriyle arkadaş olun."

Herkes bilgece başını salladı.

Gülümsedi. "Tamam, paylaşma zamanına geçelim. Kimin herkesle paylaşmak istediği bir şey var?"

Brynn birkaç dakika sonra, biraz da yaltaklanmaya neden olan bir paylaşımından sonra, kapı aralığında birinin olduğunu fark etti ve karnının derinliklerindeki küçük ürpertiden bunun Eli olduğunu anladı.

"Merhaba," dedi otuz üç kafanın hepsi ona doğru dönerken. "Merhaba!" dedi otuz üç kafanın hepsi neşeyle.

Brynn gözleri yerine gömleğine iştirilmiş misafir kartına odaklanarak, "Sınıf," demeyi başardı. "Bu Eli Thomas. Kendisi bir deniz biyoloğu."

Hepsi ona bakakaldı, "deniz biyoloğu"nun ne anlama geldiğinden emin değillerdi.

Eli, "Bu, deniz aslanlarıyla suda oynayabileceğim anlamına geliyor," diye açıkladı.

Çocukların hepsi buna şaşırdı ve oo ve aahed dediler. Eli sırtı ve Brynn de kendini aynı şeyi yaparken buldu. "Bölmek istemem," dedi Eli. "Sadece Bayan Turner'a öğle yemeği bırakmaya çalışıyordum." Elinde onun en sevdiği pizzacıdan aldığı bir pizza kutusu vardı.

Çocuklar bunu alkışladılar ve Brynn hem ağzının sulanmasına hem de gülümsemesine engel olamadı. "Öğle yemeğimi getirdim bile. Artık enchiladas."

"Raina'nın mı?" diye sordu umutla. "Çünkü belki bir takas ayarlayabiliriz."

"Anlaşma mı?" diye sordu şakacı bir tavırla. Adamın gözleri karardı. "Evet."

"Paylaşım çemberinde bize katılmak istersen, buradaki işimiz bittikten sonra yer değiştirebiliriz." Ona yer açmak için yana kaydı. "Nerede kalmıştık?" diye sordu çocuklara.

Carly konuşma çubuğu için elini kaldırdı. "Tabitha bana b-kelimesi dedi."

Brynn Tabitha'ya baktı. "Carly'ye b-kelimesi mi dedin?"

Tabitha başını salladı. "'Orospu çocuğu' 'b' ile başlamaz."

Brynn'in gülme ihtimaline karşı Eli'ye bakmaya cesaret edemediği şaşkın bir sessizlikten sonra, Tabitha'nın kullandığı kötü kelimeleri azarladı ve ardından hepsi kabul edilebilir kelimeler ve kabul edilemez kelimeler hakkında uzun bir konuşma yaptı. Brynn, kabul edilemez kelimeler kullanılmadığı takdirde bir kişinin daha paylaşabileceğini söyledi. Bu yeni ve çok katı bir kuraldı.

Carly konuşma çubuğu için elini kaldırdı. "Annem de yeni bir kural koydu. Artık onun odasına girmeden önce kapıyı çalıp beklememiz gerekiyor, çünkü bazen babam sabahları ona özel ilaçlarını veriyor."

Brynn yüzünü buruşturdu ve kendini tutarak gülmekten boğulacakmış gibi görünen Eli'a bir bakış attı. "Belki bugünlük bu kadar yeter," dedi.

"Bayan Turner!" Suzie bir aşağı bir yukarı zıplıyordu. "Bir şeyler paylaşıyorsunuz. Dün bize artık daha fazla gülümsemenizin nedenini söylediğinizde olduğu gibi. Çünkü birinden hoşlanıyorsun."

"Tamam," dedi Brynn, yüzü kızararak, hızla ayağa kalktı ve Eli'a bakmaktan kaçınmaya başladı. "Sanırım bugünlük yeterince şey paylaştık-"

"Bir tane daha!" Cindy coşkuyla bağırdı. "Deniz aslanı adamdan!"

Eli kendisine uzatılan konuşma çubuğuna baktı. "Tamam, paylaşacak bir şeyim var..." Etrafındaki çocuklara baktı. "Şey, yeni bir arkadaşım var. Ve ilk başta gerçekten korkutucuydu çünkü yeni arkadaşlar edinmek korkutucu olabiliyor . . ."

Herkes başını salladı. Bunu tamamen anlamışlardı.

Çok güzeldi.

Paylaşım çemberinde yerde oturan ve elinde konuşma çubuğu tutan Eli de öyleydi.

Hayır, bekle. Sevimli değildi. Muhteşemdi.

"Korktuğunda yeni arkadaşın elini tutuyor mu?" Suzie sordu. "Çünkü iyi bir arkadaş böyle yapar."

Eli Brynn'e baktı. "Evet."

"Seninle yemek yemek ve eşyalarını paylaşmak istiyorlar mı?" Suzie sordu. "Çünkü en iyi arkadaşım böyle yapar."

Eli Brynn'in gözlerinin içine gülümsedi. "Evet."

Öğle yemeği zili çaldı ve herkes ayağa fırladı. Koştular, zıpladılar, atladılar, öğle yemeklerini almak için dolaplarına koştular, sonra da bir yardımcıyla birlikte kafeteryaya gittiler. Brynn pizza kutusunu masasına götürdü, arkasında duran küçük buzdolabına yöneldi ve Eli için hazırladığı beslenme çantasını çıkardı.

Onu yere bıraktı, elini tuttu ve ayak parmağına gelecek şekilde masanın etrafından çekiştirdi. Yüzünü kavrayarak ona yumuşak, tatlı bir öpücük verdi. "Merhaba."

Gülümsedi. "Merhaba."

"Şimdiye kadar iyi bir gün geçirdin."

"Şimdi daha iyi. Pizza için teşekkürler. Yeni arkadaşın olmama izin verdiğin için de teşekkürler."

"Bana her zaman senin için önemliymişim gibi davrandığın için teşekkürler."

"Öylesin," dedi ve ikisini de şaşırttı. Belki onun da karşılık vereceğini düşündü ama vermedi. Aslında, o kadar uzun süre hiçbir şey söylemedi ki, kız gergin bir şekilde ciğerlerine hava çekti.

"Sanırım," dedi sonunda, sesi ciddiye, "benim için tahmin edebileceğinden çok daha önemlisin."

Sıcaklık ve şefkatin yanı sıra, iş yerinde olmaması gereken bir sürü başka şey de ona çarptı. "Çok uzun zaman olmadı," dedi usulca.

Alçak sesle, alaycı bir şekilde güldü. "Yıllar oldu. Çok uzun yıllar."

Başını iki yana salladı. "Hadi ama. İkimiz de bunların sayılmayacağını biliyoruz."

"Öyle." Kadının elini tuttu ve göğsüne, tam kalbinin üzerine götürdü. "O zamanlar seni hak etmiyordum. Hâlâ da hak etmiyorum ama işte karşıdayım, sadece bir kızla çıkmak isteyen bir adamım. Onun kızıyla." Durakladı. "Ve ayrıca onun enchiladas'ını yemek."

Ağzı açık kalmış olmalı çünkü adam boştaki elinin parmaklarıyla çenesini yakaladı ve gülümseyerek nazikçe kaldırdı. "Korktun mu? Yoksa gemide mi?"

Bu onu gülümsetti. Evet, korkmuştu. Ama çok daha derin bir duyguyla birlikte kolay bir sıcaklıkla dolu olan gözlerine bakmak onu ... neşeli hissettirdi. "Seni beklemiyordum, biliyorsun," dedi. "Bana sinsice yaklaştın ve bir şekilde, ben bakmıyorken, ihtiyacım olduğunu bilmediğim ama şimdi onsuz yaşayamayacağım şey oldun. Yani ... kesinlikle varım."

Bu ona ülkedeki diğer tüm öpücöklere rakip olacak bir veda öpücöğü kazandırdı. Adam işini bitirdiğinde, kız sendeleyerek geri çekildi, çalışan hiçbir beyin hücresi kalmamıştı.

Ona bir sırtış fırlattı. "Günün geri kalanında iyi eğlenceler."

Bölüm 22

O günün ilerleyen saatlerinde Brynn, Kinsey'den Eli ve Max'in de dahil olduğu bir grup mesajı aldı. İşten sonra evde olup olmayacağını öğrenmek istiyordu. Brynn geleceğini doğruladı ve bunun bir barbekü ya da belki bir oyun gecesi anlamına geldiğini düşündü.

Ama Kinsey ile her şey olabilir.

Brynn arabayı park edip eve girdiğinde, kutuları artık bir köşeye yığılı değildi. Oturma odasının ortasında, sehpanın üzerindeki kocaman Çin yemeği paketinin yanındaydılar.

Ve bir kez daha Eli, Max ve Kinsey onu bekliyordu.

"Neler oluyor?" diye sordu, kendini biraz paniklemiş hissederek. Gitmesini mi istiyorlardı?

Kinsey, "Bavulları boşaltmak için harika bir gece olduğunu düşündük," dedi. "Burayı eviniz haline getirmek için."

"Burası evim," dedi.

"Sen bavulunu açana kadar değil."

Tamam, yani evet. Hâlâ bavulunu açmaya korkuyordu. Çok rahatlarsa, her zaman olduğu gibi her şeyin bir şekilde dağılacığından korkuyordu.

Kinsey, "Hepimize bir şekilde yardım ettiniz," dedi. "Şimdi de bizim sana yardım etmemize izin vereceksin."

"Sorman gerekirdi, söylemen değil," dedi Max.

"O ne demek istediğimi biliyor." Kinsey Brynn'e baktı. "Ne demek istediğimi biliyorsun."

"Biliyorum," dedi Brynn. "Ama yardıma ihtiyacım yok."

"Ama yine de yardım etmemize izin vereceksin, değil mi?" Kinsey sordu. Max'e "Gördün mü?" der gibi bir bakış attı. Sordum, söylemedim.

Max gülümsedi.

Eli Brynn'in elini tuttu. "Sadece sen istersen," dedi.

Hepsi onun cevabını bekledi. En iyi kararına rağmen başını salladı.

Böylece kutularını açtılar. Max yaklaşık bir milyar kitabını odasındaki raflara yerleştirdi. Kinsey spor çantasından giysilerini çıkardı ve ya dolabına astı ya da katlayıp şifonyerine koydu. Eli resimlerini duvarlarına astı.

Brynn ilk başta utandı. Neden bunu kendisi için yapamamıştı ki? Ama sonra Eli ona baktı, hissettiği her şeyi gördü, anladı, açıkça arkasındaki her şeyi de anladı ve ona sarıldı. Ve işte o zaman anladı. Bu sevgiyle, kabullenmeyle ilgiliydi.

Max CD koleksiyonunu bulduğunda ve mutlu aşk sesleri çıkardığında, utancının geri kalanını unutmaya karar verdi.

Eli Çin yemeğinin yanında bir şişe şarap açmıştı. Bitirdiklerinde ikinci şişeyi içiyorlardı. Ve gecenin sonunda Brynn tamamen, yüzde yüz taşınmıştı. Kimse onu yapmak istemediği bir şeyi yapmaya zorlamamıştı. Kimse onu yargılamamıştı. Kinsey parmak arası terlik, spor ayakkabı ve babetten oluşan üç çift ayakkabı koleksiyonunu onaylamamıştı ama bu beklenen bir şeydi. Kimse valizini kendi başına boşaltmadığı için ona kendini kötü hissettirmemişti. Sadece istediği halde son adımı atamadığını fark etmişler ve ona yardım etmek için öne çıkmışlardı.

Onlar onun hayatına giren, onu olduğu gibi kabul eden kişisel süper kahramanlarıydı. Onu olduğu gibi seviyorlardı. Onlara utanarak ve kendi çaresizliğini zorlayarak gelmişti. Kendini değersiz hissetmişti. Ama onların umurunda değildi,

hiçbirini yargılamadı. Onun için geldiler. Her zaman. Onun istemesine gerek kalmadan.

Artık herkesin eşyalarıyla bütünleşmiş olan eşyalarına baktı. Evinin nerede olmasını istediğini bilmiyordu ama evinin bir yer olmadığını fark etmeye başlamıştı. Bir yerdi, halkının olduğu bir yerdi. Ve halkı buradaydı, Wildstone'da. Bazıları tam burada, bu evde.

Bu onu eve getirdi.

Eve varmışlardı.

Daha da iyisi, artık mekanın her köşesinde bir anı vardı; dördünün güldüğü, şakalaştığı, takıldığı bir grup anısı...

Bu onun ailesiydi, en iyi türden bir aile.

ERTESİ SABAH, Brynn Eli'in kollarında sımsıkı sarılmış bir halde uyandı, onun sıcak ve sert bedenine öyle bir sarılmıştı ki, aklına ciddi fikirler geldi. Bunun onun hatası olduğuna karar verdi. Yatakta inanılmaz derecede sezgisel ve cömert bir sevgiliydi.

Ve yataktan . . .

Onu kendi dışına çıkarmanın bir yolunu bulmuştu. Onunla ne yapacağını asla bilemezdi; nazik ve şefkatli, sert ve erotik, hepsi samimi ve baştan çıkarıcı.

Onun gibi biriyle hiç birlikte olmamıştı. Ama gitmek zorundaydı. Elinden geldiğince gizlice onun kollarından kurtulmak için elinden geleni yaptı. Görünüşe göre o kadar da gizli değilmiş çünkü kolları onu sıkıca sarmış.

Kadın kısık bir kahkaha attı, elleri adamın sırtında gezindi ve sonra tekrar aşağı indi, Wildstone'daki en iyi çöreklerden iki avuç aldı. Belki de tüm dünyanın.

Neredeyse büyük, tehlikeli, oyuncu bir kedi gibi mırıldandı ve boynundan aşağıya doğru öpmeye, emmeye ve kemirmeye başladı.

"Duşa girmeliyim," diye fısıldadı ve onu usulca öptü. "Sabah erken kalkacağım."

Adamın ağız şimdi kadının göğsündeydi. "Duşta iyiyimdir," dedi boğuk bir sesle.

Bu yüzden kapıdan çıkması her zamanki gibi on beş dakika yerine kırk beş dakika sürdü. Ama Eli haklıydı.

-Duşta çok iyiydi.

Vücudu hâlâ uğuldarken, randevusu için şehre doğru yola çıktı. Bekleme odasında eline bir dergi aldı ama her hareketinde Eli'nin sabun kokusu -her tarafına bolca sürmüştü, hem de iki kez- burun deliklerini sızlattı. Onun gibi kokuyordu ve akli sürekli Eli'nin içinde hareket ederken gözlerinin ona odaklanışına, kulağına yaramazca şeyler fısıldarken ellerinin her yerde oluşuna gitti.

Telefonu çaldığında, onun kendisini aradığını görünce şaşırmadı. Duştan sonra yatağına geri dönmüş, kalkmasına otuz dakika kaldığını ve güzellik uykusuna ihtiyacı olduğunu söylemişti. O da telefonunu açtı, "Uyuyan Güzel doğuyor."

Yumuşak bir şekilde güldü. "Hiçbir fikrin yok."

Yumuşak bir şekilde güldü. "Özel bir şey için mi aradınız?"

"Belki de sadece sesini duymak istedim."

"Ne duymak istedin?"

"Ben-" dediğinde çıkardığın ses.

"Dur," dedi kızarıırken bile gülerek. "Ayrıca" -sesini alçalttı- "o sesi çıkarmak için yardıma ihtiyacım var."

"Sen müsait olduğunda ben de müsaitim."

Vücudu çok mutlu olmuştu ama biri ona sesleniyordu. "Gitmem gerek." Telefonu elinden bıraktı ve Deck'in kapıda dikilmiş onu beklediğini görünce şaşırdı. Gece mavisini önlük giymişti ve boynunda asılı kimlik bilgileri, stetoskopu ve elinde iPad'iyle sert bir memur gibi görünüyordu.

Onu arka tarafa götürürken ve oturması için sandalyeyi işaret ederken son derece profesyoneldi.

iPad'ini bıraktıktan sonra ona baktı. "Bunu yapmak zorundayım," dedi.

"Yani bilmiyor."

Kadın elini sıktığında, adam acı çekmiş ama aynı zamanda rahatlamış görünüyordu.

"Sen de onun için endişeleniyorsun," dedi.

"Sadece her günün her saniyesinde."

Kadın ona hüzünle gülümsedi ve o da başıyla onayladıktan sonra eldivenlerini giydi ve kan almak için gerekli malzemeleri çıkardı. Her iki koluna da baktı, belli ki en iyi damarı arıyordu. Pazılarının etrafına lastik bir turnike sararken derin bir nefes aldı ve bakışları yüzüne gitti. "Senin de mi iğne fobin var?"

"Hayır, sadece yapmaktan hoşlandığım bir şey değil," diye itiraf etti ve sonra nefesini içine çekti. "Bir dakika, Kinsey'nin iğne fobisi mi var?"

Kolunda seçtiği noktayı bir alkol pediyle sildi. "Erkeklerin ayak parmakları, kusan insanlar ve kirlenme fobisiyle birlikte, evet. Ama en kötüsü iğne fobisi. Çok kötü."

Kadın ona bakakaldı. "Ama her hafta sıkışıyor." "Haftada üç kez, her seferinde iki dürtme. Yumruk yap, Sevgilim. Küçük bir çimdik, hepsi bu."

Elini yumruk yaptı, Kinsey'nin gerçek bir iğne fobisi olduğu ve bunun onun için ne kadar korkunç bir şey olduğu düşüncesi dikkatini o kadar dağıtmıştı ki iğnenin battığını hissetmedi bile. "Hiç şikâyet etmez."

Deck'in bakışları kısa bir süreliğine Brynn'inkilere kaydı. "Değer verdiği herkesi kendisi hakkında endişelenmekten koruduğu bir şey yapıyor. İkinizin ortak noktası gibi görünen bir şey. Bu kadar, hepsi tamam." İğnenin girdiği yere bir pamuk bastırdı. "Bunu benim için sakla."

"Çok hızlıydı."

"Ben iyiyim."

"Zar zor hissettim."

"İlk seferim değil."

Ona gülümsedi.

O da gülümsedi ama bu tam güçle değildi.

"Buralarda değildin," dedi.

"Beni kaldırıma attı."

"Bunun daha çok geçici bir şey olmasını umuyordum."

"Hayır." Ona sırtını döndü ve kan şişelerine yapıştırmak üzere etiketler yazmaya başladı.

Adamın dağ gibi geniş omuzları rahatlamış görünüyordu ve ses tonu da yumuşaktı ama Kinsey buna inanmıyordu. Adamın Kinsey'ye nasıl baktığını görmüştü. Onu ne kadar çok sevdiğini hissetmişti. "İyi misin?" diye sordu.

Eldivenlerini çıkarıp çöp kutusuna attı ve ona döndü. "Sonuçları bir hafta içinde alırsınız."

Şifre hayırdı, iyi değildi. "Özür dilerim," dedi usulca. "Ne olduğunu bilmiyorum. Sana sırlıslıkam aşık olduğu çok açık."

Gülümsemesi küçük ve kuruydu. "Tanıdığım en cesur kadın, ama aynı zamanda bazı şeyler söz konusu olduğunda kocaman bir korkak."

"Birine onunla akraba olduğunu söylemek gibi şeyler mi?" diye sordu alaycı bir ifadeyle. "Birinin kalbine girmesine izin vermek gibi şeyler mi? Eğlence ya da öfke dışında herhangi bir duyguyla yüzleşmek gibi mi?"

Parmağını burnuna dokundurdu.

İç çekti. "Eğer yardımı olacaksa, ne yaptığı hakkında hiçbir fikri olmadığından eminim."

"İkimiz yaparız."

Gitmek için döndü ama durdu. "Kan tahlilini aceleye getirebilir misin?"

"Acele edeceğim ama nefesini tutma. Bu testin en hızlı üç günde sonuçlandığını görmüştüm."

Derin bir nefes aldı. "Babamızı aramak için etrafta dolaşıyorum."

Deck hareketsiz kaldı. "Bunu biliyor mu?"

"'Bilmek' kelimesinin o kadar çok tanımı var ki..."

"Kahretsin," dedi Deck.

"Kardeş olduğumuzu öğrendiğimin ertesi sabahı ona söyledim ama hoşuna gitmedi. Umurumda değil. Bence kız kardeşler birbirlerine karşı açık ve dürüst olmalı ama yine de kendi kişiliklerini korumalı."

"Katılıyorum," dedi Deck. "Kinsey kim olduğu konusunda dürüst olsa ve bunun için özür dilemese de, tam olarak açık bir kitap değil."

Brynn iç çekti. "Evet. Ama, hey, belki bir umut ışığı vardır. Belki babamızı bulurum ve kızının hayatını kurtarmak isteyen harika bir adamla eşleşir. Belki ben de ona uygun olurum. Belki onun da seçenekleri olur."

"Bu bir sürü belki demek," dedi.

Evet. Öyleydi. "Ben yıldızlara dilek tutarken, belki Kinsey de bunları yaptığım için bana minnettar olur."

Ağzı seğirdi. "Hayatım üzerine bahse girmezdim, şirin şey."

Sert bir nefes verdi. "Evet, yani 'minnettar' biraz fazla, kabul ediyorum. Beni öldürmemesine razı olacağım."

"Seni tanımak güzeldi."

Güldü. "Tamam, şüpheleniyorsun ve bunu anlıyorum. Ama bence o değişiyor. Yavaş yavaş."

Buna hiçbir şey söylemedi, bu da muhtemelen onun aptal olduğunu düşündüğü anlamına geliyordu.

"Bak," dedi sonunda. "Sana istemediğin bir tavsiyede bulunacağım. Bu konuyu onunla konuşmalısın. Babanı bulmadan önce, çünkü böyle hissetmesinin iyi bir nedeni olabilir."

Bekle. Onun bilmediği bir şey mi biliyordu? Sesi her zamanki sakinliğindeydi, hiçbir şey ele vermiyordu ama kadın onun yüzünü aradı. "Bana söylemek istediğin bir şey mi var?"

O yapmadı söyle herhangi bir şey için
Bu, sadece meşgul kendisi şişeleri
toplayıp bir tutucuya yerleştiriyor.

"Güverte."

Onu sandalyesinden çekti. "Bu seninle onun arasında. Hayatının neresinde olduğumu açıkça belirtti."

artık hiçbir yerde değil. Üzgünüm ama bu konuda tek başınasınız."

Başını iki yana salladı. "Buna inanmıyorum. Onu çok fazla önemsiyorsun. Onu seviyorsun."

"İstiyorum," dedi ve bu kadar sert görünen bu iri yarı adamın duygularını bu kadar kolay itiraf edebilmesi kadının boğazını sıktı.

Tavana bakmak için başını arkaya yatırdı ve sonra onun bakışlarıyla buluştu. "Ben de test yaptırdım. Uygun değilim," dedi.

Ve açıkça bir maç olmayı çok istiyordu.

"Ama olsaydım da fark etmezdi," dedi. "Benden böbrek almazdı. Senden de almazdı."

Onun elini tuttu. "Özür dilerim. Ama eğer ben bir eşleşmeysem, bunu onun boğazına kendim sokmak zorunda kalsam bile o bunu kabul edecektir."

Ona baktı ve sonra küçük bir gülümseme verdi. "Senden hoşlandım. Ona parasının hakkını vereceksin. Buna ihtiyacı var. Seni de kendinden uzaklaştırmasına izin verme."

"Yapmayacağım."

"Ve altınıza dikkat edin. Eğer neyin peşinde olduğunuzu anlarsa, bu hiç hoş olmaz. Huysuz bir huysuz gibi görünüyor, ama bu sevdiklerini koruma isteğinden kaynaklanıyor."

Brynn'in telefonu Raina'dan gelen bir aramayla çaldı. "Al şunu," dedi Deck. "Bir sonraki hastamın yanına gitmeliyim."

Brynn ona sıkıca sarıldı. "Kardeşim gitmene izin verirse aptallık etmiş olur. O bir aptal değil." Onu kirli çenesinden öptü. "Akli başına gelecektir."

Adam başını salladı ama Kinsey buna inanmadığını söyleyebilirdi. Onun için, Kinsey için acı çekerek dışarı çıktı ve telefonuna cevap verdi.

"Tahmin et ne oldu?" Raina sordu.

Raina için her şey olabilir. "Bilmiyorum anne. Bir ipucuna ihtiyacım var."

"Tanrı aşkına," dediğini duydu Olive. "Ver şu telefonu bana." Bir boğuşma oldu ve sonra Olive telefona iki kelime söyledi. "Onu buldum."

"Ne?"

"Babanı bulduk."

Brynn'in kalbi göğüs kafesine doğru fırladı. "Bana her şeyi anlat."

GÜN BATIMINDA, KINSEY sahilde tek başına duruyordu ve Deck ile denize açılmadığı için kendine acıyordu. Ya da Deck'le yemeğe çıkmadığı için. Ya da Deck'in büyük, muhteşem yatağında, sadece Deck sihrini konuştururken canlı hissettiği vücuduna büyük, muhteşem şeyler yapmıyordu.

Peki bu kimin hatasıydı? ? diye sordu küçük bir ses.

Tanrım, tam bir aptaldı. Geçen gece bara gitmemişti. Max onu durdurmuştu ve bu en iyisiydi. Ne de olsa Deck'in gitmesine izin verecek kadar aptal olan oydu.

Telefonu gelen bir aramayla çaldığında, neredeyse cevap vermeyecekti. Ama böyle bir lüksü yoktu. Arayan doktoru ya da bir donör bulunduğunu söyleyen hastane olabilirdi. Deck hakkında olabilirdi; belki de motosikleti sonunda bazen kâbuslarında gördüğü şeyi yapmış ve bir kaza geçirmişti.

Bardağın boş tarafını gören bir kızdı.

Ama bunu yapan ne doktoru, ne hastane, ne de Deck'ti; Deck muhtemelen tam bir sürtük olduğu için onu acil durum irtibat kişisi olmaktan çıkarmıştı.

Gezegendeki en iyi kız kardeş arıyordu.

Telefona bir tam halka daha baktı, buna hazır olup olmadığından emin değildi. Çünkü kız kardeşi kesinlikle bardağın yarısı dolu bir kızdı. Cevap vermek için telefonu kaydırды ama bir şey söyleyemedi Brynn ondan önce davrandı.

"Onu buldum," dedi, sesi heyecandan titriyordu. "Kimi?"

Kinsey sordu.

"Baba."

Dondu kaldı.

"Kinsey?"

"Bir şeyler duyuyor olmalıyım," dedi cinayet işlemeyi düşündüğü insanları uyarmak için kullandığı sesle, cesedi nereye saklayacağını zaten bildiğini söyleyen sesle. "Çünkü sana onu aramayacağımızı söylediğimi çok net hatırlıyorum."

"Evet," dedi Brynn, aynı ses tonuyla ona karşılık vererek. "Ama benim patronum sen olmadığın için izin yerine af dilemenin daha iyi olacağını düşündüm." Güldü. Güldü. "Hadi ama Kins, bu harika bir haber. Kabul et."

O böyle bir şey yapmazdı. "Gitmek zorundayım."

"Tamam, ama onu nerede bulduğumu bilmek istemiyor musun? Bakersfield! Buna inanabiliyor musunuz? Bunca zamandır sadece birkaç saat uzaktaydı."

Kinsey buna inanmakla kalmadı, Bakersfield'daki evine de gitmişti. Ve Brynn'i orada istemiyordu. Brynn'in onun yakınında olmasını istemiyordu.

"Bugün Perşembe," dedi Brynn. "Bunun ne anlama geldiğini biliyorsun, değil mi?"

"Yarının Cuma olduğunu mu?"

"Evet, ukala. İşten hemen sonra yola çıkacağız. Oraya gideriz ve eğer evde değilse bir otele yerleşip geceyi orada geçiririz, sonra da Cumartesi sabahı tekrar deneriz. Onu yakalamak için tüm hafta sonumuz var. Yolculuk!"

Kinsey nefes almayı bıraktı. "Hayır. Brynn-"

"Keşke öz ailelerini arayan insanları takip eden reality şovlardan birini arasaydım. Çok güzel bir bölüm olurdu, sence de öyle değil mi? Mutlu sona ulaşacağız, Kins! Her neyse, sen bana bunun neden kötü bir fikir olduğunu anlatmadan önce telefonu kapatıyorum." Ve sonra tam da bunu yaptı ve bağlantıyı kesti.

Kinsey dikkatle kumların üzerine oturdu, dizlerini göğsüne çekti, alnını dizlerine dayadı ve ... Deck'i özledi. Onun rahatlatıcı varlığını, sakinliğini, maceracı ruhunu ama en çok da kendisini güvende hissettirmesini özlemişti. Şu anda ona ihtiyacı vardı. O ne yapacağını bilirdi.

Ayrıca onu neredeyse taşıyamayacağı kadar çok seviyordu. Ve bu onun taşıması gereken bir yükü.

OceanofPDF.com

Bölüm 23

Kinsey hayatında ilk kez ertesi sabah uyandığında kendini hasta hissetmek istiyordu, böylece o aptal yolculuğu erteleyebilecekti.

Tabii ki harika hissediyordu. Karma tam bir sürtüktü.

Sorun şu ki, o olsa da olmasa da Brynn'in gideceğini biliyordu.

Ve Kinsey bunu tek başına yapmasına izin veremezdi.

Brynn'den bir mesaj almış: İşten önce toparlan, hemen sonra gidiyoruz!

Her neyse. İşten eve dönene kadar bilerek çanta hazırlamadı. Bir gecelik spor çantasını açarak işe pijamalarıyla başladı. Deck'ten aşırıldığı bir tişörtle uyuyordu, yıkamamıştı çünkü zavallıydı ve onun kokusunu üzerinde hissetmek istiyordu. Tişörtü dikkatlice katlayarak, en değerli eşyasıymış gibi çantasına yerleştirdi. Ki öyleydi de.

Büyük bir keder nefesiyle, ondan uzaklaştığından beri yüz binlerce kez yaptığı şeyi yaptı. Telefonunu eline aldı ve başparmağını numarasının üzerinde gezdirerek iletişim bilgilerini açtı.

Onun sesini duymayı bir sonraki nefesinden daha çok istiyordu.

Sonra onun gitmesine neden izin verdiğini düşündü. Çünkü onu ne kadar sevse de, onunla birlikte olmak için ne kadar acı çekse de, onun da kendisi için aynı şeyleri hissettiğini biliyordu. Bu yüzden sadece

Kendi kendine, nasıl olduğunu bildiği bir şekilde onu koruduğunu hatırlattı. İçlerinden sadece birinin bu kalp kırıklığını hissetmesi gerekiyordu.

Çantasını omzuna atarak merdivenlerden aşağı indi. Oturma odasının penceresinden Eli ve Brynn'i arabasının yanında görebiliyordu. Birbirlerine yakın duruyorlardı, aralarında neredeyse hiç boşluk yoktu ama Eli onu yine de kendine çekti. Öpüştüler, Eli'nin elleri yavaşça Brynn'in ince kalçalarından yukarı kayarak sundress'inin eteklerinin altında kayboldu. Eli'nin aynalı gözlükleri ve Brynn'in parlak renkli kıyafetleriyle, ülkedeki herhangi bir yaz dergisinin kapağında yer alabilir ve milyonlarca kopya satabilirlerdi.

Kinsey bu yakınlaşmadan tamamen rahatsız olmak istiyordu ama buradan bile Eli'nın kız kardeşini ne kadar çok sevdiğini görebiliyordu. İç çekerek ön kapıdan dışarı çıktı.

Hâlâ öpüşüyorlardı ve şimdi Brynn kollarını Eli'nın boynuna dolamış, ona bir ağaç gibi tırmanmaya çalışıyor gibiydi. Kinsey telefonunu sallayarak, "Bir programımız olduğunu sanıyordum," diye seslendi. "Tik tak."

Brynn bir sırtışla özgürlüğüne kavuştu, o kadar mutluydu ki ona bakmak neredeyse acı veriyordu.

Eli geri çekilmekte çok daha yavaştı, Brynn'e sanki onun için gezegendeki en önemli şeymiş gibi bakıyordu.

"Bir şeyler atıştırmak için durmamız gerekecek." Brynn Eli'nın yüzüne gülümsedi. "Bir sürü atıştırmalık."

"Senin atıştırmalığın olduğumu sanıyordum," dedi.

Kinsey gözlerini devirdi, ama Brynn güldü, seksi anılardan ve kolay, doğal bir bağlantıdan bahseden alçak, boğuk bir ses.

Eli da güldü, Kinsey'nin onu uzun zamandır görmediği bir şekilde. Kinsey onun mutlu olduğunu fark etti. Kız kardeşi ve en iyi arkadaşı açıkça birbirlerine aşıktı ve Kinsey'nin o köşenin varlığından bile haberdar olmadığı kadar derinlerde, çok derinlerde bir şey aynı anda hem ısındı hem de endişelendi. Bunu neden yapıyorlardı? Tehlikenin farkında değiller miydi? Ve gerçekten mutlu olmak nasıl mümkün olabilirdi?

Gezegendeki en iyi iki insan için, ama aynı zamanda biraz kıskanç olmak? Ama sonra kalbi sıkıştı. Çünkü bu kıskançlık değildi. Eli'yi seviyordu ama ona aşık değildi. Onun mutlu olmasını istiyordu. O bunu hak ediyordu. Bunu hak etmişti.

Bir parçası, aynı şeyi kendisi için bilerek elinin tersiyle ittiğini ve başka bir şansı olmayacağını fark etti. Kalbini sertleştirerek arabaya doğru ilerledi. "Gidelim, lanet olsun."

Brynn direksiyona geçmeye başladı ama Kinsey kalçasına bir darbe indirdi. "Ben kullanacağım," dedi. "Biz oraya varana kadar hava kararmış olacak ve sen gece araba kullanamazsın."

"Sen de yapamazsın," diye belirtti Eli.

Brynn Kinsey'ye bakarken ağzı bir karış açık kaldı. "Bunu nasıl unuttum? Geceleri benim kadar kör oluyorsun."

Kinsey omuz silkti. "En azından bir ortak noktamız olması mantıklı."

"Oh, bundan daha fazla ortak noktamız var," dedi

Brynn. "Hayır, yok."

Brynn puanları parmaklarıyla işaretledi. "İkimiz de çocuklarla çalışıyoruz, birimimizi seviyoruz, saçlarımız aynı-"

"Hey." Kinsey onun saçlarına dokundu. "Benimki seninki gibi kıvrıkcık değil."

"Çünkü onun için benim karşılayamayacağım kadar pahalı ürünler alıyorsun." Sırıttı ve Kinsey'ye sıkıca sarıldı. "Pompalı tüfek!" diye bağırdı ve yolcu koltuğuna atladı.

Eli, Kinsey'ye sıırıttı ve direksiyonun arkasına geçti.

Kinsey arkaya tırmandı, "İkiniz de çocuksunuz," diye homurdandı.

Eli yumuşak bir sesle, "Taş ve sopa," dedi.

"Hedef mi?" Kinsey ona bön bön baktı. "Bilmiyor musun?"

Brynn, "Ona bu müthiş sırrı henüz söylemedim," dedi. "Bunun bir sürpriz olmasını istedim." Eli'in yüzüne döndü. "Babamızı buldum. Bakersfield'da."

Eli kaşlarını kaldırarak Kinsey'ye doğru bir bakış fırlattı.

"Heyecan verici, değil mi?" Brynn neredeyse koltuğunda zıplıyordu. "Hadi yola çıkalım. GPS'i programlayacağım."

Brynn'in dikkati navigasyon sistemine çevrilince Eli boynunu bükerek Kinsey'ye baktı: Konuşmamız gerek.

Hadi canım. "Hava durumu uygulaması Bakersfield'da havanın yüz beş derece olacağını söylüyor. Bence havanın soğumasını bekleyelim."

Brynn ona deliymiş gibi baktı. "Ekim ayına kadar hava soğumayacak."

Aynen öyle.

Brynn, "O kadar uzun süre beklemeyeceğim," dedi.

Eli yine aynadaki Kinsey'ye bir bakış fırlattı. Başka neyin var? diye sordu gözleri.

"Çok acıktım," dedi Kinsey. "Bir restoranda duralım."

"Önce yemek yiyemeyecek kadar heyecanlıyım."

Artık yemyeşil sahilden ayrılıp eyaletin ortasındaki yüksek çöl arazisine doğru ilerliyorlardı ve Kinsey hâlâ olanları görmezden gelmek için elinden geleni yapıyordu, yani hem kendisinin hem de hayatının boşa gittiğini çünkü bu küçük hazırlıksız buluşmanın nasıl gerçekleşmeyeceği hakkında hiçbir fikri yoktu. "Araba garip bir ses çıkarıyor," dedi. "Başka bir zaman tekrar denemeliyiz."

Brynn, "Gerekirse bize otobüs bileti alırım," dedi.

Pekâlâ, kimdi bu cesur hatun ve fare kız kardeşine ne yapmıştı? Siktir et. Siktir et. "Sana söylemem gereken bazı şeyler var."

"Tabii ki hayır."

"Affedersiniz?" Kinsey sordu.

"Bu gezide olmayı ne kadar istemediğini bilmediğimi mi sanıyorsun? Olmamasını sağlamaya çalışıyorsun ama olacak, Kinsey. Bunu kabullen." O konuşurken Brynn bir radyo istasyonu arıyordu, sonunda country müzikte karar kıldı, bu da Kinsey'nin dişlerinin gıcırdamasına neden oluyordu. "Artık kimse radyo dinlemiyor," dedi. "Eğer kapatırsan Spotify'ımı açarım-"

Brynn, "Yolculuklar radyo gerektirir," dedi. "Hangi şarkının çalacağını bilmemek maceranın bir parçası."

"Garip bir macera anlayışın var," dedi Kinsey, her şeye otomatik olarak karşı çıkmak zorundaydı. Onun yapısı böyleydi. Özellikle de içten içe, Brynn'in yol gezileri ve hayat gibi şeylere kanat çırpma konusundaki rahatlığını kışkırttığı zaman.

Şarkı, traktörü, köpeği ve onu terk eden kadın hakkında ağlayan bir adamdı. "Kulaklarım kanıyor."

Eli dikiz aynasında onun bakışlarını yakaladı. "Deck country müziği sevmiyor mu?"

"Evet, bu yüzden onu terk ettim."

Brynn onunla yüzleşmek için döndü. "Ayrıldığımız için gerçekten üzgün görünüyor."

Kinsey gözlerini kırıştırdı. "Onu ne zaman gördün?"

"Geçen gün klinikte test yaptırırken ona rastladım." Brynn durakladı. Yüzünü buruşturdu. "Yani bunun bir sürpriz olması gerekiyordu."

Kinsey kelimeler aklına gelmeden önce tam on saniye boyunca ona baktı. "Bir sürpriz," diye dikkatle tekrarladı.

"Evet."

Kinsey dikkatle, "Bu bir sürpriz değil," dedi. "Bu lanet olası bir sır. Sürpriz ve sır birbirinden çok farklı iki şeydir. Sürpriz, sevgiyle yapılan ve sevgiye dayanan bir şeydir. Sır ise korkuya dayanan bir yalandır."

"Ben öyle görmüyorum."

Kinsey, "Tamam, o zaman şunu söyle," dedi. "Sonuçları aldınız mı?"

"Hayır."

"Peki eşleşmediğinizi öğrenseydiniz bana söyler miydiniz?"

Brynn tereddüt etti.

Kinsey'nin kaşları havaya kalktı.

Brynn iç çekti. "Beni suçlayacağı gerekçesiyle cevap vermek istemiyorum."

"Gördün mü?" Kinsey dedi ki. "Gizli."

Bunun üzerine Brynn, başka her koşulda Kinsey'yi güldürecek bir şey yaptı. Gözlerini o kadar sert devirdi ki muhtemelen neredeyse kafasından düşeceklerdi. Bu Kinsey'nin ruh düzeyinde tanıdığı bir hareketti, çünkü Brynn'e bunu kendisi öğretmişti. Aslında gururlu ama aynı zamanda öfkeli hissediyordu. Ve biraz da dehşete düşmüştü. "Senden asla bir böbrek almayacağım."

"Deck ve ben bu konuşmayı yaptık ve evet, yapacaksın," dedi Brynn. "Boğazına kadar sokmam gerekse bile."

Kinsey ona doğru bir parmak salladı. "Bunu yapmayacağız, burada değil, şimdi değil. Hiçbir zaman." Başını sallayarak telefonunu çıkardı.

"Ne yapıyorsun?" Eli sordu.

Kendime buradan tek gidişlik bir bilet alıyorum. "Gelip beni alması için Deck'i arıyorum. Bu kötü bir fikirdi." Deck'in numarasını tuşladı, o alçak bariton sesiyle cevap verdiğinde ne yaptığını fark etti ve hemen bağlantıyı kes tuşuna bastı.

Lanet olsun. Tam bir korkaktı. Onu görmek istiyordu. Çekip gittiği günden beri bunu istiyordu ama nasıl ulaşacağını bilmiyordu. Şimdi, tamamen duygularıyla hareket eden bir aptal olduğu için aramış ve kapatmıştı. Adamın kapısına gelip kendini ona atabilirdi de. Aynı şey. Daha da kötüsü, Deck'i tanıyordu, o da onu tanıyordu. Telefonu kapatmasını bir yardım çağrısı olarak görebilirdi. Tek başına zor durumdaki genç kızı oynayarak feminizmi on yıl geriye götürmüştü.

Ona ulaşmak için doğru yol bu değildi. Bu adil değildi ve o da bunu biliyordu. Bu yüzden telefonu gelen bir aramayla çalmaya başladığında -ki meme uçları sertleştiği için bakmadan onun olduğunu anladı- onu sesli mesaja gönderdi.

Evet. Tam bir aptal. En azından başarısızlıklarında tutarlıydı.

"Bazen," dedi Brynn sessizce, "insanlar sır saklarlar çünkü bu, acı ve hayal kırıklığından daha kolaydır."

Bu sırları bilmek sizi nereye götürecek?"

Brynn'i şimdi olduğu kadar iyi tanıdığı için, kız kardeşinin ne kadar kötü bir şekilde incindiğini, çocukluk zorbalığından eski sevgilisinin onun güvenini ve öz saygısını yok etmesine kadar, kavganın çoğu Kinsey'yi terk etti. Şu anda bildiği şeyleri yaz kampındayken bilseydi, her şeyin nasıl farklı olabileceğini merak etmekten kendini alamıyordu. Brynn'e kötü davranan herkesin kışına tekme basacağını düşünmek istiyordu.

Ve evet, bu ifadedeki ironiyi anlıyordu. Ama dürüst olmak gerekirse, son zamanlarda kendi kışını çok tekmelemişti. "Hepimiz birbirimize kızgın olduğumuza göre eve gitmeliyiz."

Brynn başını salladı. "Bu oluyor."

Oh, güzel. Kız kardeşi de en az kendisi kadar, hatta belki daha da fazla inatçıydı ve bu da bir şey ifade ediyordu.

Yolculuğun sonraki bir saati sessiz geçti. Kinsey onun neden sessiz olduğunu biliyordu. Hâlâ bu çılgın yolculuğu sona erdirmenin bir yolunu bulmaya çalışıyordu. Eli kendi sürüş alanındaydı. Brynn'in sessiz olmasının tek nedeni de uyuyakalmış olmasıydı.

Belli ki kendi yarattığı bir kâbus yolculuğunun yükünü taşımıyordu. Sırları yoktu; hayatı Kinsey'ninki gibi yorucu değildi.

Eli, Bakersfield'da otobandan çıkıp bir benzin istasyonuna girdiğinde Brynn doğrulup gözlerini ovuşturdu. "Burada mıyız?"

Eli onun saçlarını yüzünden uzaklaştırdı. "Benzin alıyorum," dedi ve arabadan indi.

Kinsey onu takip etti. Eli pompanın başında durmuş, onun arabanın etrafından kendisine doğru gelişini izliyordu.

"Yani," dedi sessizce. "Sanırım biraz zor durumdayız."

Eli tiksintiyle başını salladı. "Bu işte 'biz' diye bir şey yok, Kins. Hepsi senin yüzünden."

"Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun?"

"Ona söylemelisin. Oraya varmadan önce." "Merhaba, denedim."

Gözlerini devirdi.

"Peki," dedi Kinsey. "Biliyorum. Yapacağım, söz

veriyorum." "Peki sonra ne olacak?"

"Peki sonra ne olacak?"

"Bir planın var mı? Harap olacak," dedi.

Sanki bunu bilmiyormuş gibi. "Ben sadece onu korumaya çalışıyorum."

Kelimelerle uğraşmadı: buna ihtiyacı yoktu. Her şey gözlerindeydi. Ona kızgındı. O da kulübe katılabılırdi. O da kendine kızgındı. "Ona söyleyecek bir an bile olmadı," dedi.

"Hak ettiğinden çok daha fazla an oldu."

Onun iğneli sözlerinin beklenmedik acısını içine çekerek, alçak sesle, incinmiş bir şekilde, "Vay canına," dedi.

Eli kızgın gözlerini ona doğru kaydırdı ve sonra hafifçe yumuşadı. "Bak, anlıyorum," dedi sessizce. "Onun incinmesini istemiyorsun. Ama bunu tamamen yanlış yaptın ve şimdi bunun bedelini ödeyecek."

"Sakin bana bunun sadece bununla ilgili olduğunu söylemeye kalkma," dedi. Şuna bak, o da sinirlenebilirdi. Aslında zaten kızgındı. "Senin için bu ikinizle ilgili."

"Evet, öyle. Zaten bizi bir kez neredeyse raydan çıkarıyordun ve şimdi yine yapıyorsun, çünkü ona bilmesi gereken her şeyi söylemeyi reddettin."

Brynn arabadan indi. "Siz ne hakkında tartışıyorsunuz?"

Kinsey dondu kaldı.

Eli donup kalmadı, hiç donup kalmazdı. "Kinsey, Kinsey gibi davranıyor," dedi.

Her şey için bir cevabı vardı. Kinsey adımlarını hızlandırarak markete doğru ilerledi. Brynn'in şöyle dediğini duydu: "Ona fazla yüklenme, tamam mı? Muhtemelen babamızla buluşacağı için çok gergindir."

Ve Kinsey'nin öldüğünü sandığı kalbi göğsünde yavaşça yuvarlandı ve karnının altını gösterdi. Hayal kırıklığına uğradı, korktu ve şeker yükledi. Bazı günler şeker, piyasadaki tüm anksiyete ilaçlarından daha iyiydi. Deck'e, Eli'a, Brynn'e kızmak için bir neden bulmak için çok çalışıyordu. . . hepsine, sırf bu kadar kötü

derinden değer verdiği insanlar olması talihsizlikti. Sanki kalbinin onlar için atması onların suçuymuş gibi. Bunun aptalca ve mantıksız olduğunu biliyordu. Hiçbirinin yanlış bir şey yapmadığını biliyordu.

Ama kendine engel olamıyordu. Mutluluğunu düzenli olarak kendi kendine patlatıyordu ama bu sefer farklıydı çünkü bunu onları güvende tutmak için yapıyordu.

Onu sevmekten.

Ve şimdi kendi yetişkin olamayışı, Brynn'le gelişmekte olan ilişkisinden daha fazlasına mal olacaktı. Bu durum onu ve Eli'ı da etkiliyordu.

Daha fazla cipse ihtiyacı olacaktı ve ek torbalar aldı. Beş tane yeterliydi.

Eli ödeme yapmak için markete girdi ve onu kolları dolu halde görünce durdu. Yönünü değiştirerek bir alışveriş sepeti aldı ve yükünü içine boşaltmasını işaret etti.

Gözleri yaşlarla doldu.

Eli iç çekmedi. Acı çekmiş gibi görünmüyordu. Sepeti yere bıraktı ve bir kolunu ona dolayarak başının üstünden öptü. Ve sonra, her zaman olduğu gibi, doğrudan konunun özüne indi. "Her zaman istediğın şeyi elde etme şansın var, Kins. Seni sevdiğı çok açık. Babanın bir pislik olduğu gerçeğini senin üzerine yıkmayacaktır. Ama onu tanıyorsun. Sevdiklerini hayal kırıklığına uğratmaktan korktuğunu biliyorsun. Seni buraya getirmenin kendi hatası olduğunu düşünecektir."

Kinsey burnunu çekti. "Biliyorum! Ama şimdi burada olduğumuzu ona söyleyemem. Yine de onu oraya da götüremem. Çok kötü olacak. Bu onu kıracak."

"Ona söylememenin nedeni bu mu? Oh, Kins." Ona sarıldı. "Sadece onunla bu konuyu konuş. Gerçek beklentilerden, nasıl hissettiğinizden ve ikinizin de ne durumda olduğundan bahset."

"Özür dilerim, benimle tanışmış mıydınız?"

"Sadece incindiğini görmek istemiyorum ve eğer ona söylemezsen, sana söz verebilirim ki onu inciteceksin."

İç çekti. "Ben sadece ... istiyorum."

"Ne?"

"Benden hoşlanmasını istiyorum." İşte söyledi. Gözlerini kapattı. "O kadar da sevimli olmadığımı biliyorum, E. Soğuk biriyim. Bencilim. Ve tam bir kaltağım."

Onu çabucak sıktı. "Hepimiz bunu atlatırız. Ben atlattım."

Bu onu sert bir kahkahaya boğdu. Kollarını adamın beline doladı ve başını onun göğsüne koydu. "Onun en çok neyini seviyorum biliyor musun? Mutlu olmaktan korkmuyor."

"Mutlu olabilirsin. Eğer kendine izin verirsen."

İç çekti. "Benim insanım olmaktan hiç sıkılmıyor musun?"

"Asla. Ve bilgin olsun diye söylüyorum, senden her zaman hoşlanmıyor olabilirim ama seni her zaman seviyorum. Her zaman, Kins."

Burnunu çekti ve yüzünü onun gömleğine gömdü. "Bana sümüklü roket atmıyorsun, değil mi?"

Ona daha sıkı sarıldı. Brynn içeri girip gülümsediğinde hâlâ bunu yapmasına izin veriyordu. "Grup kucaklaşması!" Kendini ikisinin arasına sıkıştırdı ve karışıma sevgisini ekledi.

Başının üzerinden Kinsey'nin bakışları Eli'inkilerle buluştu ve Kinsey yapılacak tek bir şey olduğunu anladı.

Babasının evine gitmediklerinden emin ol.

Bölüm 24

Eli arabanın benzinini doldurmayı bitirdiğinde Brynn'in sinirleri dans ediyordu. Cesur görünmeye çalışıyordu çünkü Kinsey, Bakersfield'a yaklaştıkça daha da sessizleşiyor, her kilometrede daha da kendi kafasına dönüyordu.

Brynn'in keşfettiği 80'lerin rock kanalına bile eşlik etmemişti. Trafiğin olmadığı uzun bir otoyolda, rüzgârın saçlarınızı savurduğu bir anda, camdan dışarıya doğru son ses patlatılan "Livin' on a Prayer" şarkısına kim eşlik etmezdi ki? Ama Kinsey hâlâ solgundu, neredeyse yeşildi ve paramparça olacak kadar gergin görünüyordu.

"Yemeğe ihtiyacın var mı?" Brynn ona sordu, kucağındaki poşetin içinde bir sürü ıvır zıvır yiyecek varken bunu nasıl yapabileceğinden emin değildi. Brynn hayatını kurtarmak için bir lokma bile yiyemezdi ama Kinsey başıyla onayladı.

"Onu görmeye gitmeden önce bir şeyler yemek ister misin?"

"Evet," dedi Kinsey, neredeyse soluk soluğa ve o kadar hızlı söyledi ki Brynn teklifi yaptığına pişman oldu.

"Yemek yiyebileceğinden emin misin? Sadece sinirlerin bozulmuş olabilir ve bunu düzeltebilecek tek şey onu görmek olacaktır."

"Bundan şüpheliyim," diye mırıldandı Kinsey.

Eli kız kardeşine uzun uzun baktı ama bir şey söylemedi. Arabaya geri döndüler ve bir krepçiye girdiler. "Öyle mi?" Eli Brynn'e sordu.

"Evet." Eğildi ve ona yumuşak bir öpücük verdi. "Teşekkürler."

Bir avucunu kızın ensesine kaydirdı ve onu öptü.

"Aman Tanrım," diye mırıldandı Kinsey ve kapıyı çarparak arabadan indi. Restoranın içine doğru yürüdü.

Eli ve Brynn içeri girdiklerinde Kinsey ortalıkta görünmüyordu.

"Ben onu getiririm," dedi Brynn. "Sen de bize bir masa bul." Sonra restoranın içinde yürüdü ve tuvaletleri kontrol etti. Kinsey yoktu. Aşırı kalabalık olmayan devasa mekâna doğru geri yürüdü. Kinsey yoktu. Eli da yoktu.

Sonra kız kardeşinin ben gidiyorum tonunda tanıdık bir ses duydu, o tarafa yöneldi ve onları arka köşede, kendisine doğru bakan bir kabinde buldu.

Tartışıyoruz.

Brynn'in içine kötü bir his geldi ve oraya doğru yürüdü.

"Tamam," dedi. "Dökül bakalım. Neyi kaçırdığımı söyle."

Kinsey başını kaldırdı, gözleri pişmanlık ve suçlulukla doluydu.

"Lanet olsun." Brynn başını salladı. "Yavru köpek bakışı yok. Gerçeği istiyorum. Her şeyi. Hâlâ ne saklıyorsun?"

"Anlat ona, Kins," dedi Eli. "Gerçeği, bu sefer hepsini, onun kim olduğunu ve nerede olduğunu bildiğin gerçeğinden başlayarak. Bunu bilmeyi hak ediyor."

"Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun?" Kinsey sordu. Bir elini yüzüne götürdü ve Brynn'e baktı. "Bir sırrım daha var. Çok uzun süre sakladım ve sonra arabada sana söylemeye çalıştım ama-"

Eli sessizce, "Bunun için onu suçlama," dedi.

Kinsey gözlerini kapadı. "Haklısın. Hepsi benim suçum." Gözlerini tekrar açtı. "Mesele şu. Ben ... seni seviyorum."

"Uh-huh," dedi Brynn. "Bana söylemediğin şeyi söyle yoksa buradan giderim."

"Sert," dedi Kinsey.

"Aşk nazik olmak demek değildir. Ya da insanları korumak değildir. Her şey bittiğinde parçaları toplamak için orada olmaktır.

dağılıyor. Şu anda sevildiğimi değil, yönetildiğimi hissediyorum. Kötü yönetildiğimi."

Kinsey başını salladı. "Babamızın nerede olduğunu biliyorum." "Evet. Çünkü sana söyledim."

"Hayır, yani daha önce biliyordum. Ben ... her zaman biliyordum," dedi Kinsey çok yumuşak bir sesle, kelimelerden açıkça utanarak.

Brynn önce ona, sonra da bunu bildiği belli olan Eli'a baktı. Çantasını kavrayıp ikisine de fırlatmayı düşündü. Ama çantasını çok seviyordu ve onu kirletmek istemedi. Ayrıca, komik olan tek şey damarlarında dolaşan şeyin öfke olmamasıydı. Hayır, değildi. Bu incinmişlik ve ihanetti ve onlara fırlatabileceği hiçbir şey bu ikisini de ortadan kaldıramazdı. "Senden tek bir şey istedim. Şu andan itibaren gerçeği söylemeni."

Kinsey gözlerini kapattı, bitkin ve hasta görünüyordu.

Brynn kalbini buna karşı sertleştirmeye çalıştı. "Geleceğimizi ona önceden haber verdin mi? Araya girdiğim için ikiniz çok güldünüz mü?"

Eli başını salladı. "Öyle değildi." Kinsey'e baktı. "Söyle ona."

"Anlamayacaktır."

"Çok şey anlıyorum," dedi Brynn. "Ve biliyor musun? Fikrimi değiştirdim. Bana anlatma. Zaten sana inanmazdım." Gitmek için döndü. Nereye gitmeyi planladığına dair hiçbir fikri yoktu ama Eli onun önüne çıktı.

"Ona bir dakika verin," deme cüretini gösterdi.

Brynn başını salladı. "Benimle olan tüm dakikalarını kullandı. Sayaç boş." Sadece incinmişlik ve ihanetin değil, aynı zamanda aşağılanmışlığın da onu sarstığını fark etti. "Neden sizinle yaşama şansına balıklama atladığımı bilmek ister misiniz?"

Kinsey, "'Atladı' demek biraz abartılı olur," diye mırıldandı.

"Çünkü ait olmak istedim. Bir kez olsun. Hiç olmadım, biliyorsun. Nasıl normal olunacağı hakkında hiçbir fikrim yok."

"Şaka yapıyorsun, değil mi?" Kinsey onunla burun buruna gelmek için ayağa kalktı. "Normal olmadığını mı

düşünüyorsun?" Kadın

kollarını açtı. "Anlamını bilmiyorsun Normal!"

Brynn ona baktı, bir kez daha yaz kampında yalnız ve korkmuş, evini özleyen ve kötü kızla başa çıkmaya çalışan o aptal küçük çocuk gibi hissetti. "Neden değiştiğini düşündüm ki? Neden senin ne kadar kötü biri olduğunu hatırlamadım?"

Kinsey içini çekti ve bir doğum günü balonu gibi söndü. "Demek hatırladın," dedi sessizce. "Sana değiştiğimi söyledim ve sen de bana inandın."

"Bu benim aptallığımdı."

"Hayır, umutluydu," dedi Kinsey. "Ve ben senin bu yönünü seviyorum. Her zaman insanların içindeki iyiliğe inanmaya isteklisin ve ben de bundan faydalandım çünkü hayatımda olmanı çok istiyordum."

"Şu anda benimle dalga mı geçiyorsun?" Brynn inanamayarak sordu. "Eli'nin beni eve getirmesinden nefret ediyordun. Bu sözde ilişkiye tekmeleyerek ve bağırarak girdin. Onunla ya da benimle hiçbir şey yapmak istemedin."

Eli boğazının altından bir ses çıkardı - pişmanlık mı? - ama konuşmadı. Aslında onun geri çekildiğini, bu anın kendisiyle değil, Kinsey ve onunla ilgili olduğundan emin olduğunu fark etti. Ama yüzündeki ifade pişmanlık ve kederdi ve eğer bu kadar üzgün olmasaydı, gerçekten de nefesini kesebilirdi. Ama üzgündü, aslında yıkılmıştı, o kadar ki zar zor görebiliyordu bile.

Kinsey sanki biraz zamana ihtiyacı varmış gibi kendi ayakkabılarına baktı. Oldukça güzel ayakkabılardı: Brynn'in alamayacağı bir markanın askılı yüksek topuklu sandaletleri. Kinsey'nin ondan çok daha fazla parası yoktu; sadece Brynn zahmet edemediğinde bir profesyonel gibi alışveriş yapıyordu. Brynn kolay yolu tercih ediyordu. Kinsey yüzüne çarpsa bile kolayı bilemezdi.

O sırada kız kardeşi başını kaldırdı, gözleri kuşkulu bir şekilde parlıyordu. Bu tuhaftı, çünkü Kinsey gerçek duygularını pek göstermezdi. "İyi," dedi. "Sana yalan söyledim. Bunu yapmak istemedim."

Bu. Bunu asla yapmak zorunda kalmak istemedim. Ama orada durup hiç yalan söylemediğini söyleme."

Brynn, "Birbirimize karşı dürüst olmak için bir anlaşma yaptık," dedi.

"Hayır, o sendin, ben değil. Böyle bir söz vermedim. Söz veremezdim. Çünkü bu, şu anda benim hakkımda ne düşündüğünden daha önemli, Brynn. Ben yürüyen, konuşan bir son kullanma tarihiyim. Bunun farkında mısın? Geri durmaya, kendimi uzak tutmaya çalışıyorum ki zamanım dolduğunda birini incitmeyeyim."

Brynn'in göğsü dayanılmaz bir şekilde gerildi ve kendi gözleri de yaşarmadıysa ne olayım. "Bu saçmalık. İnsanlar seni sevmek istiyor, lanet olsun. Gelecekle ilgili korkuların asla gerçekleşmeyebilecekken değer verdiğin insanlardan uzak durman hiç adil değil."

Kinsey ona baktı, başını salladı ve Eli'a döndü. "Onunla biraz mantıklı konuş. Anlat ona."

Başını yavaşça salladı. "O haklı, Kins."

Oh, hayır. Kesinlikle hayır. Artık Brynn'in yanında yer alamazdı. Onlardan büyük bir adım geri çekilerek, "Bunu yapamam. Wildstone'a iyileşmek için döndüm. Saflık ettim. Aptallık ettim. Ve bu yüzden kendimle bir anlaşma yaptım. İnsanların içindeki iyiliği görmeye çalışacaktım ama sadece aksini gösterene kadar ve sonra puf, gitmiş olacaktım. Ama bir kez daha kendimi hayal kırıklığına uğrattım. Yalan söyledin ve ben kaldım. İki kez. Yani gerçekten, bu benim hatam. Bunu neden yaptığımı, bu ilişkiler için neden savaştığımı bile hatırlamıyorum. Ve neden buraya taşındığımı ya da neden bu işi yürütmek istediğimi de bilmiyorum. Eve dönmek hayatımın en büyük hatasıydı ve inanın bana, çok büyük hatalar yaptım." Ve bununla birlikte arkasını dönüp yürümeye başladı.

ELI, Brynn'i restoranın arka kapısında zar zor yakalamayı başardı. Bir elini kızın başının üzerine koyarak kapıyı kapattı ve diğer eliyle de kızın yüzünü kendisine çevirdi.

Kapıya yaslandı ve acıyı, ihaneti ve onu boğazından yakalayan bir hüznü yansıtan gözlerle ona baktı.

Oh, ve öfke. O kadar öfkeliydi ki, sadece bu öfkenin gücüyle neredeyse onu geri püskürtüyordu.

Bu da onları iki kişi yaptı. Çünkü o da herkes gibi çekip gidecekti. Az önce eve gelmenin en büyük hatası olduğunu söylemişti - ki bu açıkça onu da içeriyordu. Kinsey'e kızıp çekip gitmeyi, onu ve kendisini de havaya uçurduğu gerçeğiyle yüzleşmekten daha çok önemsiyordu; oysa Kinsey'nin tek günahı, kız kardeşi olarak gördüğü biriyle sevdiği kadın arasında durmaya çalışmaktı. "Ne yani, öylece çekip gidecek misin?"

"Evet."

"Eve dönmek en büyük hatan mıydı?"

Çekerek kurtuldu. "Yalnız kalmaya ihtiyacım var. Bu kavgadan yoruldum."

"Sen bu dövüşte bile değilsin."

"Öyleyim," dedi. "Tamamen içindeyim." "Bebeğim, ringde bile değilsin."

Bu doğru olmalıydı çünkü ona bakmıyordu bile. "Bırakın gideyim."

"Brynn-"

"Güle güle Eli," dedi, sonra da dönüp kapıdan sıvıştı. Gitti.

Orada öylece durdu, eli kapının üzerindeydi, az önce ne olduğundan bile emin değildi. Sonra yavaşça Kinsey'ye döndü.

Garson çağırmak için elini kaldırdı. "Spesiyal istiyorum, lütfen."

Bir garson aceleyle geldi. "İkili krep spesiyali mi, üçlü krep spesiyali mi, yoksa dörtlü mü?"

"Evet," dedi Kinsey.

Garson kız Eli'ye baktı.

"Benim için bir şey yok."

Yalnız kaldıklarında Kinsey, "Eskiden benim yanımdaydın," dedi.

"Ben her zaman senin yanımdayım. Ama sen bile bana ikiniz arasında seçim yaptıramazsın. Onu seviyorum."

Kinsey başını masaya doğru eğdi. "Özür dilerim," diye fısıldadı. "Hepimiz için her şeyi mahvettiğim için çok üzgünüm."

Brynn'in gittiği kapıya bakarak, "Hepsi senin suçun değildi," dedi. "Her birimiz bazı şüpheli seçimler yaptık."

"Sence geri dönecek mi?"

"Hayır."

Kinsey başını salladı. "Bu da onu muhtemelen zeki biri yapıyor."

Bu doğru olabilirdi, ama bu onun kalbinde bıraktığı boşluğu daha kolay kabullenmesini sağlamıyordu.

KINSEY restoranın dışındaki bir bankta oturmuş, yemedikleri yemeğin parasını ödeyen Eli'ı bekliyordu -ve umarım garsona yüklü bir bahşiş bırakacaktı- ve sinirliydi.

Brynn ortadan kaybolmuştu.

Aslında tam olarak değil, çünkü Kinsey'de şu aptal Find Your People uygulaması vardı, o yüzden Eli ile birlikte uygulamayı açıp ekrana baktılar.

Brynn ya bir Uber'e ya da bir Lyft'e binmişti ve babalarının evine doğru gidiyordu. Kinsey'nin elindeki telefon çaldığında yerinden sıçradı ve umutla ekranına baktı.

Brynn değil. Ama kalbi yine de büyük bir sıçrama yaptı. En büyük pişmanlığı onu çağırıyordu.

Cevap vermeden önce ekrana baktı. "Güverte." "Sen aradın."

Onun Ses. Tanrım, o Düşük, Gruff
ses. "I yaptı." itiraf etti.

"Sonra telefonu y ü z ü m e kapattın. Ve telefonuna cevap vermedin."

Gözlerini sıkıca kapattı. "Evet."

Söyleyebileceği onca şey arasından ağzından çıkan şey onu hem şaşırttı hem de soğuk, ölü kalbini ısıttı.

"İyi misin?"

Tanrım. Şimdi bile, o kadar kötü batırmışken, umursuyordu. "Hayır," diye fısıldadı.

Yanına biri oturdu ve ona ters ters bakmak için başını kaldırdı ama onun yerine nefes almayı kesti.

Arayan Deck'ti, telefonu hâlâ kulağında, sadece ona bakıyordu.

"Beni nasıl buldun?"

"Kız kardeşin." Telefonunu kulağından çekip bağlantıyı kes tuşuna bastı ve kız kardeşinin de aynısını yapmasını bekledi. "Beni neden aradın, Kins?"

Söyle ona. Brynn'e yaptığın gibi ona da batırma. Hayatında iyi bir şeyler olsun. "Çünkü yanılmışım."

"Hakkında . . . ?" diye sordu.

Tamam, bunu kolaylaştırmayacaktı ve o da bunu anladı. "Seni kendimden uzaklaştırmakla hata ettim, sana karşı derin duygular beslemediğimi düşünmene izin vermekle hata ettim."

"Peki neden yaptın?"

"Çünkü korktuğumu kabul edemiyordum." Bir nefes aldı. "Yalnız kalmaktan korktum. Her şeyi mahvetmekten korktum. Şüpheli geleceğimle yüzleşmekten korktum." Durakladı ve onun bakışlarıyla buluştu. "Sana karşı hissettiklerimi itiraf etmekten korkuyorum."

"Flaş haber, bebeğim. Hoşuna gitse de gitmese de tıbbi pisliklerle yüzleşeceksin. Ve yalnızsın. Her şeyi berbat ettin. Çünkü izin verseydin ben de yanında olurdum. Her adımında."

"Biliyorum." Gözlerini kapattı. "Böyle bir korkak olduğum için özür dilerim."

Bir parmağıyla çenesini kaldırdı ve kendisine bakana kadar bekledi. "Sen korkak değilsin, Kinsey. Tanıdığım en cesur kadınlardan birisin."

Boğazı düğümlendi. "Ama ben normal değilim."

"Bana bak. Normal görünüyor muyum? Normal olmak ister gibi mi görünüyorum?"

"Ama asla günün sonunda kapıda duran, topuklu ayakkabılar ve incilerle seni bekleyen kadın olmayacağım. Yani, sapıkça bir seks oyunu oynamadığımız sürece."

Homurdandı. "Bunu sıraya koyuyorum. Ayrıca yine eski sitcom tekrarlarını izliyorsun."

Kadın omzunu kaldırdı, adam da dağ gibi geniş omzunu onunkine çarptı. "Tek istediğim kendini yapman ve bunu yaparken benim de hayatının bir parçası olmama izin vermen."

"Daha fazlasını istediğini söylemiştin."

"Evet," dedi. "Hayatımda daha fazla sen olmak. Kendini daha çok paylaşıyorsun. Bana izin vermen."

"Ben de istiyorum."

Ritim tutarken gözleri onunkilerden hiç ayrılmadı. "Neden şimdi, bunca zaman sonra?"

Adil bir soru. "Gönül meseleleri söz konusu olduğunda çoğu kişiden daha yavaş olduğum için mi? Yine de yetişmeye başladığımı düşünüyorum."

Gülümsemedi, kılını bile kıpırdatmadı. "Benim hakkımda hissettiklerin konusunda yanılmış olabileceğimi düşünmeye başlamıştım."

"Evet," dedi, bundan gurur duymuyordu. "Kaçma, yanlış yönlendirme ve gerçeklerden kaçma konusunda oldukça iyiyimdir."

"Yalan söylemekten bahsediyorsun."

Derin bir nefes almak zorunda kaldı. "Evet.

O." "Yani sorum hâlâ geçerli. Neden şimdi?"

Bunu doğru yap, Kins, ya da onu sonsuza dek kaybet. "İnsanlar beni görmüyor. En azından tamamımı."

"Bu ne anlama geliyor?"

Umutsuzca kelimeleri bulmaya çalışarak başını salladı. "Sen bir odaya girdiğinde herkesin seni fark edeceği türden birisin."

"Evet, çünkü yeşil dev kadar uzunum ve dövmelerle kaplıyım. Beni fark etmemek çok zor."

"Öyle değil," dedi. "Işığı değiştiriyorsunuz, enerjiyi

değiştiriyorsunuz, bunu yaptığınızın farkında bile değilsiniz.
Ama

Benim gibi biri bir odaya girer ve kimse beni görmez. Sen benden çok daha fazlasısın Deck. Çok daha iyisini yapabilirsin."

Ona baktı ve sonunda başını salladı. "Seni ilk kez acil serviste gördüm. Gripten dolayı susuzluktan bayılmıştın. Saat sabahın ikisiydi ve nöbetçi doktora tıbbi geçmişini anlatmaya çalışıyordun ama o seni dinlemiyordu. Karyolandan kalktın, hasta hakları ve dinleme becerisi hakkında ona yüklenirken hastane önlüğünü açtın." Gülümsedi. "O doktor pislüğün tekiydi ve ben sana o anda aşık oldum. Seni o zaman gördüm ve o zamandan beri her saniye görüyorum. Şimdi 'Neden, Deck?' de."

"Neden, Deck?" diye fısıldadı.

"Çünkü Kinsey Teresa Davis, sen benim hayatımı aydınlatıyorsun."

Gözlerini kırptırdı. "Bu bir şarkı. Çok eski bir şarkı. Ve eğer tekrar söylersen, kafama takılacak."

"Hayatımı aydınlatıyorsun."

"Aman Tanrım," dedi ama içinden "A m a n Tanrım..." diye düşünüyordu.

"Başka bir şekilde söylememi ister misin? Bana merhaba dedin."

Yarı histerik bir kahkaha attı. "O gece sana hiç merhaba demedim."

"Biliyorum." Sanki bu anı çok değerliymiş gibi gülümsedi.

"Dedin ki, 'Ne bakıyorsun öyle? Daha önce hiç bir kızın kışını görmedin mi?'"

Kadından bir kahkaha daha yükseldi. "Ve sen de, 'Evet, gördüm. Daha önce aklımdan geçeni söylemekten bu kadar korkmayan bir kadın görmemiştim.'"

Başını salladı ve sonra gülümsemesi soldu. "Böyle hissettiğini hiç bilmiyordum. Görülmediğini hissettiğini."

"Beni tanıyan insanlar hastalığımı görüyor. Beni tanımayanlar ise sadece soğuk, ulaşılmaz bir kadın görüyor."

Gülümsedi. "Yine de hoşuna gitti."

Karşılığında küçük bir gülümsemeyi başardı. "Evet. Dediğim gibi, yanlış yönlendirme konusunda iyiyim."

Başparmağını kızın çenesinde gezdirdi. "Ne oldu? Hâlâ ters giden bir şeyler var."

"Tek batırdığım kişi sen değilsin."

"Brynn?"

Başını salladı.

"Sen ona söylemeden önce babanın nerede olduğunu bildiğini öğrendi," diye tahmin etti.

"Tıpkı olacağını söylediğin gibi."

"Ben demiştim" diyecek biri değildi, omuz silkti. "O zaman git tamir et." "O kadar basit değil."

"Aile ailedir. Onlara kızabilirsin, sinirlenebilirsin, onlarla kavga edebilirsin... ne istersen yapabilirsin ama onları öylece bırakamazsın."

Elleriyle çenesini kavrayarak yüzüne baktı. "Nasıl bu kadar bilge oldun?"

"İyi bir kadının aşkı."

Nefesini içine çekti. Onu kastediyordu. Onun için iyi olduğunu düşünüyordu. Onu sevdiğini düşünüyordu. O halde kim oluyordu da onunla tartışıyordu? "Aramızdakinin sadece seks olduğunu sanıyordum," diye itiraf etti. "Ama meğer beni böyle tavlamışsın."

Homurdandı.

"Ciddiyim," dedi. "Seninle aramda beni çok korkutan duygusal ve samimi bir bağ var. Ama senden uzaklaşmamı imkânsız kılan da bu."

"Yine de başardın," dedi hafifçe.

"Hayır, yapmadım. Denedim, inan bana denedim ama yapamadım." Yüzünü tamamen ona döndü ve o sıcak, karanlık gözlerle buluştu. "Sana hayatımda ihtiyacım var, Deck. Bunu anlamam bu kadar uzun sürdüğü için özür dilerim. Ve bana bir şans daha vermek istemeyebileceğini de anlıyorum, ama en azından berbat ettiğim şeyi düzeltmeye çalışmazsam, hayatımın geri kalanında pişmanlık duyacağım. Ve bunun ne kadar süreceğini bilmiyorum ama-"

Onu usulca öptü, sonra o kadar da usulca değil, geri çekildi ve alnını onunkine bastırdı. Gözlerindeki ifadeye bakılırsa, inanılmaz tatlı bir şey söylemek üzere olduğunu anlamıştı.

"Acıdı mı?" diye sordu.

Güldü.

Sanki hayatında gördüğü en güzel şeymiş gibi onu izledi. Bakersfield'da bir gözleme evinin dışında halka açık bir bankta olmalarını umursamadan -bu arada biraz Mars'a benziyordu ve cehennemden daha sıcaktı- onu kucağına çekti. "Beni sen çağırdın," dedi. "Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?" Kızın yüzünü kavradı ve kendisine bakmasını sağladı. "Beni hayatında istiyorsun demek. Seni sevdiğimi uzun zamandır biliyorsun," dedi ciddi bir şekilde. "Artık seni tutuyorum, Kinsey. Geri almak yok."

Ellerini onun saçlarının arasına sokarken kalbi göğsünde çarpıyordu. "Geri almak yok."

Yanağına dokunmak için elini kaldırdığında gözleri hâlâ çok ciddiydi. "Uzun bir süre," diye tekrarladı, şimdi daha yumuşaktı.

Bunun içine işlemesine izin verdi. Aşk ona hiçbir zaman acı vermekten başka bir şey yapmamıştı. Her zaman aşkın bu olduğuna, birini incitmenin bir yolu olduğuna inanmıştı. "Ya ölürsem?"

"Buradaki tek ölümlünün sen olmadığının farkındasın, değil mi? Yarın bir otobüsün altında kalabilirim."

"Güverte."

"Ya da beni terk edip kalbimi sökebilirsin. Tekrar. Her iki durumda da birbirimizi kaybedebiliriz. Ama neden sahip olduğumuz zamanı boşa harcıyorsun? Beni sevdiğini biliyorum, Kins."

Yavaşça başını salladı. "Seviyorum. Seni seviyorum Deck. Seni çok seviyorum."

Nefesi kesildi. "İşler çok ağırlaştığında yürüyüp gideceğini, özellikle sağlığın kötüye gittiğinde beni kendinden uzaklaştıracağını hep biliyordum. Benden zaman çalacağını. Ama bu olduğunda, yine de neredeyse beni öldürüyordu."

"Beni hâlâ kaybedebilirsin," dedi. "Ama sana söz veriyorum, bu benim çekip gitmeyi seçmem yüzünden olmayacak. Bir daha asla."

Bu kez gözleri parlayan 1.85 boyundaki sert adamdı. "Sonsuza dek o zaman," diye fısıldadı ağzına karşı.

"Ya da bana sahip olduğun sürece."

"Sonsuza dek," diye tekrarladı. Parmakları saçlarında, onun bakışlarıyla buluştu. "Ama seni tanıyorum bebeğim. Brynn'le yapman gerekeni yapana kadar bunu yapamayız, kendimizi yapamayız."

Onu bu kadar iyi anlaması gözlerini yaşarttı. "Biliyorum. Bunu düzeltmeye çalışacağım. Ve sonra Eli. Sonra da sen ve ben. Ama bu seni benim üçüncü önceliğim yapmaz."

"Biliyorum. Ve biz zaten hazırız, bebeğim. Git ne yapman gerekiyorsa yap. İşin bittiğinde orada olacağım."

Söylemediği, söylemek zorunda olmadığı sözler, her zaman söyleyeceğiydi.

Bölüm 25

Brynn babası için verdiği adreste Uber'den indi ve önündeki apartmana baktı. Kullanışlıydı, asfalt park yerindeki çatlaklarda büyüyen yabancı otlar dışında hiçbir çevre düzenlemesi yoktu. Mahalle en iyi ihtimalle tekinsiz görünüyordu ve babasına kendisini bekleyip beklemeyeceğini sormak için Uber'e döndü ama adam çoktan gitmişti.

Tamam o zaman.

Tek yapması gereken gidip bir kapıyı çalmak ve geçmişle tanışmaktı. Ve bugünüyle. Ve belki de geleceğiyle.

Ama bu doğru gelmiyordu. Sanki bugünü ve geleceği o gözleme evindeymiş ve o da onlardan uzaklaşmış gibi hissediyordu.

Kinsey.

Ve Eli. . . Tanrım, Eli.

Şu anda bunu idrak edemediği için gözlerini binaya dikti; endişe, panik ve üzüntü içinde öyle bir yer etmişti ki zorlukla nefes alabiliyordu. Önceden arayacaktı ama elinde sadece adres vardı, numara yoktu. Annesi irtibat kişisi aracılığıyla adresi alabilmişti ama başka bilgi yoktu.

Ama anlaşılan o ki, bunu kendi kız kardeşinden de alabilirdi. Yeniden öfkelenen Brynn yürüyüşe çıktı, merdivenlerden üçüncü kata çıktı ve kapıyı çaldı.

Bir kadın cevap verdi. Brynn'in yaşlarında gibi görünüyordu ve kısa bir şort giymişti.

kolsuz bluz, Brynn'in en iyi gününde bile başaramayacağı kadar yüksek topuklu ayakkabılar.

"Merhaba," dedi Brynn. "Kenny Vega diye biri burada mı yaşıyor?" "Kim bilmek ister?"

"Bu biraz karmaşık."

Kadın gözlerini kıstı. "Sen onun eski sevgilisi değilsin, değil mi? Bana artık görüşmediğinizi söylemişti. Ben onun yeni kız arkadaşım, Karen, ve paylaşıyorum."

"Ben onun eski sevgilisi değilim. Sadece onunla konuşmaya ihtiyacım var."

Karen Brynn'in yanından geçip koridora baktı. "Sen şu mahkemelerdeki hizmetlilerden biri misin?"

Brynn gözlerini kırptırdı. "Hayır. Ben onun kızıyım."

Karen'in tüm tavrı değişti. Doğruldu ve gülümsedi. "Aman Tanrım, elbette. Şimdi görebiliyorum, tıpkı ona benziyorsun. Kinsey, değil mi? Bekle, onu getireyim-"

"Hayır, bekle-"

Artık çok geçti. Karen döndü ve avazı çıktığı kadar bağırdı, "Kenny, kaldır kışını, kızın seni görmeye geldi! Pantolonunu da unutma!"

Karen'in arkasından bir adam geldi, neyse ki pantolon giyyordu. Ellili yaşlarının başındaydı, uzun boyluydu, zayıftı ve kız arkadaşı haklıydı. Brynn onun yüzünde kendini tanıdı. Aynı gözler, aynı burun, aynı ağız.

Aynı evcilleştirilmemiş saçlar.

"Tatlım, bak," dedi Karen. "Kinsey seni ziyarete geldi. İkinizin arasının bozuk olduğunu söylediğini sanıyordum."

Gözleri dostça ama şaşkındı. "Bu Kinsey değil."

Brynn, Kinsey'yi tanıdığına dair ihanetin verdiği acıyla yutkundu. "Hayır, Kinsey değil." Gülümsemesi bozuldu çünkü çoktan çuvallamıştı. Kim olduğu bilgisiyle ortaya çıkmayı planlamamıştı. Bir kere, Kinsey'nin onun hayatında olmayı hiç istemediği açıktı, bu yüzden öylece araya girip o hayatı mahvedemezdi. Bu adil değildi ve istediği de bu değildi.

Ne istediğine gelince, birdenbire kendi planının ayrıntıları konusunda yetersiz kaldı. Bunu enine boyuna düşünmemişti. At

Hepsi. Bu da Kinsey'nin haklı olduğu anlamına geliyordu, ki bu da nefret ettiği bir gerçektir. "Ben Brynn Turner. Santa Barbara'daki bir doğurganlık bankası sayesinde doğdum."

Kaşlarını kaldırdı ve ona bir kez daha baktı. "Bir bok yok mu?" Sırıttı ve Karen'a baktı. "Ne biliyorsun ki?"

Ona gülümsedi. "Size bir dakika vereceğim." "Teşekkürler tatlım." Karen'a tatlı bir öpücük verdi ve sonra kışına bir tokat attı. "Sana her şeyi sonra anlatacağım, tamam mı? Neden dizüstü bilgisayarımı açıp ne aldığıma bakmıyorsun? İpucu: Altın rengi, ışıltılı ve senin için."

Karen sevinçli bir çığlık atarak döndü ve dairenin derinliklerinde gözden kayboldu.

"Özür dilerim," dedi Brynn. "Gerçekten bunu senin üzerine yıkmak istememiştim."

"Bize bakın. Gözlerimiz aynı. Aynı ifade. Bahse girerim sende dokunuş vardır." "Dokunuş mu?"

"Karizma, tatlım. Sende fazlasıyla var, bunu söyleyebilirim. Bunu doğal olarak elde ediyorsun, biliyorsun ve rica ederim." Büyüleyici bir gülümseme takındı ve kadının içeri girmesi için kenara çekildi.

Ev küçük ve sadeydi, mobilyaları yıpranmıştı. İki sakininin tam tersi bir kişiliği yoktu. Oturma odasında, ona oturmasını işaret etti. Sonra bara döndü ve iki shot bardağına bir şeyler doldurduktan sonra bir tanesini ona uzattı. "Votka-"

"Oh," dedi, otomatik olarak aldı. "Votka ve ben gerçekten arkadaş değiliz-"

"Yeni bir baba-kız ilişkisine," dedi ve içmeden önce kadehini onunkine tokuşturdu.

Ve adam tereddüt ettiği için, görünüşe göre onun da içmesini bekliyordu, küçük bir yudum aldı. Ve sonra neredeyse ciğerlerinden biri öksürüyordu.

"Ee," dedi. "Bana kendinden bahset."

Ona anlatacak heyecan verici bir şeyler bulmak için beynini yokladı ve hiçbir şey bulamadı. "Kinsey ile yaz kampına gittim."

Şaşırmış görünüyordu. "Dünya küçük."

"Büyüdüğümüz bölgedeki tek yaz kampıydı, yani o kadar da şaşırtıcı değildi. O zamanlar akraba olduğumuzu bilmiyorduk."

"Ne iş yapıyorsun?"

"Öğretmenim."

Sırıttı. "Akıllı çocuklarım var."

"Başka çocuğunuz var mı? Çocuk?" diye sordu, kaba olmak istemiyordu ama umutsuzca merak ediyordu.

"Bildiğim kadarıyla hayır." Durakladı. "Geriye dönüp baktığımda, tüm bunlar benim açımdan oldukça aptalcaydı, gerçekten."

"Aptal mı?"

"Evet. Yani, insanlar kapımı çalıp babalık desteği için bana dava açabilirler, değil mi? Aptalca bir hata. Bunu asla yapmamalıydım."

"Kimsenin size babalık desteği için dava açabileceğini sanmıyorum."

"Bu iyi o zaman. Bunu sadece paraya ihtiyacım olduğu için yaptım. Kliniğin yerel gazetede ilanları vardı ve ben de neden olmasın diye düşündüm. Çabuk para, anlıyor musun?"

Brynn'in kalbi küt küt atmaya başladı. "Hızlı bir para."

"Evet. Ama Teresa-Kinsey'nin annesi- bunu öğrendiğinde çok kızdı. Bu beni ilk kovuşuydu ama sonuncusu olmayacak."

"Kinsey'nin annesiyle birlikte miydiniz?"

"Ara sıra, ama yıllar oldu. Kinsey nasıl bu arada?"

"Bilmiyor musun?"

Başını salladı ve ellerini iki yana açtı. "Aynı fikirde değiliz."

Bu oldu hiçbir şeygibi o bekleniyor. "Sen hasta olduğunu biliyorum."

"Evet." Gülümsemesi kaybolmuştu. "Korkunç bir şey. Trajik. Bir böbrek alması gerekiyor."

Brynn, "Satın almak değil," dedi. "Bir donör için listede yer alıyor."

"Evet, ama o n a satın alırsa daha hızlı alacağını söyledim. Böbrekler iyi para ediyor, biliyorsun."

"Hiç test yaptırdın mı?"

"Öyle mi?" diye sordu.

"Tabii ki." Hâlâ dolu olan kadehini yere bıraktı, içindeki tuhaf duygudan hoşlanmamıştı. "Ve eğer eşleşirsem, bunu ona vereceğim. Bedavaya."

Başını yavaşça salladı. "Belki de eski taştan bir çip değildir."

Orada oturmuş kusacakmış gibi hissederken, cep telefonu çaldı ve cebinden çıkardı. "Hey, tatlım," dedi, koridora bakarken sesi garip bir şekilde alçaktı. "Sana gün içinde beni aramamanı söylediğimi sanıyordum. Sadece mesaj at." Bir süre dinledi, sonra fısıldadı, "Evet, bu gece hâlâ görüşüyoruz ama gitmem gerek." Bağlantıyı kesti ve Brynn'i ona bakarken yakaladı.

Gülümsedi. "Şaka

araması." "Uh-huh."

Gülümsemesi biraz soldu. "Bak, düşündüğün gibi değil."

Kızın düşündüğü şey, erkeğin ona çok benzediği idi.

Ashton. Çekici, karizmatik ama aynı zamanda bir yılan. Bu komikti, çünkü bir kız her zaman babası gibi birine aşık olur derlerdi.

Neyse ki daha fazlasını hak ettiğini öğrenmişti. Ayağa kalktı. "Özür dilerim, yapmam gerek ..." Kapıyı işaret etti ve o tarafa yöneldi.

Tam arkasındaydı. "Şimdiden mi? Birbirimizi daha yeni tanımaya başlamıştık. Görüşmeye devam edelim. Nerede çalışıyorsun? Nerede yaşıyorum demiştin?"

Başını sallayarak kapıyı açtı ve neredeyse koşarak dışarı çıktı, aklında hiçbir hedef olmadan caddeyi geçerek bir sonraki bloğa geçti. Gözleri akmayan yaşlardan dolayı bulanıktı, kalbi kulaklarında çarpıyordu, göğsü kızgın bir demirle bıçaklanmış gibi hissediyordu ve nefes alamıyordu.

Adam kız arkadaşını aldatıyormuş. Kinsey'den böbreğini satın almasını istedi.

Ve o onun babasıydı.

Bir an için gerçekten de sokakta hasta olacağını düşündü ve dizlerinin üzerine çökerek kaldırıma oturdu.

Tam o sırada yüksek topuk seslerinin kendisine doğru geldiğini duydu. Gözünün ucuyla topuklu ayakkabıların belirdiğini gördü.

Siyah, askılı, yüksek topuklu sandaletler.

Aşağılanması tamamlanmıştı. Gözlerini kapattı. "Eğer bana bağışlamak için geldiyse, kusana kadar beklemen gerekecek."

Brynn bunun Kinsey'nin kaçmasına neden olmasını bekliyordu. Bunun yerine, kaldırımdan indi, buruşuk bir burunla inceledi ve sonra dikkatlice, nazikçe oturdu.

Brynn başını kaldırdı ve şaşkınlıkla ona baktı. "Kirleneceksin."

"Benim en büyük sorunum değil."

Brynn, Kinsey'nin en büyük sorununun kendisi olduğundan oldukça emin olduğu için alnını tekrar dizlerine indirdi. "Burada ne yapıyorsun?"

"Ne düşünüyorsun?"

"Eli nerede?"

"Benimle dalga mı geçiyorsun? Onu terk ettin. Tüm yaşadıklarını ve bunları nasıl karşılayacağını bildiğin halde onu terk ettin. Ben de sana güvenebileceğimi düşünmüştüm."

"Öyle bir şey değildi."

"Öyle değil miydi? Çünkü Eli'nin tek suçu ikimizi bir araya getirmek. Ona göre aile kan bağıyla ilgili değil. Kimi seçtiğinle ilgilidir. Ve o beni kız kardeşi olarak, seni de kalbini tutman için seçti. Onun için birliğimiz her şeydir. Ve sen bunu bir hiçmiş gibi bir kenara attın. Onu bir hiçmiş gibi bir kenara attın."

Brynn gözlerini kapattı. "Lütfen git buradan. Sana hâlâ kızgıyım."

"Evet, bu konuda çok ilham veriyorum. Bu bir yetenek." Kinsey kendi ayaklarına baktı. "Üç blok öteye park etmek zorunda kaldığımı bilmelisin ve bu ayakkabılar baldırlarım için harika şeyler yapsa da beni öldürüyor. O pislik bu sefer ne yaptı?"

Brynn yüzünü başka tarafa çevirdi, şu anda bunu yapmak istemiyordu ama başka çaresi olmadığını da biliyordu. "Bana ondan bahsetmeliydin."

"Genel kanı bu yönde," dedi Kinsey acımasızca.

Brynn içini çekti. "Gelmemezlik edemezdin."

"Biliyorum." Kinsey durakladı. "Ve üzgünüm. Gerçekten. Gerçekten sadece seni korumaya çalışıyordum ama artık senin adına karar veremeyeceğimi, bunun senin için adil olmadığını biliyorum. Kusacak mısın, kusmayacak mısın?"

"Hayır."

"Bugünle ilgili iyi bir şey var o zaman." Kinsey ayağa kalktı ve bu sırada Brynn'in elini tutarak onu da ayağa kaldırdı. "Hadi buradan çıkalım."

Sessizce arabaya doğru yürüdüler. Brynn babaları hakkında öğrendikleri hakkında hiçbir şey söylemedi. Söylemesine gerek olmadığını düşündü; Kinsey açıkça biliyordu.

Ve Kinsey, Brynn'in yarı yolda kalması hakkında başka bir şey söylemedi, ancak ayakları ve su toplamaları hakkında mırıldanmaya devam etti ve muhtemelen nankör kız kardeşler ve lanet olası park yerleri hakkında bir şeyler söyledi.

Brynn hâlâ büyük bir kavgaya tutuşacaklarından emindi ama bunun için titremesi geçene kadar beklemesi gerekecekti.

Kinsey'nin de bildiğini düşündüğü bir şey.

Brynn umutsuzca öfkesine hakim olmak istiyordu ama bunda zorlanıyordu. Çünkü belli ki ne Kinsey ne de Eli bunu ondan sırf bu yüzden saklamıştı. Bunu onu korumak için yapmışlardı. Çünkü bazen kötü şeyleri iyi bir nedenden dolayı, sevdiğiniz insanlar için yaparsınız.

Kinsey arabaya dönerken yarı yolda durdu, küfretti ve topuklu ayakkabılarını çıkardı.

"Vay canına," dedi Brynn. "Çıplak ayakların sokağa değiyor."

"Hayır, değiller. Görünmez ayakkabılar giyiyorum." "Ama-"

Kinsey'nin başı korku filmlerindeki gibi dönerek Brynn'e baktı. "Görünmez ayakkabılar, Brynn."

Arabaya bindiler ve bir kez daha her ikisi de sürücü tarafına gitti.

"Votka gibi kokuyorsun," dedi Kinsey. "Bir yudum."

"Ve hiç yudum almadım. Ayrıca neredeyse karanlık. Karanlıkta göremezsin."

"Yine, sen de yapamazsın!"

"Bak, sen iyi annelere, iyi böbreklere ve insanların seni sevmesini sağlayan o kurnaz gülümsemeye sahip olabilirsin, ama ben daha iyi gözlere sahibim. Birazcık ama yine de."

"Evet, solgunsun ve bok gibi görünüyorsun."

"Bunu söylemen çok hoş." Kinsey başını salladı. "Bin şu lanet arabaya."

Brynn bunu yaptığında, Kinsey onun kucağına bir şey attı.

Brynn şok içinde yere baktı. "Yaz kampındaki günlüğün mü? Sakladın mı?"

"Oku," dedi Kinsey. "Ya da en azından iyi kısımlarını gözden geçir."

"Hangileri?"

"Senin hakkında."

Brynn ona baktı, sonra günlüğü açtı. Kinsey'nin kampa geri dönmemesine neden olan ve giderek artan sağlık sorunlarını ve ardından Brynn'e gelen o meşum telefon görüşmesini okudu.

Telefonu yüzüne kapatan.

Ameliyatı, Kinsey'e böbreğini verirken ölen çocuğu ve babasıyla olan zorlu ilişkisini okudu.

Brynn'in babası.

Günlüğünü ve gözlerini kapattı. Yirmi dakikalık sessizlik geçmişti ve Kinsey arabayı havalandırmak için çalıştırmış olsa da park ettikleri yerden ayrılmamıştı. "Yine de bana söylemeliydin," dedi Brynn sessizce.

"Belli ki." Kinsey topuklu ayakkabılarını arabadan fırlatmadan önce sokağa girdi.

Brynn arkasını dönerek havaya uçmalarını izledi. Brynn nereye düştüklerini göremeden Kinsey köşeyi döndü ve Brynn şaşkınlıkla Kinsey'ye bakmak için döndü. "Bunlar sana bir servete mal oldu."

"Evet, ama onlar da berbat. Bak . . ." Kinsey gözlerini yoldan ayırmadı. "Bu ilişkideki sorunun ben olduğumu düşündüğünü biliyorum ama-"

"Dur bakalım," dedi Brynn. "Az önce bir ilişkimiz olduğunu kabul mü ettin?"

Kinsey ona bir bakış attı. "Biz akrabayız. Hoşumuza gitse de gitmese de bir ilişkimiz var."

"Ama hiç sahip olmadın."

"Neye hiç sahip olmadım?"

"Beğendim."

Kinsey yüzünü buruşturma nezaketini gösterdi. "Yani, bu işi yürütebileceğimize dair şüphelerim vardı. Bunu ikimiz de biliyoruz. Birbirimize zıt kutuplarız. Sen ..."

"Kıçının ağrısı mı?" Brynn hafifçe sordu. "Güzel. Tatlı. Nazik."

Brynn gözlerini kırptırdı. "İltifat mı ediyorsun yoksa beni küçümsüyor musun anlayamıyorum."

Kinsey iç çekti. "İltifat. Gördün mü? Bunu bile doğru yapamıyorum. Demek istediğim şu ki, ben iyi, tatlı ya da nazik değilim."

"Öylesin," dedi Brynn, kız kardeşini savunma ihtiyacı hissederek, bu kız kardeşine karşı olsa bile.

Kinsey kaşlarını kaldırdı. "Şu haline bak, yüzüme karşı yalan söylüyorsun.

Kendimi çok gururlu hissediyorum. Eli burada olsaydı buna inanamazdı."

Eli. Brynn göğsü sıkıştığı için koltuğuna yığıldı.

"Bak," dedi Kinsey. "Kim olduğumu ve kim olmadığımı

biliyorum. Sevdiklerime karşı sadık ve korumacıyım, nasıl görünürse görünsün

umurumda değil. Önemsemediğim Şey senin için orada olmak."

Hâlâ acı içinde kıvranan Brynn yumuşak bir homurtu çıkardı. "Neden peŐimden geldin?"

"ünkü kız kardeşler böyle yapar." Kinsey durakladı. "Tekrar söyleyeceğim, çünkü tekrarlanması gerektiğini biliyorum. Özürlilerim. Kara kalbimin en derinlerinden. Sana söylememekle, senin için en iyisinin ne olduğunu bildiğimi düşünmekle hata ettim. Bu çok yanlış, kaba ve muhtemelen affedilemezdi. Eğer geri dönüp bunu deęiŐtirebilseydim, deęiŐtirirdim. Sana söz veriyorum."

Brynn ona öylece baktı. "Bir iyiliğe ihtiyacım olacak." Kinsey temkinli bir ifadeyle ona baktı.

"Beni korumaya çalıŐmayı bırak. Eğer böyle olacaksa istediğim ilişkiyi yaŐayamayız."

"Peki ne tür bir ilişki istiyorsun?" "Gerçek bir ilişki."

Kinsey'nin yüz ifadesinden bunun doğru olduğunu ummaktan korktuğu anlaŐılıyordu. Ama doğruydı. Her Şeye rağmen, belki de her Şey yüzünden, Brynn onunla bir ilişki kurmak istiyordu. Hem de çok.

"Emin misin?" Kinsey sordu.

"Hem de çok."

Kinsey başıyla onayladı. "Tamam, ama seni korumamak adına söylüyorum, bugün işleri berbat eden tek kişi ben değilim. Sen de batırdın, Eli ile birlikte, hem de çok fena."

"Bana yalan söyledi."

"Hayır. Sana bir Şey söylemedi. Çünkü ondan söylememesini istedim ve çok üzgünüm. Bunu yapmamalıydım."

"İstediğinizi yapmak zorunda değildi. Senin yalanını sürdürmeyi seti."

Kinsey etkilenmiş görünmüyordu. "Tamam, tencere yuvarlanmış kapağını bulmuş." "Bu da ne demek oluyor?"

"Yıllarca annenize zorbalığa uğradığınız konusunda yalan söylediniz çünkü onların duygularını incitmek istemediniz."

Lanet olsun. Gerçek hikaye. Bu da onun ikiyüzlü bir pislik olduğu anlamına geliyordu.

"Eli iyi bir adam, Brynn. Tanıdığım en iyi adamlardan biri. Ve tek suçu, sana gerçeği nasıl söyleyeceğimi bulmam için bana zaman tanımasıydı ki, bilesin diye söylüyorum, her anından nefret ediyordu."

O da tanıdığı en iyi adamdı ve elinde tutmak istediği tek adamdı.

Sonsuza kadar.

Kinsey bir an sessiz kaldı ve yola odaklandı. "En büyük korkusunun seçilmemek olduğunu biliyorsun. Biliyorsun o da benim gibi atılmış biriydi. Bu yüzden yıllar önce yaz kampında birbirimize bağlandık. Annesi anne olmayı bırakmıştı. Babası yeni bir eş ve yeni çocuklarla hayatına devam etmişti ve Eli ortada kalmıştı. Eğer ben ve Max olmasaydık, Eli ailesiz kalacaktı."

Brynn'in kalbi son panik atağı sırasında olduğundan daha fazla acıdı. "Biliyorum. Her şeyi berbat ettim."

"Evet, sen yaptın. Onun korkularını aldın ve bunları onun için gerçeğe dönüştürdün. Gözleme evinde ikimize de işinin bittiğini açıkça belirttin, peki neden? Çünkü işler biraz ters gitti. Bil bakalım ne oldu, kardeşim? İşler kötüye gittiğinde, öylece çekip gitmezsin. Mücadele edersin. Ama senin yaptığın bu değildi. Bize en büyük hatanın biz olduğumuzu söyledin. Peki ya ben? Umurumda bile değil. Ben birçok insanın en büyük hatasıyım. Ama Eli. Tanrım. Bunun onu incitmeyeceğini nasıl düşünebilirsin?"

Brynn'in hiçbir fikri yoktu. Düşünmüyordu. İncinmiş, kızmış ve utanmıştı ve tepki vermişti.

Kötü bir şekilde.

"Uzun zaman önce, incinmenin canı cehenneme dedi ve insanları içeri almayı bıraktı. Sana kadar." Kinsey ona doğru baktı. "Seni içeri aldı, Brynn."

Ve ondan uzaklaştı. O bir hata değildi. Yakınından bile geçmemişti. Ve onu incitmek gibi bir niyeti hiç olmamıştı. Ona her şeyini emanet eden tek erkek oydu ve o ne yapmıştı?

Sanki onun için hiçbir şey ifade etmiyormuş gibi bir kenara atmıştı. "Nerede o?"

"Bilmiyorum. Bana dönüş yolunu kendisinin bulacağını ve onu biraz yalnız bırakmamı söyledi."

Brynn ona baktı. "Neden sensiz gitsin ki?" "Çünkü beni Deck'le gördü."

"Güverte mi?"

"Onu daha önce arayıp telefonu yüzüne kapattığım zamanı hatırlıyor musun? Uzun hikâye, ama benim için yeterince üzüldü ve geldi. Ve beni geri aldı."

Brynn kafasını salladı, çok fazla soruyla doluydu. "Eli'nin gitmesine izin mi verdin? Ve Deck gerçekten senin için mi geldi? Yalvardın mı? Video var mı?"

"Evet, evet, evet ve Tanrı'ya şükür hayır. Eli'nin gitmesine izin verdim çünkü yalnız kalmak istiyordu. Ayrıca, onun kalbini kıran ben değildim. Deck benim için geldi çünkü inanılır gibi olmasa da beni seviyor. Ben de onu sevdiğimi itiraf ettim. Sonra da ondan ben seni almaya gelirken gözleme evinde beni beklemesini istedim." Gülümsedi. "Birini sevmenin krepten daha iyi olduğunu biliyor muydun?"

"Evet," diye fısıldadı Brynn. Öyleydi. Ve her şeyi berbat etmişti. Telefonunu çıkardı ve Eli'ı aradı.

Telefonu açmadı ve kadın göğsünün endişeyle sıkıştığını hissetti. Kinsey'ye baktı. "Senin adına mutluyum. Gerçekten mutluyum. Ama Eli'ye gitmem gerek."

"Anlaştık. Ama telefonlarıma da çıkmıyor. Onu Kişilerini Bul uygulamasına koymalıydın."

Brynn yüksek çöl manzarasının geçip gidişini izliyor, her geçen kilometre daha da kötü hissediyordu. "Sence bunu onunla düzeltme şansım nedir? Dürüst olmak gerekirse."

"Dürüstçe mi?"

Muhtemelen sıfır."

"Yardımcı olmuyor."

"Sen sordun."

Brynn hâlâ pencereden dışarı bakıyordu. Bir şey gördü. Birini. Gözlerini kısarak otoyolda yürüyen ve onlardan uzaklaşan adama baktı. Soluk bir kıyafeti vardı.

kot pantolon ve bol bir tişört vardı ve Brynn'in kalbi birkaç kez çarptı. "Aman Tanrım, kenara çek!"

"Ne? Neden?"

"Bu Eli!"

"O mesafeden nasıl anlayabiliyorsun? Kendi burnunun ötesini göremezsin."

O seksi popoyu nerede görse tanırdı. Kalbi boğazına düğümlenmişti, çünkü bu tamamen onun suçuydu. Bunu düzeltmek zorundaydı ve tarihsel olarak bu konuda o kadar da iyi değildi.

Kinsey yavaşladı ve arkasındaki araba ona korna çaldığında onu tersledi. "Bunu mahvetme."

Brynn başıyla onayladı ve araba daha durmadan dışarı fırladı. "Eli!"

Bakmadı, sadece yürümeye devam etti.

Lanet olsun. Ayakkabılarını Kinsey ile birlikte çıkarmıştı ve yol sıcaktı. "Ah, ah, ah..." diye mırıldandı ona yetişmek için koşarken.

Bunun üzerine Eli dönüp ona baktı. Gülümsemiyordu. Soğukkanlı, sakın ve mesafeli görünüyordu. Çok mesafeli. Derin bir nefes aldı, bunun sadece iki yoldan birine gidebileceğini biliyordu. Kolay. Ya da zor. Ve adamın yüzündeki ifadeye bakılırsa, kolay olmayacağını biliyordu. Ama denemek zorundaydı. "Sizi bırakabilir miyiz?"

"Hayır."

"Yani eve kadar yüz otuz beş mil yürüyecek misin?" diye sordu.

"Acelemin yok."

Tamam, zor yoldu o zaman. Yaklaştı, sıcak asfalttan irkildi, her adımda ah, ah, ah diye düşündü.

Eli başını salladı. "Ne halt ediyorsun sen?" "Ringe çıkıyorum."

Sadece ona baktı.

"Bak," dedi. "Bu işte kötü olduğum konusunda seni uyarmıştım. Ama üzerinde çalışıyorum. Wildstone'a neden geldiğimi biliyor musun?"

"Beni alt üst etmek ve ters yüz etmek için mi?"

Yüzünde alaycı bir gülümseme belirdi. "Bu ikimiz için de istenmeyen bir yan etkiydi. Başlangıçta sadece yaralarımı sarmak için güvenli bir yere ihtiyacım vardı, tamamen kaybeden olmadığımı kanıtlamak için yeni bir başlangıç yapabileceğim bir yere. Çünkü her zaman en büyük korkum bu olmuştur; başarısız olmak ya da değer verdiğim insanları hayal kırıklığına uğratmak."

Gözleri yumuşadı. "Brynn-"

"Kim olduğumu bulmam gerekiyordu." Başını salladı. "Öyle mi yaptın?"

"Daha fazla." Onun eline uzandı. "Kendime inanmadan önce bana inanacak insanlara da ihtiyacım olduğu ortaya çıktı. Kendimi güvende hissetmemi sağlayacak istikrarlı, güvenilir, sadık bağlantılara ihtiyacım vardı ve senin sayende bunu buldum."

"Sen ve Kinsey barıştınız."

"Daha fazlası. O benim için önemli. Max ve Deck de öyle. Ama sen . . ." Eli'nin elini kendi elinin içine aldı ve göğsüne götürdü. "Sen benim her şeyimsin, Eli. Özür dilerim. Her şeyi berbat ettim. Kızgınsın ve bunu anlıyorum. Geçmişteki Brynn bunu yapmazdı ama bence Şimdiki Brynn daha akıllı oldu ve çok şey öğrendi. Ve umarım Gelecekteki Brynn daha da akıllanacak, hem de daha çabuk." Ellerini onun kollarına koydu ve ağırlığını ayağından yanan ayağına doğru kaydırды.

Derin bir nefes alarak, "Ayaklarını benimkilerin üzerine koy," dedi.

Minnettarlıkla onun ayakkabılarının üstüne bastı. "Seni asla dışarı atmayacağım, Eli. Senden asla bıkmayacağım. Ve seni asla göndermeyeceğim."

O zaman ona baktı; sözlerinin yoğunluğu belli ki ona da ulaşmıştı, çünkü dengesini korumasına yardım etmek için kollarını ona doladı. "Daha iyi misin?"

"Oraya varıyorum."

Başını sallayarak, sanki kızın nasıl bir baş belası olduğuna inanamıyormuş gibi, onu kaldırdı ve bükerek arkasına itti, böylece sanki hiçbir ağırlığı yokmuş gibi onu sırtında taşıyordu. Onu bu şekilde gölgelik bir ağacın altındaki küçük bir yaban otu tarlasına taşıdı.

Adamın sırtından çimenlere kaydı, ayak parmaklarını bir dakikalığına serinliğe soktu ve sonra yüzünü onunkine doğru kaldırdı. "Sen benim en büyük hatam değilsin. Bunu söylediğim için çok özür dilerim. Kızgındım ve incinmişim ama eve dönmek hayatımın en büyük hatası değildi. Seni incitmekti. Seni yeniden bulmak, hayatımda olman başıma gelen en güzel şeydi. Seni seçiyorum Eli ve hep seçeceğim. Aptal gibi davrandığım zamanlarda bile."

Uzun bir süre ona baktı, düşünceleri kısmen koyu renk güneş gözlükleri sayesinde ondan gizlenmişti. "Tekrar kaçmayacağını nereden bileceğim?"

"Gerçekten mi? Benden kaçan sen olmalıydın." Gözlüklerini yüzünden çekti ve fırtınalı gözlerine baktı. "Ama kıpırdamıyorum. Bir daha asla. Babamı olmasını istediğim bir şeye dönüştürmeye çalışırken bir şeyi fark ettim. Birini kendin gibi biri yapamazsın. Seni sevmelerini sağlayamazsın. Aşkı aceleye getiremezsin, hatta bir kenara bile koyamazsın. Biliyorum, çünkü hayatımın çoğunu bunu yapmaya çalışarak geçirdim. Ve orada, babamın dairesinde dururken, sonunda bunu anladım. Anladım." Derin bir nefes aldı. "Seni seviyorum Eli."

Vay be. Bu son kısım ağızından kaçmıştı ve bir adım geriye sendeledi ve başını kaldırıp özür dileyen bir yüz ifadesi göndermeden önce ellerini dizlerinin üzerine koyarak eğildi. "Özür dilerim. Bunu daha önce bir erkeğe hiç söylememiştim. Ama korkmuş olsam bile ciddiymim." Doğruldu. "Aslında korkuyorum ve sanırım bu açıkça belli oluyor," dedi alaycı bir ifadeyle. "Ama hayatımda hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştım. Eğer kaçacaksan, bunu şimdi yapmalısın."

Yüzünü kavradı, başparmakları çenesini hafifçe ovdu, gözlerine bakarken parmakları saçlarına battı. "Ben aşktan kaçmam. Ve seni seviyorum, Brynn. Sanırım hep sevdim. Otomatta karşılaştığımız o gün, beni hatırlamıyormuş gibi davrandığın andan itibaren başımın belada olduğunu biliyordum. Bu yüzden emin ol. Çünkü devamlı oynuyorum."

"Ben de."

Bir nefes verdi. "O zaman bilmen gereken bir şey var."

Nefes almayı bıraktı. "Tamam," dedi büyük bir cesaretle.

"Peşinden gelecek ve seni geri almanın bir yolunu bulacaktım."

Rahatlama onu sarkıtmıştı ama adam onu iyi kavramıştı. "Öyle mi?"

"Evet," dedi sessizce, kızın gözlerinin içine bakarak. "Seni daha fazla korkutmak istemem ama bilmelisin ki seni her yerde takip ederdim."

"Ben de sana," dedi usulca ve gülümsedi. "Belki de yeni bir anlaşma yapmanın zamanı gelmiştir."

"Koşullar?"

Başını iki yana salladı. "Koşul yok."

Şaşırmış görünüyordu. "Bu çok büyük bir söz."

"Evet, ama ben buna hazırım. Peki ya senin şartların?"

"Aynı senin gibi." Onun bakışlarını süzdü. "Sonsuza dek sürecektir bir anlaşma, Brynn, değil mi?"

Brynn gözyaşlarının arasından gülümsedi, Eli dışındaki her şey kaybolup gitmişti. "Evet." Parmak uçlarında yükselip onu öperken, Kinsey arabanın camından, "İşiniz bitti mi?" diye bağırdı.

Eli başını kaldırdı ve Brynn'in gözlerinin içine baktı, çelik gibi gri bakışları artık fırtınalı değil, sıcaktı ve Brynn'in inanmakta güçlük çekeceği kadar umut doluydu. "Asla," dedi.

"Asla," diye tekrarladı şiddetle. "Artık benimsin."

"Öyleyim ve hemen arkadayım." Ona sıkıca sarıldı.

"Şimdi anlaşmayı mühürlemek için beni eve götür."

Kalbi kabarırken gülümsedi. "Muhtemelen iki kez mühürlemeliyiz. Bilirsiniz, sadece yapıştığınan emin olmak için."

"Ne kadar gerekirse," dedi, arabaya doğru giderlerken elini onunkinin içinde tutarak.

Ve hayatlarının geri kalanına.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Sonsöz

İki yıl sonra

Kinsey cebinden telefonunu çıkardı ve Deck'i aradı. "Kız kardeşim canımı sıkıyor. Banyoda. Yine."

"Bebeğim, çünkü sana kendini iyi hissetmediğini söylemesine rağmen haftalık kız kıza gecenizde ısrar ettin."

"Kendini iyi hissetmemekten doğrudan yaşamaya geçti. bar tuvaletinde."

"Aşağı
geleceğim."

"Hayır, zorunda değilsin, sen ve Toby gecesi geçiriyorsun."

"Bu iptal edildi. Soğuk algınlığı varmış, o yüzden annesiyle kaldı. Max'le sörf yapıyorduk, yeni bitirdik. Gelip sana eşlik edeceğiz."

"Güzel, çünkü bu onun oraya dördüncü girişi."

Max hatta geldi. "Eli'yi de ara."

"Onu arayıp endişelendirirsem beni öldürür." "Yine de ara onu."

O da Eli'ı aradı. "Karın tam bir baş belası." Whiskey River Bar and Grill'deki yüksek masasından koridora geçti, böylece Brynn'in ona ihtiyacı olup olmadığını duyabilecekti.

"Baş belasını tanımla," dedi Eli. "Geçen yıl böbrek naklinden sonra ikiniz de hâlâ hastanedeyken kırmızı jölenizi çaldığını düşündüğünüz için kızdığınız zamanki gibi mi bu?"

"Jölemi çaldı."

"Evet, eve döndüğünde bir yıllık kırmızı jölem seni bekliyordu."

"Mesele kırmızı jöle değil!" Eli lanet olası kırmızı jöle hakkında konuşmak isterken Kinsey panik, endişe ve kaygıyla mücadele ediyordu. Gözlerini banyo kapısına dikti.

Kilitli banyo kapısı.

"Bak," dedi. "Bu benimle ilgili değil, tamam mı? İkimiz de benim için yaptıklarının karşılığını ona asla ödeyemeyeceğimi biliyoruz."

"Senin yapmanı istemiyor."

Kinsey derin bir nefes aldı, boğazı sıkıştı. Dehşetle. "Sanırım o hasta, Eli."

"Bekle, ne?" Sesi daha da ciddileşti. "Sen 'baş belası' dedin, hasta değil. Gayet iyi, hiçbir sorun yaşamadan iyileşiyor."

Kinsey bunun için sonsuza dek minnettardı ama şimdi uğursuzluk getirmiş olmaktan korkuyordu. "Kendine zarar vermeden önce gelip onu al."

"Hasta olduğunu düşündüren ne?"

"Üç kere falan kustu." Eli bağlantıyı kesti.

Kinsey telefonunu bir kenara itti ve banyo kapısının önünde nöbet tutarak kapıyı çaldı. "Hey, beni içeri al."

Brynn kapının kilidini açtı. Kız yeşildi. Bir parmağını kaldırdı ve komodine dönerek önüne çöktü.

Kız kardeşinin saçlarını tutmak için yaklaştığında Kinsey'nin kalbi resmen durmuştu. Beş dakika sonra Eli kapıdan hızla girmiş, karısının yanında diz çökmüş ve ona sarılmıştı.

Brynn onu görünce hıçkırmaya başladı - hayır, durun, gülüyordu. Gülüyor ve hıçkırıyordu.

Eli, bar tuvaletinin zemininde onu kucağına çekerken şaşkın görünüyordu. "Evet?" diye sordu ona.

Brynn başını salladı, aynı derecede şaşkın görünüyordu. "Evet."

"Ne haltlar dönüyor burada?" Kinsey, göğsünden fırlamasını engellemek için elini kalbinin üzerine koyarak sordu. "O ölecek mi? Lanet olsun, eğer ölürsen Brynn, yemin ederim seni takip eder ve boğarım-"

"Ben ölmüyorum," dedi Brynn, gözleri Eli'nın üzerindeydi.

"Neden bana söylemedin?" diye sordu ona kuşkuyla.

"Sana ne söyleyeyim?" Kinsey

bağırdı. Kimse ona bakmadı.

"Ne diyeceğimi bilemedim!" Brynn Eli'a şöyle dedi. "Bunu planlamış değildik ve sonra geçen hafta ..."

"Ne?"

"Hatırlamıyor musun? Yıl sonu sınıf partimize gelmiştin ve küçük Maxie üzerine işemişti ve sen de 'Asla istemiyorum' gibi bir şey söylemiştin. Asla."

"Ben genel olarak çocuklardan bahsetmiyordum. Bunu istemediğimi kastetmiştim."

"Çok tatlı."

"Üzerime işedi."

Kinsey bulmacanın parçalarını bir araya getirirken dizlerinin bağı çözüldü ve yere çöküp onlara katıldı, kalbi boğazına düğümlenmişti. "Ne demek istiyorsun? ?"

Brynn gülümsedi ve başını Eli'nın omzuna koydu. "Bir bebeğimiz olacak."

Kinsey gözlerinin dolduğunu hissetti. Elbette, yer şüphesiz mikroplarla kaplıydı ama ... hamile miydi?

"Bebeğimiz mi olacak?" Brynn gözyaşlarının arasından ona

gülümsedi ve sonra onlar da sarıldılar, Kinsey sıkıca tutundu, gözleri kapalıydı, kalbinin hissettiğinden daha fazla sevgi ve şefkat hissediyordu

muhtemelen tutabilir.

Brynn ona, "Gezegendeki en iyi teyze sen olacaksın," dedi, gözleri öfkeli ve eşdeğer bir sevgi ve şefkatle doluydu. Beş ya da on dakika içinde bu sözler büyük olasılıkla birden fazla kez kızgınlığa dönüşecekti ama Kinsey hayatında hiç son iki yıldır kız kardeşinin yanında olduğu kadar mutlu olmamıştı.

Deck ve Max kapı aralığında birlikte belirdiler ve yerde yatan üçüne baktılar.

"İyi miyiz?" Max endişeyle sordu.

"Hamileyiz," dedi Kinsey, tıpkı kız kardeşi gibi hem gülerek hem de ağlayarak. "Hamileyiz!"

Deck dizlerinin üzerine çöktü ve karısını kendine doğru çekti, Eli'ı Kinsey'nin başının üzerinden yumrukladı, Brynn'in terli şakağına da bir öpücük kondurmak için eğildi.

"Bebekler hakkında hiçbir şey bilmiyorum," dedi Brynn odadakilere. "Aramızda bebekler hakkında bir şey bilen var mı?"

"Deck biliyor," dedi

Kinsey. Deck,

"Kanatlandım," dedi.

Eli alnını Brynn'inkine bastırdı. "Winging it, it is. Hepimiz bir aradayken nasıl yanlış yapabiliriz ki?" Ayağa kalktı ve Brynn'in ayağa kalkmasına yardım etti. "İyi misin? Biraz soda ya da krakere ne dersin? Mideni rahatlatacak bir şeyler?"

"Şimdi daha iyiyim."

Max ona ıslak kağıt havlu uzattı. "Bebeğin adını Max koyabilir miyiz?"

"Tabii ki hayır," dedi Kinsey, Brynn'in saçlarını düzeltmeye çalışarak. "O Kinsey olacak."

Brynn Eli'ın gözlerinin içine baktı ve gülümsedi. "Doğru hissettiriyor, değil mi?" diye sordu yumuşak bir sesle.

Onu tekrar kendine çekti. "Seninleyken her şey doğru geliyor."

"Evet, evet," dedi Kinsey, çiftin banyodan çıkışını izlerken. "Ama adı hakkında ..."

P.S. İçgörüler, Röportajlar ve Daha Fazlası ...*

Yazar Hakkında

Jill Shalvis ile tanışın

Kitap Hakkında

Okuma Grubu Rehberi

Okumaya Devam Edin

Çok yakında . . . Sonsuz Kız'dan Bir Alıntı

OceanofPDF.com

Yazar Hakkında

Jill Shalvis ile tanışın

New York Times çoksatan yazarı **JILL SHALVIS**, Sierras'ta ilginç karakterlerle dolu küçük bir kasabada yaşıyor. Kitaplarındaki ilginç karakterlerle olan benzerlikler çoğunlukla tesadüfidir. Jill'in çok satan, ödüllü kitaplarını aşk romanları satılan her yerde bulabilir, kitaplarının tam listesi ve dağlarda yaşayan şehirli kızın maceralarını anlatan günlük blogu için web sitesini ziyaret edebilirsiniz.

Harika yazarları, özel teklifleri ve daha fazlasını hc.com'da keşfedin.

OceanofPDF.com

Kitap Hakkında

Okuma Grubu Rehberi

1. Brynn, Kinsey ile olan bağlantısının gerçeğini öğrendiğinde gerçek bir şok yaşar. Onun tepkisi hakkında ne düşünüyorsunuz? Sizce hayatınızı değiştirecek benzer bir gerçek size söylense nasıl tepki verirdiniz?
2. Kinsey tüm hayatı boyunca hastalıklarla uğraştı. Sizce bu onun kim olduğunu nasıl etkiledi? Sizce zorluklar karakterimizi ne şekilde şekillendirir?
3. Aileler pek çok farklı biçimde olabilir ve bu romanda Brynn ve Kinsey aile olup olmadıklarına ya da sadece biyolojik olarak akraba olup olmadıklarına karar vermeye çalışıyorlar. Siz aileyi nasıl tanımlarsınız? Bir aile birimini oluşturan nedir?
4. Eğer Kinsey Brynn'e ilk taşındığında aralarındaki bağlantı hakkındaki gerçeği söyleseydi, Brynn'in tepkisi farklı mı olurdu yoksa sadece böbreği için istendiğine mi inanırdı? Kinsey önce bir ilişki kurmaya çalışmakta haklı mıydı?
5. Siz Eli olsaydınız, Kinsey'in sırrını saklama kararı alır mıydınız?
6. Kinsey kendini bencil olarak görüyor. Sen de katılıyor musun?
7. Bir başkasını korumak için sır saklamak, Brynn'in annesine çocukluğunda yaşadığı zorbalıktan bahsetmemesinden Kinsey'in Brynn'e babalarından bahsetmemesine kadar, Yaz Anlaşması'nda birden fazla kez gerçekleşiyor. Bu tür bir sır buna değer mi yoksa

Bu bir tür yalan mı? Bu tür bir sırrı saklar mıydınız?

OceanofPDF.com

Okumaya Devam Edin

Çok yakında . . . Sonsuz Kız'dan Bir Alıntı

Yazarın bir sonraki yürek ısıtan romanına göz atmak için okumaya devam edin
JILL SHALVIS
Sonsuz Kız
Ocak 2021'de kullanılabilir

Önsöz

Üç yıl önce . . .

MAZE PARKER rol yapmakta iyiydi, o kadar iyiydi ki istese bile gerçek bir duyguya erişemeyeceğine yemin edebilirdi. Bu yüzden kendini hedefine yirmi beş metre kala durmuş, boğazına takılan yumruyu yutkunarak bile geçemez halde bulunca şok oldu.

On yıldır, on beş yaşından beri, bu yıllık hac ziyaretini yapıyordu ama bacakları bir adım daha atmayı reddediyordu. Gözlerinin görebildiği kadarıyla, yeşil çimenler, yaşlı meşelerle bezeli, hafifçe inişli çıkışlı tepelerin üzerinde bir battaniye gibi önünde uzanıyordu.

Ve sayısız mezar taşı.

Onun üzerinde gökyüzü karamsar bir şekilde çalkalanıyordu. Gök gürültüsü çıtırdadı ve kalbinin bir parçası gülümsedi çünkü Michael

her zaman iyi bir fırtınayı sevmiştir.

Bir zamanlar üvey olan kardeşinin bir bulutun üzerinde oturup onu eğlendirmek için hava yaratması fikrinden cesaret alarak kendini daha da yaklaştırmayı başardı ve plaj sandalyesinin kayışının omzundan kaymasına izin verdi. Kapıyı açmaya çalıştı ama kapı kendisinden daha inatçıydı. "Bugün olmaz, Şeytan," diye mırıldandı. Wildstone'daki turistik mağazada bu lanet sandalyeye çalışmaması için çok fazla para ödemişti ve sonunda, iki dakikalık bir irade savaşıdan sonra, tüm bu süre boyunca havanın maviliğine küfrederek, şeyi açmayı başardı. Kendini haklı hissederek sandalyeye oturdu, ancak sandalye ağırlığının altında sarsıldı, dramatik bir şekilde nefesi kesildi ve kışının üstüne düşmeye hazırlanarak ellerini dışarı attı.

O yapmadı.

Uzun bir nefes alarak çantasından bir kutu soda çıkardı, açtı ve mezara kadeh kaldırdı. "Mutlu yıllar. Umarım eğlenceli olmuştur."

"Oh, ne güzel," dedi arkasından eğlenen bir kadın sesi. "Ve bizi burada yendiniz."

"Elbette öyle," dedi ikinci bir kadın sesi. "Maze geç kalmak için fazla mükemmel. Büyüdüğümde hep onun yerinde olmak istememin bir nedeni var."

Maze homurdandı. Mükemmel. Doğru. Oynadığı pek çok rolden sadece biriydi. Caitlin ve Heather görüş alanına girince başını kaldırdı; dünyada onu hem güldürebilen hem de çıldırtabilen iki insan, neredeyse gerçek bir aile gibiydiler.

Ki değillerdi. Caitlin ve Michael tek gerçek kan kardeşleriydi. Maze ve Heather ve diğer bir sürü kişi sadece üvey çocuklardı.

Caitlin ve Heather büyük bir çantadan bir şeyler almaya başladılar: HAPPY BIRTHDAY flama, balonlar ve küçük bir pasta - elbette hepsi süper kahraman temalı.

Michael'ın doğum günü geleneği.

Maze ayağa kalktı, cebinden bir Deadpool aksiyon figürü çıkardı ve Michael'ın mezar taşının üzerine koydu.

Heather ona gülümsedi ve bir Thor üretti.

Cat'in -büyük bir sürpriz değil- Kedi Kadın'ı vardı. Heather'la birlikte plaj sandalyelerini sorunsuzca açtılar ve Michael'ın mezarına bakacak şekilde gayriresmi bir yarım daire şeklinde yerleştirdiler. Maze, Caitlin'in dördüncü bir sandalye için aralarında boşluk bıraktığını fark etti.

Ayaktakımı grubunun son üyesi henüz gelmemiştir. Belki de bu yıl hiç gelmeyecekti. Bu düşünce göğsünün sıkışmasına neden oldu. O da gelmemeyi düşünmüştü ama suçluluk duygusu büyük bir yükü ve Michael'ın ölümünden sorumlu olduğu için kimse onun kadar ağırlığını hissetmiyordu.

Caitlin kucağındaki pastayı üç parçaya bölerken, "Dur," dedi. "Kendine zarar veren düşüncelerini buradan duyabiliyorum."

Caitlin kendine zarar veren düşünceler hakkında çok şey biliyordu; hayatında bir an bile şüpheyeye düşmemiştir. Caitlin mükemmel biriydi, gerçek anlamda mükemmel. Maze'den iki yaş büyük olan Cat'in her şeyi yolundaydı. Kendini toparlamış bir şekilde doğmuştur. Saçları hiç kabarmayan uzun, parlak, sarı bir ipekti, gülümsemesi en katı ruhları bile kendine çekebilirdi ve her lanet şeyin içinde iyi görünen söğüt gibi bir vücudu vardı - egzersiz anlayışı Starbucks kahve fincanını dudaklarına götürmek olsa bile. Maze sırf bu yüzden bile ondan nefret edebilirdi, ama ... Cat hayatına giren en sadık, en koruyucu, en şefkatli insanlardan biriydi.

Heather pastadan bir parça alarak, "Birine öylece öfkelenmeyi bırakmasını söyleyemezsin," dedi. Heather ufak tefekti, Maze'in çenesine ancak yaklaşıyordu. Ama boyunun eksikliğini cesaretiyle kapatıyordu. Bugün siyah saçlarının parlak eflatun vurguları vardı ve bu da ona, pençelerini hiç kullanmayan, grubun tatlı kedisi olduğu gerçeğini maskeleyerek için imalı bir tavır veriyordu.

Gerek yoktu. Maze onunkini herkese yetecek kadar kullandı. İnsanlar kızıl saçları yüzünden olduğunu söylüyordu. Kızıl değildi, kumrıldı, çok teşekkür ederim, ama yine de, etrafta dolaşmak mümkün değildi

Saçlarının -bir demet kontrol edilemez dalga ve varlığının baş belası- onun kötü huyuna uyma eğiliminde olduğu gerçeği. CPS'in gönderdiği psikiyatristlerin bunu ona söylemesine ihtiyacı yoktu çünkü hiçbir zaman gerçekten bir aidiyet duygusuna sahip olmamıştı. Rüzgârda savrulan, kendi isteğiniz dışında yönlere savrulan bir yabancı ot olarak yetiştirildiğinizde böyle oluyordu. Her neyse. Bunu çoktan aşmıştı ve kendisini rahatsız edici bir şekilde bombardımana tutan tüm hisleri gizlemek için sodasından uzun bir yudum daha aldı.

Caitlin ona bir parça kek uzattı. Daha ilk ısırığını almıştı ki, ensesinde bir farkındalık karıncalanması hissetti. Beyni anlamamış gibi yapsa da vücudu bunun ne anlama geldiğini biliyordu ve krema yanlışı boruya gitti. Bir ciğerini boğmaya çalışırken, Heather tekrar hava emene kadar sırtına vurdu.

Walker Scott yaklaşırken hiç ses çıkarmadı. Ayak sesi yok, hışırtı yok, hiçbir şey yok. Adam gece gibi sessizdi.

Walker çocuk sessiz değildi. Vahşiydi ve onda sakın ya da sessiz hiçbir şey yoktu.

Ama işler değişti ve o da değişti. Adamın sandalyesini yerleştirmesini izledi. Sandalye yaramazlık yapmaya cesaret edemedi ve bir ön kol hareketiyle onun için açıldı. Sonra bir Batman aksiyon figürünü diğerlerinin yanına, mezar taşının üzerine koydu ve bir elini taşın üzerine koyarak bir süre hareketsiz durup Michael'ın ismine baktı.

Sonunda onlara döndüğünde, hem Caitlin hem de Heather selamlamak için kollarını kaldırdı ve o da mecburen eğilip teker teker sarıldı, Maze'in duyamayacağı kadar alçak sesle bir şeyler mırıldandı. Mırıldandığı şey her neyse ikisini de rahatlatmış görünüyordu ve Maze'in en iyi günlerinde bile açığa vurmakta zorlandığı dürüst duygularını görmek içinde bir şeyleri harekete geçirdi. Ama bu Walker'ı görmesini engellemedi. Koyu renk kot pantolon, iş botları, geniş omuzları üzerine gerilmiş mavi düğmeli bir bluz ve ... sol kolunu tutan bir askı giymişti.

vücuduna sıkıca sarılmıştı. Koyu renk havacı güneş gözlükleri gözlerini kapatıyordu ama kadının onları görmesine gerek yoktu. Onun gök mavisi bakışları ruhuna işlemişti.

Ona sıcaklıkla, şefkatle ve açlıkla gülümsediği zamanlar olmuştu. Onu güldürdüğü, hissettirdiği daha da çok zaman olmuştu - hala yapabildiği günlerde. Etraflarındaki hava anılarla, hayatının en iyi ve en kötü anılarıyla dolup taşarken bunların hepsi çoktan yok olmuştu.

Maze davet için kollarını kaldırmadı. O da ona uzanmadı.

"Maze," dedi basitçe ve başıyla onayladı. Anlamıştı, ama aralarında geçen onca şeyden sonra bile, küçük bir parçası onun gözlerinde o eski saf bela kıvılcımını görmeyi arzuluyordu, o kötü çocuk gülümsemesinin eşlik ettiği, heyecan vaat eden ve asla başarısız olmayan gülümsemeyi.

Caitlin çantasından bir şey çıkardı. Bir kepekli kek.

Walker pasta ya da abur cubur yemezdi, hiç yemedi. Vücudunu beslemek için yemek yiyordu ve bu da elbette yağsız, sert kaslı bir dövüş makinesi gibi görünmesinden belliydi. Yemek onun için, onun için olduğu gibi bir zevk düğmesi değildi. Hayır, Walker'ın başka zevk düğmeleri vardı ve bazen gecenin derin karanlığında bunu yeniden yaşıyordu.

Keki aldıktan sonra neredeyse duyulmayan bir eğlence sesi çıkardı ve yavaşça ve açıkça acı çekerek kendini sandalyeye indirirken mezar taşına bakmaya başladı.

"Sana ne oldu?" Maze ona usulca sordu.

Sağlam omzuyla omuz silkti ve çörekten bir ısırık aldı.

Heather ve Caitlin'e bakmak için döndü.

Caitlin acı çekmiş görünüyordu ama hiçbir şey söylemedi.

Heather kendini tutmaya çalışır gibi alt dudağını ısıırıyordu ama sonunda "Vuruldu" diye patladı. Sonra elini ağzına kapattı.

Maze havayı içine çekti. "Vuruldun mu?"

"İş başında," dedi Heather parmaklarının arasından. "İzinli."

Walker Heather'a uzun uzun baktı ve Heather ellerini havaya kaldırdı. "Her neyse, Walk. Artık kimseye sır vermediğimi hepiniz biliyorsunuz." Siyah boyalı ve çoktan uçlarına kadar ısırılmış tırnaklarını çiğnemeye başladı. Bir elini yüzünün önünde sallamaya başladı. "Ve şimdi terliyorum."

Maze, Heather ve Walker, Caitlin ve Michael'ın ebeveynleri tarafından işletilen aynı koruyucu aileye düştükleri o uzun zaman önceki yaz, çok farklı ama aynı derecede sorunlu geçmişlerden gelmişlerdi. İstemedenden de olsa hepsini uzaklara savuran Olay'dan sonra Maze ve Heather birkaç ay içinde yeni ve oldukça iyi ailelerin yanına yerleştirilmişti. Walker bir grup evine yerleştirilmiş ve bir yıldan kısa bir süre sonra sistemden çıkmıştı. Oradan önce orduya, sonra da FBI'a girmiş. Sıkı disiplin onu şekillendirmiş, ona bir amaç duygusu ve şeytanlarını yönlendirmek için bir yol vermişti. Zaten sertleşmiş ve katılaşmış olan çocuğu daha da sertleştirmiş ve katılaştırmıştı.

Ama Maze onu çoğu kişiden daha iyi tanıyordu ya da en azından tanıyordu. Çok az kişi onun zırh gibi giydiği sinirli kabuğunun altında, uğruna çarptığı insanlar için kendini feda edebilecek bir kalbin attığını anlardı. Bir zamanlar o da bu insanlardan biriydi.

Walker, "İzin geçici," dedi. "Önümüzdeki hafta geri döneceğim."

Heather'ın gözleri doldu. "Neredeyse ölüyordun." "Ama ölmedim."

Maze'in midesi sıkıştı. Çocukken hepsinin büyüdüklerinde ne olmak istediklerine dair umutları ve hayalleri vardı. Walker bir bar ya da restoran işletmek istemişti. Etrafının arkadaşlarıyla çevrili olmasını ve onları besleyerek onlarla ilgilenebilmeyi isterdi. Aslında basit bir hayaldi ama

Hayatındaki birkaç güvenilir insanın kendisine yakın olmasına duyduğu derin ihtiyaç. Önemli olan tek şey buydu.

Sonunda çok farklı bir yöne gitmişti. Maze bunun nedeninden tam olarak emin değildi ama onun teorisine göre, umursamak onu hiçbir yere götürmemişti, o yüzden neden denesin ki?

"Neredeyse ölüyor muydun?" diye sordu usulca.

Kekinin son parçasını yutarken acı çekmiş görünüyordu. "Ben iyiyim."

"Ama-"

"Bırak onu, Maze," dedi, muhtemelen tüm kötü adamların kuzeye çekildiğini hayal ettiği bir uyarı tonuyla.

İyi ki taşakları yoktu. Ona tam da bunu söylemek için ağzını açtı ama Heather özenle bakılmış mezarlığı işaret ederek sessizce, "Geçen yıl ektiğin kır çiçeklerine bayıldım, şimdi hepsi açıyor," dedi. Her zaman onların barışçılıydı. Heather on dokuz yaşında en küçükleriydi ve bu nedenle o uzun zaman önceki geceyi en az hatırlayan oydu. Kötü şeyleri hiçbir zaman sindirememişti ve diğerleri de onu ellerinden geldiğince korumuşlardı.

Caitlin Heather'a teşekkür ederek gülümsedi ama bu her zamanki gibi iki yüz wattlık bir gülümseme değildi. Heather grubun ruhuysa, Caitlin de kalbiydi. "Geçen hafta yabancı otları temizlemek için buradaydım." Durakladı. "Babamın traktörünü kullanmadan."

Herkes iç geçiren Maze'e baktı. "Bir kez. Tanrım. Ödünç alıyorsun" -hâlâ bir elinde çatalı, diğerinde kâğıt tabağı tutuyordu, ödünç kelimesi için tırnak işareti kullanmayı başarmıştı- "bir adamın traktörünü bir kez kullanıyorsun ve kimse bunu unutmana izin vermiyor."

Walker, "Çünkü sizin sayenizde artık Kaliforniya eyaletinde izinsiz traktör kullanmak yasa dışı," dedi.

Maze gözlerini kısarak onun bakışlarını aradı, çünkü ses tonunda bir eğlence duyduğuna yemin edebilirdi, ama onun

ifade oldu tamamen Boş. "Bu a tamamen abartı. Tutuklanmadım bile." Vahşi ve düşüncesiz olduğu iması yanlış değildi. Hâlâ da değildi. Sadece olgunmuş gibi davranmayı öğrenmişti. Caitlin gülümseyerek Heather'ın ve Maze'in ellerine uzandı, Heather'ın Walker'inkini tutmasını bekledi, böylece hepsi bağlı. "Sizi seviyorum çocuklar."

"Ben de seni seviyorum," dedi Heather.

"Aşk Sen," Walker dedi sessizce içinde onundüşük tek bir tereddüt olmadan bariton.

Bir süre sessizlik oldu ve sessizlik bozulunca herkes bir kez daha Maze'e baktı.

"Ben de," dedi. Heather

başını salladı. Caitlin

gözlerini devirdi.

Walker hiç tepki vermedi.

"Ne," dedi Maze savunmaya geçerek.

"Asla gerçek kelimeleri söylemiyorsun," dedi

Caitlin. "Tabii ki söylüyorum."

"Asla," dedi Heather.

Tamam, haklıydılar. Ama ona göre, bu üç küçük kelime çok fazla güce sahipti.

Caitlin bir yandan saatine bakıyor, bir yandan da boynunu bükerek yüz metre kadar gerilerindeki otoparka bakıyordu.

"Ne arıyorsunuz?" Maze sordu. "Annemle

babam şimdiye kadar burada olmalıydı."

Maze'in midesi bulandı. "Onları sen mi davet ettin?"

Heather elini kaldırdı. "Aslında o bendim. Geçen gün onları kontrol ediyordum ve yıllık şeyimizden bahsettim."

"Yıllık gizli şeyimizi mi kastediyorsun?" Maze sordu.

"Yine," dedi Heather yavaşça ve net bir şekilde. "Artık sır saklamıyorum. Nedenini de biliyorsun."

Pasta Maze'in midesinde ekşidi. Evet, Heather'ın neden artık sır saklamadığını kesinlikle biliyordu. Caitlin'e döndü. "Jim ve Shelly'nin geleceğini bana neden söylemedin?"

Anne ve babasının ilk isimlerini kullanınca Caitlin'in yüzünde bir kızgınlık ifadesi belirdi. Muhtemelen Maze'in son konuşmalarında onlardan intikam almaya çalıştığını düşünmüştü ki bu konuşmanın pek de iyi geçmediğini söylemek mümkündü. Ama öyle değildi. En azından tamamı değildi. Maze daha çok onlara anne ve baba demeyi hak etmediğini düşünüyordu.

"Bugün Michael'ın on dokuzuncu doğum günü olacaktı," dedi Caitlin sessizce ve Maze'in kalbi sıkıştı. Michael doğum günlerini çok severdi. Ve sadece dokuz doğum günü olmuştu.

"Geldiklerini sana söylemedim," diye devam etti Cat, "çünkü o zaman söylemeyeceğini biliyordum."

"Bu benim seçimim olmalıydı, senin değil." Ve harika, şimdi Maze'in sesi titriyordu. "Artık benim için seçim yapamazsın." Bu belden aşağı bir vuruştı ve o da bunu biliyordu. Ama Heather gibi tatlı değildi ve Caitlin gibi mantıklı olamayacağı da kesindi.

Caitlin, "Michael onların oğluydu, bebekleriydi," dedi.

Gördün mü? Mantıklı. "İnan bana," dedi Maze sıkıca. "Bunu anlıyorum."

Caitlin'in yüzündeki kızgınlığa hayal kırıklığı da eklendi. "Demek istediğimin bu olmadığını biliyorsun. Sadece burada, oğullarının mezarı başında olmaya hakları olduğunu söylüyorum."

Maze ise yapmadı. Doğru. Ayağa kalkmaya başladı ama Caitlin kolunu çekti. "Gitme. Burada olmanı isteyeceklerdir. Michael da bunu isterdi."

"Onlara sordun mu?" Maze onun bakışlarıyla karşılaştı. "Yoksa bu onlar için de tamamen bir sürpriz mi?"

Caitlin kendini ele vererek yüzünü buruşturdu. Lanet olsun. Maze başını salladı. "İşte bu yüzden bir ailenin parçası olmamak daha kolay."

"Bir aile mi?" Caitlin sordu. "Yoksa bu aile mi?"

Sanılanın aksine, Maze'in birkaç sosyal becerisi vardı ve bir odayı okuyabiliyordu. Burada tehlikeli bir bölgeye girdiğinin farkındaydı ve şimdiye kadar arkasında duran tek insanları ciddi şekilde kızdırmak üzereydi. Ama köşeye sıkıştığını hissettiğinde ona tuhaf bir şey oluyordu. Bu onu ... hissettiriyordu, bu da onu her zamankinden daha inatçı yapıyordu ve bu da bir şey ifade ediyordu.

Heather çoktan ağlamaya başlamıştı. Ama dürüst olmak gerekirse, Heather her an ağlayabilirdi.

Maze gözlerini kapattı. "Heather ... yapma."

Ama sonra Caitlin de kokladı ve mükemmel yanağından bir damla gözyaşı süzöldüğünde Maze sarsıldı çünkü Caitlin neredeyse hiç ağlamazdı. "Kesin şunu. Hepiniz beni haklı çıkarıyorsunuz."

Caitlin öfkeyle yüzünü buruşturdu. "Dur tahmin edeyim. Anlamalı ilişkilerde berbatsın, o zaman neden uğraşıyorsun, değil mi?"

"Onun gibi bir şey." Ama asıl gerçek şuydu ki, Maze sadece onları berbat etmekle kalmıyor, onları yok ediyordu. Yaptığı şey buydu, mutluluğunu kendi kendine yok etmek. Ve bunda iyiydi.

"Saçmalık," diye tersledi Caitlin. "Sadece kimseye ihtiyaç duymaktan hoşlanmıyorsun."

Maze derin bir nefes aldı. "Bakın, buraya sizin için bunu mahvetmeye gelmedim. Ama hepimiz benim yüzümden burada olduğumuzu biliyoruz. O kişi benim. Bunların hepsi benim suçum."

Caitlin öfkeyle titreyerek ayağa kalktı. "Hayır. Buna sahip olamazsın, Maze." Her şeyi çantasına geri tıktırmaya başladı, hareketleri öfkeden sarsılıyordu. "O gece hepimiz pişman olduğumuz kararlar verdik."

Maze de keder ve endişeyle titriyordu. "Ben artık çocuk değilim, Cat. Beni korumak zorunda değilsin ve senin yersiz sempatine ihtiyacım yok. Benden nefret etmelisin."

Heather hâlâ ağlıyordu ve Caitlin, Maze'e bakarken elini onun omzuna koydu. "İstediğin bu mu? Senden nefret etmemizi mi?"

Tamam, kendini köşeye sıkıştırmıştı ve her zamanki gibi sadece kendini dışarı atarak sallanmaya başlayacaktı.

"Evet," dedi. "Ben de bunu istiyorum."

Herkes şok içinde ona baktı. Walker hariç. O hâlâ hiçbir şey göstermiyordu.

"Buna inanmayı reddediyorum," dedi Caitlin sonunda. "Hoşuna gitse de gitmese de sen bu ailenin bir parçasısın. Öylece kaçıp gidemezsin. Aşk böyle yürümez ve bunu bildiğini sanıyordum." Heather'a başıyla işaret etti. "Hadi tatlım, gidip annenle babanı otoparkta bekleyelim."

Maze onların gidişini izlemedi. Gözlerini kapadı ve başka bir şey düşünmeye çalıştı. Okyanus. Yavru köpekler. Tayland yemeği. Ama işe yaramadı. Geri çekilişlerini duymak için kendini zorladı ama çoktan gitmiş olmalıydılar çünkü aklına gelen tek şey çok da uzak olmayan bir gök gürültüsüydü.

Denemeden de bir alanı temizleyebileceğini bilmek güzeldi. Az önce her şeyi -bir kez daha- mahvettiği için kendini hasta hissederek gözlerini açtı ve ruh haliyle tam bir uyum içinde olan çalkantılı gökyüzüne baktı. Kendine bunu aşmasını söyleyerek gözyaşlarını gömleğinin eteklerine sildi ve sandalyesine uzanıp kapatmaya çalıştı. Sandalye karşı koyup parmağını kıstırdığında, ona iyi bir tekme attı.

Arkasından alçak bir erkek homurtusu geldi ve dondu kaldı. Neden Walker her zaman onun en aşağılayıcı anlarına tanık oluyordu? Karma mıydı bu? Bir keresinde teşekkür etmeyi mi unutmuştu, yoksa vergilerinde çok az da olsa hile mi yapmıştı? Kendi ailesi olmasını istediği tek ailenin bir parçası olmak istemediği konusunda yalan mı söylemişti?

Walker onu yavaşça alkışladı. "Aferin, Mayhem Maze."

Eski lakabına gözlerini devirerek, şimdi çimlerin üzerinde baş aşağı duran ama hala tamamen açık olan sandalyesine baktı.

Walker ona uzandığında, kadın onu durdurdu. "Hayır, ben hallederim," dedi inatçı gururu yüzünden neredeyse boğulacaktı. Elbette hayatının teması buydu: aptalca, inatçı bir şekilde inatçı olmak, çünkü çaresiz ya da muhtaç olarak algılanmak onu çıldırtıyordu.

Walker güneş gözlüklerini başının üstüne doğru itti ve ona baktı. "Yine tekmeleyecek misin?"

"Muhtemelen."

Ağzında küçük bir gülümseme vardı, ama gözlerinde, her şeyi gören ve hiçbir şey göstermeyen o keskin mavi kürelerde yoktu. "Hiç değişmiyorsun."

Bunun tam olarak bir iltifat olmadığıнын farkında olarak gözlerini kaçırdı çünkü Caitlin'in ailesiyle yüzleşmek Walker'la yüzleşmenin yanında hiçbir şeydi. Sandalyeyi unutun. Buradan başka bir yerde olması gerekiyordu. İlaçsız bir kanal tedavisi bile tercih edilebilirdi.

"Kazanmak için yürüyor," dedi arkasından. "Şok edici."

Etrafında döndü. "Her zaman giden sensin." "İş için. Korktuğum için değil."

Tam isabet. Kelimeleri zar zor çıkarabildi. "İşin kendini adamanı hak etmiyor. Neredeyse seni öldürüyordu."

"Neden umursuyorsun ki? Bugünlerde seni sadece yılda bir kez burada görüyorum ve sen beni görmezden geliyorsun."

"Deniyorum," dedi ellerini havaya kaldırarak. "Sen hâlâ burada olduğun için bunun bir faydası oldu."

Uzun bir süre ona baktıktan sonra sandalyesini sinir bozucu bir kolaylıkla tek eliyle katladı ve kayışını omzuna koydu. "Seni hâlâ rahatsız ettiğimi bilmek her zaman güzel, Maze."

Omzunu destekliyordu ve kalbi acıyordu. "Yeni bir iş bulmanın zamanı geldi," dedi sessizce. "Bunu biliyorsun, değil mi? Bir noktada dokuz canın da tükenecek."

Sadece başını salladı, ya ifadesinin doğruluğuna inanıyordu ya da onun fikrini duymak istemiyordu. Her ikisi de tamamen mümkündü. "Başka bir sürü iş var," dedi kadın. "Bir maaş çeki için hayatınızı tehlikeye atmak zorunda değilsiniz."

Bir gök gürültüsü sesi daha duyulurken gülümsemesi acımasızdı. Başlayan yağmuru görmezden gelerek başını salladı.

"Bildiğim şey bu. Senin gibi oradan oraya atlayamam. Bu hafta ne var, iş okulu mu?"

Yağmur tenini serinletti ama öfkesini değil. Evet, işletme fakültesinde okurken barmenlik yapmaya başlamadan önce çok çeşitli işlerde çalışmıştı ama sonunda doğru yolu bulduğunu hissediyordu. Bu onun balmumundan bir şey değildi. "Gördüğüm kadarıyla hâlâ tam bir pisliksin."

"Belki de sadece önemiştir."

Belki de bir zamanlar bunun doğru olduğuna inanmıştı. "Canın cehenneme, Walker."

"Bunu zaten yaptın. Benim için pek iyi sonuçlanmadı."

Utanç verici gerçek bu olduğuna göre, akıllıca davranıp çenesini kapalı tutmalıydı. Ama ne zaman akıllıca davranmıştı ki? "Sadece ... benden uzak dur." Sonra, birkaç yıl önce Vegas'ta şok edici derecede unutulmaz bir sarhoş gecesinde bir Elvis taklitçisi tarafından evlendirilmelerinin ertesi sabahı yaptığı gibi, döndü ve uzaklaştı.

Jill Shalvis'e Övgüler

"Bu romanın merkezinde inandırıcı, gerçekçi karakterler var. Shalvis, güçlü bir kadın kahraman ve iki yaralı ruh arasındaki şefkatli bağ ile okuyucunun dikkatini hemen çekecek."

-Publishers Weekly, Neredeyse Sadece Arkadaşız hakkında

"Televizyon dizisi This Is Us'ın hayranları ve ortaya dökülmeyi bekleyen sırlarla dolu aşk hikâyelerini sevenler Shalvis'in serinin son kitabına bayılacaklar."

-Library Journal, Almost Just Friends hakkında

"Bu son derece sürükleyici romanda kardeşlik ön plana çıkıyor. Jill Shalvis alametifarikası olan güneşli iyimserliğini ve mizahını unutulmaz bir gerçek hayat dramıyla dengeliyor. Tadına varılacak ve paylaşılacak bir kitap."

-Susan Wiggs, New York Times çok satan yazarı, The Limon Kardeşler

"Jill Shalvis'in kitapları komik, sıcak, büyüleyici ve unutulmaz."

-RaeAnne Thayne, New York Times çok satan yazarı
Limon Kardeşler

"Bu yaz okumanız gereken aşk hikâyesi beklediğiniz gibi değil: Kız kardeşler arasındaki aşk hakkında. Jill Shalvis bu yıl plajda okumak için tamamen farklı bir şey yazdı ve buna bayılacaksınız."

-Bustle Kayıp ve Bulunmuş Kız Kardeşler üzerine

"Okurlar Shalvis'in son kitabından çok etkilenecek ve Wildstone'u tekrar ziyaret etmek için sabırsızlanacaklar."

-Bookish on Kayıp ve Bulunmuş Kız Kardeşler

"Bu kitapla ilgili her şeye bayıldım; aile dinamiklerine, mizaha ve muhteşem romantizme. Tek kelimeyle muhteşem!"

-Lori Foster Kayıp ve Bulunmuş Kız Kardeşler üzerine

"Shalvis'in zengin karakter kadrosu, doğru dozda renk ve bilgece tavsiyeler katarken, silinmez zekâsını ve tatlı, okunmaya değer romantizm gözünü sergileyen bir başka seksi çağdaş hikâye anlatıyor."

-Entertainment Weekly

"Romantizm ... içinde kendinizi kaybedebilirsiniz."

-USA Today

"Sıcak, tatlı, eğlenceli ve romantik! Saf zevk!"

-Robyn Carr

"Jill Shalvis sizi hem güldürecek hem de aşık edecek."

-Rachel Gibson

OceanofPDF.com

Diğer yazar: Jill Shalvis

KADIN KURGU ROMANLARI

[Neredeyse Sadece](#)

[Arkadaşız The](#)

[Lemon Sisters](#)

[Yağmurlu Gün](#)

[Arkadaşları](#)

[İyi Şanslı Kız Kardeş \(roman\)](#)

[Kayıp ve Bulunmuş Kız](#)

[Kardeşler](#)

HEARTBREAKER BAY ROMANLARI

[Sana Sarılıp](#)

[Oynamak Sıcak Kış](#)

[Geceleri O Öpücük](#)

[Hakkında](#)

[Noel Arifesinin Peşinde](#)

[Yanlışlıkla Bilerek](#)

[Ökseotu ile Baş Belası Tatlı](#)

[Küçük Yalanlar](#)

ŞANSLI LIMAN ROMANLARI

[Milyonda Bir O](#)

[Kadar İyi ki](#)

[Öpücüğünde](#)

[Hayatta Bir Kez](#)

[Hep Aklımda Sen](#)

[Olmalıydın](#)

[Sonsuza Kadar ve](#)

[Sonunda Bir Gün](#)

[Lucky in Love](#)

[Head Over](#)

Heels

En Tatlı Şey Karşı
Konulmaz

HAYVAN MANYETİZMASI ROMANLARI

Hala Tek
İstediğim
Sonra Sen
Geldin
Söylenti Var
Kalbimi Kurtar
Hayvan Cazibesi
Hayvan
Manyetizması

OceanofPDF.com

Join Avon's **From the Heart** newsletter to win prizes, get exclusive content and more!

Telif Hakkı

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya hayali olarak kullanılmıştır ve gerçek olarak yorumlanmamalıdır. Yaşayan veya ölmüş gerçek olaylar, yerler, kuruluşlar veya kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

P.S.™ HarperCollins Publishers'ın ticari markasıdır.

YAZ ANLAŞMASI. Telif hakkı © 2020 Jill Shalvis'e aittir. THE FOREVER GIRL'den alıntıdır telif hakkı © 2021 Jill Shalvis'e aittir. Uluslararası ve Pan-Amerikan Telif Hakkı Sözleşmeleri uyarınca tüm hakları saklıdır. Gerekli ücretlerin ödenmesiyle, size bu e-kitabın metnine ekrandan erişmek ve okumak için münhasır olmayan, devredilemez bir hak verilmiştir. Bu metnin hiçbir bölümü HarperCollins e-books'un açık yazılı izni olmaksızın çoğaltılamaz, iletilemez, indirilemez, kaynak koda dönüştürülemez, tersine mühendislik uygulanamaz ya da elektronik veya mekanik, şu anda bilinen veya bundan sonra icat edilecek herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla herhangi bir bilgi depolama ve geri alma sisteminde saklanamaz veya bu sisteme sokulamaz.

Kapak tasarımı: Nadine Badalaty

Kapak fotoğrafları © AleksandarNakic/ iStock/Getty Images; © gokhanilgaz/ iStock/Getty Images (köpek)

Başlık sayfası resmi © globe_design_studio / Shutterstock, Inc.

BİRİNCİ BASKI

Dijital Baskı HAZİRAN 2020 ISBN: 978-0-06-289782-4

Sürüm 03272020

Baskı ISBN: 978-0-06-289791-6

Baskı ISBN: 978-0-06-300711-6 (kütüphane baskısı)

OceanofPDF.com

Yayıncı Hakkında

Avustralya

HarperCollins Publishers Australia Pty. Ltd.
Level 13, 201 Elizabeth Street
Sydney, NSW 2000, Avustralya
www.harpercollins.com.au

Kanada

HarperCollins Publishers Ltd
Bay Adelaide Centre, Doğu Kulesi
22 Adelaide Street West, 41. Kat
Toronto, Ontario, M5H
4E3
www.harpercollins.ca

Hindistan

HarperCollins India
A 75, Sektör 57
Noida
Uttar Pradesh 201 301
www.harpercollins.co.in

Yeni Zelanda

HarperCollins Publishers New Zealand
Unit D1, 63 Apollo Drive
Rosedale 0632
Auckland, Yeni Zelanda
www.harpercollins.co.nz

Birleşik Krallık

HarperCollins Publishers Ltd.
1 London Bridge Street
Londra SE1 9GF,
Birleşik Krallık
www.harpercollins.co.uk

Birleşik Devletler
HarperCollins Publishers Inc.
195 Broadway
New York, NY 10007
www.harpercollins.com

OceanofPDF.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.